
ARTEMİS
"BİRİNCİ SINIF BİR
HİKAYE ANLATICI"
CHARLAINE HARRIS
RACHEL CAIN
SON
NEFES
KAKTUSUN
MORGANVILLE VAMPİRLERİ- KİTAP

SON NEFES

MORGANVILLE VAMPİRLERİ- KİTAP 11

**KASABAYA YENİ BİRİ TAŞINDI.
ARTIK VAMPİRLER BİLE TEHLİKEDE!**

Morganville, insan ve vampir dünyasını biraraya getirecek aykırı bir düğüne hazırlanırken, kasabada sinsi bir tehlike kol geziyordu. Üç vampir aniden ortadan yok olmuştu ve kayıp vampirlerin sayısı giderek artıyordu. Myrnin, Kurucular Meclisi'ni araştırırken, Claire Danvers da tüm emirlere karşı gelerek elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Claire çok geçmeden kayıp vampirlerden birinin, en son gizemli bir yabancıyla görüldüğünü keşfetti. Talihsiz bir karşılaşma sonucu da, kasabaya yeni taşınan, Magnus adındaki bu yabancının sıradan bir insan olmadığını anlayacaktı.

Peki Magnus bir vampir miydi, yoksa tamamen başka bir yaratık mı?

Kesin olan tek şey vardı ki; ortadan kaybolan vampirlerin sorumlusu Magnus'tu. Vampirler bile kurban olabiliyorsa, Claire gibi ölümlü bir insanın hayatta kalma şansı neydi?

0085847 BBD

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Out... Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yaz... Caine, kendisi gibi sanatçı eşi R. Cat Conrad'la ... Fort Worth, Teksas'ta yaşıyor.

www.artemisyayinlari.com
www.facebook.com/Artemis Severler
www.twitter.com/artemisseverler

SON NEFES

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 11

RACHEL CAINE

İngilizceden Çeviren: Evrim ŞOLPAN

ŞİMDİYE KADAR

Morganville Vampirleri serisini daha önce hiç okumamışsan sana hoşgeldin diyorum!

Maalesef, elinde serinin on birinci kitabını tutuyorsun. Öncekilere yabancı kaldığın için şu anda pişmanlıktan duvarları tekmeliyorsun belki ama merak etme. Okumaya başlar başlamaz her şeyi çok geçmeden öğreneceksin.

Yolun en başından beri yanımda olan sadık Morganvilleliler, bu kez yeni bir şey deniyorum. Onuncu kitap *Isırık Kulübü*'nde başladığım bir yeniliğin devamı. Bildiğin gibi, önceki Morganville kitapları, Claire'in bakış açısından anlatılıyordu. *Son Nefes*'in sayfaları çevrildikçe, elbette çoğunlukla yine Claire'e eşlik etmekle beraber, hikayeyi diğer bazı önemli karakterlerin perspektifinden takip edebileceksin. Amelie, Shane, Michael ve Eve. Bu sebeple, kimin perspektifinden okuduğunu kaçırmamak için, bölüm başlarındaki isme dikkat et. Her bölüm, bir karakterin gözünden anlatılıyor.

Bana eşlik ettiğin için sana teşekkür ederim. Umarım *Son Nefes*'i de seversin!

Evet... On ikinci kitap da gelecek.

Ve hayır, neler olacağını sana söylemeyeceğim. Şimdilik.

GİRİŞ

MORGANVILLE'E HOŞGELDİN. Buralarda yenisin anlaşılan. Peki. Şehrimize taze kan getirenlere hayır demeyiz. Ama kuralları öğrenmelisin. Güneş battıktan sonra sokağa çıkma. Yasalarımızı çiğneme. Ve ne yaparsan yap, vampirlere bulaşma.

Evet, vampirler diyoruz, yanlış duymadın. Şehrin dört bir yanına dağılmış vampirler. Bazılarını insanlardan ayırt etmen imkansız. Ne var ki çoğunun tek isteği, dertsiz tasasız, huzurlu bir hayat sürmek. Aralarında baş belaları da var. Hep yok mudur zaten? Ama Morganville, uyum ve işbirliği demektir. En azından teoride.

Kendine bir vampir koruma bulman yararına olacaktır. Koruma, çok ama çok küçük bir bedel karşılığında, senin ve ailenin güvenliğini sağlar. Gelirinden küçük bir yüzde ve onun adına kan bankasına düzenli olarak yapacağın bir bağış.

Koruma istemiyorsan cenazeni seve seve kaldırırız. Koruma istemeyen başkaları da oldu ama maalesef deneyimlerini sana aktarmaları imkansız. Ne demek istediğimi anlamışsındır herhalde. Sen en iyisi Cam Ev'de oturan

Claire, Shane, Michael ve Eve'le konuş. Onlar sana nasıl hayatta kalınacağını anlatırlar.

Morganville'e hoşgeldin! Emin ol, buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

İstesen de gidemezsin zaten. Kusura bakma!

KAKTÜS TEAM

1

CLAIRE

Shane'in kadifemsi dudakları boynunun arkasında geziniyor, nefesi tenini ısıtıyor, içini ürpertiyordu. Claire mutlulukla dolup taşarak iç çekti ve sırtını ona yasladı. Erkek arkadaşının güçlü bedeninde eriyip gitti. Kendini saran kolların arasında, dünyanın en güvenli yerindeydi. Shane, Claire'den uzundu. O yüzden, çenesini sevgilisinin omzuna koymak için biraz eğilmesi gerekti. "Bundan emin misin?" dedi fısıltıyla Shane.

Claire başını salladı. "Gecikme uyarısı aldın, değil mi? Ya dediğimi yaparsın ya da seni almaya gelirler. Bunu istemezsin."

"Burada olmak zorunda değilsin," dedi Shane. O gün ilk kez söylemiyordu bunu. "Dersin yok mu?"

"Bugün yok," dedi Claire. "Sabahın köründe laboratuvar dersim vardı. Artık boşum."

"Vergiden muafsın diye buna mecbur değilsin."

Shane, vergiden muaf derken, Claire'in kan vermek zorunda olmadığını kastediyordu. Morganville'de vergi üç şekilde toplanırdı. Nazik olan yol, şehir merkezindeki bağış merkeziydi. Ön kapınıza siyah, kaygan bir köpek balığı gibi yanaşan Kanarabası, nazik olmayan diğer yoldu. Siyah takım elbiseli *teknisyenler,* görevinizi yerine getirmenize *yardımcı olurdu.*

Üçüncü yol ise karanlıkta, yanınızda Koruma olmadan dışarı çıktığınız anda boynunuzdan ısırılmanızdı.

Vampirler. Kelimenin tam manasıyla insanlara boyun eğdiriyorlardı.

Shane çok haklıydı. Claire'in elinde bağış yapmak zorunda olmadığını bildiren resmi bir belge vardı. Yaygın kanıya göre Claire, Morganville için zaten yeterince kan vermişti.

Aslında Shane'in kanı da bol bol akmıştı ama o, yaşanılanların hiçbirinde vampirlerin tarafında olmadı.

"Mecbur olmadığımın bilincindeyim," dedi Claire. "Ama istiyorum. Seninle geleceğim."

"Öyle bir şüphen varsa, kız gibi korktuğumu falan sanma."

"Hey!" Claire, Shane'in koluna vurdu. "*Ben kızım.* Ne demek istiyorsun? Ben cesur değil miyim?"

"Ah," dedi Shane. "Yok canım. Sen Amazon Prensesi'sin zaten. Ne demek istediğini anladım."

Claire, Shane'in kollarında dönerek onu öptü. Dudakları birleşince tatlı bir sıcaklık dalgası her yerine yayıldı. İçinde mutluluk köpükleri kabarıp taşıyordu san-

ki. Ah, bunu çok seviyordu! Shane'i seviyordu. Zor bir yıl olmuştu ve Shane... Tökezlemişti. Claire olanları en kolay bu şekilde adlandırabiliyordu. Shane kötü olaylar yaşamıştı ve bunları atlatmakta güçlük çekmişti. Çekmeye de devam ediyordu.

Ama yaptıklarını telafi etmek için çok çaba sarf etmişti. Sadece Claire için değil, üzdüğünü düşündüğü herkes için. En yakın (vampir) arkadaşı Michael ve diğer en yakın (vampir olmayan) arkadaşı Eve için. Eve, Claire'in de en yakın arkadaşıydı. Claire'in anne babası bile Shane'in ilgisinden nasibini almıştı. Shane vampirlerin izniyle Claire'le birlikte iki kez onları ziyarete gitti. Claire'in babası tarafından adeta sorgulanırken bile, elinden geldiğince dürüst davrandı.

Değişmek istiyordu. Claire bunun farkındaydı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Shane'in bakışları mahmurlaştı. Claire'i hiç bırakmak istemiyor gibiydi. "Biliyorsun," dedi, sıcak, büyük elleriyle Claire'in yanaklarına düşen saçlarını geriye tarayarak. "Onlara kanımızı emdirmek yerine her şeye boşverip eve de gidebiliriz. Yarın yine düşünürüz."

"Kanarabası," dedi Claire. "Zorla elini kolunu bağlamalarını mı istiyorsun?"

Shane ürperdi. "İmkanı yok. Peki, tamam. Peşindeyim." Morganville kan bankasının önündeki kaldırımdaydılar. Kan damlası şeklindeki neşe dolu logonun altında binanın aşırı temiz giriş kapısı göze çarpıyordu. Claire, Shane'in yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve ona yakalanmadan kaçıp kapıyı açtı.

İçerisi elden geçmişe benziyordu. Son gördüğünden daha aydınlık ve sıcaktı. Az sayıdaki mobilya rahat görünüyordu ve bir ev ortamı yaratıyordu. Bir akvaryum bile konmuştu. Balıklar, mercanların arasında yüzüyordu. Hoş. Belli ki vampirler insanlara güven vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Resepsiyonda oturan kadın, onları görünce gülümsedi. Vampir değildi ve anaç bir havası vardı. Claire'in kayıtlarına baktı ve ince, kırlaşmaya başlamış kaşlarını kaldırdı. "Ah," dedi. "Bu yılın tüm vergilerini ödemişsin. Buraya..."

"Gönüllüyüm," dedi Claire. "Olmaz mı?"

"*Gönüllü.*" Kadın yabancı dildeki bir kelime gibi tekrarlamıştı kelimeyi. "Şey, olur herhalde." Başını iki yana sallarken Claire'i deli sandığı belliydi. Shane'e dönüp gülümsedi. "Ya sen tatlım?"

"Collins," dedi Shane. "Shane Collins."

Shane'in vergi kartını bulunca, kadının kaşları yine havalandı. "Senin ödeme yapmadığın kesin Bay Collins. Hatta altı gün geriden geliyorsun. Yine."

"Meşguldüm de." Shane gülmemeyi başardı. Claire de.

Kadın vergi kartını damgaladı, üstüne bir şeyler yazdı, dosyanın içine koydu ve ikisine de birer kağıt verdi. "Şu kapıdan," dedi. "Odaya birlikte mi girmek istersiniz, ayrı ayrı mı?"

Bir ağızdan, "Birlikte," dediler ve birbirlerine baktılar. Claire hafifçe gülümsemeden duramadı. Shane gözlerini devirdi. "Biraz korkaktır," dedi. "Kan görünce bayılır."

"Hadi oradan!" dedi Claire iç çekerek. "Gerçi birimiz sahiden de bu tarife uyuyoruz."

Anaç bakışlı resepsiyon görevlisi bu atışmaları hoş karşılamamıştı. "Peki!" dedi sertçe. "Sağdan ikinci kapı. İçeride iki koltuk var. Ben bir görevli yollayacağım."

"Şey, o konu açılmışken... Görevli olacak kişi insan olabilir mi?" diye sordu Shane. "Kanımı alan kişinin midesi guruldayınca bir garip oluyorum."

Claire'in Shane'in omzuna indirdiği yumruk, kesinlikle *kapa çeneni* demek oluyordu. Claire, Shane'i gösterilen kapıya doğru çekiştirirken kadın güldü. "Hiçbir şey söylememek gerçekten bu kadar da zor mu?" dedi Claire.

"Gibi." Shane omuz silkti ve kapıyı Claire'e açtı. "Hanımlar önden."

"Sahiden korktuğunu düşünmeye başlayacağım."

"Yok canım, sadece nezaket gösteriyorum." Shane, Claire'e gözucuyla bakıp ciddi bir ses tonuyla devam etti. "Senin için her kavgaya en önden giderim."

Shane hep, sevgisini korumacı yanıyla gösteren biri olmuştu. Şimdiyse bu yanını, öfkesine yenik düştüğü zamanları telafi etmek için ortaya koyuyordu. En kötü anında bile Claire'e zarar vermemişti. Ama zarar vermeye de herkesi korkutacak kadar çok yaklaşmıştı. Bir gölge gibi sürekli aralarında geziniyordu bu gerçek.

"Shane," dedi Claire, durup sevgilisinin yüzüne bakarak. "Öyle bir durum olursa senin yanında dövüşürüm, arkanda değil."

Shane gülümsedi ve yürümeye başladıklarında başını salladı. "Yine de merminin önüne ilk ben atlardım. Umarım buna itirazın yoktur."

İtirazı olmalıydı ama bu düşüncenin arkasındaki duygular Claire'in içini ısıtıyordu. Bağış merkezinin insanlara açık tüm bölümleri gibi bu oda da konforlu ve sıcaktı. Uzanma koltukları deriye benzer bir kumaşla kaplanmıştı. Tavandaki hoparlörlerden dinlendirici, akustik bir müzik geliyordu. Shane, koltuklardan birine geçince Claire de ötekine oturdu.

Kapı açılıp görevli içeri girince Shane donakaldı.

"Olamaz," dedi Claire. Birincisi, görevli bir vampirdi. İkincisi, o vampir *Oliver*'dı. Beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş ve eline bir dosya almıştı. Son derece resmi görünüyordu ama sonuçta *Oliver*'dı. "Vampirlerin en yüksek ikinci yöneticisi neden kan alıyor?" diye sordu Claire.

"Evet, senin kafede espresso servisi yapman gerekmiyor mu?" dedi Shane, yersiz bir öfkeyle. Oliver çoğu kez kafesinde, tezgahın arkasında görülebilirdi ama orada olmak zorunda değildi. İşi, hoşuna gittiği için yapıyordu ve bunu Shane de biliyordu. Oliver kadar (muhtemelen) zengin ve (kesinlikle) güçlü olduğunuzda, canınız ne isterse onu yapabilirdiniz.

"Grip salgını varmış," dedi Oliver, Shane'in tavrını görmezden gelerek. Aletleri çıkarıp tepsiye koydu. "Çalışanlar sayıca yetersiz kalmışlar. Bazen ben de bu işi yapıyorum."

Bunlar doğruysa bile, hikayede eksik bir şeyler olduğu kesindi. Claire kuşkuyla bakarken Oliver onun yanına te-

tg: kaktusunx

kerlekli bir tabure çekip kolunu yukarıdan bağladı ve sıkması için kauçuk, kırmızı bir top vererek şırıngayı hazırladı. "Shane'in her zamanki yaklaşımını düşünerek senden başlanacağını varsayıyorum," dedi. Ses tonu, Shane'in öfkesini birebir yansıtıyordu. Shane ağzını açtı ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp sessiz kaldı. *İyi*, dedi Claire içinden. Hiç değilse çabalıyordu.

"Tamam," dedi Claire. Vampir, soğuk parmaklarıyla damarını ararken, kız irkilmemeyi başardı. Sebebini bilmiyordu ama Oliver ona hep diğer vampirlerin çoğundan daha yaşlı gelmişti. Hippiler gibi atkuyruğu yaptığı saçlarındaki beyazlardan ötürüydü belki. Yüzünde fazla kırışıklık yoktu ama Claire nedense onu hep orta yaşlı olarak düşünmüştü. Şimdi dikkatli bakınca, neden aklına başka bir ihtimal gelmediğine şaşırıyordu.

Oliver insanlara en tepeden bakan vampir olmalıydı.

Siyah tişört, gri bir süveter ve mavi kot pantolon giymişti. Aslında giyimi Shane'inkinden farksızdı. Ama aynı giysiler, Shane'de daha çarpıcı ve şık duruyordu.

İğne ani bir acıyla Claire'in koluna girdi. Oliver tüpü bağlarken acı azalmaya başlamıştı bile. Kolundaki turnike gevşetilince, Claire koyu kırmızı kanının plastik tüpten kan torbasına ilerleyişini seyretti. "Güzel," dedi Oliver. "Kanın mükemmel."

"Bu konuda ne hissetmem gerektiğine karar veremedim."

Vampir omuz silkti. "Rengi ve yoğunluğu iyi, kokusu iç açıcı. Çok güzel."

Claire bunları duyunca kendini daha da kötü hissetti. Kanı, bir şarap türüymüşçesine tarif ediliyordu. Midesi bulanmaya başlayınca başını yumuşak yastığa koydu ve gözlerini kapının arkasına asılmış neşeli kedi posterine dikti.

Oliver kızı bırakıp Shane'in yanına gitti. Claire birkaç derin nefes aldıktan sonra, kedi yavrusu resmini bırakıp sevgilisine baktı. Shane gergindi ve duygusunu belli etmemeye çalışıyordu. Claire, genç adamın gerginliğini, rengi atmış yüzündeki sıkkın ifadeden ve gerilen kaslarından anlayabiliyordu. Shane tek kelime etmeden kollarını sıvadı. Oliver da onun sessizliğine uyarak koluna turnikeyi koydu ve sıkması için eline topu verdi. Sert nesneyi zar zor sıkan Claire'in aksine, Shane topu neredeyse dümdüz etti. Claire bile uzandığı yerden onun damarlarını görebiliyordu. Shane'in yüzüne hiç bakmayan Oliver'ın şırıngayı takacağı noktayı bulması ve iğneyi yerleştirmesi zor olmadı. "İki ünite," dedi Shane'e. "Hala planlanan bağışın gerisindesin ama bir seferde daha fazlasını da alamayız."

"Hayalkırıklığına uğramış gibisin," dedi Shane uyuşukça. Gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı. "Lanet olsun, bu işi hiç sevmiyorum. Hem de hiç."

"Biliyorum," dedi Oliver. "Kanının kokusunda var."

"Böyle giderse yumruğu yiyeceksin," dedi Shane usulca. Dediğini de yapacak gibiydi. Dişlerini de avcundaki topu da bütün gücüyle sıkıyordu. Oliver turnikeyi gevşetince kan tüpe doldu.

"Bağışımı belli bir kullanıcıya yönlendirebilir miyim?" diye sordu Claire. Oliver bunu duyunca meraklandı. Shane bile bir gözünü açıp kıza baktı. "Ne de olsa zaten gönüllü kan veriyorum."

"Olabilir," dedi Oliver, siyah bir kalem çıkararak. "İsim?"

"Hastane," dedi Claire. "Acil durumlar için."

Oliver, kızı uzun uzun süzdükten sonra omuz silkti ve çeyreği şimdiden dolmuş torbasına küçük bir çarpı attı.

Shane ağzını açınca, "Aklından bile geçirme," dedi Oliver. "Seninki zaten rezerve edildi."

Shane boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Elbette benim için değil," dedi Oliver. "Benim standartlarım var. Evet, mideniz bulanır ya da başınız dönerse düğmeye basın. Ben birkaç dakika içinde döneceğim."

Ayağa kalkıp kapıya gitti ama elini kapı koluna koyunca duraksadı ve tekrar onlara döndü. "Davetiyeyi aldım."

Claire bir an için Oliver'ın neden bahsettiğini anlamadı ama sonra, "Ha, parti," dedi.

"Nişan partisi. Arkadaşlarınıza politik meselelerden bahsetmelisiniz."

"Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

Oliver, kızın gözlerinin içine baktı. Claire onun bir vampir gücü kullanmaya çalışacağından çekindi ama Oliver öyle bir çaba içinde değil gibiydi. "Michael'ı uyarmaya çalıştım," dedi. "Akılsızca bir iş yapıyor. Morganville'in vampir halkı zaten huzursuz. İnsanlara fazla özgürlük tanındığını düşü-

nüyorlar. Bu iki toplum arasında her zaman kalın bir çizgi olmuştur..."

"Seri katiller ve kurbanları arasında yani," dedi Shane.

"Koruyucularla korunanlar arasında," dedi Oliver kaşlarını çatarak. "Duygusal çatışmalar bu ilişkiye fazla gelir. Bu, vampirlerin anlayabildiği bir mecburiyet. Michael'la insan arkadaşınız Eve arasındaki bağ, oldukça karmaşık. Bu bağı resmiyete dökme niyetleri dirençle karşılanacaktır. Hem vampirler hem de insanlar tarafından."

"Bir dakika," dedi Shane. "Sen ciddi ciddi onların evlenmelerine karşı çıkılacağını mı söylüyorsun?"

"Vampir-insan evliliklerine izin vermenin uygun ya da akıllıca olmadığı yolunda bir algı var."

"Irkçılık bu!"

"Bunun ırkla bir ilgisi yok," dedi Oliver. "Türle ilgisi var. Vampirlerle insanlar arasında belli bir ilişki var. Vampirlere göre bu, bir av-avcı ilişkisi."

"Bana parazit-konak diyormuşsun gibi geliyor."

Oliver'ın yüzü tehlikeli bir hal aldı. İçindeki canavar dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi. Sonrasında bu parlama yok oldu ama etkisi, ikisini de susturmuştu. "Michael'la Eve'in evlenmesini istemeyenler var," dedi Oliver. "Tarafsızlar bile o işin sonunun iyi olmayacağını düşünüyor. Akıllıca değil. Michael'a söyledim. Eve'e de anlatmaya çalıştım. Şimdi de size onları durdurun diyorum."

"Yapamayız!" dedi Claire afallayarak. "Birbirlerini seviyorlar!"

"Bunun benim dediklerimle en küçük bir ilgisi yok," dedi vampir, kapıyı açarken. "Duyguları beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ben durumun gerçekliğinden bahsediyorum. Evlilik, politik açıdan bir felaket olur ve kötü sonuçlar doğurur. Bunu onlara söyleyin. Öyle ya da böyle bu evliliğe engel olunacağını bilsinler. Bu kararı kendilerinin alması en iyisi olur."

"Ama..."

Kapı çarpılarak kapanmasa, Claire sözünü nasıl sürdüreceğinden emin değildi doğrusu. Shane'e döndü. O da Claire kadar şaşkındı.

Ama ilk kendine gelen de Shane oldu elbette. "Eee," dedi. "Ben demiştim."

"Shane!"

"Vampirlerle insanların yakınlaşması iyi değil. Kedilerle farelerin sevgili olmaları gibi bir şey bu. Her zaman fare için kötü sonuçlanır."

"Vampirlerle insanlardan değil, *Michael'la Eve'den* bahsediyoruz."

"Ne farkı varmış?"

"Farklı işte!"

Shane iç çekip başını yastığa koydu. "Peki," dedi. "Ama asla Eve'in kalbini kırmam. Vampirlerin isteğiyle düğünün iptal edildiğini sen söylersin. Bana da haber ver ki kulaklıklarımı takıp sesi sonuna kadar açayım. Bağırış çağırış dinlemek istemiyorum."

"Korkağın tekisin!"

"Kanım bir torbaya doluyor," dedi Shane. "Bu durum korkak olmadığımı ispatlar bence."

Claire elindeki kırmızı topu Shane'e fırlattı.

Claire aslında içten içe bunların yaşanacağını bilmiyor değildi.

Sadece inanmak istememişti. Eve'in ısrarıyla tüm parti hazırlıklarına katılmıştı. Peçetelerden (hepsi siyahtı) masa örtülerine (gümüş), davetiyelerin rengine (gümüş çizgili siyah) kadar her şeyi belirlemişlerdi. Kız kıza oturup çiçek seçmek, yiyecekleri belirlemek, çalınacak şarkı listeleri yapmak çok eğlenceliydi. En güzeli de kıyafet seçimiydi.

Son bir haftada gerçeklerle yüzleşmeye başlamışlar ve Claire her şeyin masallardaki gibi olmadığını görmüştü. Eve'le şehir merkezinde yürümek, şok edici, bambaşka bir hal almıştı. Claire görmezden gelinmeye alışkındı. Son günlerde yakasındaki Kurucu broşu yüzünden, ona yönelen bakışlara da alışmıştı. Broş, kıza hiç istemediği bir belalı insan imajı sağlamıştı.

Ama o hafta, Eve'le yürürken nefret dolu bakışlara maruz kalıyordu.

Ortada bariz bir şey yoktu belki. Gözucuyla atılan bakışlar, sıkılan dişler, bükülen dudaklar vardı. Eve'le konuşmak durumunda kalanlar, lafı kısa kesiyordu. Morganville son birkaç yılda değişmişti. En büyük değişiklik de insanların duygularını göstermekten korkmamaya başlamalarıydı. Claire bunu hep olumlu bir özellik olarak görmüştü.

Böylesi tepkileri başta istisna sandı, sonra da küçük şehirlerin tutuculuğuna yordu. Eve gotik imajıyla hemen göze batıyordu. Ne kadar eğlenceli görünürse görünsün bazıları onu yanlış değerlendiriyordu.

Şimdiki durum ise farklıydı. Eve'e yönelen bakışlarda nefret vardı. Öfke ve tiksinti doluydu o bakışlar.

Eve başlarda bunu fark etmemişti ama son alışveriş turlarında, gün ortasına doğru Claire onun her zamanki neşesinde olmadığını gördü. Eve bir kucak dolusu giysiyle kasaya gelince tezgahın arkasındaki bet suratlı kadın oradan ayrıldı. Kadın arkaya doğru yürürken duvarda asılı güneş gözlüklerine dokunmak için durup elini uzatınca Claire garip bir şey gördü.

Kadın dövme yaptırmak için fazla yaşlıydı. Ama kolunda, kenarları hala kızarık görünen bir dövme vardı. Claire sadece bir an görse de dövmenin tanıdık bir biçimde olduğunu fark etmişti.

Bir kazık. Kadında bir kazık dövmesi vardı.

Daha genç bir kadın Eve'le ilgilenmek için geldi. Bir kez bile başını kaldırıp yüzlerine bakmadığı gibi onlarla mümkün olduğunca konuşmamaya çalışarak sadece işini yaptı. Bet yüzlü kadın bir daha dönüp onlara bakmadı bile.

Claire güvenli bir mesafeye gelene kadar bekledi ve "Gördün mü?" dedi. "Ne garipti."

"Kazık mı?" Eve dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sürmeli gözleri, güneş ışığında bile karanlık duruyordu. Ağır makyajı normalde hep hoş görünürdü ama kış güne-

şinde Claire'e biraz aşırı geldi. Dikkat çekmek için, *ben buradayım* demiyor, adeta *avaz avaz bağırıyordu.* "Evet, yeni moda bu. Kazık dövmeleri. Yaşına başına bakmadan herkes yaptırıyor. İnsanlık gururuymuş da bilmem neymiş de."

"Peki kadın..."

"Benimle ilgilenmeyi bu yüzden mi reddetti diye soruyorsan..." Eve meydan okur gibi bir baş hareketiyle saçını arkaya attı. "Evet, büyük ihtimalle. Ben hain olduğum için."

"O zaman ben senden daha hainim!"

"Hayır, sen Koruma altındasın ama bunun için sıkı pazarlık yaptın. Buna saygı duyuyorlar. Saygı duymadıkları şey, düşmanla yatmak." Eve inat edecek gibi görünüyordu ama üzülüyordu da. "Kan emenlerle yatağa girmek."

"Michael düşman değil ve sen... Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirler?"

"Morganville'de gizliden gizliye her zaman *biz ve onlar* durumu vardı. Biz kısmı, köpek dişleri sivri olmayanlardan oluşuyor."

"Ama siz birbirinizi seviyorsunuz." Claire neye daha çok şaşırdığını bilmiyordu. Morganville halkının Eve'e yüz çevirmesine mi yoksa arkadaşının buna pek şaşırmamasına mı? İnsanlar bazen çok aşağılık ve aptal olabiliyorlardı. Michael ne yaparsa yapsın bazıları onu her zaman bir çift sivri diş olarak görecekti.

Michael'ın kuzu gibi olmadığı doğruydu, o da şiddete başvurabiliyordu ama yalnızca başka çaresi kalmadığın-

da. Kavga çıkarmayı hiç sevmez, kargaşadan mümkün olduğunca kaçınırdı. Sonuçta iyi yürekli, kibar ve mahcup biriydi o.

Vampirdir, o yüzden kötüdür etiketinin altına bunların hepsini sığdırmak imkansızdı.

Şapkası, botları ve koyun derisi yeleğiyle kovboy gibi giyinmiş bir adam kaldırımda yanlarından geçerken Eve'e ters ters baktı ve kızın yüksek topuklu, parlak deri ayakkabılarının önüne tükürdü.

Eve çenesini kaldırıp yoluna devam etti.

"Hey!" dedi Claire, öfkeyle kovboya dönerek. Eve onu kolundan tutup çekti.

"Morganville'in bir numaralı kuralı," dedi Eve. "Yürümeye devam et. Sadece yürümeye devam et."

Öyle de yaptılar. Eve bu konuda tek kelime daha etmedi ve yüzüne narin bir gülümseme yerleştirdi. Michael müzik mağazasında verdiği özel dersten dönünce ikisi kanepede sarılarak oturdular ve mırıl mırıl bir şeyler konuştular. Claire onun karşılaştığı davranışlardan bahsettiğini hiç sanmıyordu.

Şimdi bir de Oliver'ın gelip evliliğe izin verilmeyeceğini söylemesi çok kötü olmuştu.

"Eee," dedi Shane'e, eve yürürlerken. Kol kola girmiş ve kırbaç gibi şaklayan soğuk rüzgara karşı ellerini ceplerine sokmuşlardı. "Eve'e ne diyeceğim? Of, Michael da var tabii!"

"Hiç," dedi Shane.

"Ama dedin ki..."

"Bir daha düşündüm. Biz Oliver'ın posta maymunu değiliz. Diktatörlük taslamak istiyorsa gelip kendisi konuşsun." Kötü kötü güldü. "O sahneyi görmek isterdim doğrusu. Michael'ın altta kalacağını hiç sanmıyorum. Özellikle de Eve'le ilgili konularda."

"Sence..." Of, Claire tehlikeli topraklara giriyordu. Mayın doluydu bu topraklar. "Tanrım, bunu sorduğuma inanamıyorum ama... Sence Michael, Eve konusunda ciddi mi? Onu benden daha iyi tanıyorsun. Hiç değilse daha uzun süredir tanıyorsun. Bana bazı şüpheleri varmış gibi geliyor."

Shane, Claire'e uzun gelen bir süre sessiz kaldı. "Onu sevdiği konusunda mı diyorsun?"

"Hayır, onu sevdiğini biliyorum. Ama *evlilik*..."

"Evlilik, erkeklere büyük gelen bir kelime," dedi Shane. "Bunu biliyorsun. Alerji gibi bir şey. Yapmayı bırak, söylerken bile ter içinde kalıyoruz."

"O da geriliyor mu diyorsun yani?"

"Bence... Bence bu önemli bir sorun. Onlar için, çoğu insana göre daha büyük bir sorun." Shane gözlerini kaldırımdan ayırmıyordu. "En iyisi ona sor. Kız muhabbeti bunlar. Ben kız muhabbetine girmem."

Claire, Shane'in omzuna vurdu. "Çok adisin!"

"Böylesi daha iyi. Buradan ayakkabı alışverişine falan gideceğimizi düşünmeye başlıyordum."

"Kız olmak *kötü bir şey değil!*"

"Tabii." Shane elini cebinden çıkardı ve Claire'e sarıldı. "Senin yarın kadar olacaksam, ben de... Bir dakika. Bu lafın nereye varacağını iyi düşünmemişim. Hiç hoşuma gitmedi."

"Adi herif!"

"Sen kız olmaktan memnunsun. Güzel. Ben de erkek olmaktan memnunum. Bu da güzel."

"*Ben Tarzan, sen Jane* kafasına doğru gidiyorsun."

"Vampirleri okladığına şahit oldum. Karşına geçip göğsümü yumruklayacak ve buralarda benim lafım geçer diyecek halim yok."

"Konuyu değiştiriyorsun. Michael. Eve."

Shane sol elini kaldırdı. "Yemin ederim ki Michael'ın ne hissettiğini bilmiyorum. Erkekler birbirilerinin beynini okumak için çaba sarf etmezler."

"Ama..."

"Dediğim gibi. Öğrenmek istiyorsan ona sor. Michael yalan söylemez. Özellikle de değer verdiği kişilere."

Söylediği doğruydu. En azından o ana dek hep böyle olmuştu. Buz gibi bir hava dalgası yüzüne ve boynuna vurunca Claire titreyip Shane'e sokuldu.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Shane, başını ona doğru eğerek. "Seni seviyorum."

"Sormayacaktım ki."

"O noktaya doğru geliyordun. Seni seviyorum. Sıra sende."

Claire yüzüne yayılan gülümsemeye ve kışa rağmen içinde büyüyen yaz sıcağına direnemedi. "Şu anda tamamen kızsal bir şekilde hislerimi *analiz ediyorum*."

"Of! Belden aşağı vuruyorsun."

Claire dönüp parmakuçlarında yükseldi ve Shane'i öptü. Shane'in dudakları soğuk ve biraz da kuruydu ama Claire'in küçük bir dil hareketiyle hemen yumuşadı. Kahve, karamel ve tamamen Shane'e özgü olan o baharatlı tattaydılar. Claire'in her gün, her saat, her an istediği, karşı koyamadığı bir tattı bu.

Shane gırtlağının derinliklerinden memnuniyet dolu bir ses çıkardı ve Claire'i belinden tutup yürüttü. Birkaç adım sonra Claire'in sırtı duvara dayandı. İşte o zaman Shane, onu *gerçekten* öpmeye başladı. Shane soluk almak için durana kadar Claire onun dudaklarında kayboldu ve hiç bilmediği yerlere sürüklendi. Shane'in kahverengi gözleri hem dikkat dolu hem hayallere dalmış gibiydi. Gülümsemesi tehlikeliydi. "Hala analiz mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Hımmm," dedi Claire, Shane'e yaslanarak. "Galiba bir sonuca vardım."

"Tüh, keşke varmasaydın! Seni ikna etmek için deneyecek bir şeylerim daha vardı."

Hemen yakınlardaki biri, hafifçe öksürerek gırtlağını temizledi. Shane büyük bir adım atıp dönerek Claire'le ses kaynağının arasına girdi. Her zamanki gibi kızı koruyordu. Claire başını bıkkınca iki yana sallayarak onun yanına geçti.

Öksürüğün sahibi Peder Joe'ydu. Morganville Katolik Kilisesi'nin rahibi, otuzlarının başında, kızıl saçlı, çilli yüzlü, gözleri şefkat dolu bir adamdı. İkisinin haline, onlara çok da kızmadan bakıyordu. "Rahatsız etmek istemezdim," dedi. Yalandı tabii. Ama çok da büyük bir yalan değildi. "Claire, geçen pazar kilise korosuna geldiğin için teşekkür ederim. Sesin çok hoş."

Claire kızardı. Biraz sevgilisiyle o halde yakalandığı için, biraz da böyle iltifatlara alışık olmadığı için. "Sesim pek iyi değil," dedi. "Ama arada bir şarkı söylemek hoşuma gidiyor."

"Sadece biraz çalışman gerek," dedi Peder. "Umarım seni ayinde de görürüz." Shane'e dönüp başını salladı. "Sen de her zaman için davetlisin."

"Teşekkür ederim," dedi Shane samimice.

"Ama gelmeyeceksin."

"Hiç sanmıyorum peder."

Claire yine kızardı çünkü peder ellerini arkasına atmış giderken Shane dönüp ona baktı. "Ayin mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Günah çıkarmaya da başladığını söyleme bana."

"Hayır. Onu yapabilmek için gerçek bir Katolik olman gerek."

"Eee, seni çeken neydi peki?"

"Myrnin gitmek istedi." Bu üç kelime hemen hemen her şeyi açıklıyordu. Claire'in patronu -tehlike yaratacak kadar çılgın, çoğu zaman iyi huylu ama sağı solu hiç belli olmayan

bir vampirdi- Shane'in konuşmaktan hoşlandığı bir konu değildi. Genç adamın kızmaya başladığını görünce Claire hemen sözlerine devam etti. "Akıl kontrolü için onunla birkaç kez gittik ama ben galiba daha çok Üniteryenim. Yine de kilise güzel. Peder Joe da iyi bir adam. Şehirde bir Yahudi tapınağı ve bir de cami olduğunu biliyor muydun? İkisi de küçük ama olsun. Gerçi vampirlerin oralarda hoş karşılanacağını sanmıyorum."

"Sen ona özel, kişisel şeyler anlatma yeter."

"Utandın mı?"

Tırnaklarını paltosuna sürttü ve abartılı bir kendini beğenmişlikle ellerine baktı. "Ben mi utanacağım? Yok canım. Bekarlık yemini ettiğine pişman olur diye dedim. Onu düşündüm yani."

"Of, ne kadar adisin!"

"Tek bir yürüyüşte bana üç kere adi dedin. Yeni bir iltifat bulman lazım." Shane, kızı gıdıkladı. Claire çığlık atarmış gibi kaçtı. Yol boyunca, çok da bakımlı olmayan bahçelerini çevreleyen beyaz çite ulaşana kadar yarıştılar. Çitin arkasında, sütunlu, geniş bir veranda ve güneşten solmuş Viktorya dönemi evi yükseliyordu. Evin son sahibi Glass Ailesi olduğu için oraya Cam Ev deniyordu. Michael, ailenin hala evde oturan son üyesiydi. Evin diğer sakinleri aslında oda kiralamış ama Shane, Claire ve Eve, zamanla Michael'ın ailesi olmuştu.

Shane kapıyı açar açmaz, "Biz geldik millet!" diye bağırdı. "Pantolonlarınızı giyin!"

"Kes sesini!" diye bağırdı Eve üst kattan. "Adi herif!"

"Biliyor musunuz, bana bu kelimeyi söylediğinizde ben onu *harikasın* olarak duyuyorum," dedi Shane. "Yemekte ne var? İki ünite kan eksiğim var, bir şeyler yemeliyim. Portakal suyu ve kurabiye kesmedi."

"Sosis," dedi Eve uzaklardan. "Hayır, *chili* yapmadım. Yapsam iki saat eleştirirdin. Ama acı sos, sarımsak ve hardal var!"

"Sen bir prensessin!" dedi Shane, mutfağa yönelerek. "Gotik, yarı canlı, uyduruk bir prenses ama önemli değil!"

"Adi!"

Claire başını iki yana sallayarak çantasını kanepeye koydu. Koşu onu terletmişti. Bacakları sızlıyor, biraz başı dönüyordu. Kan verdikten sonra koşmak pek akıllıca olmasa gerekti ama Morganville'de öğrenmek zorunda olduğunuz bir şeydi bu. Shane içeri girdikten sonra birkaç dakika boyunca mutfaktan gürültüler geldi. Nihayet ellerinde iki tabakla geri döndü. Tabaklardan birinde sade, diğerinde sostan görünmeyen sosisli sandviçler vardı.

Claire sossuz sandviçlerin olduğu tabağı aldı. Shane cebinden bir kutu kola çıkarıp verdi. "Artık adi olmadığını ilan ediyorum," dedi Claire. Shane kanepede Claire'in yanına oturup tıkınmaya başladı ve bir şeyler mırıldanıp ona göz kırptı. Claire, Eve konusunda ne yapacağını düşünerek sandviçini yavaş yavaş yedi.

Shane doğal olarak tabağını önce bitirdi ve Claire'in tabağını da alarak mutfağa gitti. Claire'in ikinci sandvi-

çi elindeydi. Eve geldiğinde, Shane ortadan kaybolmuştu. Merdivenden inen Eve'in siyah, kabarık, tül eteği duvara sürtüp yılan gibi tıslıyordu. Eve de zehirli bir yılan gibiydi. Deri korse ve ceket ve eteğin altına kurukafa desenli tayt giymişti. Boynuna siyah, deri, çivili bir tasma takmış, ağır bir makyaj yapmıştı. Shane'in kalktığı yere oturdu ve botlu ayaklarını sehpaya uzattı.

"Onu bağış yapmaya ikna ettiğine inanamıyorum," dedi Eve, oyun kolunu alarak. Televizyon açık bile değildi ama o bir şeylerle oynamayı seviyordu. Sol elindeki elmas nişan yüzüğü hafifçe parlıyordu. Gümüş bir yüzüktü, altın değildi. Eve altın sevmezdi ama yüzüğün üzerindeki elmas çok güzeldi. "Cumartesi günü dekorasyona yardım etmek için buralarda olursun, değil mi?"

"Olurum," dedi Claire, sandviçini ısırarak. Hala açtı ve Oliver'ın sözlerini unutmak için sosislinin tadına yoğunlaştı. "Almamı istediğin bir şey var mı?"

Koyu kırmızı dudaklarında bir gülümseme beliren Eve ceketinin cebinden bir kağıt çıkarıp verdi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım baş nedimem," dedi. "Partiye gereken bazı şeyleri bulamadım. Sen bir bakar mısın?"

"Tabii," dedi Claire. Uzun bir listeydi. Claire, boş gününe sessizce veda etti. "Şey, Eve..."

"Efendim?" Eve eliyle saçlarını kabarttı. "Sence Peder Joe'yla buluşmak için abartılı bir kıyafet mi oldu?"

Claire gözlerini kırpıştırıp Eve'in asker botları ve tül eteğiyle Peder Joe'yu kafasında bağdaştırmaya çalıştı ama sonra pes etti.

"Sanki."

"Harika! Bilerek böyle yaptım. Artık partide ne giyersem giyeyim bir şey demezler."

Eve'in kendine has mantığı genellikle Claire'i eğlendirirdi ama onun aklı başka yerdeydi. Shane bundan hoşlanmayacaktı, doğrusu Claire de hoşlanmayacaktı ama Eve'le konuşması gerektiğini hissediyordu. Dostlar böyle yapmaz mıydı? Söylemesi zor şeyleri de söylerlerdi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Claire. Sesi yeterince ciddi çıkmış olmalıydı ki Eve oyun koluyla oynamayı bıraktı ve bir bacağını kıvırıp Claire'e döndü. Eve'in tüm ilgisi ona yönelince Claire'in dili tutuldu. Shane de ortalarda yoktu. Mutfaktan ses gelmiyordu. Herhalde kapının arkasından onları dinliyordu.

Korkak.

Eve, kızı bu gerilimden kurtararak "Oliver sana bir şeyler söyledi, değil mi?" dedi.

Claire derin bir nefes aldı. "Biliyorsun."

"Ah, neredeyse bir aydır sürekli bir şeyler çıtlatıyor. Bir tek Michael'a düğünü iptal et demediği kaldı." Siyah gözleri Claire'in yüzünü adeta tarıyordu. "Senden düğünü iptal etmemizi söylemeni istedi, değil mi?" Claire başını salladı. Eve haylazca gülümsedi. "Hep bu şehri tepetaklak etmek istemişimdir. Şimdi ediyoruz işte. Onun sesini duyar gibiyim. *Benim zamanımda insanlar haddini bilirdi. Sırada ne var? Sığırlarla evlenmek mi? Kediyle köpek yan yana durmaz.*"

Eve, Oliver'ı öyle güzel taklit etmişti ki Claire kahkahalarla güldü. Arkasından mutfak kapısının açıldığını duydu. Shane duvara yaslanmış, onlara bakıyordu. "Eee," dedi. "Vampir komandolar birliği evlenmenizi istemiyor. Ne yapacaksınız?"

"Onları kızdıracağız," dedi Eve. "Benimle misin?"

Shane'in gülümsemesi de en az Eve'inki kadar hınzırdı. "Cevabımı zaten biliyorsun."

"Ortalığı karıştırmak konusunda sana güvenebileceğimi biliyordum." Eve tekrar Claire'e döndü. "Ya sen?"

"Ben mi?"

"Onlarla arkadaş olduğunu biliyorum," dedi Eve. "Onlara bizim olduğumuzdan daha yakınsın. Ortada kalacaksın. Bundan hoşnut değilim ama gerçek bu."

"Oliver zaten beni ortada bırakmaya çalıştı ama kimle evlendiğin onu hiç ilgilendirmez," dedi Claire. "Ben sadece olanları öğrenmeni istemiştim."

"Ya Amelie?"

"Onu da ilgilendirmez. Vampirlerle insanlar *ilk kez* evleniyor olamaz."

"İlk değil."

Şaşırıp yerlerinden sıçradılar. Michael, merdivenin en üst basamağından onlara bakıyordu. Yataktan yeni kalktığı belliydi. Gömlek düğmelerinin yarısı ilikliydi.

"Özür dilerim," dedi. "Kulak misafiri olmak istemezdim." Merdivenden inerken düğmelerinin kalanını da ilikledi. Claire tamamen objektif bir bakış açısıyla, buna üzül-

düğünü kabul etmek zorundaydı. "Morganville'de ilk kez bir vampirle bir insan evlenmiyor. Sorun da bu zaten," diye devam etti Michael. Uzun boyluydu ve çoğu vampirin aksine, neredeyse tam olarak gösterdiği yaştaydı. On sekizine saplanıp kalmıştı. Shane, Claire'in onu ilk gördüğü ana göre biraz daha büyük görünüyordu ama Michael hala aynıydı. Hiçbir zaman da değişmeyecekti.

Michael, yanında gitar kutusunun olduğu her zamanki koltuğuna oturdu. O da Eve gibi sürekli elini meşgul edecek bir şey arıyordu. Hemen hemen her zaman da gitarıyla meşgul oluyordu. Yine gitarını alıp akor basmaya, bir yandan da aleti akort etmeye başladı.

"Eee?" dedi Shane, Claire'in yanına, kanepenin kolçağına oturarak. "O kadarını söyledikten sonra susulmaz ki."

İri, mavi gözleri parlayan Michael önce ona baktı, sonra uzaklara daldı. Ara sıra kalkan gibi sarıldığı müzik yüzüydü bu. Eve'e hiç bakmadığı tek yer. İyiye işaret değildi bu.

"Benden çok önceymiş," dedi Michael. "Galiba altmışlarda. Pavel adlı bir vampir, Jenny diye bir kızla birlikte olmuş, sonra iş ciddiye binmiş. Evlenmişler."

Bir süre, Michael'ın gitar tellerinde dolaşan parmaklarından başka ses çıkaran olmadı. Sonunda Eve dayanamayıp "Bana bundan bahsetmemiştin," dedi.

Michael bir an kalkanını indirip ona suçlu suçlu baktı. "Özür dilerim. Nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Mutlu bir sonu yok."

"Zaten mutlu sonu olmasını beklemiyordum," dedi Eve. Olgunlukla, tam bir yetişkin gibi konuşuyordu. "Ama her hikaye, bir noktada trajikleşir zaten. Mutlu sonu yaratan, hikayeyi hangi noktada anlatmayı kestiğindir."

"Bu hikayenin hiçbir yerinde mutluluk yok," dedi Michael. "Bir ay kadar evli kalmışlar, sonra Pavel kızı öldürmüş. İsteyerek yapmamış, sadece durumla başa çıkamamış."

"Neden?" diye sordu Claire. Michael cevabı düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sürekli insanlarla yan yana olmaya alışık değilmiş. Özellikle de kızlarla."

"Kız onu kızdırmış mı?" diye sordu Shane.

"Pek sayılmaz. Bilmek istemezsiniz."

"Yok," dedi Shane. "Biraz öğrenmek istiyorum."

Michael iyice rahatsız olmuştu. "Vampirken, kızların yanında olmanın çok zor geldiği bazı günler vardır. Bana uzun uzun anlattırmayın işte."

"Ama ben..." Yüzü birden sararan Eve, Claire'e baktı. "Ah! *Ah!*"

Claire omuz silkip biraz daha düşündü, sonra o da anladı.

Ayda bir. Vampirler kan kokusunu alıyorlardı.

Claire kendi yüz ifadesinin de Eve'inkinden farklı olmadığını tahmin ediyordu.

Shane yavaşça Claire'in yanına oturdu. "Hiç bu kadar... İğrenç bir şey duymamıştım," dedi Shane. "Aklımdan hiç çıkmayacak. Sağol be!"

"Bilmek istemezsiniz demiştim," dedi Michael. "Her neyse. Pavel buna hazır değilmiş ve kendini kaybedip kızı öldürmüş. Sonrasında kızın ailesi de onu öldürmüş. Vampirler kızın babasını ve ağabeyini yakalayıp idam etmiş. Vampiri öldürenin onlar olmadığı bile söyleniyor. Bu olaydan sonra insanlar gizli bir direniş başlatmış. Şehrin vampir ağırlıklı bölgelerine saldırıp her şeyi yakmaya çalışmışlar. İki taraftan da zarar görenler olmuş. Morganville'de bir süre kaos hüküm sürmüş. Durum gerçekten çok kötüymüş."

Bir süre hepsi sessizce, duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Eee? Amelie bizim hikayemizin de böyle olacağından mı korkuyor? Ortalığın karışacağından mı çekiniyor?"

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Michael. Hikayeyi anlatırken gözlerini gitarından ayırmamıştı ama şimdi Eve'in yüzüne bakıyordu. Mavi gözleri samimiyet doluydu. "İkimiz de risklerin farkındayız Eve."

"Hayatım, aynı şey değil. Kendini kaybedecek olsaydın çoktan kaybederdin. Ne zamandır üç kalbin attığı, iki kızın yaşadığı bir evdesin. Bir hata yapmayacaksın çünkü bununla," diye Eve, eliyle dört bir yanı işaret etti, "başa çıkabildiğini kanıtladın. Kendin söyledin. Pavel daha önce doğru dürüst nabız sesi duymamış bile. Ona fazla gelmiş. Sen buna alışıksın."

"Ya değilsem?" dedi Michael usulca. "Neler olabileceğini düşündün mü?"

Eve derin bir nefes aldı. "Durmadan düşünüyorum Michael. Hayatını riske atan benim ne de olsa."

Shane gırtlağını temizledi. "Özel konulara girecekseniz, söyleyin de toz olalım."

"Hayır, kalıyorsun," dedi Eve. "Herkes kalıyor. Bunu herkesin duymasını istiyorum. Ne diyorsun Michael? Amelie tahtından inip sana düğünü iptal etmeni söylerse ne yaparsın?"

Michael perişan haldeydi. Onu tarif edecek en uygun sözcük buydu. Tekrar başını eğip birkaç akor daha bastı ve bir tanesinde hata yaptı. Claire onun irkildiğini fark etti. Birkaç saniye bekledikten sonra, "Doğru olan neyse onu yaparım," dedi.

"Bu bir cevap değil." Eve'in sesi bu sefer titriyordu. Kurukafa desenli taytına dayadığı ellerini yumruk yaptı. "Michael, Amelie evlenmemeni söylese bile benimle evlenecek misin?"

"Yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi Michael. "Amelie isterse diğer vampirleri etkileyebiliyor. Bana istediğini yaptırma gücü var."

"Michael!"

"Gerçeği söylüyorum!" Michael gitarını fırlatırcasına kutusuna koyup aniden ayağa kalktı. Beyaz yüzü biraz kızarmıştı. Gerginliği vücut diline yansıyordu. Claire, sırtını mindere adeta yapıştırmıştı. Shane de ona iyice sokulmuştu. Claire elini dizine koyunca Shane biraz gevşedi. "Lanet olsun Eve, çabalıyorum," dedi Michael. "Anlamıyor musun? Yedi gün yirmi dört saat her istediğimi yapabilirim diye bir şey yok! Benim..."

"Sahibim var," dedi Eve onun yerine. Ayağa kalkıp Michael'ın karşısına dikildi. Yumruklarını sıkmıştı. "Amelie'nin oyuncağısın. İsterse seni evirip çevirebilir. Öyle mi? Benim için bile ona karşı çıkmayacak mısın?"

"Eve..."

"Hayır. Hayır, anladım." Kızın gözleri dolu dolu oldu. Derin nefesler alıp ağlamamayı başardı. "Benimle evlenmeyi sahiden istiyor muydun acaba?"

"Tanrım," dedi Michael fısıltıyla. Eve'e doğru bir adım atıp çaresiz denebilecek bir hareketle ona sarıldı. Şaşıran Eve onun kollarında bir heykel gibi kıpırdamadan durdu. "Tanrım, Eve, evet. Seni mutlu etmek istiyorum. Çok istiyorum."

Eve alnını onun omzuna dayadı. "Öyleyse bizim için savaş," dedi Eve fısıltıyla. "Lütfen."

"Amelie'yle savaşırsam yenilirim."

"O zaman savaşarak yenil."

Michael kızı başından öptü. "Öyle yapacağım." Çenesini, öptüğü yere dayadı. Claire, Michael'ın Shane'e baktığını fark etti. Shane de ona bakıyordu. Claire'in aralarındaki bu iletişimi çözecek bir el kitabı yoktu. Shane gergindi ama duygularını yüzüne yansıtmıyordu.

Shane bir süre sonra ayağa kalkıp mutfağa geçti. Claire sosisli sandviçinin kalanını ağzına tıktı ve onun peşinden gitti.

Shane yürümeye devam ederek arka kapıdan dışarı çıktı. Claire ağzındakileri çiğnemeye çalışarak tel kapı çarpmadan

yetişip dışarı fırladı. Beton basamakları sıçrayarak indi ve ahşap garajın yanındaki ağacın gölgesine otururken Shane'i yakaladı.

"O bakış neydi?"

Shane bir naneli sakız kutusu çıkarıp içinden iki tane seçti ve birini ona verdi. Claire sakızı aldı. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Bilmiyorsan, bilmek de istemezsin. İnan bana."

"Pavel'in hikayesi kadar kötü olamaz."

Shane iç çekti. "Michael, Eve'e yalan söylerken öylece durup dinleyecek değilim. Ses etmemeye çalışıyorum falan ama ona bir tane yapıştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu o da biliyor. Sakinleşene kadar dışarıda kalsam iyi olacak."

Vay canına! On saniyelik bir bakış için nasıl bir bilgi, duygu akışıydı bu böyle. Erkeklerin konuşmadıkları inanışı asılsızdı. Onlar bunu çok farklı şekillerde yapıyorlardı. "Bir dakika... O *yalan* mı söylüyor?"

"Onu sevmediğini söylemiyorum. Seviyor. Ama..." Bir an sustu. "Ama başka şeyler de var." Omuz silkti. "Bak, bu onların arasında, tamam mı? Bırakalım kendileri çözsünler."

"Hayır, onların arasında değil! O benim en yakın arkadaşım. Michael ciddi değilse Eve'in bir şeylere kalkışmasına göz yumamam!"

"Eve de farkında," dedi Shane. "Kızlar içten içe böyle şeyleri hep fark eder."

Claire bunun doğru olduğunu anladı. Eve korkularıyla yüzleşmemek için kendini parti hazırlıklarına, davetiyelere vermişti. Bir sorun olduğunun farkındaydı ama sorunu çözmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Buna devam edemez. Olmaz."

"Dur bakalım. Yarım saat önce vampirlerin gerçek aşka engel olamayacaklarını söylüyordun."

"Ortada *gerçek aşk* varsa, doğru. Ya yoksa Shane? Ya korkunç bir hata yapmak üzerelerse ve ikisi de bunu itiraf etmekten çekiniyorsa?"

Shane kolunu kızın omzuna doladı. Claire ona yaslandı ve yüzünü Shane'in kot ceketine gömdü. Hava güneşe rağmen soğuktu. Claire, Shane'in sıcaklığına minnettardı. Saçlarını tarayan elleri, Claire'in gerginliğini alıyordu. "Her şeyi düzeltemezsin," dedi Shane. "Bazen bazı şeyleri, kendi başına düzelmeye -ya da bozulmaya- bırakman gerekir."

"Gloriana yüzünden mi?" diye sordu Claire. Sesi boğuktu ama Shane onu duyabilirdi. "Sence Michael'ı etkiledi mi?"

Dişi vampirin adını duymak, Shane'in kasılmasına neden oldu. Gloriana, insanlarla oyun oynayan korkunç, hileci, aldatıcı ve güzel bir cadıydı. Shane'i etkilediği kesindi. Onu kendi kurşun askeri haline getirmiş, Shane'in kavgaya hazır yanını harekete geçirmişti.

Michael'a ise farklı yaklaşmıştı. Onu da oyuncağı yapmak istiyordu ama tamamen başka amaçlarla.

"Belki de etkilemiştir," dedi Shane sessizce. "Evet, biraz da olsa etkilemiştir. İnsana istediğini hissettirebiliyordu. Karşı koymak kolay değildi ama o artık dönemeyeceği bir yere gitti. Eve hala burada."

"Yeter mi?"

Shane buna cevap vermedi. Claire ikisinin de verebilecek bir cevabı olmadığını anladı. Shane haklıydı.

Eve'le Michael'ın nişanıydı bu ve ikisinin sorunuydu.

Tabii bir sorunları olduğunu kabul edebilirlerse.

Gölgeler uzadı, rüzgar sertleşti. Shane'in sıcaklığı bile Claire'in donmasını engelleyemiyordu artık. İçeri döndüler. Ev sakindi ama sessiz değildi. Claire kendine bir bardak su koyup masadaki tabaktan bir elma alırken, üst kattan gelen ayak seslerini duydu. Eve'den geliyordu herhalde çünkü Michael hala gitarıyla oturma odasındaydı. *While My Guitar Gently Weeps*'i çalıyordu. Claire'in hayatında duyduğu en hüzünlü şeydi bu.

Shane kıza küçük, tatlı bir öpücük verip oturma odasına geçti. Claire mutfakta kalıp elmasını yedi ve arka plandan gelen müzikle (Michael hala çalıyordu) mırıl mırıl konuşmaları dinledi. Yukarı çıkıp Eve'le konuşması doğru olur mu diye düşünüyordu. Bir dost öyle yapmaz mıydı? Ama Claire o an Michael'a çok kızgındı. Konuşurken her şeyi daha da karıştıracağından korkuyordu.

Kapıyı bir parmak araladı. Shane, en azından sözleriyle Michael'a sağlı sollu girişmiş olmalıydı.

Ama durum hiç de öyle değildi. Eve'den ya da nişandan bahsetmiyorlardı.

"Boşver artık Shane. Eski halimize dönmemizi istiyorsan olanları unutmalısın," diyordu Michael.

Kısa bir sessizlik oldu. "Claire'i incittim," dedi Shane. "Senin canını yaktım. Sen de dahil, dünyadaki bütün vampirleri ellerimle öldürmek istiyordum." Bir an durduktan sonra sesini alçaltarak devam etti. "Babam gibiydim ve öyle olmak bana doğru geliyordu. Bu duygudan bir daha kurtulabileceğimi sanmıyorum Mike. Benim sorunum bu. Eğer ben özünde babam gibi saldırgan, şiddete düşkün biriysem, nasıl bunu bilmiyormuş gibi yapacağım?"

"Sen o değilsin." Michael hoş, huzur dolu bir melodi çalıyordu. Sesi de çok sakindi. "Hiç olmadın, hiç olmayacaksın. Bunu aklından çıkarma." Claire onun gülümsediğini tahmin edebiliyordu. "Hala beni öldürmek istiyor musun?"

"Bazen istiyorum." Öte yandan Shane hala çok ciddiydi. "Seni seviyorum dostum. Ama... Bu düşüncelerden kurtulmak için zamana ihtiyacım var. Kendimi böyle hissetmek istemiyorum."

"Biliyorum mankafa."

"Eve'in kalbini kırarsan seni öldürürüm."

Michael gitarı bıraktı. "Durum karışık."

"Hayır, değil. Oyalanmayı bırak ve sözlen."

"Bana ilişkilerle ilgili akıl vermeye mi başladın? Sen bırak sözlenmeyi, telefon hattı sözleşmesi bile imzalayamazsın."

"Ben zaten sözlüyüm," dedi Shane. "Ona söz verdim. Biliyorsun."

"Evet," dedi Michael. "Evet, biliyorum. Claire'le aranı bozarsan, boğazını kesip seni meyve suyu gibi içerim. Ona göre."

Shane güldü. "Sana bir şey diyeyim mi? Öyle bir şey olursa sana izin vereceğim. Kanımın içilmesi konusundaki görüşlerime rağmen."

Güzel bir andı bu. Claire ikisi arasında böyle bir yakınlaşma görmeyeli çok olmuştu. Arka kapı çalınınca bu an da son bulmuş oldu. Claire kapıyı açınca karşısında bir vampir buldu. Kapüşonlu, siyah montlu, eldivenli bir kadındı. Güneşi düşünerek giyinmesine rağmen şıktı. Claire, dev güneş gözlüğü ve eşarp yüzünden onun yüzünü göremiyordu. "Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"Adın Claire'di, değil mi? Merhaba. Herhalde beni hatırlamazsın," dedi kadın. Çekinerek gülümsedi. "Ben Naomi. Bizi şehrin altındaki hücrelerden kurtardığında tanışmıştık."

Claire bir an hiçbir şey hatırlayamadı çünkü üstünden çok zaman geçmişti. Hatırladığında, gözlerini kırpıştırıp istemsizce geriledi.

Morganville'e yeni geldikleri günlerde vampirlerin bir sırrı vardı. Hastaydılar ve giderek kötüleşiyorlardı. Hastalık ilk olarak unutkanlığa, sonra kafa karışıklığına, ardından sebepsiz bir şiddete, son olarak da felç gibi bir katatoniye neden oluyordu. Hastalığın seyri her vampirde farklıydı. Bazıları

hemen kontrolünü kaybediyor, bazıları ise günden güne kaçınılmaz sona doğru gittiklerinin bilinciyle yaşıyordu.

Naomi, şiddete başvurduğu için hücrede tutulan vampirlerdendi. Hastalığın tedavisi bulununca hepsi iyileşip normal -Morganville için normal tabii- hayatlarına dönmüştü. Naomi o günlerde Claire'e teşekkür etmişti. Hoş birine benziyordu.

Naomi sessizliği davet olarak görmüş olacak ki mutfağa girdi ve iç çekti. "Teşekkür ederim," dedi. "Güneşe gerektiği kadar dayanamıyorum. Benim yaşımda bile bir direnç gelişmesi gerekir ama ben hiç zora gelemem." Parlak gözlüğünü çıkarıp kapüşonunu arkaya itti. Sonunda Claire onun yüzünü gördü. Işıltılı, uzun, sarı saçları, güzel, genç bir yüzü vardı. Claire'in de Shane'in de nefret ettiği Gloriana'yı andırıyordu. Ama Claire'in hatırladığı kadarıyla, Naomi'nin kişiliği ondan çok farklıydı.

Naomi nazikçe gülümseyerek elini uzattı. El sıkıştılar. Vampirin eli soğuk ve güçlüydü.

"Ah! Seni gördüğüme memnun oldum," dedi Claire. Elbette yalandı bu. İnsan *herhangi* bir vampiri arka kapısında gördüğüne memnun olamazdı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oturabilir miyiz?" Naomi zarif bir hareketle mutfak masasını işaret etti. Claire, görünüşte ondan çok da büyük olmayan bu kadının, terbiye ve adabın kızlar için hayat kurtarıcı olduğu bir çağda yetiştiğini düşünmeden edemedi. Özellikle de *soylu* kızlar için.

"Tabii," dedi Claire. O kesinlikle ayaktakımındandı. Herhangi bir tahta göz dikecek bir durumu yoktu ama sandalyeye hiç değilse elinden geldiğince asil bir hareketle oturmaya çalıştı. "Sana bir şeyler... Bir şeyler hazırlayayım mı?" Buzdolabında biraz A grubu kan vardı. Claire'e ait değildi ama Michael herhalde bir şey demezdi. Claire, çay niyetine kan teklif ettiği için her zamanki gibi bir tuhaf oldu. Sosyal ilişkilerin de bir sınırı vardı.

"Teşekkür ederim, çok incesin ama aç değilim," dedi Naomi. Onun dimdik sırtıyla nasıl rahat oturduğunu görünce Claire kendini aşırı kambur hissetti. "Seni yeniden gördüğüme çok memnun oldum. Çalışmalarının fevkalade yolunda gittiğini duydum." Resmi gülümsemesi biraz büyüyünce gamzeleri ortaya çıktı. "Büyükannen gibi konuşuyorum, değil mi? Özür dilerim. Umarım seni tedirgin etmiyorumdur."

"Belki biraz," dedi Claire gülümseyerek. Naomi ona gerçek biri gibi geliyordu. Gerçek bir hayat yaşamış ve insan duygularına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hala hatırlayan biri gibi. "Her şey yolunda, sorduğun için teşekkür ederim. Ya sen? Kız kardeşin nasıl?" Claire kadının adını hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bir çiçek adıydı. "Violet miydi?"

"Hatırlaman beni çok memnun etti. Violet iyi. Morganville'in sunduğu fırsatlara hayret verici bir hevesle kucak açtı. Resim yapıyor." Gözlerini devirdi. "Çok başarılı değil ama çok azimli. Biz çocukken suluboya dışında her

türlü resim yapmamızın yasak olması onu çok gücendirirdi. Bu aralar onu ne ara görsem yüzüstü boya kovasına düşmüş gibi bir hali var."

"Daha önceki karşılaşmamızda galiba Amelie'nin kardeşi olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?" Şehrin vampir Kurucu'su, gücü her şeye yeten Amelie'nin kardeşi olmak, önemli bir şeydi. Claire, Naomi'yi süzerken buna inanabiliyordu. Vampirin başını kaldırışında, duruşunda, hatta parlak saçlarında bile özel bir şeyler vardı.

Naomi başını iki yana sallayınca Claire şaşırdı. "Ah, hayır! Aynı ailede doğmak anlamında kardeş değiliz," dedi vampir. "Tabiri caizse, ikinci doğuşumuz bizi kardeş yaptı. Biz de onun gibi Bishop'ın dönüştürdüğü nesildeniz. Bizden fazla kalmadı. Geleneksel olarak birbirimizi aile gibi görürüz. Violet, benim geçici hayatımdaki öz kardeşim. Amelie, ölümsüz hayatımızdaki kardeşimiz. Biraz karmaşık geldiğini biliyorum."

"Ya!" Claire'in kafası, vampirlerin aile algısı konusunda hala çok net değildi. Anlaşılan, onları vampir yapan kişiye giden bağları takip ediyorlardı. Bu nedenle Bishop'ın çok çocuğu vardı. Bunlardan bazıları, Claire'in *iyi* bulduğu kişilerdi -Amelie gibi- bazılarının ise iyi olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Aileye önem verdikleri kesindi ama Claire bunu insanların aileye bakışlarıyla kıyaslayamıyordu. Örneğin aile olmak, arada bir birbirlerini öldürmelerine engel olmuyordu. Gerçi aynı şey öz kardeşler için de söylenebilirdi. "Merak etmiştim de."

"Seninle tanıştığım zamanlarda insanlarla konuşmaya alışkın değildim. Aradan çok uzun zaman geçti ve artık daha yakın olabilmemiz için hiçbir neden yok. Ama şu an, eskiye göre çok iyiyiz." Naomi'nin dudaklarındaki tebessüm, sadece biraz rahatsız ediciydi. *Of, dişlerin ne kadar büyükmüş*, dedi Claire içinden. Oysa Naomi bir yanlış yapmamıştı. Sivri dişlerini hiç ortaya çıkarmamıştı. "Öncelikle, tanışmamızda vermiş olabileceğim her türlü rahatsızlık için özür dilerim. Hiçbiri isteyerek olmadı. Buna inanmanı rica ediyorum."

Yaşadığı onca şeyden sonra o günler, Claire'e çok uzak ve biraz da gülünç geliyordu. Hislerini belli etmemeye çalıştı. "Önemli değil, ben gayet iyiyim."

"Ah, çok rahatladım!" Naomi gerçekten de rahatlamış gibi arkasına yaslandı. Claire'in bundan şüphesi vardı. "Bu öncelikli konuyu hallettiğimize göre, ikincisine geçebilirim. En genç akrabamın ziyaretine geldim."

Claire ona boş boş baktı. "Şey... Anlayamadım?"

"Michael," dedi Naomi. Bu adı söylerken sesi bir vampirden hiç beklenmeyecek şekilde yumuşamıştı. Claire onu çok iyi anlayabiliyordu. "Onu özledim."

Tastamam, bir yakışıklının hakkını veren kız tavrıydı bu.

Ve bir anda Claire için her şey aydınlandı. Eve'le Michael arasındaki sorunda bir vampir parmağı vardı. Michael, *Naomi'yle* görüşüyor olmalıydı. Ama bunu kimseye söylememişti. Claire, Eve'in buna gülüp geçmeyeceğinden emindi.

Michael'ın beklenmedik davranışlarının sebebi, Claire'in karşısında oturmuş, kıza gülümsüyordu.

Claire, "Ben gidip onu getireyim," diyerek ayağa fırladı. Kabalık ettiğinin farkındaydı. Naomi'nin şaşırdığı da belliydi ama Claire bunu umursamadı. "Sen bekle." Böyle demek herhalde daha büyük kabalıktı. Büyük ihtimalle, soylu kanı taşıyan birine paçavra muamelesi yapıyordu. *Güzel.*

Claire kapıdan ok gibi çıktı. Erkek erkeğe sıkı bir muhabbeti bölmüş olacaktı ki Michael ve Shane susup suçlu suçlu ona baktılar. Michael avuç içiyle gitarın tellerini durdurdu.

"Ziyaretçin var," dedi Claire. Michael kızın sesindeki öfkeyi ve kalbinin nasıl hızla attığını fark etmiş olmalıydı. Belki yüzü bile kızarmıştı. "*Naomi* geldi."

Claire'in içinde en ufak bir şüphe kaldıysa bile, Michael'ın yüzünün aldığı şekli görünce onlar da yok oldu. Ancak suçüstü yakalanan biri böyle şoka girebilirdi. *Of,* Claire o an ondan öyle nefret ediyordu ki!..

Shane en yakın arkadaşına baktığında Michael yüzündeki suçlu ifadeden kurtulmuş, sadece meraklı görünüyordu. "Ya," dedi ayağa kalkıp gitarını koltuğa dayayarak. Hareketleri Claire'e sadece dikkatli değil, *aşırı dikkatli* geldi. Telaşa kapıldığını belli etmemeye çalışıyor gibiydi. Hata yapmamak için acele etmemeye çalışıyordu. "Tabii. Teşekkürler Claire."

Claire ona bakıp yoldan çekildi. Michael yanından geçip mutfağa giderken, Claire basamaklardan yukarı koşmaya

hazırlanıyordu. "Hey," dedi Shane alçak sesle. "Ne oluyor be?"

"Kendin sor. Bana hep analiz yapma demiyor musun?" Claire merdivenden çıkarken, *durumu Eve'e anlatmalı mıyım*, diye düşünüyordu. Anlatması, Cam Ev'in kıyamet gününe mi neden olacaktı? Anlatmadı çünkü duş sesi geliyordu. Eve genelde mutsuzken duş alırdı. Bir süre hiçbiri için sıcak su olmayacaktı.

Claire banyonun yanından geçti, odasına girip kapıyı kilitledi. Kulaklıklarını taktı ve dayanabildiği en hüzünlü müzikle dünyadan kaçtı.

Ah, Michael! Bunu nasıl yaparsın?

Claire bile bu kadar üzülüyorsa, Eve'e ne olacaktı?

2

CLAIRE

Claire, Michael ile Eve ilişkisinde kopacak fırtınayı bekledi. Eve de, Michael da Naomi'den bahsetmedi. Claire'in karnında giderek büyüyen bir kördüğüm vardı sanki.

Shane de Naomi'nin ziyaretiyle ilgili pek bir şey söylememişti ama Claire onun bundan rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Claire konuyu açmaya kalkışınca eski kaçak haline döndü. *Michael'a sor.* Tabii ya! Claire *zaten biliyorken* gidip bir de ona mı soracaktı?

Shane ayrıca *karışma* da demişti ve bu çok büyük olasılıkla yerinde bir tavsiyeydi. Ne var ki Claire, arkadaşları göz göre göre uçuruma yürürken eli kolu bağlı oturmak istemiyordu. Belki yanlıştı, çılgıncaydı, kötü bir fikirdi ama Claire bunu yapmak zorundaydı.

Claire bu düşüncelerle Eve'i dondurma yemeye, Marjo'nun Yeri'ne götürdü. Eve bu teklifi seve seve kabul

etti çünkü dünyada daha güzel dondurma yapan bir yer yoktu ve Eve dondurma içeren hiçbir şeye hayır diyemezdi. *Tatlıya bu kadar düşkün birinin enerjik olması herhalde iyi bir şey*, diye düşündü Claire.

Claire dondurmayı kaşıklarken Eve telefonunu elinden bırakamadı. Yapılacaklar listesini gözden geçirip başını iki yana sallıyordu. "Ne kadar çok iş olduğuna inanamazsın," dedi Claire'e. "Haftalardır uğraşıyorum ama liste hiç kısalmıyor! Delilik bu. Sadece birkaç günüm kaldı. Of! Ağda randevusu almam lazım."

"Bunu bilmesem de olurdu," diye iç çekti Claire. Eve ona göz kırpıp dondurmaya yumuldu. "Şey... Sana söylemem gereken bir şey var."

Eve gözlerini iri iri açıp ona baktı ve kaşığıyla telefonunu masaya bıraktı. "Shane'le ilgili, değil mi? Sürekli başını belaya sokmasa olmaz. Hangi vampirle..."

"Hayır Shane, değil." Ama Claire, hemen bu fikre kapıldığı için onu suçlayamazdı. Shane'in başının beladan kurtulmadığı doğruydu. "Michael'la ilgili."

Eve gülümsedi. Ama tedirgin, çarpık bir gülümsemeydi bu. Mor ruju Claire'in gözünü alıyordu. Göz farı da aynı renkti. Geçen yüzyılın ortalarından kalma formika ve paslı krom ağırlıklı restoranda, hiç güneş yüzü görmemiş bir yerden getirilmiş, ölümcül, egzotik bir çiçeği andırıyordu. Güzel ama göz korkutucu ve garipti. "Eh, hiç değilse Michael'ın hapiste olmadığını biliyorum. Shane ise gri parmaklıklı o otele bayılıyor. Belki yemeklerini falan seviyordur." Neşeyle

konuşmasına rağmen gözlerinden çaresizlik okunuyordu. Michael'dan bahsetmek istemiyordu. Hem de hiç.

Sanki bir şey Claire'in göğsünü sıkıp nefesini kesti. "Şaka yapmıyorum," dedi. "Bunu dinlemelisin Eve. Michael'la ilgili." Claire resmen acı çekiyordu. Fiziksel bir acı. Yaşaran gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını hemen yok etti. "Galiba başka bir kızla görüşüyor."

Eve elinde kaşığıyla, hiç kıpırdamadan Claire'e bakıyordu. Claire'in dediklerini anlamaya çalışıyormuş gibi başını yavaşça yana çevirdi. "Başka bir kız," dedi. "Ne demek başka bir kız?"

"Bir vampir," dedi Claire. "Naomi. Evimize geldi. Onu gördüm. Onunla konuştum. Michael'la görüşmek istedi."

Eve, Claire masanın öbür tarafından uzanıp onu tokatlamış gibi afallamıştı. "Ama... Eminim ki o sadece..."

"Arkadaş mıdır?" dedi Claire, Eve sözlerini tamamlayamayınca. Kalbi parçalanıyordu sanki. Eve'in yüzünde paniğin ve dehşetin izlerini görüyordu. Eve kaşığı masaya koyup nişan yüzüğünü çevirmeye başladı. "Belki de," diye devam etti Claire. "Olabilir tabii. Ama onunla konuşmalısın Eve. Neler olduğunu sormalısın. Galiba durumu senin öğrenmeni istemiyordu. Sana bir şey söylemedi, değil mi?"

Eve başını iki yana sallayıp eriyen dondurmasına baktı. "Unutmuştur," dedi ama buna kendisinin de inanmadığı belliydi. "*Bizim evimize* mi geldi?"

"Birkaç gün önce. Shane'le kan vermeye gittiğimizi hatırlıyor musun? O gün sen yukarı çıktıktan sonra geldi. Kapıya ben baktım."

tg: kaktusunx

Eve bu kez yumruk yemiş gibi oldu. Üzgün bakışlarını Claire'e çevirdi. "Michael daha sonra yukarı geldi. Barıştık. O..." Yine yüzüğü huzursuzca çevirdi. "O beni kırdığı için çok üzgündü."

"Ya!" dedi Claire yavaşça. "Ve vampir kızdan bahsetmedi."

"Hayır. Hem de hiç," dedi Eve. Birden elini uzattı. Claire onu uçuruma düşmekten kurtarırcasına yakaladı. "Ah, Tanrım! Gloriana'nın onun kafasına girdiğini biliyordum ama o ölünce sandım ki..."

"Anlıyorum. Ama onun seni sevdiğini *biliyorum* Eve. Bilmediğim şey..."

"Yeterince sevip sevmediği mi?" Eve acı acı güldü ve bir peçete alıp dikkatle gözlerini sildi. "Evet, sen de kulübe katıl. Eee, ne düşünüyorsun?"

"Ne yaptığım, ne düşündüğümden daha önemli."

Eve burnunu çekip sildi. "Bu iş makyajımı mahvediyor."

"İstersen suçu bana atabilirsin."

"Hayır. Hayır, atmam." Eve iç çekip başını kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı ama fena halde başarısız oldu. "Onun bu konuda çok da rahat olmadığını biliyordum. Sürekli düşünüp endişeleniyordu. Son dakika paniği yaşadığını ve bunun geçeceğini umuyordum ama daha kötüye gitti."

"Ve sana bu kızdan bahsetmiyor."

"Evet, öyle görünüyor." Eve gözyaşlarına boğulup yüzünü peçeteyle kapattı. Claire çaresizlik içinde oturdu. Eve çocuk gibi ağlarken, *keşke yapabileceğim bir şey olsaydı,* diye

geçiriyordu içinden. Sonunda kalkıp Eve'in yanına geçti ve ona sarıldı.

Rimeli akınca Eve'in makyajı ultra-gotik olmuştu. Peçete üstüne peçete harcayarak makyajını silmeye başladı.

Marjo gelip onlara şöyle bir baktı, başını iki yana sallayıp tabakları götürdü ve yerine biraz daha peçeteyle bir bardak su getirdi. "Yüzünü yıka," dedi. "Üzgün bir palyaçoya benziyorsun. Müşterileri korkutacaksın."

Marjo ancak bu kadar ilgili ve duyarlı olabilirdi. Üstelik karşılıksız birer dondurma daha getirdi.

Eve makyajının çoğunu çıkardı. Çok narin ve küçük görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve "Şimdi iyiyim," dedi. "Dondurmanı yesene. Daha uygun bir zaman bulamazsın, inan bana."

Dondurmalarını yediler. Claire, Eve'in tat alıp almadığından emin değildi. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Claire. Eve onun yüzüne bakmadan omuz silkti.

"Her şey yolundaymış gibi yapmak pek işe yaramadı," dedi. "Ortalığı ayağa kaldırır, bağırıp çağırarak kafasına bir şeyler atabilirim herhalde. Bir yıl önce olsa öyle yapardım ama şimdi... Şimdi galiba gidip onunla konuşacağım. Hiç istemiyorum, çok üzüleceğim ama konuşmamız ikimiz için de en iyisi olur ve..."

Eve konuşmayı sürdürdü. Claire de dinlemeyi sürdürecekti ama Eve'in arkasında kalan kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Claire tuhaf bir duyguya kapıldı. Sanki bir sis

bulutunun içinden geçmişti. Gözlerini kırpıştırıp adama baktı ve neden rahatsız olduğunu anlamaya çalıştı. Dışarısı soğuk muydu? Yağmur mu yağıyordu? Hayır, hava aynıydı. Kışa rağmen güneş vardı ve yağmur yağmıyordu.

Garip.

Adam dikkat çekecek biri sayılmazdı. Orta boylu, normal kiloda, sarışın biriydi. Claire'in baktığı açıdan, adamı diğer milyonlarca erkekten ayıran bir özelliği görünmüyordu.

Derken adam onların masasına döndü. Claire bir anlığına *bir şey* gördü. Bir titreşim, bir fotoğraf, bir görüntü. Algılayamayacağı kadar kısaydı. Hayal de olabilirdi çünkü adamda hiçbir anormallik yoktu. Yüzü de sıradandı. Gözleri uzaktan maviye benziyordu.

Adam ellerini ceplerine sokup yanlarından geçerek tezgaha yanaştı, sonra tek kelime etmeden dışarı çıktı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Claire onun peşinden bakmak için o tarafa döndü.

"Hey," dedi Eve. "Beni dinliyor musun? Bir krizin ortasında sayılırım da." Claire, kızdığı için Eve'i suçlayamazdı. Dikkatinin neden dağıldığını kendisi de anlamamıştı. Görünürde hiç sebep yoktu.

"Özür dilerim," dedi Claire. "Galiba onu tanıdığımı sandım da." Söylediği doğru değildi ama nedense ona adamda bir *terslik* varmış gibi gelmişti. Sanki oraya ait değildi.

"Kim?" Eve arkasına baktı. "Ben kimseyi görmüyorum."

Claire otoparka baktı. Göze çarpan bir şey yoktu. Başka eyaletin plakasını taşıyan bir araba da yoktu. "Hiç kimse. Belki de sadece geçiyordu," dedi Claire.

"Keşke ben de bir yerlere gidebilseydim," dedi Eve, sıkıntıyla iç çekerek. "Şu an yanardağ ağzı da dahil her yer buradan iyidir. Kalkalım mı artık?"

"Şey, tabii. Olur." Claire cebinden para çıkarıp Eve'in itirazına rağmen hesabı ödedi. Myrnin'in yanındaki çalışmaları için Kurucu'nun ofisinden para (harçlık mıydı yoksa?) gelmişti ve banka hesabı, dört basamaklı sayılara kadar çıkmıştı. O kadar parayla ne yapacağını bilmiyordu. Kalbi kırık bir dost için bir şeyler yapmak kulağa güzel geliyordu. "Eve mi gidelim?"

"Başka bir seçenek var mı?"

"Alışveriş listeni takip edebilirdik."

"İyice düşünürsen, bunun saçma bir fikir olduğu kafana dank edecek."

Claire ona hak vermek zorunda kaldı.

Restorandan çıktıklarında Claire arkasına bakınca kimliği belirsiz adamın restoranda olduğunu gördü. Bir masada oturuyordu ve ellerini birleştirmiş, büyük, siyah arabaya yürüyen Eve'le Claire'i seyrediyordu.

O sis bulutu geri gelince Claire ürperdi.

Shane bahçedeydi, yaprakları dökülmüş ağaca dayanmış, duruyordu. Eve kaldırıma yanaştı. Shane'in elleri cebindeydi. Saçları, rüzgarda görünmez bir el tarafından taranıyor-

muş gibi uçuşuyordu. Gözleri ön kapıdaydı. Bakışlarının yoğunluğu, kapıyı tutuşturacak gibiydi.

Claire arabadan inip peşinde Eve'le onun yanına koştu. "Ne var? Bir şey mi oldu?"

Shane çenesini eve doğru kaldırdı. "İçeride," dedi. "*Onunla.*"

"Kim?" diye sordu Eve. Ama ses tonundan, cevabı zaten bildiği anlaşılıyordu.

"Ona söyledin mi?" diye sordu Shane, Claire'e. Claire başını salladı. "Sarışın. Naomi. O geldi. Michael bana git dedi. Ben de gittim."

Eve derin bir nefes aldı ve koşmadan, ağlamadan basamaklardan çıktı. Sakin ve kendinden emin görünüyordu.

Claire, Shane'le göz göze geldi. "Bu işin sonu iyi olamaz," dedi Shane. Eve'in peşinden koştular.

Onu hemen buldular. Evin ön tarafındaki salondaydı. Orayı hemen hemen hiç kullanmıyorlardı. En iyi ihtimalle siyah beyaz televizyon zamanlarından kalma mobilyalar, burada hala duruyordu. Ama Michael oradaydı, kanepede oturuyordu. Önünde, porselen fincanda büyük olasılıkla çay olmayan bir şey vardı.

Karşısındaki divanda Naomi oturuyordu. Onda da aynı fincandan vardı.

Vampir kız dizlerini birleştirmiş, bir leydi gibi oturuyordu. Sanki üstünde dar bir kot ve Claire'in maalesef çok beğendiği bir bluz değil de elbise vardı. Başı dikti, gözleri Eve'deydi. Hiçbir çekincesi yok gibiydi.

Öte yandan Michael *aşırı* rahatsızdı. "Eve," dedi. "Bak..."

"Göründüğü gibi değil, öyle mi?" dedi Eve sakince. "Ya, tabii." Elini uzatıp kıza doğru bir adım attı. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Naomi kaşlarını hafifçe kaldırıp zarifçe ayağa kalktı ve Eve'in elini sıktı. Sırf diplomasi gereği, alışık olmadığı bir ritüeli yerine getiren bir uzaylı gibiydi. "Ben Naomi de la Tour. Siz de Eve Rosser olmalısınız. Sizi şehirde daha önce görmüştüm."

Eve onun gözlerinin içine baktı. "Maalesef aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Sizi tanımıyorum ve burada olmanızı hoş karşılamıyorum."

Naomi resmen *kızardı*. "İnsanlarla iç içe olmaya hala alışmaya çalışıyorum," dedi. "Kabalık ettiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Eve..." dedi Michael. Eve ona ters ters bakınca susup oturdu.

"Belki de niyetinizin *ne olduğunu* konuşmalıyız," dedi Eve, bir sandalye çekip otururak. Naomi'nin hanımefendi duruşuna zıt gitmeye çalışıyordu. Dönüp Shane'le Claire'e baktı. "Siz çıkın. Ortalık karışabilir."

"Destek istemediğinden emin misin?" diye sordu Shane.

Michael kaşlarını çattı. "*Kime* karşı? Bana mı? Yapmayın yahu!"

"Bir daha düşündüm de," dedi Eve. "Kalmanız daha iyi olabilir. Kalmamaları için bir neden var mı Michael?"

"Eve, yapma."

Eve gülümsedi. Ama o gülümsemede, neşenin izi bile yoktu. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Michael bir şey söylemedi. Naomi ise hemen öne eğildi ve içtenlikle, "Buraya yaklaşık iki aydır geliyorum," dedi.

"Gerçekten mi?"

Michael gözlerini kapayıp başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Eve, anlamıyorsun..."

"Anlamıyor muyum? Anlamam tabii. Neden sen anlatmıyorsun? Çünkü *nişanımıza iki gün kala* seni kan düşkünü bir kızla işi pişirirken görmek aklıma hoş şeyler getirmiyor."

"İşi pişirdiğimiz falan yok!"

Naomi alçak sesle güldü. "Kesinlikle," dedi. "Açıklayabilirsem..."

"Elinden geleni yap," dedi Eve. Dişlerini sıkmıştı. Sandalyenin kenarını bütün gücüyle tutuyordu. Sanki sandalyeyi kırıp parçalarını birinin kalbine saplayacaktı.

"Şüphesiz farkındasınızdır ki Michael'la evlenmenize karşı olan vampirler var," dedi Naomi. "Bunun bazı sebepleri de var."

Eve mutlak bir sessizlikle ona baktı. Naomi yorum bekledi, gelmeyince devam etti.

"İş bununla da kalmıyor. İnsan toplumunun, bizim zamanımızla aynı olmadığını biliyorum ama bizim ölümsüz standartlarımıza göre evlilik, bir *ittifaktır*. Siz, sevgili Eve, kadim ve önemli bir soyla ittifak kurmak üzeresiniz. Michael'ın sizinle evlenmekle, size büyük bir kudret bah-

şettiğine inanan geniş bir kesim var. Bu gücü bir insana vermek, tartışmalara neden oluyor."

"Demek bize *tavsiyede* bulunuyorsunuz. Anladım. Tartışmaya beni de dahil etmenize çok sevindim gerçekten..."

"Buraya geliş nedenim konusunda yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?" Naomi kusursuz kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öyle düşünmeyin ne olur! Aslına bakarsanız ben Michael'ın avukatlığını yapıyorum. Sizin avukatlığınızı yani," dedi Naomi. "Vampir toplumunda bir itibarım var ve evliliğiniz konusunda aracılık yapıyorum. Michael'a, kan-kardeşim Amelie'nin bu birleşmeyi destekleyeceğine inandığımı söylemeye gelmiştim."

Claire öksürerek gırtlağını temizledi. "Oliver bize bu evliliğe hiçbir şekilde izin verilmeyeceğini söyledi."

"Oliver en zorlu rakibim," dedi Naomi. "İkna kabiliyeti olduğunu da itiraf etmeliyim. Haklılığımı boş yere ona anlatmaya çalışarak saatlerimi harcadım. Sonunda doğruca kan-kardeşim Amelie'ye gitmeye karar verdim."

Eve belli ki hala ikna olmamıştı. Bakışlarıyla vampir kızın yüzünde adeta delikler açıyordu. Birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi olmuştu.

"İşe yaradı mı diyorsun?" dedi Michael, zor duyulur bir sesle.

"Kesin bir hükme varılamaz. Amelie her şeyden önce bir hükümdar ve hükümdarlar düşüncelerini gizli tutar. Yine de samimi ve anlayışlı davrandı. Bu birleşmeye izin vermenin ne kadar önemli olduğuna onu ikna ettiğime inanıyorum."

"Teşekkürler," dedi Michael, ayağa kalkarak. Eve'e bir adım yaklaşınca Eve yüz ifadesini hiç değiştirmeden ona baktı. "Gerçekten seni onunla aldattığıma mı inandın?"

"Neden inanmayayım?" dedi Eve. "Vampir kızlar seksi oluyor. Bunu ben bile fark edebiliyorum."

Naomi yine kızardı. "O anlamda Michael'a ilgi duymuyorum," dedi "Böyle alçakça bir şey yapabileceğimi düşünmene çok üzüldüm. Hem..." Bir an ne diyeceğini bilemedi ve başını eğdi. "Hem maalesef o bana hitap etmiyor."

"Nasıl etmez?" dedi Eve afallayarak. Claire de bunu merak ediyordu çünkü Michael... Ne denebilirdi ki?

Naomi cevap vermeden önüne bakmayı sürdürdü. Jetonu ilk düşen Shane oldu. "Çünkü onun tipi daha çok senin gibiler."

"Daha çok... Gotikler mi?"

"Hayır, kızlar."

Naomi başını kaldırdı. Claire onun rahat bir nefes aldığını fark etti. "Benim gençliğimde bu hoş karşılanan bir şey değildi," dedi Naomi. "O yüzden bahsetmekte güçlük çekiyorum."

"Ah," dedi Eve, bambaşka bir ses tonuyla. "*Ah*! Sen *eşcinselsin*."

Naomi ağır ağır başını salladı.

"Seni şu anda öpebilirim," dedi Eve, sonra hemen elini kaldırdı. "Minnettarlıktan demek istiyorum. Çok güzelsin ama... Aman neyse, iyice batırdım." Eve derin bir nefes alıp Michael'a baktı. "Onun eşcinsel olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Michael. "Yanlış anlamanı istemedim. Dışarıdan nasıl görünebileceğini biliyordum. Sana söylemem gerekirdi ama evliliğimize bu kadar karşı olduklarını bilmeni istemedim."

"Ya," dedi Eve yavaşça. "*Ya!*" Gözleri parlıyordu. Michael'ın gülümsemesi ise Claire'in hayatında gördüğü en tatlı şeylerden biriydi. Haftalardır sırtında taşıdığı yükten, suçluluk duygusundan kurtulmuştu. "Aptal! Bana söylemeliydin."

"Biliyorum." Michael kalkıp Eve'in yanına gitti ve elini tuttu. "Seni seviyorum. Amelie'yi ikna edemezsek seni kaybedeceğimi aklıma bile getirmek istemedim."

"Aptal!" dedi Eve yine. Kalkıp kendini onun kollarına bıraktı. Bir daha hiç ayrılmayacakmış gibi sarıldılar. "Yani her şey yolunda."

Onlara bakıp gülümseyen Naomi'nin yüzünde bir gölge belirdi. "Umarım öyledir. İnsan toplumu tepkilerini sürdürürse Amelie, Oliver'ın safına geçer diye korkuyorum. Buna engel olamam. Belki sen..."

"Şu sıralar pek sevildiğim söylenemez," dedi Eve. "Ama neyse ki takımımda herkesin saygı duyduğu biri var."

Claire'e bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Bir dakika," dedi Claire. Shane arkadan ona sarıldı. Kaçmak istese bile bırakmazdı. "Milleti nasıl ikna edeceğim ben?"

"Facebook?" dedi Shane.

"Telefon direklerine ilan yapıştırabilirsin," dedi Eve.

"Herkesi partiye davet et," dedi Michael.

Claire gözlerini kırpıp ona baktı. "Ne dedin?"

"Herkesi partiye davet et. Devasa bir ev partisi veriyormuşsun gibi. Komşularını ağırlarsan kolay kolay arkandan konuşmazlar. Morganville'deki insanları davet et ki vampirleri yakından tanımaya fırsat bulsunlar. Birlikte yaşamanın mümkün olduğunu göster onlara."

"Dostum," dedi Shane, ciddi bir sesle. "O işin sonu iyi olmaz."

"Olabilir," dedi Naomi. "Emsalleri var. Zaten her iki tarafı da davet etmeyi düşünmüyor muydunuz?"

Eve kararsızca başını salladı. "Ama ortalık nefret kaynıyor. İnsanlık gururu falan filan. Vampirleri, insanları ve alkolü bir araya getirmek bana doğru gelmiyor."

"En kötü ne olabilir ki?" dedi Naomi neşeyle.

O kadar fazla olasılık vardı ki sustular.

Ama nihayetinde, Facebook'tan daha iyi bir fikirdi.

"Bu ne?" Fotoğrafçının tezgahındaki adam ona kuşkuyla baktı ama Claire'in uzattığı kağıdı aldı. Rengarenk, güzel bir afişti bu. Kurucu Meydanı'nda yapılacak nişan törenini haber veriyordu.

"Vitrine asabilir misiniz?" diye sordu Claire, kendinden emin bir edayla gülümsemeye çalışarak. "Harika bir parti olacak. Müşterileriniz de gelmek isteyecektir. Ücretsiz!"

Claire gözlerini ona diken adamı tanımıyordu. Şakakları kırlaşmaya başlamış, orta yaşlı bir adamdı. Köşeli, inatçı bir

yüzü vardı. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Sağ kolunun iç tarafında bir kazık dövmesi göze çarpıyordu. "Sen o kızsın," dedi. Claire onun *vampirlerin köpeği* diyeceğinden neredeyse emindi. O lafı o gün birkaç kere duymuştu. "Collins'lerin oğluyla çıkan kız."

Ah, doğru! Shane'in sokaklarda vampir karşıtı olarak namı vardı. "Evet," dedi. "Ben Shane'in kız arkadaşıyım."

"Frank senden iyi bahsetmişti."

Harika! Şimdi bir de Shane'in *babasının* onayını almıştı. İşine yarayacak her şey kabulüydü. "İncelik göstermiş." Frank Collins hakkındaki düşüncelerini ses tonuna yansıtmamaya çalıştı. Tam bir muammaydı adam. "Benim için ilanı asabilir misiniz?"

"Bu işin sonu iyi olmayacak, biliyorsun değil mi?" Kağıdı ona doğru salladı. "Glass ve insan kız. Oğlanın döndürülmesine üzüldüm ama o artık onlardan biri. O çizgiden geri dönüş yok."

Claire bu tartışmalardan usanmıştı. "Zaman ayırdığınız için sağolun," dedi. "Düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Adam homurdandı. "Asalım bakalım. Ama gelmemi bekleme."

"Ücretsiz içki?"

Adamı az da olsa gülümsetmeyi başarmıştı. "Sıkı pazarlık ediyorsun çocuk. Kendine dikkat et."

"Siz de."

Claire dışarı çıkınca, Shane hemen yanına geldi. Elinde giderek azalan ilanlar vardı. "Eğlendin mi?" diye sordu

Claire'e. "Orası vampir düşmanlarının kalesi sayılır. Bay Malum, müdürün yakın arkadaşıydı." Bay Malum, vampir karşıtları yeraltı dünyasının eski önderlerinden biriydi ama artık gerçek anlamda yerin altındaydı. Claire'in bildiği kadarıyla o günden beri kimse onun kimliğine bürünmeye çalışmamıştı. "Sorun çıkardı mı?"

"Bedava içkiyi duyduktan sonra çıkarmadı."

"Kolay teslim olmuş," dedi Shane. "Birlik öğrencilerini nasıl uzak tutmayı planlıyorsun?"

Claire bunun sorun olacağını biliyordu. Teksas Prairie Üniversitesi'nin kampüsü, kendine has bir dünya, Morganville'in garip gerçekliğinin içinde küçük bir evrendi. Kampüstekilerin çok azı dışarıdaki vampir dünyasından haberdardı. Bedava içkinin peşine düşecek birlik öğrencilerini kampüste tutmak zor olacaktı. O ana kadar her şeyi mahvetmeye defalarca yaklaşmışlardı. "Şef Moses'la görüştüm," dedi. "Polis kimlik kontrolü yapacak. Buralı olmayanlar meydana alınmayacak. Bu şekilde parti düşkünlerini uzak tutabiliriz."

"Sen öyle san. Başka kim kaldı?"

Morganville'in neredeyse her yerini dolaşmışlardı. Vampir ağırlıklı bölgelerle Michael ilgileniyordu. Vampirlere uslu durabileceğini göstermek isteyen Eve de onunla gitmişti. Gönülsüz insanları ikna etmeye çalışma görevi de doğal olarak Claire'le Shane'e kalmıştı.

Yaklaşık yüzde yetmiş oranında başarı sağlamışlardı. Claire'in tahmininden yüksek bir orandı bu ama uzun bir

gün geçirmişlerdi ve ayakları acıyordu. "Yarın devam edelim," dedi. "Uzanmak istiyorum."

Shane kaşlarını havaya kaldırınca Claire onun omzuna vurdu. "Dinlenmek için."

"Tamam, *birlikte* de dinlenebiliriz. Söz veriyorum, ne istersen onu yapacağım." O gülümsemeye karşı koymak çok zordu. "Bunu nasıl istersen öyle anlayabilirsin."

İhtimalleri düşünmek bile Claire'in içini ısıttı ve dönüş yolculuğunu çekilir kıldı. Ta ki cep telefonu çalana kadar. Melodi tüyler ürpertici bir org sesiydi. Arayanın kim olduğunu öğrenmek için, Claire'in ekrandaki vampir dişli tavşanlı terliklere bakmasına gerek yoktu. İç çekip düğmeye bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Claire! *Hemen* buraya gelmen gerek. Bob'a bir şey oldu." Claire'in kan bağımlısı patronu, çılgın bilimadamı Myrnin'in *sesi titriyordu*. "Hiç böcek yemiyor. Üstelik en sevdiklerinden veriyorum. Öylece duruyor."

"Bob," dedi Claire inanamayarak. Gözlerini iri iri açıp Shane'e baktı. "Örümcek Bob."

"Örümcek olması, daha az ilgi hak ettiği anlamına gelmez! Claire, sen onunla iyi anlaşıyorsun. Seni seviyor."

Claire'e tam da bu lazımdı zaten. Örümcek Bob onu *seviyordu*. "En az bir yaşında olduğunu biliyorsun. Örümcekler uzun yaşamaz."

"Öldü mü diyorsun?" Myrnin dehşete düşmüştü.

"Bacaklarını kıvırmış mı?"

"Hayır. Kıpırdamadan duruyor."

"Belki aç değildir."

"Gelecek misin?" dedi Myrnin. Sesi biraz daha sakin ama hala kederliydi. "Birkaç gündür çok yalnız kaldım. Hiç değilse bir süre yanımda olursan sevinirim." Claire'den ses gelmeyince kendini acındırma kozunu oynadı. "Lütfen Claire!"

"Peki," diyerek iç çekti Claire. "Shane'i de getiriyorum."

Bir saniyelik sessizlikten sonra Myrnin, "Ne güzel," dedi ve telefonu kapattı.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi Shane. "Üşütük patronunu o delilik çukurunda ziyaret etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Claire. "Ama seninle olmaya söz vermişken, yalnız gitmemden hoşlanmayacağını biliyorum."

"Doğru. Zaten Bay Manyakdiş'i özlemiştim."

"Ona isim takıp durma!"

"Kont Delikula desem?"

"Yeter!"

3

CLAIRE

Deli olsun olmasın, Myrnin elinden geleni yapıyordu. Mesela laboratuvarı toplamıştı. Daha doğrusu, kitapları rastgele ortalığa saçmak yerine, üst üste koyup duvarlara dayamıştı. Bununla da yetinmemiş, mermer masalardan birini boşaltmıştı. Masada... Neydi o öyle? Porselen çay takımı mı?

Masanın yanında bekliyordu. Temiz görünen, beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Önlükte DELİ DAHİLER SENDİKASI yazıyordu. Boynundan gülünç bir gözlük sallanıyordu. Bir vampire göre çok geniş ve çılgın bir gardıroba sahipti. Tamamen objektif bakıldığında yakışıklı biriydi. Yirmili yaşların ortalarına hapsolmuş, esmer, güler yüzlü bir erkekti. Keskin hatlı, muntazam bir yüzü vardı.

Bir de bu kadar dengesiz olmasaydı.

"Yine *Dr. Horrible* mı izledin?" diye sordu Claire, Myrnin çiçek desenli iki fincana çay koyarken. "Sevmediğimden değil ama..."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Myrnin, ilk fincanı Shane'e uzatarak. Shane gözlerini kırptı ve ne yapacağını şaşırıp fincanı aldı. Narin fincan, onun iri ellerinde, büyük tehlike içindeymiş gibi duruyordu. "İkinizi de görmek çok güzel. Nasılsınız? Lütfen oturun."

"Nereye?" diye sordu Shane, etrafına bakarak. Myrnin birden telaşa düştü ve ortadan kayboldu. Göz açıp kapayana kadar döndüğünde iki elinde büyük birer koltuk vardı. Koltukları, köpükten yapılmış gibi, zorlanmadan taşıyordu. İkisini de yere bırakıp kollarını iki yana açtı.

"Buyurun."

Eh, oldukça zahmete girmişti doğrusu. Shane oturduğu anda bağırarak ve çayını etrafa saçarak kalktı.

"Ah, pardon," dedi Myrnin ve koltuktan, cerrah testeresine benzeyen bir şey aldı. "Ben de bunu arıyordum."

"Nedenini sorayım mı?" dedi Claire.

"Sürekli araştırma yaptığımı biliyorsun," dedi vampir. "Ama sormasan daha iyi. Süt?"

Hala kendine gelmeye çalışmakla meşgul olan, Shane yavaşça koltuğa oturdu. "Burası *Teksas*. Sıcak çay bize göre değil. Buzlu çay olsa tamam. Buna süt konuyor mu, onu bile bilmiyorum."

Myrnin, "Seni medenileştirme çabalarıma son veriyorum," dedi ve Claire'e döndü. "Süt?"

"Almayayım, sağol."

"Hah, işte böyle!" Myrnin süt kabını bırakıp ellerini cebine soktu ve masaya yaslandı. Cerrah testeresi de cebindeydi.

Claire onun yanlışlıkla bir yerini kesmeyeceğini umuyordu. "Sistemimiz için birkaç yenilik düşündüm Claire. Sadece birkaç tane. İnan ki kaygılanacak bir şey değil. Anlaşmamız gereği, bu yenilikleri bir meslektaşa danışmadan yapmayacağım. Şey, benimkiyle kıyaslanabilecek bir mesleki birikimin olduğu söylenemez tabii ama sen ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Tüm özelliklerinin üstüne dürüstlüğün de göz yaşartıyor," dedi Shane. "Frank buralarda mı?"

Üçü de bir süre susup bekledi. Shane'in babası Frank Collins her açıdan bir hayalet sayılırdı. Aslında sadece biraz ölüydü. Beyni kurtarılmış ve Myrnin'in simya makinesine bağlanmıştı. Morganville'deki en garip şeyleri çalıştıran şeydi bu makine. Frank bazen her şeye karışıyor, bazen de hiç ortaya çıkmıyordu. Belki de uyuyordu. Beyinlerin uykuya ihtiyacı olurdu.

Birkaç saniye sonra, laboratuvarın diğer ucunda bir titreşim oldu. Eski tarz, tüplü bir televizyonun açılması gibiydi. Derken onlara doğru yürüyen bir erkek görüntüsü giderek netleşti. Frank'in görüntüsü siyah beyaz ve iki boyutluydu. Claire hiçbir zaman tam olarak anlamasa da bunun nedeni, sistemin bazı kısıtlamaları olmalıydı. Gerçi Claire görüntünün nasıl oluştuğunu da anlamıyordu.

Frank, avatarının gerçek haline benzemesine dikkat etmişti. Görüntüsü de orta yaşlı (ama Claire'in onu hatırladığı kadar yıpranmış değil), çatık kaşlıydı ve onun da yüzünde yara izi vardı. Aynı deri motosiklet ceketini ve kalın botları bile giymişti.

Koltukta oturan Shane'i görünce yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Oğlum," dedi. "Bu kız artık sana çay da mı içiriyor?"

Shane çaydan zorla bir yudum aldı. "Merhaba Frank." O da elinden geleni yapıyordu. Babası hayattayken, onunla mücadele etmek zordu. Vampirken daha da zordu. Şimdiyse hiç değilse kesin bir şey vardı ki Frank ona kaba kuvvet uygulayamazdı. Shane açısından durum, düzelmeye doğru gitmişti. "Kavanoz nasıl? Havadar mı?"

"Daha iyi günler görmüştüm." Frank omuz silkti. "Hala birlikte olduğunuzu görüyorum. Güzel. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Frank," dedi Myrnin. Sesinde az önceki ihtimamdan eser yoktu. "Böyle kaba davranacaksan, ders olsun diye sesini birkaç günlüğüne kapatabilirim. Onlar benim misafirim. Oğlunu sevmesem de ona tahammül edebiliyorum. Sen de edebilirsin."

"Ben kızla konuşuyordum. *Kız için* daha kötüsü de olabilirdi. Senin gibi mesela."

Myrnin kısık gözlerle bir süre Frank'in titreşen görüntüsüne baktı. "Yerine dön çabuk!"

"Dönemem," dedi Frank. "Şehirde bir şey olursa seni uyarmamı söylemiştin. Oluyor. Biri az önce güney sınırını bir minibüsle geçmeye çalıştı. Araç çalışmaz halde, yol kenarında duruyor. Polislere haber verdim."

"Eee?" dedi Myrnin. "Ne olmuş?"

"Biri de şehrin doğu sınırında giriş izni bekliyor. Gündüz olduğu için, haberin olsun istersin diye düşündüm."

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum ama bir vampir. Şu an derme çatma bir çadırda bekliyor."

"Garip."

"Öyle görünüyor," dedi Frank. "Veri tabanımda yok, daha önce Morganville'e gelmemiş. Karşımızda yepyeni biri var."

"Yeni olmasına rağmen sınırda beklemesi gerektiğini bilen biri," dedi Myrnin. "Alışıldık bir şey değil."

"Bu yüzden sana haber veriyorum."

Myrnin parmağıyla dudaklarına vururken birden Claire'e doğru döndü. "Sen gidebilirsin," dedi. "Sor bakalım, ne istiyormuş."

"Ben mi? Ben vampir karşılama komitesi değilim!"

"Dışarıda güneş var," dedi Myrnin. "Birçoğumuz güneşe çıkabilir ama riske girmemeyi tercih ediyoruz. Morganville'de güneşten korunarak gezmek, kişinin damgalanmasına sebep oluyor. İnsan toplumundaki hareketlenme düşünülürse, seni yollamamız daha güvenli olur."

"Polis yollayın," dedi Shane. "Onlara bu yüzden sahip değil misiniz?"

"İşin içine bürokrasi girmeden önce tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek istiyorum," dedi Myrnin. "Eh, madem tereddüt ediyorsun, ben de seninle gelirim. Zaten dışarı çıkmam gerekiyor."

Claire aceleyle çayını bitirdi ve fincanı bıraktı. Shane kendi fincanını memnuniyetle taş zemine koydu. Myrnin

yine o hızlı çekimi andıran hızıyla gidip geldi. Siyah deri ceket giymiş, geniş, deri bir şapka ve eldiven takmıştı.

Boynunda da en az altı kere dolanmış rengarenk bir atkı vardı.

"Abartılı mı olmuş?" diye sordu, atkıyı göstererek. Claire evet diyecek cesareti bulamayınca omuz silkti.

"Bob ne olacak?"

"Bob'un bir şeyi yok. Galiba kabuk değiştirecek. O yüzden bir şey yemiyor. Bob'umuz büyüyor, biliyorsun."

"Ben bir ilaçlama ekibi çağıracağım," dedi Frank. "Burada ciddi bir haşarat sorunu var. Mesela şu an, en az iki tane görüyorum. Ne de olsa sülükler de en az örümcekler kadar haşarat sayılır."

Frank Collins hayattayken gıcığın tekiydi. Şimdi bir makineye bağlı yaşıyorken de eski halinden farksızdı. Claire de Bob'u sevmiyordu ama ilaçlanıp öldürülmesini de istemezdi. Myrnin'e sülük demek... Kabalıktı.

Claire, Frank'e bakıp kaşlarını çattı, sonra Myrnin'e dönerek "Sen hazırsan ben de hazırım," dedi.

"Umarım bizi neye bulaştırdığını biliyorsundur," dedi Shane, zor duyulur bir sesle.

"Burada kalıp çay içmeyi ve babanla sohbet etmeyi mi tercih edersin?"

"Haklısın," dedi Shane. "Hadi gidelim!"

Neyse ki dışarısı yeterince aydınlıktı da Claire anahtarları Myrnin'den alıp arabayı Shane'in kullanmasını sağlayabildi.

Evet, tehlikeliydi, vampir arabaları onları insanlar kullansın diye yapılmamıştı. Güpegündüz olmasına rağmen, siyah camlar yüzünden, gece vakti farsız yol alıyor gibiydiler. Her şeye rağmen Claire, bunları Myrnin'in şoförlüğüne tercih ederdi. Shane dikkatli kullanıyordu ve Morganville yolları da her zaman olduğu gibi boştu. Sadece posta ve mal dağıtımı yapan birkaç araca rastladılar.

"BU KADAR HIZLI MI GİDİYORSUNUZ?" tabelasını geçince kenara çektiler. Tabelaya yıllar önce renkli bir palyaço suratı resmedilmişti. Ama palyaço güneşe ve zamana yenik düşüp solmuştu. Kurşun delikleri de göze çarpıyordu. Rüzgarda sallanıp gıcırdayan tabela, devrilmek için sert bir esinti bekler gibiydi.

Tabelanın gölgesinde küçük bir çadır vardı. Çadırda genç bir adam oturuyordu. Adamın kapüşonlu sweatshirtünde, kırmızı-siyah, kabarık harflerle, BLACKE KAPLANLARI yazıyordu. Üçü birlikte arabadan inerken, adam endişeyle ayağa kalktı. Myrnin'in kıyafetini görünce endişesi daha da büyüdü ama Claire onu sakinleştirmek için elini kaldırdı. "O zararsız," dedi. "Blacke'den mi geliyorsun?"

Genç çocuk gözlerini ondan ayırmadan başını tedirgince salladı. Claire onu hatırlamıyordu ama Blacke'yi çok iyi hatırlıyordu. Orası da küçük, ıssız bir şehirdi ve birkaç ay önce, hasta vampirlerle doluydu. Oliver'ın yardımıyla Claire, onları tedavi etmeyi başarmıştı. Morganvilleli bir grup vampir oraya yerleşmişti. Blackeliler de onlara destek

vermişti çünkü hasta vampirlerin yarattığı kaos sırasında birçok Blackeli de vampir olmuştu.

"Morley nasıl?" diye sordu Claire, her an kaçmaya başlayacak gibi görünen çocuğu rahatlatmaya çalışarak. Morley, Morganville'den ayrılıp Blacke'ye yerleşen grubun lideriydi. Kesinlikle eski kafalı bir vampirdi ama garip bir şekilde eğlenceliydi de. Claire ona az da olsa saygı duyuyordu.

"Beni Morley yolladı," dedi çocuk rahatlayarak. Claire'in söylediği isim sanki sihirli bir sözcüktü. "Şehri şu anda o ve teyzem Bayan Grant yönetiyor."

"Ben Claire." Claire elini uzattı ve tokalaştılar.

"Graham. Memnun oldum."

"Graham, bu Shane." Çocuk, Shane'le de el sıkıştı. Claire en son Myrnin'e döndü ama buna gerek kalmamıştı. Myrnin kararlı bir adımla öne çıktı ve şapkasını çıkarıp eğildi.

"Ben Myrnin," dedi. "Burada sorumlu benim."

Claire gözlerini devirdi ve dudaklarını oynatarak çocuğa sessizce, *pek sayılmaz* dedi. Graham gülümsemesini son anda tuttu ve eğilip Myrnin'i selamladı. "Ah, merhabalar efendim! Nasılsınız?"

"Bu tamamen buraya ne niyetle geldiğine bağlı," dedi Myrnin. "Blacke'den buraya yürüyerek mi geldin?"

"Hayır efendim," dedi Graham. "Koştum. Çoğunlukla gece. O kadar kötü değildi. Hatta huzur vericiydi."

Graham'ın vampir olmadan önce okulda hangi sporu yaptığı da böylece belli olmuştu. Maratoncu olmalıydı. "Bir

telefon açmak yerine çölde yüz kilometre koşmanı gerektirecek kadar önemli olan neymiş?" diye sordu Claire.

Graham sweatshirtünün fermuarını açtı ve mühürlü bir zarf çıkardı. Üstünde köşeli, eski usul harflerle *Sadece Kurucu'nun Dikkatine* yazıyordu. "Morley, konu çok hassas olduğu için telefonun işe yaramayacağını söyledi. Benden koşarak gelmemi ve zarfı ya Kurucu'ya ya Oliver'a ya da anlaşıldığı kadarıyla sana teslim etmemi istedi. Çünkü verdiği son isim Claire'di."

Hadi canım! Claire gözlerini kırpıştırdı. Morley'nin onu bu kişilerle bir tuttuğuna inanamamıştı. "Ya! Tamam," dedi ve zarfı aldı. Zarf çok hafifti. İçinde sadece kağıt olmalıydı. "Konuyu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Morley'nin zarfı verirkenki yüz ifadesini düşünürsek, bilmek de istemiyorum," dedi Graham. Fermuarını kapattı. "Bu kadar. Hava bulutlanıyor. Çok geçmeden de kapanır. Geri dönmek sadece birkaç saatimi alacak."

"Karanlığı beklemen daha iyi olmaz mı?"

"Gerek yok, bir şey olmaz," dedi Graham. Claire onun çapkınca gülümsediğini görünce şaşırdı. "Morley beni hilkat garibesi olduğum için yolladı. Güneşe direncim yüksek. Alışılmadık bir şeymiş."

"Öyledir," dedi Myrnin, düşünceli bir edayla. "Bana kan örneği verebilir misin çocuk? Birkaç yüzyıldır, genç vampirlerin güneş direnciyle ilgili araştırma yapıyorum."

Graham'ın çekindiği belliydi. Çekinmekte haklıydı da. "Belki sonra," dedi, kapüşonunu başına geçirerek.

Sweatshirtün kollarını da ellerinin üstüne çekince, güneşten Myrnin kadar korunmuş oldu. Onun kadar şatafatlı olmasa da. "Teşekkür ederim. Görüşürüz millet."

"Dikkatli ol!" dedi Claire. Ama Graham çok hızlıydı. Bir kıpırtı, havalanan kumlar... Ve Graham yok olmuştu.

"Yuh!" dedi Shane hayranlıkla. "Çocukta da ne yetenek varmış."

Morley'nin telefonu tercih etmemesi garipti. Amelie, Morganville'den kaçtığı için ona duyduğu öfke sebebiyle telefona çıkmayabilirdi ama Morley'nin Oliver'la görüşmesi çocuk oyuncağıydı. Belki o da teknolojiye güvenmeyen vampirlerdendi ve kağıt kalemi garanti görmüştü.

Ne olursa olsun, *Sadece Kurucu'nun Dikkatine* ibareli bir zarf, hayra alamet olamazdı.

"Açacak mısın?" diye sordu Myrnin.

"Hayır," dedi Claire. "Bana değil, Amelie'ye gelmiş."

Myrnin adeta yıkıldı. "Ama yanlışlıkla açmış olabilirsin."

"Nasıl bir yanlışlıkmış o?"

"Ayağın kaymıştır. Bir kayaya takılıp..."

"Cam kavanozdan bahsetmiyoruz Myrnin. Kırılıp açılacak hali yok."

Myrnin zarfı kızın elinden kapıp güneşe tuttu. "Görür gibiyim. Morley'nin el yazısı rezalet. Sanki yazmayı İkinci Charles zamanında öğrenmiş ve sonradan yazısı daha da bozulmuş gibi... Ah!"

Susup zarfı yavaşça indirdi ve koşan çocuğun gittiği yöne baktı. Yüz ifadesi, Claire'in tüylerini ürpertti. Graham hava

konusunda haklıydı. Kara bulutlar hızla toplanıp güneşi kapatmıştı. Rüzgar birden sertleşmiş, yüzlerine kum çarpmaya başlamıştı. Claire farkına bile varmadan Shane'in elini tuttu.

"Ne olmuş?" diye sordu Myrnin'e. Cevabı öğrenmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Myrnin kapalı zarfı ona verip tek kelime etmeden şapkasını taktı, arabaya döndü ve arka koltuğa oturup kapıyı kapattı.

Shane, Claire'e baktı. "Ne demek bu şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Ama iyi bir şey olamaz."

Myrnin camını indirdi. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen! Shane, bu aracı buraya getirdiğinden daha hızlı bir şekilde götürebileceğini umuyorum."

Shane, Claire'in elini dudaklarına götürüp öptü ve Myrnin'e döndü. "Ne kadar hızlı gitmek istersin? Tabii bir de nereye?"

"Kurucu Meydanı'na," dedi Myrnin. "Ve hızlı. Çok hızlı!"

Shane, Myrnin'in istediği kadar hızlı gidemiyordu ama Claire bundan memnundu. Kendini karanlık bir tünelden aşağı kayıyormuş gibi hissediyordu. Çok rahatsız edici bir histi bu. Yol ne kadar kısa sürerse sürsün, Claire, Kurucu Meydanı'ndaki polis noktasına ulaştıklarına çok sevindi. Üniformalı bir polis onları karşıladı. Polis bir şeyler diyecekken Myrnin camını indirdi ve "Geldiğimi Amelie'ye haber ver," dedi. "Beni beklesin."

"Hemen, efendim!" dedi polis, eğilip selam durarak. Myrnin normalde böyle emir verir gibi konuşmazdı. Durum ciddi olmalıydı.

Acaba korkuyor muydu? Claire'in kendi korku seviyesi bir anda tavan yaptı. "Myrnin, zarfta ne var?"

Claire'in de tahmin ettiği gibi, Myrnin cevap vermedi. "Sola dön," dedi, ön tarafa uzanarak.

Shane, "Ellerini suratımdan çek," dese de söz dinleyerek arabayı Kurucu Meydanı'nın altındaki otoparka soktu. Otopark doluydu. Yer ararlarken Myrnin sabırsızca homurdandı ve kapıyı açıp arabadan indi.

"Hey!" dedi Claire peşinden. Shane boş bir yer bulup park etti. Birlikte inip Myrnin'i asansörün başında yakaladılar. Otuz saniye içinde düğmeye yüzüncü kez basıyordu. "Sakin ol Myrnin! Kıracaksın. Bak, geliyor."

Myrnin gerginlikten titriyordu. Claire buna bir türlü anlam veremiyordu. Onu çok kötü durumlarda görmüştü. Myrnin, Bishop'ın karşısında bile bu kadar korkmamıştı. Asansör kapısı açılınca içeri daldı ve kat düğmelerine de dışarıdakine bastığı gibi basmaya başladı. Claire zorla, kontrol paneliyle Myrnin'in arasına girdi. Onun asansörü bozacağından korkmuştu.

Myrnin derin bir nefes aldı -ki çok konuştuğu zamanlar hariç, alışılmadık bir şeydi bu- ve sırtını duvara dayadı. Şapkasını çıkarıp terliymiş gibi alnını sildi. Claire onun fizyolojik olarak terleyemeyeceğinden emindi. "An meselesi," dedi vampir fısıltıyla. Büyük olasılıkla, Claire duysun diye konuşmuyordu. "Kaçınılmaz."

"Myrnin, neler oluyor?" Claire, Shane'e baktı. O da Myrnin'e endişeyle bakıyordu. "*Zarfta ne var?*"

"Bir kelime," dedi Myrnin. "Sadece bir kelime."

"Aşmış bir kelime olmalı," dedi Shane.

"Kısa bir kelime," dedi Myrnin. Gözü, katları gösteren sayılardaydı. Asansör nihayet durdu ve kapılar açıldı. "Seni ona götüreceğim. Siz ikiniz eve gidin. Hadi!"

"Bir dakika!" Kapı, Myrnin'in arkasından kapanmaya başladı. Claire kapıyı durdurmak için elini uzattı. "Myrnin, *o kelime ne?*"

Myrnin arkasına döndü ve Claire'e kızın kanını donduran bir bakış attı.

"Kaçın," dedi. "*Kaçın* yazıyor. Şimdi evinize gidin." Sonra da vampir hızıyla gözden kayboldu.

Claire kapıyı bırakıp geri geri bir adım atınca Shane'e dayandı. Shane kıza sarıldı ve elini uzatıp zemin katın düğmesine bastı.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Claire. Shane derin bir iç çekti.

"Bilmiyorum ama Myrnin biliyor. Her ne ise, kötü bir şey."

Eve dönüş yolunda el ele tutuştular. Hava daha soğuktu. Ufukta, fırtınadan başka bir şey olamayacak bir karaltı vardı. Morganville sihirli bir değnekle, daha soğuk ve nemli bir yere dönüştürülmüştü sanki. Nem oranı inanılmayacak seviyelerdeydi. Çölün bu bölgesi için yüzde on normaldi. Çok kötü bir günde belki kırka çıkardı. Şimdiyse üstleri-

ne okyanus dalgaları akıyor gibiydi. Ortamın hafif, berrak havası gitmiş, ağır, sisli bir hava gelmişti. Claire soğuğa rağmen terlediğini hissediyordu. *Bütün dünya* terliyordu sanki ve tüm o terler Claire'den çıkıyordu.

Morganvilleliler dışarıda günlük işlerinin peşindeydi. Bazıları endişeyle gökyüzüne bakıyor ve yağmur başlamadan evlerine yetişmek için adımlarını sıklaştırıyordu. Claire yanına şemsiye almadığına üzülmeye başlamıştı ama bu şehirde şemsiyeyi kim ne yapsındı? Yılda iki kere yağmur yağar ve bu yağışlar da çok kısa sürerdi. Yağmurun hızlandığı zamanlarda da rüzgar sertleşir, şemsiye işe yaramazdı. Şimdiki fırtına ise korkunç görünüyordu. Bulutların yeşile çalan kenarları kötüye işaretti.

Common Grounds'ın yanından geçerken, "Üşüdün mü?" diye sordu Shane. "Ben donuyorum. Hadi bir şeyler alalım!"

Kulağa güzel geliyordu. Oliver da içeride olabilirdi. Belki Oliver neler olduğuna dair bir şeyler bilebilirdi. Shane'in kafasında da aynı düşünce olmalıydı.

Oliver'ı görmek için sabırsızlanıyorsanız, bir yerlerde büyük bir yanlışlık var demekti.

Ama... Tezgahın arkasında Oliver yerine Eve vardı. Siyah bluzunun üstüne geçirdiği batik boyalı önlüğünü bağlıyordu. Yorgun görünüyordu ama onları görünce neşelendi. Eteğiyle aynı renkteki parlak mavi ruju, gülümsemesini beş bin kat büyütüyordu. "Selam ev arkadaşlarım," dedi. "İlan işi nasıl gitti?"

İlan mı? Ah, Claire onu çoktan unutmuştu! "Şey... İyi," dedi. "Bir sürü yere astırdık."

"İyi haber çünkü benim sabahım şahane sayılmazdı." Eve ne içeceklerini sormadan Claire'e mocha, Shane'e ise büyük boy sade kahve hazırlamaya koyuldu. "Geçici part time patronum kıçı tutuşmuş gibi koşarak gittiği için, kahveler müesseseden."

"Yeni mi çıktı? Görmedik," dedi Claire. Eve arka tarafı işaret etti. Yerdeki bir kapakla ulaşılan tünelle dışarı çıkılıyordu.

"Arka yoldan gitti. Ne derdi vardı acaba? Bishop'ın artık öcülük yapmadığını biliyorum. Amelie'nin tırnağı falan mı kırıldı ki? Gider borusu da tıkanmış olabilir."

"Keşke bilseydim," dedi Claire. "Ben de ona soracaktım. Çünkü bugün fıttıran bir tek o değil."

"Öyle mi?" dedi Eve, siyah kaşlarından birini havaya dikerek. "Öt bakalım."

"Myrnin," dedi Shane, Eve'in uzattığı bardağı alarak. "Normalde aklı başında olduğundan değil ama bugün tam kıvamındaydı."

Süt, kabında tıslayıp kaynarken Eve dirseklerini tezgaha dayayıp öne eğildi. "Bizim yüzümüzden mi dersiniz? Michael'la benim yüzümden mi?"

"Sebebini hiç sorma, ben de bilmiyorum ama nasıl oluyorsa, nişanlanmanıza Michael'ın seni vampir yapmasından daha kötü gözle bakılıyor," dedi Claire. "Yine de bu kadar büyük bir etki yapacağını sanmıyorum. Zaten

Myrnin'in o konuda bir fikri yok. Parti vereceğiniz için seviniyor ve vesilesini umursamıyor. Bugünkü hali o konuyla ilgili olamaz."

"Tüh," dedi Eve. Sütü alıp büyük bir ustalıkla Claire'in mochasını karıştırmaya başladı. "Bizimle ilgili olduğunu umuyordum çünkü o zaman, endişelenmek aptalca olurdu. Şimdiyse akıllıca olduğundan korkuyorum."

"Ben de," dedi Shane. "İkimiz aynı fikirdeysek, bir şeyler yanlış demektir."

Eve müşteriler yüzünden yanlarında daha fazla duramadı. Claire'le Shane boş bir masaya geçip sıcak kahvenin tadını çıkararak ön camdan görünen bulutları izlediler. Rüzgar, kırmızı tentenin oluklu saçaklarını dövüyordu. Claire camın uğuldadığını duydu.

"Kaçın," dedi. "Sence bu ne demek Shane?"

Shane omuz silkti. "Kim bilir. Belki ölümsüz bir fatura tahsildarından gelen bir mesajdır ve Amelie'nin iki yüz yıldır biriken borçları vardır. Spor yapmanın önemini anlatan bir mesaj da olabilir."

"Ciddi olamazsın."

"Değilim." Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Galiba değilim. Ama başka ipucumuz olmadan bir şey anlayamayız Claire. Her neyse, dünyanın sonu geldi demek değil ya!"

"*Henüz* değil."

Claire tam o anda gözucuyla bir şey gördü ve birden irkildi. Başı dönmeye başlamıştı. Sanki görmemesi gereken bir şey görmüş, rahatsız olmuştu. Gördüğü şey, pencerenin

önünden geçiyordu. Claire dikkatli bakınca, sıradışı bir şey fark edemedi.

Yürüyen bir adam vardı sadece.

Claire onu tanıdı. Marjo'nun Yeri'ne girerken gördüğü adamdı. Bay Sıradan. Sokaktaki diğer kişilerin aksine, acele etmiyordu. Elleri ceplerinde, yavaş yavaş yürüyordu.

Gülümseyerek.

Ortada o kadar da garip bir durum yoktu ama Claire'in tüyleri ürperdi.

"Ne var?" Shane önce ona, sonra pencereden dışarı baktı. Claire'i rahatsız eden şeyi görmeye çalışıyordu. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Claire. Adam gözden kaybolmuştu. "Kesinlikle hiçbir şey."

Zaten garip olan da buydu.

4

AMELIE

Yaşamım boyunca sayısız absürt şey duydum ve bunların yarısını söyleyen Myrnin'di. O bir dost, bir hizmetkar, bazen de düşmandı. Uzun yaşamı boyunca kişiliğinin kaotik yapısını defalarca sergilemişti. Bugün asistanımın uyarılarına kulak asmadan ofisime daldığında, ona tahammül edecek halde değildim.

Yaktığım mumu bırakıp ona döndüm ve öfkeli bir ifade takındım. "Her istediğinde paldır küldür içeri giremeyeceğini biliyorsun. Dön ve..."

Bana doğru yürümeyi sürdürdü. Yürürken siyah, gülünç derecede kalın, deri ceketi havalanıyordu. Yanıma gelip bir bilek hareketiyle bana bir zarf uzattı. İçgüdüsel bir hamleyle aldığım zarfın ön yüzüne baktım. Modern bir kağıttan yapılmıştı. Kaygan, yumuşak bir dokusu vardı. Üstündeki yazı ise bana hoş olmayan başka zamanları, başka mekanları anımsattı.

"Morley'den," dedi Myrnin, şapkasıyla masama vurup kağıtları hışırdatarak. "Blacke'den bir koşucuyla yollamış."

Dikkat kesilip ona baktım. "Bir koşucu," dedim. "Daha modern bir çağda yaşadığımızı mı unutmuş, yoksa bir zamanlar çok kınadığı despot davranışları mı benimsemiş?"

"Oku," dedi Myrnin. Zarfta, *Sadece Kurucu'nun Dikkatine* yazıyordu. *Sadece* kelimesinin altı üç kez çizilmişti. Zarf hala mühürlüydü. Tırnağımla zarfı açarken Myrnin'e baktım.

"Yazanları gayet iyi bildiğini seziyorum," dedim ona. "Hangi sihir numarasını yaptın?"

"En eskisini. Işığa tuttum."

"Ya!" Kağıdı çıkardım. Tek parça, tek kelime. Eski bir el yazısıyla ve alelacele yazılmıştı. Kanla yazılsa, notun önemi daha fazla vurgulanamazdı.

KAÇIN.

Bir an, bu mesajın ne demek istediğini anlayamadım. Belki de anlamayı reddediyordum. Hareket etmeye alışık olmayan akciğerlerimi dolduracak kadar derin bir nefes aldım. İnsani bir tepkiydi bu. Mesaj beni böylesine sarsmıştı.

"Gördün mü?" dedi Myrnin fısıltıyla. "İkimiz de böyle olacağını biliyorduk. Yaklaştığını biliyorduk ama daha yavaş olacak sanıyorduk. O, gittiği ıssız köşede hazırlık yapacaktır. Biz de *derhal* güvenlik önlemleri almalıyız. Hemen bugün. Şimdiden geç kalmış olabiliriz."

Sevgili eski dostum. Morali çok düşmüştü. Korkuyordu da. Ona olumlu bir şeyler söylemeyi isterdim ama Myrnin

maalesef haklıydı. Nasıl olduysa, Morley -pejmürde kılıklı, hırpani bir vampirdi o- benim gözden kaçırdığım bir şeye takılıp tökezlemişti. Hepimizin gözden kaçırdığı bir şeye.

Geç kalmış olabilirdik. Myrnin bu konuda tamamen haklıydı. Eninde sonunda böyle olacağını biliyordum. Son noktaya gelmemiz kaçınılmazdı. Ofisime çaresiz gözlerle baktım. Dosyalar, evraklar, kendi ellerimle kurduğum güzelim dünya bir anda anlamsızlaşmıştı. Pencereden bulutların toplandığını gördüm. Şehir meydanında hala birileri vardı. Günlük hayat sürüyordu.

Ne var ki hepsi bir yalandı bunların. Korkunç, rezil bir yalandan ibaretti.

Donuklaşmıştım. Telefonu alıp bir arama yaptım. Myrnin, çok sevdiğim İran halımın üstünde volta atıyordu, ona dur diyemedim. Bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

Oliver anında cevap verdi. "Amelie," dedi. "Şu saçma nişan konusunda seninle bir kez daha konuşmayı..."

"Buraya gel," dedim, lafını keserek. "Her ne yapıyorsan, bırak ve hemen buraya gel!"

Bir an tereddüt ederek "Ne oldu?" diye sordu.

"Telefonda olmaz," deyip kapattım. Avuçlarımı masaya koyup eğildim. Aylarca aç kalmışım gibi birden başım döndü. Şoktu bu, çoktan unuttuğum bir tepkiydi. "Başka kim biliyor?" diye sordum.

"Claire yanımdaydı," dedi Myrnin. "Bir de şu çocuk. Shane."

Gözlerimi kapattım. Etrafımızdaki cam duvarlar şangırdıyordu. Biz neye inanırsak inanalım, aslında zaten bizi hiç korumamışlardı.

"Onları sustur!" dedim.

"Ama..."

Başımı kaldırdım. Öfkemin, çaresizliğimin, yoğunlaşan tüm duygularımın körüklediği gücüm, gözlerimden fışkırıyordu. "Onları sustur Myrnin! Buna mecbur olduğunu biliyorsun."

Sessiz bir dehşetle bir süre bana baktı, sonra da başını iki yana salladı. "Yapamam. Nasıl yaparım? Olmaz! Bir tek oğlan olsa tamam derdim ama kız... Amelie, bunun başka bir yolu olmalı."

"Olsaydı o yolu seçmez miydim sence?" diye bağırdım, yumruklarımı sıkarak. "*Yapacaksın!* Yapmak *zorundasın!*" İrademi devreye soktum ve gücümü, son zamanlarda nadiren çıktığım bir yoğunlukla kullandım. Böylesi yoğunluklara çıkmama gerek olmuyordu.

Gözleri dolan Myrnin olduğu yerde sendeledi. Bir koltuğa tutunduğunda bile ayakta zor duruyordu. Etkime karşı koymaya çalışarak inledi.

"Yapacağım de," dedim. "Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun."

"Her zaman bir seçenek vardır *ma belle*." Sesi titriyordu. Son nefesiyle konuşuyordu sanki. "Bize burada sağladığın şey buydu Bir *seçenek*. Şimdi elimizden alma bunu. Dediğini yapmayacağım. O kıza bunu yapamam."

Gücümü biraz daha zorlasam onu ezebilirdim. Daha önce başkalarına yaptığım gibi. Onları sonucunu hiç düşünmeden, her söylediğimi yerine getiren akılsız yaratıklara çevirmiştim. Ben olmak her zaman iyi bir şey değildi. Merhamet ilk değil, son seçeneğimdi.

Ama onu darmadağın etmek, o parıldayan zekanın ışığını söndürüp onu Myrnin yapan her şeyi yok etmek... Hayır! Bunu yapamazdım. Tıpkı onun da kıza kıyamadığı gibi.

"Öyle olsun," dedim, irademi geri çekerek. "Kıza dokunma. Ama bu bilginin iki kişide olması, iki kat risk demek. Çocuğu susturacaksın."

Myrnin boğulan bir adamın gemi enkazına tutunmaya çalışması gibi tutunuyordu sandalyeye. Gözlerini kırpınca serbest kalan gözyaşları yanaklarına aktı. "Bu da kızı mahveder," dedi. "En az senin Sam'i sevdiğin kadar seviyor onu."

Ah, Samuel, sevgilim! İkimizi de korumaya çalışmıştım ve elimize keder ve ölümden başka şey geçmemişti. Aylarca mezarının başında diz çökmüş, bir şeyler hissetmeye çalışmıştım. Vampir ruhunun kirine rağmen, insan ruhunun bir parçasının, ölümden sonra da varlığını sürdürdüğüne dair bir işaret aradım.

Nefret yüzünden biri onu benden almıştı. Şimdi ben de aynısını yapıyordum. Nefretten değilse de korkudan.

Ve bu bir ilk değildi.

"Dediğimi yap," dedim sakince.

Myrnin başını yavaşça salladı ve şapkasını alıp dışarı çıktı. Sırtına koyduğum yük yüzünden omuzları çökmüştü.

Elimde iyi bir seçenek yoktu.

Oliver bir saniye sonra geldi ve asistanımın itirazlarına rağmen içeri girip kapıyı kapattı. İnsan toplumuna karışırken giydiği tuhaf ve gülünç giysiler içindeydi. Aslında siyahı, düz çizgileri ve sade kumaşları severdi o. Yüz ifademe, halime, gözlerime baktı ve Morley'nin yere düşen notunu aldı.

Notu okuyunca elinden bıraktı ve kağıt parçası tekrar yere düştü. "Geldi demek," dedi, bana bakmadan.

"Evet."

Bakışları yine yüzümü buldu. "Ne yapacaksın Amelie? Her zamanki gibi kaçacak mısın?"

"Ona hayatta kalmaya çalışmak denir, Oliver."

"Sık sık korkaklıkla karıştırılır."

Ona sert bir bakış attım. "Sen korkmuyor musun?"

Meydan okuyan gülümsemesi beni kendime getirdi. "Korku, ölebilen her şeyin doğal halidir. Bizim bile," dedi. "Elbette korkuyorum ama belki korkuyu kullanmanın vakti gelmiştir."

"Kalıp savaşmak için mi?" dedim. "Senin cevabın hep bu."

"Çünkü işe yarıyor."

Başımı iki yana salladım. "Sen sadece işe yaradığı durumları hatırlıyorsun. Savaştan kaçınmak, hayatta kalmak demektir. Ben yaşamayı tercih ediyorum Oliver. Hep öyle yaptım."

"Ben de savaşmayı," dedi. "Ve hep öyle yapacağım." Bana çok yaklaşmıştı. Modern giysilerinin altında, her zamanki gibiydi: Güçlü, acımasız, gözü kara. Samuel'in şefkatli ruhunun ve ışığının tam tersi vardı onda.

Ama belki de bana bir aziz değil, tam tersi, bir savaşçı lazımdı.

O öpüşmeye başka sebep bulamıyorum.

Ani ve tehlikeli bu çekim ikimizi de şoke etti. Ama bu çekime karşı koymak çok zordu. Öpüşmeyse... Sert ve güzeldi. İçimdeki, zincirlerini kırmış, korku dolu bir çılgınlığı yatıştırdı.

Geri çekildiğimde bana ihtiyatla baktığını gördüm. Az önce, ciddi, taktiksel bir hata yaptığını düşünüyordu.

Aslına bakılırsa bir hata yapmadığımızdan ben de emin değildim. Elimi usulca yüzüne götürdüm ve hiçbir şey söylemeden gülümsedim.

Elini elime koyup gözlerimin içine baktı. "Uzun zamandır bunun olacağı vardı," dedi. "Kabul etmeliyim ki yine de sürpriz oldu. Sence neden?"

"Çünkü ikimiz de eşit derecede inatçıyız," dedim. "Gurur ve korku da var."

Artık gülümsemiyorduk. Üzüldüm çünkü Oliver'ı bu kadar sakin ve yumuşamış görmek zordu. "Belki buna daha sonra devam etmeliyiz," dedi. "Az önce ortaya çıkan sorular üstüne düşünecek vaktimiz olduğunda."

"Evet," dedim. "Haklısın." Derin, boş bir nefes aldım. "Claire ve Shane nottan haberdar. Myrnin her şeyi anlatmamış ama onları meraklandırdığı kesin. Şu an meraka göz yumamayız."

Gözlerindeki ışıltı kayboldu. Karşımda sıradan bir adam değil, hatta o adamın ölümsüz kabuğu da değil, yine

o savaşçı general vardı. Bir adım gerileyerek aramızdaki bağı kopardı.

"Öyleyse başkalarına anlatmalarına engel olmalısın. Tehdidin yeterli olacağını sanmıyorum. Hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var ve insan toplumu şüphelenirse..."

"Biliyorum," dedim kızarak. "Myrnin..."

Oliver acı bir kahkaha patlattı. "Bu işi Myrnin'e mi bıraktın? Evet, doğru koşullar altında o da tam bir katildir ama bazı konularda sulu gözlü bir çocuktan farksız. O kız da bu konulardan biri."

"Kıza dokunmayacağımız konusunda onunla görüş birliğine vardım. Oğlan ortalıkta olmadığı sürece kızı kontrol edebiliriz." Daha sözlerim bitmemişken çok ama çok yanıldığımı fark ettim.

Oliver başını iki yana salladı. "Oğlan ölürse kız inat edecektir. Hiçbir şeye boyun eğmez. Bu barut fıçısını havaya uçuracak fitilin ta kendisi o kız. Şu sıra dövüşmeyi göze alamayız. O kızı tanıyorsun. Görevi Myrnin'den almalısın."

Haklıydı. Aptallık etmiştim. Myrnin bile bunu fark edip beni uyarmaya çalışmıştı.

"Öyleyse onu durdur," dedim. Oliver başını sallayıp kapıya yürüdü. "Dur. Sessiz ol ve gerekmedikçe Myrnin'e zarar verme."

"Duygusalsın," dedi Oliver, başını iki yana sallayıp gülümseyerek. "Nedense böylesi sana bir güzellik katıyor prenses."

Oturup camdan talihsiz şehrime baktım. Ne istediğimi neden hep geç fark ediyordum ben?

Ve bunlar neden hep bana faydası olmayan şeyler oluyordu?

KAKTÜS TEAM

5

CLAIRE

Alarm çalınca Claire yerinden sıçrayıp cep telefonunu cebinden çıkardı. Alarmı kapatıp ekrana baktı. "Kahretsin!" dedi. "Gitmek zorundayım. Notumla ilgili bir profesörle görüşeceğim."

"Bir dakika. Ne? A'dan daha yüksek bir not almaya mı çalışıyorsun?" Shane kahvesini bitirdi. "Bir derste zorlandığını söyleme bana, inanmam. Senin geçemeyeceğin bir ders henüz icat edilmedi. Sen kitapların efendisisin."

Claire kızardı ve Shane'e bir peçete fırlattı. "Kes şunu! Morganville meseleleri yüzünden bir sınav kaçırdım. Telafi sınavı istedim, kabul etmedi, ben de bir mazeret kağıdı aldım. Sınava girebilmek için kağıdı ona vermeliyim."

"Dört nokta sıfırlık not ortalaman bozulmasın diye."

"MIT'ye hala gitmek istiyorum. Günün birinde. Dört ortalamayı *bu* okulda bile yapamazsam..." Devamını getiremedi. Not ortalaması düşerse MIT kesinlikle onu kabul

etmezdi. Claire kendini bildi bileli MIT'ye gitmek istemişti. Morganville'in ona sağlayabilecekleri sebebiyle daveti geri çevirmesi, son cevabı değildi.

"Mazeret kağıdına bir bakayım."

Claire arka cebinden bir zarf çıkarıp ona verdi. Shane krem rengi zarfa, altın rengi mühre bakıp ıslık çaldı. "Mazeret kağıdını *Amelie'den mi* aldın? İşini biliyorsun." Notu çıkardı ve kaşlarını havaya dikip okudu. "Şehrin iç işleri nedeniyle mazeretli. Vay be! Farkında mısın, bütün ömrüm burada geçti ama Kurucu benim adımı bile zor hatırlar. Sen ise ondan mazeret kağıtları alıyorsun."

Claire kağıdı Shane'den çekip aldı ve tekrar zarfa koydu. "Sınavı kaçırdığımda gerçekten şehir işleriyle uğraşıyordum. Bahane uydurmadım."

Shane gözlerini kısmış, kıza bilgece gülümsüyordu. "Biliyorum," dedi. "Çünkü sen öyle şeyler yapmazsın. Garip. Ben pek de şanlı olmayan okul yaşamım boyunca en az yirmi mazeret kağıdı yazmışımdır. Senin bir kere bile bunu yapmadığından eminim."

Claire kızardı ve zaman kazanmak için kahvesinin kalanını bitirdi. Eşyalarını toplayıp ayağa kalkarken, "Tamam, ben sıkıcıyım," dedi. "Bütün hayatım boyunca sıkıcı oldum."

"Ben bunu kastetmedim." Shane ayağa kalktı ve eğilip kızı öptü. Mochanın şekerli tadı, dudaklarındaki acı kahveye karıştı. Ama araladığı dudaklarını yalamasının nedeni bu değildi. Tamamen kızın onda yarattığı etkidendi. "Sen asla sıkıcı olamazsın. Bana inan."

Claire, onun neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Kızın bakış açısına göre, heyecan verici ve her yönüyle şaşırtıcı olan Shane'di. Claire ise... Anne babasının kanatları altında büyümüş, hep en yüksek notları almış ve her zaman, her şeyi düzeltmeye kalkmıştı. Böyle bir tablonun heyecan yaratmasını beklemek saflık olurdu.

"Denerim," dedi Claire. "Evde görüşürüz!"

"Adios," dedi Shane. "Benden uzak kalmaya dayanamazsan mesaj at."

"Pislik!" Shane, Claire'in yolladığı öpücüğü havada yakalayıp kalbine yapıştırdı.

Claire dondurucu rüzgara çıkıp bulutlara baktı. Hepsi siyahtı ve giderek daha da kararıyordu. İri yağmur damlaları kaldırımı ıslatmaya başlamıştı bile. Montunun kapüşonunu başına geçirip koşar adım fırtınadan kurtulmaya çalıştı ama TPÜ kampüsünün yolunu yarılamışken şiddetli yağmura yakalandı. Başlarını ve ellerindeki kitaplarla kağıtları koruyan öğrenciler ortalıkta koşuşturuyorlardı. Çabaları yararsızdı. O sağanakta hiçbir şey ıslanmaktan kurtulamazdı. Claire hiç böyle şey görmemişti. Gümüşten bir perde, görüş mesafesini bir metreye indirmişti. Fen binasına ulaşmak için açık alanlardan geçmesi gerekiyordu. Yoldan ayrılmanın iyi bir fikir olmadığını hemen anladı. Çamurdan çok, yönünü şaşırabileceğinden. Güneşin ne tarafta olduğunu anlayamıyor ve yağmur yüzünden binaları göremiyordu. Sağında büyük bir ağaç var olmalıydı. Ama o ağacın meydanın neresinde durduğunu hatırlayamıyordu.

Hem bir ağacın yanında durmak iyi bir fikir olamaz, diye düşündü, şimşek çakınca. Şimşeğin faydası, uzaktaki binaları bir an için aydınlatması oldu. Claire kamaşan gözlerini kırparak rotasını düzeltti.

Birden yoluna çıkan Myrnin'e neredeyse çarpıyordu. Vampirin siyah, deri ceketi hala üstündeydi ama şapka bir yerlerde kaybolmuştu. Omzuna gelen siyah saçları, solgun, köşeli yüzüne yapışmıştı. İri iri açılan gözleri boş bakıyordu. Claire tedirgin olup geriledi.

Myrnin kızı yakalayıp kendine doğru çekti. "Shane nerede?" Bağırmamış ama sesini fırtınanın bastıramayacağı bir seviyede tutmuştu. Claire bu sorudan rahatsız olup cevap vermeyince, Claire'i sarsmaya başladı. "Nerede o?"

"Neden?" Claire dengesini bulup Myrnin'in ellerinden kurtuldu. Daha doğrusu Myrnin kızı bıraktı. Ne de olsa Claire'den herhalde yüz kat falan güçlüydü ve kız, Shane'in dövüş yeteneğine sahip değildi. "Ne zamandan beri Shane'i düşünüyorsun?"

Myrnin'in yüz ifadesi çok garipti. Çok tuhaf davranıyordu. Sorun, yağmurun farkında değilmiş gibi yolun ortasında dikilmesinde değil, sabırsız ve korkulu bakışlarındaydı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum!" dedi Myrnin. "Bana nerede olduğunu söyle Claire!"

"Yardım mı? Neden? Ne var ki? Shane'in başı belada mı?" Profesörle buluşma düşüncesi uçup giderek yerini endişeye bıraktı. "Myrnin, çabuk söyle!"

"Onu bulmak zorundayım," dedi Myrnin. "Hem de hemen. Nerede olduğunu söyle!"

"Seninle geleceğim!"

"Olmaz," dedi Myrnin. Yüzü daha önce hiç bu kadar beyazlaşmış mıydı? Böylesine yabani görünmüş müydü? "Söyle hadi Claire! Tek başıma daha hızlı giderim."

Claire'in içinden bir ses, konuşmaması, patronuna güvenmemesi gerektiğini söylüyordu ama karşısındaki *Myrnin*'di. Tüm hatalarına, garipliklerine rağmen Claire'i incitmezdi. Shane'i de.

Claire yine de tereddüt ediyordu. "Sebebini söyle," dedi. Montu iyice ıslandığı için titremeye başlamıştı.

"Shane tehlikede. Çabuk Claire! Geç olmadan söyle!"

Claire tereddütten kurtulamıyordu ama Myrnin'in doğru söyleyebileceği ihtimalini de göz ardı edemiyordu. Shane gerçekten tehlikede olabilirdi. "Common Grounds'daydı," dedi. "Eve gidiyor olabilir..."

Kız daha lafını bitirmeden Myrnin yağmurun içinde gözden kayboldu.

Claire cebinden telefonunu çıkardı ve aleti yağmurdan korumaya çalışarak hızla Shane'e mesaj yazdı. *Çabuk eve git! Bir terslik var. Koş!*

Elinden gelen buydu. Korku, içini kemirmeye başlamıştı. Myrnin, çölde o mesajı gördüğünden beri oyun oynamıyordu. Ortada Claire'in tahmin bile edemeyeceği bir sorun olmalıydı.

Claire bir an duraksadıktan sonra fen binasına doğru koştu. Yeni bir şimşek ona yolu gösterdi. Tir tir titreyerek basamaklardan çıktı ve lobiye sığındı. Yerde ıslak ayak izleri

bırakan bir tek kendisi değildi ama onun izleri kesinlikle en çamurlusuydu. Ayaklarını paspasa mümkün olduğunca sildi, sırılsıklam olan kapüşonunu indirdi ve merdivenden ofis katına çıktı. Profesör Howard'ın kapısı kapalıydı. Kapıyı iki kere çaldı ve yanıt beklemeden içeri girdi.

"Özür dilerim," dedi, evraklardan başını kaldıran adama. "Fırtınaya yakalandım."

"Görebiliyorum Bayan Danvers. Oturun. Sandalyelerin tamamen ahşap olmasının bir sebebi var."

"Oturamam efendim." Sırt çantasını -bereket su geçirmezdi- omzundan indirip açtı ve zarfı çıkarıp adama uzattı. Islak parmakları zarfta iz bırakıyordu. "Gitmek zorundayım. Kusura bakmayın ama acil durum!"

"Ne? Bir tane daha mı?" Profesör Howard, okuma gözlüğünün üstünden Claire'e kuşkuyla baktı. Notu açıp okuduktan sonra bir daha baktı. Ama bu sefer bambaşka bir ifadeyle bakmıştı. Kağıdı dikkatle katladı ve zarfa koyup geri verdi. "Yarın öğlen, sınava girmek üzere sizi buraya bekliyorum Danvers. Ölüm dışında bahane kabul etmiyorum. Beni anladın mı? Hastanelik olmak yeterli değil."

"Anladım efendim! Teşekkür ederim!" Zarfı aceleyle çantasına koydu, çantayı sırtladı ve ofisten koşar adım çıktı. Merdivenden uçar gibi indi, zavallı kapüşonunu başına geçirip tekrar yağmura çıktı.

Ve kaldırımda bir başka vampire tosladı.

Oliver.

Vampirlerin gezinti günü müydü bugün? Myrnin'in kampüse gelmesi olacak şey değildi. Yetmezmiş gibi bir de Oliver ortaya çıkmıştı.

"Shane nerede?" dedi Oliver sertçe. "Senin yanında olduğunu sanıyordum."

Birden herkes Shane'i sormaya başlamıştı. Gözüne yağmur damlaları kaçan Claire göz kırptı. Yağmurluk giyme ya da şapka takma zahmetine girmeyen Oliver, Claire gibi sırılsıklamdı. Önüne ne çıkarsa çıksın durmayacakmış gibi bir hali vardı. O da Myrnin gibi kararlı, azimli görünüyordu ama Oliver'da hüzün yoktu. O tam bir görev adamıydı.

"Neler oluyor?" dedi Claire. "Myrnin dedi ki..."

Oliver başını hafifçe eğerek kızın iyice yakınına geldi. En basit ifadeyle korkutucuydu. "Myrnin seni bulmuş," dedi. "Tabii ya! Kanının tadını biliyor. Ne zaman istese bulabilir. Sana ne söyledi?"

"Shane'in tehlikede olduğunu ve onu bulması gerektiğini."

"Nerede olduğunu söyledin mi?"

Claire bakışlarını Oliver'ın gözlerinden alamayarak yavaşça başını salladı. Vampirin gözleri, siyah ve ifadesizdi. Kirpiklerinden yağmur damlaları süzülüyordu.

"Öyleyse acele etmeliyim. Onu kurtarmamı istiyorsan tabii."

"Kimi? Myrnin'i mi?"

"Shane'i. Nerede o?"

"Common Grounds'dan eve gidiyordu." Claire onun da Myrnin gibi birden gözden kaybolacağından korkarak koluna yapıştı. "Dur! Gideceksen beni de götür! Lütfen!"

Oliver, "Baş belası," dedi ama Claire'i belinden kaldırıp omzuna atıverdi. Sonra da...

Sonra dünya netliğini yitirdi. Claire yağmurun kırbaç gibi şakladığı yüzünü korumaya çalıştı. Rüzgar, kızın giysilerini dalgalandırıyordu. Çok hızlı, çok hızlı... Nefes alabilse itiraz edecekti ama alamıyordu. Zaten Oliver da onu dinlemezdi. Vampirlerin hızlı hareket ettiğini biliyordu ama bu kadarı da fazlaydı. Bir rüzgar tüneline hapsolmuştu sanki. Oliver çelik gibi elleriyle onu bacaklarından tutmasa, Claire hortuma kapılmış bir kağıt parçası gibi uçup giderdi.

Claire'e yıllar gibi geldi ama Oliver en fazla birkaç dakika sonra durmuş olmalıydı. Yavaşladıklarında Claire'in ruhu yerinden çıktı sanki. Oliver, kızı bıraktı. Ama Claire sendeleyince, hemen tekrar tuttu. Claire dengesini sağlamak için eğildi ve kol mesafesindeki tuğla duvara tutundu.

Oliver sinsice ilerledi...

Myrnin'e doğru. Myrnin kalın bir palto giymişti ve sağ eliyle Shane'i sokağın diğer duvarına dayamıştı. Havaya kaldırdığı sol eli, ışıkta parlıyordu. Oliver'ı görünce tereddüt etti. Titreyen Claire'i görünce ise donakaldı.

Fısıltıyla, "Hayır," dedi ve Oliver'a döndü. "Lanet olsun sana! Bunu görmemeliydi!"

"Çocuğu bırak," dedi Oliver. "Hadi!"

Myrnin dikkatini yeniden Shane'e çevirdi. Shane debeleniyor ama onun elinden kurtulamıyordu. Yüzü morarmaya başlamıştı. "Yapamam," dedi Myrnin. Sesi hüzünlü ama kararlıydı. "Anlaşma yaptım. Uymak zorundayım."

Oliver hiç üstelemedi ve Myrnin'e bir lokomotif gibi yandan bindirdi. İki vampir birlikte uçup dev bir çöp konteynerine çarptı. Konteyner, çarpmanın etkisiyle çan gibi çınladı. Myrnin hırlayarak ayağa fırladı. Oliver'a doğru hamle yapınca, paltosu kanat gibi havalandı.

Oliver, Myrnin'i yere inmeden karşıladı ve önce duvara, sonra yerdeki bir su birikintisine vurdu.

Claire yere çöken Shane'in yanına koştu. Güçlükle nefes alan Shane'in boynunda kızarıklıklar vardı. Claire ona sarıldı. Shane de Claire'i şaşırtan bir şiddetle kıza sarıldı.

"Onu buradan götür!" dedi Oliver, Myrnin'i zapt etmeye çalışarak. "Eve gidin ve orada kalın! Koşun!"

Claire, Shane'i elinden tutup kaldırdı. Sendeleyerek yürümeye başladılar. Binalar onları yağmurdan biraz da olsa koruyordu ama sokağa adım attıkları an, sağanak Claire'in nefesini kesti. Soru sormaya vakit yoktu. Oliver çok ciddiydi ve Claire en küçük bir riski bile göze alamazdı. Shane'in hayatı söz konusuydu.

Yağmurdan göz gözü görmüyordu. Birkaç dakika sonra Lot Sokağı'na ulaştılar. Evin güvenliğine sığınamadan bir vampir daha -mesela Amelie- yollarına çıkıverse Claire şaşırmazdı ama sokaklar boştu. Morganville bardaktan boşanırcasına yağan yağmura alışık değildi ve su olukları taşmış-

tg: kaktusunx

tı bile. Yolları sel almıştı. Sular çitin altından bahçelerine akıyordu.

Elleri titrese de Claire anahtarı deliğe sokup kapıyı açmayı başardı. Shane'i içeri ittikten sonra kapıyı çarpıp kapattı. Sürgülü kilidi yerine taktığı an, kendini Eve'in girişe koyduğu renkli kilimin üstüne bıraktı.

En az onun kadar yorgun düşen Shane, kızın yanına çöktü. Bir an, hırıltılı nefeslerinden başka ses duymadılar.

Claire, Shane'e yaslandı. Shane kolunu kıza doladı. "İyi misin?" diye sordu Claire alçak sesle. Shane'in yutkunduğunu gördü. Boynundaki kızarıklık koyulaşmıştı.

Shane'in sesi çatallıydı ve çok derinden geliyordu. "Beni öldürecek sandım," dedi. "Onu kızdıracak ne yaptım ben?"

"Hiç bilmiyorum." Claire dudaklarını ısırdı. Midesi bulanıyordu. "Bana seni bulması gerektiğini, senin peşinde birileri olduğunu söyledi. Ona yerini söyledim. Tanrım, Shane, ona güvendim! *Senin nerede olduğunu söyledim*!" Myrnin'in ihanetinin büyüklüğünü kavrayınca afalladı. Yer, ayağının altından kaydı sanki. "Bunu nasıl yapar? *Neden* yapar?"

Shane sarılıp kızı kendine çekti. "Geçti," dedi çatallı sesiyle. "Ben iyiyim. Senin suçun yok."

Ama vardı. Myrnin'e güvendiği için suçluydu. Shane ölebilirdi. Claire olabilecekleri gözünde canlandırabiliyordu. Birazcık geç kalsalar Shane'i kan içinde bulacaklardı. Boynunda Myrnin'in tırnak izleriyle, yüzüstü yerde yatacaktı.

Öyle bir şey olsa Claire neler yapacağını çok iyi biliyordu. Onu, hepsini doğduklarına pişman ederdi. Shane ölsey-

di, vampirler onu öldürseydi, Claire onların hepsini teker teker avlardı. Claire bunun akılcı olmadığını, belki de yanlış olduğunu biliyordu ama umursamıyordu.

Vampirler Shane'in peşine düşerse, Claire'in peşine düşmüş olurlardı. Claire de onları mahvetmek için elinden geleni yapardı.

"Ters bir şeyler var," dedi Shane. "Bir şeyler çok yanlış."

Shane gözyaşlarını tutup başını sallayarak onu onayladı. Başını Shane'in göğsüne dayayıp gözlerini kapadı ve onun güçlü, güven veren kalp atışlarını dinledi. Myrnin'e güvenmekle neredeyse durmasına sebep olacağı kalbinin...

Shane ıslak saçlarını okşayarak kızı avutmaya çalıştı. Hem de hırpalanan kendisiyken. "Suç bende," demeyi başardı Claire. "Gerçekten. Ona ben söyledim... Sana ne dedi?"

"Bana mı?" diye sordu Shane. Claire başını salladı. "Hiç. Başımı çevirip baktığımda karşımdaydı. Bir tek *kusura bakma* dedi." Dişlerini sıkıp yutkundu. Kelimeleri çiğneyerek konuşuyordu. "Bak, ben daha önce kavga ettim, biliyorsun. O kavga etmiyordu. Beni öldürmeye gelmişti. Hiç tereddütsüz. Suikast gibi. Emir kulu gibi."

"Emir," diye tekrar etti Claire. Myrnin kimden emir alırdı? Hiç kimseden. Bir tek... "Amelie." Claire o ismi çok alçak sesle söylemişti. Sesi, kendi kulaklarına bile çok hüzünlü geldi. "Emri Amelie verdi." Ama bu o kadar da önemli değildi. Claire çok öfkelendi ama hiçbir zaman Amelie'nin ona sadakat beslediği gibi bir hayale kapılmamıştı zaten.

Kızı *asıl* yıkan, Myrnin'di. Myrnin için yaptıklarından sonra, onun için katlandığı onca şeyden sonra o, Claire'e ihanet etmişti. Shane'i ondan almaya çalışmıştı.

Böyle bir şeyin Claire'i nasıl mahvedeceğini anlayamamış mıydı?

"Hey!" dedi Shane. "*Hey* Claire, ben buradayım. Yanındayım." Claire, Shane'in parmaklarını, ıslak, soğuk yanaklarında hissetti. "Geçti."

Geçmemişti. Claire bütün gücüyle Shane'e sarıldı. İkisinin de titremesi geçene kadar. Vücutlarının sıcaklığı, giysilerini kurutmaya başlayana kadar. Kalkıp kurulanmaları gerekirken birlikte öylece oturmak Shane'in yapacağı iş değildi aslında. Ama kalkmayı Claire'den daha fazla istemiyordu anlaşılan. Belki de o da içten içe Claire kadar afallamış, onun kadar korkmuştu.

"Bunu neden yaptıklarını düşünmeliyiz," dedi Shane. "Birilerinin sinirine dokunduğumu biliyorum ama böylesini vampirler bile yapmazdı."

"Yaptığımız bir şey yüzünden," dedi Claire. "Bildiğimiz bir şey yüzünden. *Sadece* bizim bildiğimiz." Claire, sözünü bitirdiğinde bunun ne olduğunu anlamıştı. Shane de öyle.

"Çöldeki çocuk," dedi Shane. "Blacke'den gelen not. Demek çok gizli bir şeydi. Sadece *kaçın* yazıyorsa..."

"Bence asıl mesele ne yazdığı değil," dedi Claire yavaşça. "Bence... Bence asıl mesele, bizim Amelie'yi çok iyi tanımamız. Nasıl düşündüğünü biraz da olsa biliyoruz. En azından diğer insanlardan daha çok bilgi sahibiyiz." Güçlükle yut-

kundu. "Gördüklerimizi ya da olacak şeylere dair düşündüklerimizi kimseye anlatmamamızı istedi."

"*Anlatmamamı* istedi," diye düzeltti Shane. "Durdurmak istediği bendim."

Claire sustu çünkü Shane kesinlikle haklıydı. Myrnin, Shane'i bulmaya gitmişti. Claire'i öldürme fırsatını da yakalamıştı ama bunu denememişti bile. O tehlikeli şeyleri ikisi de biliyorsa, neden Claire'e dokunmamıştı?

Biliyorsun, dedi içinden bir ses. *Myrnin'in hislerini biliyorsun.*

Claire ürperdi. Myrnin'in hislerini falan bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Ama Myrnin onu öldürmeyi kabul etmediyse, aynı sebeplerden dolayı Shane'i de seve seve öldürebilirdi.

Peki *Oliver* neden çıkagelip onları kurtarmıştı? Çok saçma değil miydi? Claire, Morganville'de yaşadığı süre boyunca hiç bu kadar sarsılmamıştı. Amelie onlara cephe aldıysa...

Claire, Shane'e iyice sokuldu. Shane derinlerden gelen, memnuniyet dolu bir ses çıkarıp kızı kucağına doğru çekti. Dudakları birleşti. Önce yavaş, sonra daha hızlı. Shane'in dudaklarında yağmurun ve acı kahvenin izi vardı. Claire hafifçe inlediğini fark etti. Fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Shane'in yaşadığını ve onun yanında olduğunu bütünüyle hissetmek istiyordu. Öpüşmeleri şiddetlenirken, Shane'in elleri Claire'in tenine alev dalgaları yolluyordu. Islak giysiler birden Claire'i çok rahatsız etti. Onlardan kurtulmak istiyordu.

"Hey," dedi Shane fısıltıyla. Tişörtünü çıkarmaya davranan Claire'in elini tuttu. "Dur!"

Claire şaşırarak durdu ve Shane'e baktı. Shane'in nemli dudaklarında beliren gülümseme ve arzu dolu bakışları ona yeniden umut verdi.

"Yukarı çıkalım," dedi Shane. "Seni güzelce kurulayıp ısıtalım."

Kulağa çok *masum* geliyordu ama... Masumlukla alakası bile yoktu. Hem de hiç.

Claire ayağa kalkıp elini uzattı. Shane kaşlarını kaldırarak o eli tutup doğruldu ve Claire'e sarılıp kızı tekrar öptü.

"Yine deneyebilir," dedi Claire. "Amelie seni düşman görüyorsa, yemin ederim..."

Shane başını iki yana sallayıp kızı öptü. Sıcak, tatlı, çok şey vaat eden bir öpücüktü bu. "Şimdi bunları düşünme," dedi fısıltıyla. "Her ne yapacaksa, hazır olacağız Claire. İkimiz de."

Sonra da kızı üst kata, Claire'in sessiz, karanlık odasına götürdü ve umutlarını yeşertti.

İki saat sonra Oliver kapıyı çaldı. İkisi de kalkıp giyinmişti. Claire, Shane'e çorba ısıtıyordu. Shane'in yaralı boğazından başka bir şey geçmiyordu. Claire kapıyı açıp Oliver'a dik dik baktı. "Neler olduğunu biliyordun. Myrnin'i biliyordun. Amelie miydi?"

"Girebilir miyim?" diye sordu Oliver. Cevap beklemeden Claire'in yanından geçip gitti. Claire kapıyı kilitlerken

içinden sövüp saydı. Evin enerjisi, koruma içgüdüsüyle Claire'in etrafında toplandı ama düşmanın kim olduğundan emin değildi. Evin sakinleri arasından en çok Claire'in hislerine tepki veriyordu. İşe yarayabilirdi bu.

Oliver kanepenin başında durup Shane'e baktı. Shane onu görmezden geldi. Gözü, titreşen televizyondaydı. "İyi misin?" diye sordu Oliver. Shane boğazını işaret etti. "Umarım kalıcı hasar yoktur," dedi Oliver.

Shane ona orta parmağını gösterdi.

"Ah, görüyorum ki o kusursuz terbiyenden hiçbir şey kaybetmemişsin!" Oliver, Claire'e baktı ve kaşlarını belli belirsiz havaya kaldırdı. "İyi mi?"

"Myrnin sayesinde hayır." Claire öfkeden titriyordu. "Neler oluyor Oliver?"

"Tamamen Myrnin'in suçu değil. İkinizin bazı şeyleri bilmesinin büyük bir risk olduğundan korkuluyor. Şanslıymışsın ki Myrnin senin hayatını kurtarmak için direndi."

"Benim hayatımı. Shane'inkini değil."

Oliver omuz silkti. "Gördüğün gibi nefes alıyor. Zarar görmedi."

Shane, koyu kırmızıdan mora dönmeye başlayan boynunu gösterdi.

"Kalıcı zarar," dedi Oliver. "Durumun ne kadar ciddi olduğuna dair bir işaret olsun bu. Tek kelime bile edilmemeli. Sadece insanlara değil, vampirlere de. *Susacaksınız*, anlaşıldı mı? Oraya hiç gitmediniz, hiçbir şey görmediniz. Yoksa yemin ederim ki sonu kötü olur."

"Ama biz hiçbir şey bilmiyoruz ki!" dedi Claire, neredeyse bağırarak. O kadar kızgındı ki Oliver'a oracıkta saldırmak istiyordu. Normalde gözü en kolay dönen Shane'in sessizce oturması kızı durdurdu. Tabii bir de Oliver'ın onu hiç zorlanmadan, bir böcek gibi ezebilecek olması. "Bu kadar korktuğunuz şey ne?"

Shane, kızın bu sorusu üzerine başını kaldırıp Oliver'a baktı.

Vampir bir anlık duraksamadan sonra, "Umarım bunun cevabını asla öğrenmek zorunda kalmazsın Claire," dedi. "Bu akşam dışarı çıkmayın. Yarını bekleyin. Benim yapmam gereken bazı şeyler var."

Ardından, odadan sessizce çıktı. Kapının açıldığını duydular. "Arkamdan kilitleyin," dedi Oliver. Sonra da evden çıktı.

Claire öfkeyle bağırdı, koridordan koşarak geçti ve kilidi öyle bir hırsla çevirdi ki elini incitti. Hıncından kapıyı yumruklayıp tekmeledi.

Peşinden gelen Shane, kızı omzundan tuttu. Claire dönüp onun yüzüne baktı. Of, o morluk çok fena görünüyordu! Shane az daha ölüyordu.

Hayır, öldürülüyordu. Hem de Myrnin tarafından. Daha kötü bir şey olabilir miydi?

"Sakin ol," diye fısıldadı Shane. Kızın yüzünü, sıcak avuçlarının içine aldı. "Sakin ol! Seni kapı kızdırmadı."

"Bunu her fırsatta duvarları yumruklayan biri mi söylüyor?"

"Evet ama duvarlar hep hak ediyor."

Claire kendini tutamayıp güldü ama çıkan ses, daha çok bir hıçkırığı andırıyordu. "Tanrım, neler dönüyor? Bizden ne saklıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Ama bir kez olsun sormayalım derim ben. Anlaşılan bizim boyumuzu aşıyor." Claire'i önce alnından, sonra da dudaklarından öptü. "Tanrım, dudaklarının tadına doyamıyorum."

"Her şeyden sonra aklında bu mu var?"

"Gerildiğim zaman olumlu şeylere odaklanırım. Senin gibi." Claire'i elinden tutup tekrar oturma odasına götürdü ve iki bardak buzlu çay getirip (nedense Eve buzlu çay yapmaya sarmıştı) oynatıcıya bir film koydu. Claire gevşeyemeyecek kadar gerginse de Shane'in öyle olmadığı belliydi. Hemen kanepeye yayıldı. Claire bir süre kendini aptal gibi hissettikten sonra sonunda onun yanına oturdu. Shane sıcak, güçlü kolunu Claire'in beline dolayıp kızı kendine çekti.

Claire kısa süre sonra filmi umursamadığını fark etti. Boynunda Shane'in dudaklarını hissederken filmi istese de umursayamazdı. Shane'in elleri de hep en doğru yerlere dokunuyordu.

Bir saat geçmeden battaniyenin altında birlikte uyuyakaldılar. Film, onlarsız devam ediyordu.

Mutfaktan gelen tabak çanak sesleriyle ve pizza kokusuyla uyandılar. İlk doğrulan Claire oldu. Claire esneyip gerinir-

ken Shane mutlu mutlu bir şeyler mırıldandı ve kıza yaklaştı. Claire gülümseyip kendini saran kollardan kurtuldu.

Shane gözlerini araladı ve "Gidiyor musun?" dedi.

"Şey, pizza söz konusu," dedi Claire. "Kalk, yoksa sana hiç ayırmam."

Görünüşe bakılırsa pizza, neredeyse taco kadar etkili bir şantaj malzemesiydi çünkü Shane otuz saniye sonra ayaktaydı. Saçlarını o her zamanki umursamaz stile sokmak için başını şöyle bir salladı.

Of, boynu felaketti! O morluğu saklamak imkansızdı. Claire, Shane'e yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Onlara söyleyemeyiz," dedi. "Unutmadın, değil mi? Oliver dedi ki..."

"Tabii. Sivri dişlerden emir almaya bayılırım zaten," dedi Shane fısıltıyla. Fısıltısı bile, hırıltılı ve acı dolu geliyordu.

"Shane, yapamazsın!"

"Peki, yapmam. *Sen* açıklarsın."

Shane bundan fazlasını vermeyecekti. Claire mutfak kapısını iterken hala ona şüpheyle bakıyordu. Michael'la Eve tezgahta tabaklara pizza koyuyorlardı. İki büyük pizza vardı. Shane dosdoğru en karışık olanına yöneldi ve bir dilim alıp ayakta yemeye başladı.

Eve gözlerini devirip tezgaha bir tabak koydu. "Sen ahırda falan mı yetiştin? Tabak denen bir şey var! Onları sev, onları kullan..." Sesi birden kesildi ve yüzünde korkunç bir ifade oluştu. "Sana ne oldu Shane?"

Kendi tabağını hazırlamakla meşgul olan Michael da, Shane'e dönüp baktı. "Lanet olsun," dedi mavi gözlerini açarak. "İyi misin?"

Shane ona sessizce başparmağını gösterdi.

"Shane! Ne oldu?"

Shane acınası bir ifadeyle boynunu işaret etti. Ah, tabii ya! Her şeyi cidden Claire'in üstüne yıkıyordu. Claire'in öne çıkmaktan başka çaresi yoktu. "Konuşamıyor," dedi. "Aslında konuşuyor da, canı yanıyor." Doğruydu. "Bir kavgaya karışmış." Bu da doğruydu, saldırıya uğramak, kavga etmekten sayılırsa. "İyi haberse, kavgadan galip çıkması."

"Biri seni boğmaya çalışmış. Sıradan kavgalarda iş o noktaya varmaz," dedi Michael. Çok endişeliydi. "İlanlarla mı ilgiliydi?"

Mükemmel bir açıklamaydı ama Claire bunu kullanmak istemiyordu. Michael'la Eve, şehirdeki gerginlik yüzünden yeterince üzülüyorlardı. "Sanmıyorum," dedi. "Kişisel bir şey olmalı."

"Yeni arkadaşlar edinmeye çalışmaktan vazgeçmelisin Shane. Hiç beceremiyorsun. Biz sana yetmiyor muyuz?" Eve ona bakıp gülümseyerek kalın kirpiklerini kırpıştırdı ama Claire, Michael'ın hala endişeli olduğunun farkındaydı. "Al şu kolayı bakalım. Boğaz ağrısına iyi gelir, değil mi?"

"Her şeye iyi gelir," dedi Shane güçlükle. Eve'in uzattığı kola kutusunu hemen kaptı. "Sağol."

"Bana bir dolar borçlusun," dedi Eve. "Beş bin dolarlık borcuna bunu da ekliyorum."

Shane, Eve'e bir öpücük yolladı. Eve dil çıkararak karşılık verdi. Neyse ki uzatmadılar.

Masaya oturup hep birlikte yemeye koyuldular. Daha çok Michael'la Eve konuşuyordu. Shane mecburiyetten susuyor, Claire ise söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ağzından bir şeyler kaçırmaktan çekiniyordu. Oliver bunun cezası konusunda çok açık konuşmuştu. *Eyvah! Eve'e Myrnin'in kafayı sıyırdığını çoktan söyledik*, diye düşündü Claire. Kafede konuşmuşlardı. Neyse ki daha fazlasını söylememişlerdi. Myrnin tuhaf şeyler yapsa da kimse bunun ötesini sorgulamazdı. En azından Claire öyle umuyordu.

"Dünyadan Claire'e!" Eve, Claire'in burnunun dibinde parmağını şaklattı. Claire gözlerini kırpıp geri çekildi ve soğuyan pizzasını telaşla ısırdı. "Vay be! Güpegündüz uyursan neler oluyor, baksana. Beyin hücreleri duruyor."

"Pardon. Ne diyordun?"

"Yarın buralarda olacak mısın diye soruyordum. Pastayı, çiçekleri falan alırken yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ben..." Claire'in zihni bir an tamamen durdu. Eve'in beyin hücresi teorisinde doğruluk payı olabilirdi. "Yarın sabah bir sınavım var," dedi nihayet hatırlayınca. "Bir ara da laboratuvara uğramak zorundayım."

"Hayır diyorsun yani," dedi Eve, Michael'a dönerek.

"Gitar dersi vereceğim," dedi Michael. "İptal etmemi istersen..."

"Hayır. Çünkü şu tembelin işi gücü olmadığını biliyorum. Öyle değil mi Shane?"

Shane bir şeyler doğruyormuş gibi yapınca, Eve başını iki yana salladı. "Hadi oradan! Programına baktım. Pazartesiye kadar çalışmıyorsun. Hiç uğraşma."

Shane buna karşılık olarak pizzasından aşırı büyük bir lokma aldı. Michael onun omzuna pat pat vurdu. "Bu planı tuttum," dedi. Eve'le ikiniz pastayla çiçekleri alıyorsunuz ve sen tek kelime bile edemiyorsun. Çok eğlenceli olacağını tahmin ediyorum."

Shane boğulur gibi olup gözucuyla Michael'a baktı. Michael bu bakışa 100 watt'lık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hiç değilse köpek dişlerini göstermemişti.

Sonuçta hiç de kötü bir akşam olmadı. Özellikle de iğrenç film gecesi için hep birlikte kanepeye geçtiklerinde. Shane'in alaycı yorumları olmadan bir şeyler eksikti ama ona sarılmış otururken, Claire'e her şey yolundaymış gibi geliyordu.

Hayır, değil, dedi içindeki acımasız, hain ses. *Hiçbir şey yolunda değil. Tehlikedesin!*

Amelie, Shane'i öldürmeyi deneyecek kadar korkmuşsa, ortada korkunç bir hata bile olsa, Claire'in içgüdüleri yanılmazdı.

6

CLAIRE

Cuma sabahı hava açıktı. Yağmur bulutları gitmiş ama hava soğumuştu. Hiç durmayan rüzgarsa Common Grounds'dan kahvesini alıp çıkan Claire'in üstüne -kalın paltosuna, atkısına, beresine ve eldivenlerine rağmen- kum yağdırıyordu. Eve sabah mesaisini hiç sevmediği için, tezgahın arkasında Christy adında bir kız vardı. Sarışın, kıpır kıpır bir kızdı. En çok iki sene önce, Morganville Lisesi'nin amigo kızlarından biriydi. İşe ya da okullarına gidenlere hizmet eden Common Grounds, iyi iş yapan bir mekandı. Claire'in masa bulması kolay olmadı. Duvar dibindeki bir masayı, orada oturanlar kalktığı anda kaptı.

Telefonundan e-postalarına bakıyor ve mochasından üçüncü yudumunu alıyordu ki ekose bir çanta güm diye masasına bırakıldı. Başını kaldırınca, Monica Morrell'ın, karşısındaki sandalyeye oturduğunu gördü. Monica havaya hiç ödün vermiyordu. Dizlerine gelen beyaz çoraplar, büz-

gülü, ekose bir etek ve derin dekolteli, beyaz bir bluz giymişti. Paltosu yoktu.

"Donmuyor musun?" diye sordu Claire. "Ah, bu arada o sandalyede benim görünmez arkadaşım oturuyor!"

"Evet, donuyorum. Modaya uymak için böyle yapılır. Ama sen bunları nereden bileceksin beyincik. Görünmez arkadaşını da al başına çal! Ben kahvemi içmek istiyorum ve tek boş sandalye bu. Seninle kanka olmak istediğim falan yok." Işıldayan siyah saçlarını omzunun arkasına attı. Saç rengini değiştireli uzun zaman olmuştu. Claire ona en çok bu rengin gittiğini düşünüyordu. Uzun boylu, çekici ve acımasız bir kızdı. Tüm yaşananlardan sonra, Claire'le aralarında dostluk değilse bile bir ateşkes oluşmuştu.

"Gina nasıl?" diye sordu Claire, bir yudum daha alarak. Kahvesini ne kadar hızlı bitirirse, şımarık kızdan o kadar çabuk kurtulurdu. "Rehabilitasyonda olduğunu duydum."

Gina, Monica'nın iki kuyruğundan biriydi. Ünlülerinki gibi bir rehabilitasyon değildi bu. Fiziksel bir rehabilitasyondu. Gina kaza yapmış, kızın arabası hurdaya dönmüştü. Claire söz konusu kazada, karmayla ilgili bir yan görüyordu. Daha fazla üzülemediği için de suçluluk duyuyordu. Gina'yı adet yerini bulsun diye sormuştu.

"Yürüyebiliyor," dedi Monica. "Onun için terapi gibi bir şey düşünüyorlarmış. Hemşirelerden birini mi tokatlamış ne."

"Gina'nın arkadaşlık anlayışı bu."

"Kinci misin nesin?"

"Bana bıçak çekti Monica. Hem de kaç kere. Miranda'nın da burnunu kırdı." Miranda, kısa hayatında çok sayıda travma yaşamış, narin bir kızdı. Gina ona yumruk atmıştı ve Claire sırf bu yüzden o rehabilitasyonun sonsuza dek sürmesini diliyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla değil belki ama hiç değilse Gina için acılı bir deneyim olabilirdi.

Monica buna bir karşılık vermedi. Claire onun da Gina'nın yaptıklarından çok hoşnut olmadığını biliyordu. Ama Gina'yı durdurmaya da çalışmamıştı. "Onu bir deli doktoruyla görüştürmeleri iyi olabilir," dedi Monica. "O karı manyak."

Monica en sadık yardakçılarından birini üç kelimeyle satıvermişti. Claire rahatsız mı olsa, yoksa sevinse mi, bilemedi. Galiba iki duyguyu birden yaşıyordu. "Buralardaki tek manyak o değil."

"İyi dedin. Manyak karılardan söz açılmışken, düğünde neler olacağını çok merak ediyorum. Efsanevi bir gece yaşanacak." Monica'ın gözleri heyecandan ışıldıyordu. "Duyduğuma göre ölü özentisi kız, Morganville'deki asilerin yarısını davet etmiş. Davetliler, arkadaşlarını da getireceklermiş. Ne olur ne olmaz diye üstüme kan lekesi tutmayacak bir şey giyeceğim."

Monica'nın bir düğünü kaçırması imkansızdı. Özellikle de kargaşa çıkarabileceği bir düğünü. Eh, en büyük problemleri Monica olmayacaktı ya!

Durum gerçekten kötüydü.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi Claire ve kahvesinin yarısını bırakarak kalktı.

Monica, kızın paltosuna yapıştı ve "Dur," dedi. "Otur lütfen!"

Morganville'in kendisini prenses ilan etmiş cadısı, lütfen mi diyordu? İlginçti doğrusu. Claire oturup mochasından birkaç yudum daha aldı.

"Bir şeyler dönüyor," dedi Monica. Sesini alçaltmış, etrafı kolaçan edip öne eğilmişti. Claire'in görebildiği kadarıyla, onlara dikkat eden yoktu. "Dün ağabeyimi Amelie'yle yapılacak gizli bir toplantıya çağırdılar. Hala gelmedi. Telefon da etmedi. Sen neler olduğunu..."

Monica'nın ağabeyi Richard Morrell, şehrin belediye başkanıydı. Bu görev için gençti ama Claire'in tanıdığı en sorumluluk sahibi insanlardan biriydi. Görünüşe bakılırsa, Monica'ya düşen sorumluluk da onun olmuştu. Monica haklıydı. Amelie'yle bütün gece toplantı yapmak... Kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

"Bir sorarım," dedi Claire. "Ama büyük olasılıkla, senin bilmek istediğin şeyleri bana söylemezler."

"Sadece ağabeyimin iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum." Monica neredeyse insan yönünü ortaya koyacaktı. "Richard'dan başka kimsem yok. Bunun farkında mısın?"

Claire başını salladı. "Elimden geleni yaparım ama iyi olduğundan eminim. Merak etme."

"Sağol." Monica gönülsüzce teşekkür etmişti. Ama etmişti sonuçta. Claire hayret etti. Başka bir şey daha söyleyip bu anı mahvetmek istemiyordu. O yüzden sessizce kahvesine gömüldü. Monica da aynı şeyi yaptı ve bir süre sonra Claire kendini rahat hissetmeye başladı.

En azından, birbirlerini öldürmeye çalıştıkları diğer karşılaşmalarına göre daha rahattı.

Claire'in sonraki durağı TPÜ Fen Bilimleri binasıydı. Profesör Howard sınav için onu bekliyordu. Sınavın süresi bir saatti ama Claire'e yirmi dakika yetti. Rahatça A alacağını biliyordu. Kağıda şöyle bir göz gezdiren profesör de bunu anlayıp hafifçe başını salladı. Bir daha sınav kaçırmaması için kızı uyarmayı da ihmal etmedi.

Ne yazık ki Claire ona bu konuda güvence veremezdi. Morganville'de her şey mümkündü.

Claire sınavdan sonra binanın soğuk dış basamaklarına oturup Oliver'ı aradı. Sesli bir mesajla karşılaşınca hiç şaşırmadı. Sertçe, mesaj bırakması söyleniyordu. "Monica Morrell, ağabeyini merak ediyor," dedi. Claire konuştu. "*Benimle* konuşmaya gelecek kadar endişelenmiş. Benden önce şehirdeki herkesle konuşmayı denemiştir. Söylenti çıkmasını istemediğinizi varsayıyorum. Bu yüzden onu sakinleştirseniz iyi olur. Lütfen!" Son sözcüğü gönülsüzce, sonradan eklemeye karar vermişti. Oliver'a hala kızgındı. Myrnin'i ise aklına bile getirmek istemiyordu. Amelie'yi de. Amelie'ye ne kadar kızgın olduğunu kelimelere dökemezdi.

Claire vampirlere çok şey vermiş, şehirde sorun çıkmaması için her şeyi yapmıştı. Karşılığı bu mu olacaktı? Shane'i elinden alarak mı karşılık vereceklerdi?

Düşündükçe daha çok kızıyordu. Korkusu da büyüyordu. Çünkü olanlar, Claire'in önüne koca bir korku denizi seriyordu. Hep, bir noktaya kadar Myrnin'e ve Amelie'ye güve-

nebileceğini düşünmüştü. Oliver konusunda ise hiç kendisini kandırmamıştı. Ama eğer onu harcanabilir görüyorlarsa, Morganville'deki diğer insanların ne kadar şansı olabilirdi ki?

Hiç.

Shane başından beri ona bunu anlatmaya çalışmıştı. *Onlara bir yaşam destek sistemi olmaktan başka bir şey ifade etmiyoruz*, diye düşündü Claire. *Birey olarak hiçiz. Hizmetkarız. Hayır, işlevsel koyunlardan ibaretiz.*

Telefonunu sıkı sıkı tutup ayağa kalktı ve basamakları ikişer ikişer indi. Midesi hem yanıyor hem bulanıyordu ama yeni bir gayret onu canlandırmıştı.

Shane'le birlikte uğradıkları fotoğrafçıya gitti. Düğün ilanı asılmamıştı. Asılacağını da beklememişti zaten. Tezgahın arkasında aynı adam duruyordu. Claire gelip iki elini birden cam tezgaha dayayınca adam doğruldu. "Ne istiyorsun?" Sıyırdığı kollarının altından kazık dövmesi görünüyordu.

Claire beresiyle eldivenlerini çıkarıp cebine koydu ve "Bilmiyorum," dedi. Dürüst bir cevaptı bu. Onu oraya içgüdüleri getirmişti. Adam karşısındaydı ama Claire ne diyeceğini bilmiyordu. "Bu dövmeler ne demek oluyor?"

Adam kıza şüpheyle bakarak kollarını indirdi. "Kızlar seviyor," dedi. "Ben dövme yapmam. Burası fotoğrafçı. Sokağın aşağılarına bak."

"Bay Malum senin arkadaşındı."

Hiçbir şey söylemeyen adam kaşlarını çattı. Claire, içgüdülerine güvenmekle korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşünmeye başladı.

"Yani..." Derin bir nefes alıp devam etti. "Shane tehlikede olabilir. Çok ciddi bir tehlike. En üst seviyede. Onu koruyabilir misiniz?"

"Pardon?" Adam kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğini anlamadım. Ben sadece bir..."

"Dükkan sahibisin, biliyorum, seni duydum. *Bak.* Öğrenmem gerek. Onu koruyabilir misin? *Lütfen!*"

"Bu masumiyet ayaklarını yiyeceğimi mi sanıyorsun? Buraya ayak bastığın günden beri vampirlerin tarafındasın. Hiç şansın yok canım. Buralarda dolaşmaya devam edersen başına bir şey gelecek."

"Kendim için değil," dedi Claire. "Shane için. Onun asla vampirlerin tarafına geçmediğini biliyorsun. Tek istediğim bu."

"Ya sen?" diye sordu adam, alay eder gibi gülümseyerek. "Ya *senin* başın derde girerse?"

Claire omuz silkti ve beresiyle eldivenlerini taktı. "Herhalde tek başımayım. Değil mi?"

Adam çözmeye çalışır gibi kızı süzerken, Claire dışarıdaki zayıf kış güneşine çıktı. Eğri büğrü park yerinin kenarlarında hala su birikintileri vardı.

Claire arkasına dönüp baktı. Fotoğrafçının sahibi, tek bir kez başını salladı.

Claire ellerini cebine sokup evinin yolunu tuttu.

Evde kaos hüküm sürüyordu. Claire bir an, gerçekten çok kötü bir şey olduğunu sandı. Eve ayaklarını yere vurup eline geçeni sağa sola fırlatıyordu. Shane cılız, çatallı bir sesle, "O kadar da önemli değil be oğlum! Sakin ol!" diyordu.

"Ben senin oğlun *değilim* ve sakin de *olmayacağım*!" diye bağırdı Eve. Ardından da hüsran dolu bir çığlık attı.

Claire elindekileri hole bırakıp oturma odasına koştu. Nasıl bir manzarayla karşılayacağını bilmiyordu ama bir felakete tanık olacağı kesindi.

Manzaranın odak noktası, yemek masasında duran bir pastaydı... Daha doğrusu, pasta biçiminde bir felaket.

İki katlı pasta, yamuk yumuktu. Kreması şeklini kaybetmiş, üstündeki kırmızı çiçekler eriyip kan lekelerine benzemişti. Claire en kötüsünü ise yaklaşınca fark etti. Pastanın üstüne amatörce çizilmiş kalbin içinde, *MICHAEL & EVA* yazıyordu.

Eve değil *Eva*.

Eve, *Doc Martens* botlarıyla kanepeyi tekmeledi ve gözyaşlarına boğuldu. Claire, onu hiç de suçlu bulmuyordu. Ne yapacağını bilemeyen Shane, bir köşeden çaresiz gözlerle onu izliyordu.

Yapabileceği tabii ki en yanlış şeyi yaptı ve "Bak, alt tarafı bir pasta," dedi. "Her şeye rağmen çok lezzetli olduğundan eminim."

Eve, Shane'e ters ters baktı. Claire gidip arkadaşına sarıldı ve gözlerini Shane'e dikti.

"Ben ne yaptım?" dedi Shane. Morluğu gün batımını andıran boğazı, yer yer mavileşmeye başlamıştı. "Pasta işte! Pasta! Lezzetli bir pasta!"

"Tatlım, sorun değil," dedi Claire. "Düzeltebiliriz."

"Düzeltemeyiz!" dedi Eve, hıçkırıkların arasında. "Süslemeleri kırmızı istememeliydim... Hepsi akmış..."

Durum gerçekten kötüydü ama Claire kararlı bir ifade takındı. "Kremayı kazırız, marketten krema alıp kendimiz koyarız," dedi. "Bundan kötü olmaz ya? Çok güzel süsleriz. Eğlenceli olur!"

"Rezalet!" dedi Eve, yüzünü Claire'in kabarık paltosuna gömerek. "Dracula'nın düğün pastasına benziyor!"

"O da işin artısı, değil mi?" dedi Shane. "Tematik olarak yani."

"Hiç yardımcı olmuyorsun Shane!" dedi Claire.

"Oluyorum!" Pastayı bizzat ben taşıdım!"

"Aferin, çok iyi yapmışsın." Claire sıkıntıyla iç çekip başını iki yana salladı. "Sen üst kata falan çık. Biz bunu düzeltmenin bir yolunu buluruz. Eve, lütfen toparlan, olur mu? Nefes al. Ben krema alıp hemen geleceğim."

Claire, Eve'i kanepeye oturtmayı başardı. Hıçkırmayı neyse ki bırakmıştı ama hala üzüntüyle pastaya bakıyordu. O pasta ne kadar çabuk kremayla kaplansa o kadar iyiydi.

"Ben de geleyim mi?" dedi Shane.

Claire hayır diyecek oldu ama... Shane, sabah Eve'le dışarı çıkmış ve sorun yaşamadan dönmüştü. Üstelik Eve, onun arkasını kollamaktan çok, düğün planlamasını düşünüyordu. Hem hala güneş vardı. Amelie söz konusu olsa bile Shane güvende sayılırdı.

Shane o köpek yavrusu ifadesiyle baktı ve "Ne olur," dedi.

Claire köpek yavrusu ifadesine hiç karşı koyamıyordu ve Shane de bunu biliyordu. "Peki," dedi Claire. "Ama atkı tak. O boğazla zombilere benziyorsun."

"Şu sıralar zombilerin el üstünde tutulduğunu duydum," dedi Shane, ciddi bir yüzle. "Kendi dizileri falan varmış. Tamam, atkı takacağım."

Claire, atkıyı en kötü yerleri kapatacak şekilde takmasına yardım etti. "Soran olursa, süper bir dövme yaptırdığını ve yaraların daha geçmediğini söylersin." Durup parmakuçlarıyla çürüğe dokundu. "Acıyor mu?"

Shane eğilip onu alnından öptü. "Sadece güldüğümde."

"Komik olmamaya çalışırım."

"Asla başaramazsın güzelim." Shane ona güzelim deyince, Claire'in dizlerinin bağı çözülüyordu. Çok sık söylemezdi ama söylediği zamanki ses tonu karşı konulmazdı. "Seni kollamam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Krema alacağım Shane. Safariye gitmiyorum. Hem hedef tahtasındaki sensin, ben değilim."

"O zaman sen beni korursun." Shane, Claire'i burnundan öptü.

Claire o ufak tefek haliyle koca Shane'i koruduğunu düşününce gülmeden duramadı.

Ama Shane sıcak ve ciddi bakışlarını onun yüzünden ayırmadı. Claire gülmeyi bırakınca da "Ciddiyim Claire," dedi. "Sana güveniyorum."

Claire, Shane'in yanağına dokundu ve konuşmadan onu dışarı yöneltti.

Claire markete adımını atar atmaz bir kriz yaşandığını fark etti. Sütümüz kalmadı gibisinden bir kriz değildi üstelik.

Daha ciddi bir krizdi. İdari bir probleme benziyordu. İçeri girdiklerinde, yöneticiye benzeyen, heyecanlı bir adam onlara az kalsın çarpıyordu. Telefonla konuşan adamın kravatı yamulmuş, kollarının altı ter içinde kalmıştı. "Evet, teslimatın parasını istediğinizi biliyorum," diyordu. "Günlerdir patronumuza ulaşmaya çalışıyorum! Hayır, başka numarası yok. Bakın, bir terslik olmadığından eminim. Oraya gidip ben kendim bakacağım. Siz de plan dahilindeki teslimatı yapabilirseniz..." Ofise doğru uzaklaşırken sesi giderek azaldı. Claire dönüp bakınca Shane omuz silkti. Pasta malzemeleri arayışını sürdürdüler.

Claire, rafların doldurulması gerektiğini görebiliyordu. Orada hiçbir zaman fazla çeşit olmazdı ama pasta malzemelerinin bir iki paket kalması iyiye işaret değildi. Yöneticinin telaş etmesine şaşmamalıydı.

Claire, şehirdeki çoğu işletmenin olduğu gibi, buranın sahibinin de vampir olduğunu tahmin ediyordu. Vampirler yatırımlarını oldukça sıkı takip ederdi. Yönetici neden işletme sahibine ulaşıp para alamıyordu acaba? Morganville'de bir vampirin iflas edecek hali yoktu ya! Daha önce böyle bir şey görülmemişti.

"Patrona ulaşamadığını mı söyledi?" dedi Shane, alçak sesle. "Çok garip."

"Çok," dedi Claire. "Sence Bishop'a destek çıkanlardan biri miydi?" Amelie'nin babası Bishop, güç savaşlarının sonuncusunda hainlerden bir grup toplamayı başarmıştı. Amelie'yle Oliver, o grubun çoğunu ortadan kaldırmıştı.

Bishop da hayli kayıp verdirmişti. Amelie'nin taraftarlarından bir kısmı savaşı atlatamamıştı.

Vampirlerin iç savaşı hiç hoş olmuyordu.

"Olabilir," dedi Shane. Sesi eskisinden daha kötü geliyordu. Canı çok yanıyor olmalıydı. "Ama o mesele haftalar önce çözülürdü. Amelie işlerini ertelemeyi sevmez."

Haklıydı. Amelie şehrin en büyük marketlerinden birinin yok olmasına göz yummazdı. Olanlardan haberi olsa mutlaka müdahale eder, marketi kurtarırdı.

Claire başını iki yana sallayıp kremalara baktı. Yeterince beyaz krema vardı. Çiçek şeklindeki kırmızı şekerlerden de buldu. İşe yarayacakları şüpheli olsa da kırmızı süslemelerden de aldı. "Tamamdır," diyerek arkasına döndü.

Shane yoktu.

"Shane?" Aldıklarını göğsüne bastırıp kendi etrafında bir tur attı. Shane koridorun iki ucunda da yoktu. Claire onu bulmayı umarak kasalara yöneldi.

Yoktu. Kızın kalbi birden küt küt atmaya başladı. Bir koridordan diğerine koştu. Bir düzine kadar müşteri vardı ama sevgilisi yoktu.

Sonra birden, gözüne mavi bir atkı ilişti. Birkaç adım gerileyince, Shane'in ofis kapısının yakınlarında durduğunu gördü. Başını eğmiş, kulak kesilmişti. Onunla göz göze gelince Claire'in kalp atışları normale döndü. Rahat bir nefes aldı. Kendisi bakmazken birilerinin Shane'i alıp götürdüğünü sanmıştı. Şimdi düşününce bunu gülünç buldu. Shane çaresiz bir çocuk değildi. En kötü ihtimalle gürültü koparırdı.

Hayır, tabii ki kendi başına çekip gitmişti. Adi herif!

Claire sıraya girdi. Kasaya ulaştığında Shane de yanına geldi. "Pislik!" dedi Claire, ciddi bir ses tonuyla. "Ödümü patlattın!"

Shane kızın kucağındakileri aldı ve kasadaki asık yüzlü, kilolu kıza başıyla selam verdi. "Selam Bettina."

"Selam Shane." Bettina sıkıntıyla iç çekti.

"Bugün ortalık karışık galiba."

"İki haftadır mal gelmiyor," dedi kız. "Yarın kapatmazsak iyidir. Bugün güya maaş alacaktık. Çeklerden de haber yok. Rezalet!"

"Dayanmaya bak," dedi Shane gülümseyerek. Bettina da yorgun argın gülümseyerek karşılık verdi. Claire, Shane'in kızı tanımasına şaşırmıştı. Herhalde eski mahallesinden ya da okuldan falan tanışıyorlardı. "Ağabeyin nasıl?" diye sordu Shane.

"Her zamanki gibi serserilik peşinde. Tek farkı, artık yaşı, yasal olarak içki içmeye yetiyor," dedi. "İyi sayılmaz yani."

"Tahmin edebiliyorum."

Bettina, Shane'in boynuna ve atkısına baktı. "O ne, boynun mu morardı? Ne oldu?"

"Dövme yaptırdım," dedi Shane. "Manyak bir şey."

Kız etkilenmişe benziyordu. "Kesin öyledir."

Alınanları sessizce poşetlere koydu ve onlara uzattı. Claire ona içtenlikle teşekkür etti -Food King'de çalışan herkesle birlikte, Bettina'yı da zor bir gün beklediği kesindi- ve Shane'le birlikte tekrar soğuk havaya çıktı.

"Eee gizli ajan? Ofis kapısını dinlerken neler öğrendin?" diye sordu Claire. Ellerini cebine sokup kamburunu çıkaran Shane, düşüncelere dalmıştı.

"Yönetici, polisi aradı," dedi. "Kayıp vakası bildirdi. Bir vampir için."

"Gerçekten mi?"

"O kadar çaresiz kalmış." Kaşlarını kaldırdı. "Eğer ilgini çekerse, onlara bir adres verdi."

"Bu *hiç* iyi bir fikir değil! Sessiz kalmamız gerekiyor, unuttun mu?"

"Konuşmuyoruz ki. Sadece bakınıyoruz."

"Ölümümüze neden olacaksın," dedi Claire. "En azından kendi ölümüne. O da zaten benim ölmem demek. Lütfen, bir kez olsun doğruca eve gidelim! Olmadık yerleri kurcalayıp Scooby-Doo'luk yapmayalım. Korkuyorum. Ne kadar az şeye bulaşırsak o kadar iyi."

Claire'e bakan Shane'in dudaklarında bir gülümseme adeta saklambaç oynuyordu. "Sen kimsin ve Claire'e ne yaptın?"

"Ben ciddiyim."

"Fark ettim." Shane vakit kazanmak ister gibi derin bir nefes aldı ve "Claire," dedi. "Myrnin delinin teki olabilir ama benim peşime düşmesi için hiçbir sebep yok. Bana yaptığı şeye gönülsüz olduğu belliydi. Boğazıma sarılmadan önce benden özür bile diledi. Peki, Myrnin'e kim emir verir?"

"Shane..."

"Hadi! Bana yardım et."

Claire iç çekti ve yüzünü yakan soğuk havaya beyaz bir duman bulutu üfledi. "Tek bir kişi."

"Evet, o. Sonra ne oluyor? Onu durdurmaya Oliver geliyor. Aynı soru. Oliver'a kim emir verir? Oliver kimi dinleme zahmetine katlanır?"

"Amelie."

"Peki başımızı önümüze eğerek bu işten yırtabileceğimizi mi sanıyorsun? Başlamışken Noel Baba'ya ve Paskalya Tavşanı'na da inanmak ister misin?"

Claire kaldırımdaki bir yarığın üstünden atladı. Shane uzun bacaklarıyla aynı yarığı sıradan bir adımla geçti. "Hey, Paskalya Tavşanı'nın aslında kötü bir yaratık olduğunu söyleyen sensin!"

"Orası kesin ama konuyu saptırıyorsun."

"Çok düşündüm," dedi Claire. "Ve çok öfkeliyim Shane. Hem de çok. Yaptığımız onca şeyden, girdiğimiz onca riskten sonra bizi gözden çıkarıyorlar. İnan ki çok incindim."

Shane bir an durup baktı, sonra kollarını kıza doladı. Geçen birkaç araba sayılmazsa sokak boştu. Koca dünyada yapayalnızlardı sanki. Böylesi doğru olmasa da Claire o an kendini çok zayıf hissediyordu.

Shane kızın başını öptü ve "Morganville'e hoşgeldin," dedi. "Biz bunu büyürken öğrendik. Sense şimdi yaşıyorsun."

Claire yüzünü Shane'in montunun kalın kumaşına gizledi. Sesi boğuktu. "Nasıl katlanıyorsunuz?"

"Acımasızlaşarak," dedi Shane. "Ve alay ederek. Ve birlik olarak. Her zaman. Her an birbirimizden güç alıyoruz."

Bir süre birbirlerine sarılıp orada durdular. Sonra rüzgar, Shane'in kollarında olmasına rağmen, Claire'in dayanamayacağı kadar soğuk esmeye başladı.

Shane kolunu kızın omzuna attı ve eve kadar bu şekilde yürüdüler. Claire kendini, yaşadıklarını unutmaya zorladı ve Eve'in pastasını kurtarmaya odaklandı. Eğlenceliydi doğrusu. Üç tüp kremanın ardından pasta, profesyonel olmasa bile, fena sayılmayacak bir şekle büründü. Katlar ve süslemeler düzgündü. Kırmızı çiçekler bile hoş durmuştu. Claire amatörlüğün verdiği cesaretle oklu bir kalp ve kalbin içine MG ve ER harfleri çizdi.

Basit ama eğlenceliydi.

Eve, arkadaşına sımsıkı sarıldı. "Çok güzel," dedi. "Eski kremalar ne oldu?"

Masada oturan Shane elini kaldırdı. "Takım için elimden geleni yaptım."

"Tanrım, *yedin mi?* Hepsini mi?"

"Yok." Önündeki kaseyi kaldırıp gösterdi. Kasenin yarısı hala doluydu. "Bitiremedim."

Eve gözlerini kırpıştırıp bakınca Claire omuz silkti ve "Ben onu zaten hep tatlı buluyorum," dedi.

Ertesi gün hepsi erken kalktı. Uykulu gözlerle üç bardak kahve içmeden kendine gelemeyen Eve'e göre, *korkunç* bir

saatte. Eve banyoya tam bir buçuk saat el koydu. Claire akıllılık edip duşunu Eve daha uyanmadan almıştı.

Michael henüz ortalarda yoktu ama Shane kalkmıştı. Durmadan esniyor, en az Eve kadar bitkin görünüyordu. "Neden erken kalkmıştık, bir daha söyler misin?" diye sordu. "Bir de benim aldığım o donutlar nerede?"

"Yendi," dedi Claire. "Hem sen dün bir kilo krema yedin. Sana başka şeker yok."

Orta parmak gerçeğiyle yüzleşen bu kez Claire oldu. Gülünçtü doğrusu. Shane ona daha önce hiç el hareketi yapmamıştı. Claire de aynı şekilde karşılık verince Shane güldü. "Yanılıyorsun. Eee köle tüccarı, Eve bugün bize ne yaptıracak?"

"Pastayla çiçekleri tören salonuna götüreceğiz," dedi Claire, parmaklarıyla sayarak. "Masaları düzenleyeceğiz. Tabaklarla çatal bıçağı yerleştireceğiz. Panç yapacağız ve kan masasını hazırlayacağız..."

"Ciddi olamazsın."

"Sakin ol! Gerekenleri biz sağlamayacağız. O işi kan bankası yapacak."

"Harika! Verdiğim iki ünite kan, parti kokteyli olacak."

"Amaca odaklan Shane. Ne giyeceksin?"

"Telaş etme moda polisi. Kıyafetim hazır. Smokin şeklinde tişörtüm bile var." Claire dehşetle ağzını açınca Shane sırıttı. "Şaka şaka! Düzgün giyinirim. Yüksek yaka seçtim. O yüzden, boynundaki morluk ayakkabılarına uymamış falan diye gelme bana." Shane'in boynu gerçekten de çok

kötü görünüyordu ama sesi daha iyiceydi. "Söz veriyorum, limon sarısı takım giymek yok." Esnedi. "Gidip Michael'ın kapısını çalsam iyi olacak. Adam kendi nikahına geç kalacak. Eve kalbine kazığı sokuverir. Of!"

Kahvesini alıp gitti ve Claire onun arkasından kendini aptallar gibi sırıtırken buldu. Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama Shane değişmişti. Önemli bir değişimdi bu. Pek çok açıdan öyle büyük bir değişim sayılmazdı belki ama sanki artık daha sorumlu davranıyordu. Asi bir serseri gibi yaşamak yerine, öyleymiş gibi görünmekten hoşlanan biri olmuştu.

Bir gelişmeydi bu.

Claire kahvesini hızla bitirdi ve bardakları yıkadı. Shane arkasından ona seslendiğinde, dirseklerine kadar deterjanlı suyun içindeydi. Arkasına dönünce Shane'in kapıda durduğunu gördü. Sanki...

Yaşlanmış gibi, diye düşündü Claire ilk bakışta. Ama sonra, Shane'in *korktuğunu* anladı. Onu daha önce bu halde çok görmemişti.

"Shane?" Her şeyi bırakıp ellerini havluya sildi.

"Buraya gelsen iyi olur," dedi Shane. "Misafirimiz var."

"Kim?"

Saat daha sekiz olmamışken birileri evlerine mi gelmişti? Bir terslik olmalıydı.

"Şerif Moses ve Dick Morrell," dedi Shane. "Michael da yanlarında. Dün gece eve gelmemiş."

"Tanrım," dedi Claire. "İyi mi?"

"Nereden baktığına göre değişir," dedi Shane. "Gel hadi!"

Claire havluyu fırlattı ve Shane'in peşinden koridora, oradan da ön kısımdaki salona geçti. Hannah Moses ve Morganville Belediye Başkanı Richard Morrell oradaydı. Hannah mavi polis üniformasını giymiş, kepini koltuğunun altına almıştı. Siyahi, uzun boylu bir kadındı. Yüzünde, Afganistan'da edindiği bir yara izi taşıyordu. Claire'in tanıdığı en becerikli insanlardan biriydi. Richard Morrell, takım elbiseli ve kravatlıydı. Gevşeyen kravata, giysilerindeki kırışıklıklara ve gözlerinin altındaki siyah halkalara bakılırsa, önceki günden beri aynı şeyleri giyiyordu. İkisi de gençti, otuzlarının altındaydılar. Shane, Richard'ı hep Monica'nın ağabeyi olarak görüyordu ama Claire ondan rahatsız olmuyordu.

Claire içeri girince ikisi de onu başlarıyla selamladı.

Michael ise kıpırdamadı. Bir koltuğa iki büklüm oturmuş, kollarını dizlerine dayamıştı. Richard gibi o da üstündeki lacivert tişörtü ve kot pantolonu uzun süredir değiştirmemişti. Başını kaldırıp Claire'e baktı, sonra tekrar halıya dalıp gitti.

"Neler oluyor?" dedi Claire nefes nefese. Başta sorunun Michael'la ilgili olduğunu sanmıştı. Ama Michael tutuklanmışa benzemiyordu. Hem kelepçe, daha çok Shane'in tarzıydı.

Eve, Claire'in hemen arkasından geldi. Üstünde hala siyah, ipek bir kimono vardı ve saçı havluya sarılıydı. Gidip Michael'ın omzuna dokundu. Michael kıza bakıp bitkince

gülümsedi, solgun elini Eve'in elinin üstüne koydu ve oturduğu yerde doğruldu.

Hannah gırtlağını temizledi. "Hepinize sormam gereken bazı sorular var," dedi. "Kayıp bir vampir hakkında."

Claire, Shane'in verdiği tepkiyi fark etti ve kendisinin de şüphe uyandırıcı bir başlangıç yaptığını anladı. Birileri Shane'in kapıyı dinlediğini görmüş ya da aralarında geçen konuşmalara kulak misafiri olmuştu herhalde. Ama onlar o işe bulaşmamıştı ki. İlgileri bile yoktu! *Harika, şimdi bir de hiçbir şey yapmamışken suçlu çıktık.*

"Biz bir şey bilmiyoruz," dedi Claire, Hannah sözlerine devam etmeden önce. "Markette bir şeyler duyduk, o kadar. Tek bildiğimiz, vampir her kimse, iki haftadır ortalarda yokmuş ve çekler imzalanmıyormuş."

Richard Morrell kaşlarını çattı. Hannah da ona katıldı. "Hangi market?"

"Food... King." Claire çok yanlış bir yola girdiğini fark etti ama artık çok geçti. "Ah! O değil mi yani?"

"Her ne kadar benzeseler de o başka bir dava," dedi Hannah. "Bay Barrett'ın kayboluşunu da araştırıyoruz ama daha acil bir davamız var. Son üç haftada kaybolan dördüncü vampirdi o. Artık bir beşincisi var."

"Naomi," dedi Michael. "Bizi ziyaret ettiğinden beri onu gören olmamış. En son biz görmüşüz." *Canlı görmüşüz* dememişti ama Claire onun ne demek istediğini anlıyordu. Diğer dört vampir gibi Naomi'nin de öldürülmüş olma ihtimali vardı.

Hannah'nın bu kadar gergin olduğuna, Richard'ın uykularının kaçtığına şaşmamalıydı. Morganville'de ölü vampirler, insanlar için çok ciddi bir sorundu.

"Her birinizin o zamandan beri neler yaptığınızı anlatmasını istiyorum," dedi Hannah, bir dosya ve kalem çıkararak. "Eve. Sen başla!"

Eve zaten sıkı sıkı bağlı olmasına rağmen bornozuna iyice sarındı ve siyah gözlerini ardına kadar açtı. "Yoksa *benim*..."

"Henüz kimseden şüphelenmiyoruz ama neler yaptığınızı bir an önce anlatın ki sizi hemen eleyelim. Bir şeyler dönüyorsa Amelie'nin sorumlulara ne yapacağını biliyorsunuz. O listeye girmeyeceğinizden emin olalım."

"Ama ben... Biz..."

"Ona nerede olduğunu söyle, yeter," dedi Michael. "Eve. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ama Michael'ın gergin duruşuna ve mavi gözlerindeki endişeye bakınca... Claire bundan o kadar da emin olamadı.

7

CLAIRE

Sorgulama -evet, kim ne derse desin, bir sorguydu bu- bir saat kadar sürdü. Eve, Claire ve Shane, Naomi'yi o salonda gördüklerinden beri neler yaptıklarını birer birer anlattılar.

Hannah not alırken yüzünde, neler düşündüğüne dair hiçbir ipucu görünmüyordu. En çok Eve'e soru sordu. O gittikten sonra Eve kanepeye çöküp elleriyle yüzünü kapattı. "Ben yaptım sanıyorlar."

"Yok öyle bir şey," dedi Michael. Eve'in yanına oturup kolunu ona doladı. "Ona çok kızgın olduğun için..."

"Hepimizden şüpheleniyorlar," dedi Shane, düz bir sesle. Dişlerini sıkmıştı. "Bizden yani. Bizden sonra da nabzı atan herkesten. Belki de bu yüzden..." Gözleri birden büyürken hemen sustu. Claire dudağını ısırdı. Ağzından kaçırmasına ramak kalmıştı.

Michael boş durmadı tabii. "Bu yüzden ne?"

"Bu yüzden bu kadar gerginlerdir," dedi Claire hızla. Cevap vermek için fazla hızlı davranmıştı. "Düğün konusunda yani."

Michael gözlerini Claire'e dikti. Yalan söylediğini anladığı ortadaydı. Zaten Claire'in nabzı çok hızlanmıştı. Michael bir keresinde Claire'e, "Yalan söylediğin zaman hemen anlıyorum," demişti. Şaka yaptıysa bile, böyle konularda sağlam sezgileri vardı. "İkinizde bir tuhaflık var. Kuruntu yaptığımı söylemeyin sakın," dedi. "Önce Shane, boğazı ölümüne sıkılmış bir halde çıkageliyor..."

"Abartmayalım canım!"

"Şimdi de bu. Bir şeyler biliyorsun. Bir şeyler saklıyorsun."

Artık Eve bile Claire'e bakıyordu. Michael'a hemen inanmamıştı belki ama elbette meraklanmıştı. "O öyle bir şey yapmaz," dedi Michael'a. "Değil mi CB?"

"Hiçbir şey sakladığı yok," dedi Shane. Claire rahat bir nefes aldı çünkü Shane ondan çok daha iyi bir yalancıydı. "Yalnızca endişeli. Vampirler garip davranıyor. İnan bana, endişelenmek, şu anda yapabileceğimiz en faydalı şey. Yanıldığımı söyleyebilir misin Mikey?"

Michael bir süre sessiz kaldıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır. O tarafta da gerçekten bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bana açıklama yaptıkları söylenemez. Tek bildiğim, safları sıklaştırdıkları." Eve'in saten kemerinin ucuyla oynadı. "Endişeliyim arkadaşlar. Sizin için. *Bizim için* endişeliyim."

Shane, Michael'ın boşalttığı koltuğa geçti ve aynı onun gibi oturdu. Dirsekleri dizlerinde, vücut öne eğik. "Peki. Bilmem gereken bir şey var. Çok önemli."

Michael kaşlarını havaya kaldırıp başını salladı.

"Dövüşme noktasına gelirsek bizim yanımızda kalacağından emin olmalıyım. Bunu şu anda senin ağzından duymak istiyorum çünkü ortalık çok geçmeden karışacak. Hissediyorum. Senin arkamızı kollayıp kollamadığını düşünüp endişe edemem."

Michael ayağa kalktı. Bir vampir hareketiydi bu. Ani ve hızlı. Göz açıp kapayana kadar Shane'in tepesinde bitti. Onu tişörtünün yakasından tutup yarı yarıya koltuktan kaldırmıştı. "Hemen şaka yaptığını söyle Shane! Ne zaman senin arkanı kollamadım? Beni öldürmeye çalıştığında bile seni kolladım ben. Kafese tıkıldığında da. *Her seferinde*. Senin tarafında olduğumu ispatlamam için daha ne yapmam gerekiyor? Baban gibi pisliğin teki mi olayım? Gerekirse olurum. Belki birkaç yumruk yersen ikna olursun."

Shane'i koltuğa bırakıp omuzlarını dikleştirerek dışarı çıktı. Öfkeden kudurmuştu.

Afallayan Shane koltuğun kenarlarına yapışıp kaldı. Eve'e şöyle bir baktı, sonra ikisi birlikte ayağa kalktılar. "Dur," dedi Shane. "Benim yüzünden oldu. Bırak ben düzelteyim."

Michael'ın peşinden gitti. Eve dudağını ısırdı ve "Ya ev başımıza yıkılacak ya da yine can ciğer olacaklar," dedi. Ardından histeri sınırlarında dolaşan bir kahkaha attı. "Tanrım. Neler oluyor? Claire..."

Claire, Eve'e sarıldı. İçgüdüsel bir karardı. Yapılması gereken de buydu. Gerginliği yavaş yavaş azalan Eve de Claire'e sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek," dedi Claire, çok alçak bir sesle. "Nasıl, bilmiyorum ama hepsi geçecek. Bana güven yeter. Lütfen. Michael haklıydı. Sana söyleyemeyeceğim şeyler var ama onları bilmenin kimseye faydası olmazdı. Bana güvenmek zorundasın."

Eve geri çekilip ona baktı ve sadece, "Sana hep güvendim," dedi.

Ne tuhaf, dedi Claire içinden. Erkekler pireyi deve yaparken, Morganville'in drama prensesi diye bilinen Eve, aralarında en sakin kalanıydı.

Birkaç gümbürtü gelse de ev başlarına yıkılmadı. Sonunda Shane salonun kapısında göründü ve "Her şey yolunda," dedi.

Eve çenesini kaldırdı ve soğukça, "Tabii ki yolunda," dedi. "Bundan şüphesi olan, her zamanki gibi bir tek sendin zaten."

Of! Doğrusu Shane bunu hak etmişti.

Hak ettiğini o da başını sallayarak kabul etti. "Senin hazırlanman gerekmiyor muydu?" dedi. Eve köşedeki saate baktı ve panikle çığlık atarak yanlarından koşup gitti.

"Peki sen hazırlanmayacak mısın?" diye sordu Claire.

"Duşumu aldım," dedi Shane. "Kıyafetimi yanıma alacağım. Şık giysilerimle salon dekore edemem. Bu arada, haberin olsun, dekorasyonla uğraşacağımı da kabul etmiş değilim."

Claire güldü. "Tabii," dedi. "Biliyordum zaten."

Nakliye işleri için Eve'in arabasının anahtarı o gün Shane'de olacaktı. Sabahın geri kalanı, eşya yüklemek, indirmek, Kurucu Meydanı'ndaki korumalara hesap vermek, koca salonda (ki tecrübelerinden dolayı Claire'e hala bir cenaze töreni salonunu anımsatıyordu) masaları yerleştirmek, masa örtülerini sermek, süsleri asmak, çiçekleri taşımak gibi sayısız işle geçti.

Yapacak çok şey vardı. Shane haklıydı. Kotla ve günlük tişörtlerle çalışmak, işi yarı yarıya kolaylaştırıyordu.

(İnsan) Kan Bankası görevlileri, panç kaseleri, soğutucular ve kadehlerle (vampirler plastikten olabildiğince kaçındığı için kadehler kristaldi) geldiklerinde, masalar siyah örtüler ve gümüş rengi şeritlerle donatılmıştı. Shane kendini riske atıp Eve'in disko topunu salonun tepesindeki devasa avizeye astı. DJ -Eve'in bir arkadaşıydı, Claire onu ilk kez görüyordu- kendi masası, bilgisayarı, ses sistemiyle geldi ve dans pisti olarak düzenlenen açık alanın yakınına kuruldu.

Claire masalara orta süslerini yerleştirdikten sonra saate baktı.

Ucu ucuna yetiştirmişlerdi.

Claire, kumandasıyla disko topunu çalıştırıp durduran Shane'i tutup kenara çekti. "Üstünü değiştir," dedi, askıdaki kıyafetleri eline tutuşturarak. "Gelenleri karşılamak için hazırlanmalıyız!"

"Evet, çok eğlenceli olacak!" dedi Shane, tamamen sahte bir coşkuyla.

"Hadi ama!"

Shane kızı hızlıca öpüp erkekler tuvaletine gitti. Claire de kendi elbisesiyle ayakkabılarını alıp kadınlar tuvaletine girdi. Tuvalet hoştu ama kadifeler ve yaldızlar yüzünden orada da bir cenaze evi havası vardı. Claire giyindi ve aynada alıcı gözle kendisine baktı. Kırmızı dantelli, beyaz, gösterişli bir elbise giymişti. Ayakkabılar da (onları Eve bulmuştu) müthişti. Omuzlarına gelen saçlarını -yine Eve sayesinde, artık kahverengiden çok kızıla çalıyordu- kabarttı ve salona çıktı. Shane elbette ondan önce çıkmıştı, düz arkalı bir sandalyede oturuyordu. Claire'i görünce ayağa kalktı.

"Çok güzelsin," dedi birden Shane. Claire tepeden tırnağa ısınıverdi.

"Sen de fantastik olmuşsun," dedi içtenlikle. Shane'in üstünde koyu renk bir pantolon, boynundaki çürüğü bir miktar kapatan, yüksek yakalı, siyah bir gömlek ve çok güzel bir ceket vardı. Yetişkin biri gibi görünüyordu.

DJ ses kontrolü için bir şarkı çalmaya başladı ve o anı mahvetti. Ses o kadar yüksekti ki Claire avizenin kırılmadığına şaşırdı. DJ sesi kıstı ama Claire'in kulaklarının çınlaması geçmedi. "Of!" dedi Claire. "Buralar sallanacak. Muhtemelen kelimenin kötü anlamıyla." Ve bu öngörü, çok ama çok isabetliydi.

İlk gelenler lise arkadaşları oldu. Claire onların hiçbirini tanımıyordu ama Shane hepsini yakın arkadaşlarıymış gibi

karşıladı. Yaklaşık on kişiydiler ve hep birlikte gelmişlerdi. Herhalde güvenlik gerekçesiyle. Kızlar, Eve için fazla sıkıcı görünüyordu, bu yüzden Claire, onların Michael'ın arkadaşı olduklarını tahmin etti. Bazıları hediye getirmişti. Claire onlara hediyeler için ayrılan masayı gösterdi.

Bir deri bir kemik medyum kız Miranda, garip bir etek, kendine büyük gelen, uyumsuz bir bluz ve trajik bir yalnızlıkla geldi. Eve'den küçük olmasına ve henüz liseye gitmesine rağmen o da kağıt üstünde Eve'in arkadaşıydı. Uyurgezer gibi yürüyordu. Nerede ve kimlerle olduğundan habersizdi sanki. Eve garip görünmekten hoşlanıyordu. Miranda ise gerçekten garipti. Tüyler ürperten kehanetleri her zaman eğlencenin içine ediyordu.

Her şeye rağmen, minicik, zavallı bir kızcağızdı ve Claire onun için üzülüyordu. Miranda her zaman yalnızdı.

"Selam Mir," dedi Claire, kıza beyaz bir karanfil uzatarak.

Miranda kendisine uzatılanın ne olduğunu anlayamamıştı. "Yenir mi?" diye sordu.

Shane, Miranda'nın arkasından ağzını oynatarak *lütfen evet de,* dedi ama Claire ona kaşlarını çatıp Miranda'ya, "Hayır, sadece güzeldir," dedi. Kız bilgece başını sallayıp çiçeği kulağının arkasına taktı. "Ah, şu tarafta yemek ve panç var," dedi Claire. "Ama pastayı kesme. O, Eve'le Michael'a ait."

"Peki," dedi Miranda. Birkaç adım attıktan sonra dönüp Claire'e baktı. "Beyaz giymen şanssızlık olmuş. Yine de belki yıkanınca çıkar."

Ah, lanet olsun! Miranda'nın birazcık bile mizah anlayışı olsaydı, Claire onun kendisiyle dalga geçtiğine inanırdı. Ama Miranda'yı tanıdığı için buna hiç ihtimal vermedi. Başına ne gelebileceğine dair aklına gelen olasılıkların hiçbiri hoş değildi. En iyisi, üstüne panç dökülmesi olurdu.

Ne var ki en iyi senaryo, neredeyse hiçbir zaman gerçekleşmiyordu.

"Boşver," dedi Shane. "Yanıldığı da oluyor." Claire'in aklından geçenleri tahmin etmişti. Çünkü muhtemelen kendi aklından da aynı şeyler geçiyordu.

"Pek sık olmuyor ama." Hem önemli konularda hiç yanılmıyordu. Gerçi Claire, Miranda'nın bunu önemli bulup bulmadığını kestiremiyordu. Fikir yürütmesi zordu. O, dünyaya adeta kaos teorisi penceresinden bakıyordu. Sıradan insanlara önemli gelen şeyleri önemsiz bulabiliyordu. Bazen de en basit şeyler için telaşa kapılıyordu.

Claire bunları uzun uzadıya düşünmeye zaman bulamadı çünkü ilk vampirler gelmişti bile. Soğuk ve resmiydiler. Claire kadın olanlara karanfil verdi. Çiçekleri kibirle alıp dosdoğru kan masasına geçtiler. Onların ardından, tedirgin görünen bir grup Morganvilleli geldi. Hepsinin de üstünde, şık ama bedeni uymamış kıyafetler, bileklerinde Koruma bileklikleri vardı. İsyancılardan değillerdi, çeşitli sebeplerle statükodan memnundular. Yüzlerindeki yenilgiyi kabullenmiş ifade, Claire'in içini sızlattı. Amelie'nin üstündeki etkisini -artık ne kadar varsa- kullanıp hayatı insanlar için daha iyi kılmaya çalışmıştı ama nesillerdir süregelen bir depresyonu birkaç yılda yok edemezdi.

"Claire," dedi Shane, alçak sesle. Claire dönünce, önünde bir vampir durduğunu gördü. Kuyruğu yere değen siyah, saten bir ceket ile fırfırlı, beyaz bir gömlek giymişti ve...

Myrnin.

Aşırı tedirgin ve rahatsızdı. "Sevgili kızım, tüm içtenliğimle senin..."

"Git buradan!" dedi Claire. Sesini yükseltmemiş ama çok kesin konuşmuştu. "Bana hiçbir şey söyleme! Bir daha benimle hiç konuşma!"

"Ama..."

Claire, Myrnin'i sertçe itti. "*Asla!*" Aslında bağırmamıştı ama ona çığlığı basmış gibi gelmişti. İçinde köpüren öfke yüzünden titremeye başladı. Gözü hiçbir şey görmüyordu. "Bir daha asla bana ya da Shane'e yaklaşmayacaksın!"

Myrnin herhalde daha üzgün görünemezdi ama Claire'in umrunda değildi. Değildi işte. Gözleri dolunca, kendini bunların üzüntü ya da hayalkırıklığı değil, öfke gözyaşları olduğuna inandırdı.

Myrnin belini kırıp eski usul, kusursuz bir selam verdi ve "Nasıl istersen Claire," dedi. Dönüp Shane'i de selamladı ama bu sefer az önceki kadar eğilmemişti. "Yapmak zorunda kaldığım şeyler için pişmanım." Shane'den cevap beklemiyordu. Shane de cevap falan vermeyecekti zaten. Telaşla gözlerini silen Claire'i izlemekle meşguldü.

Myrnin yürüyüp gitti. Küçük görünüyordu. Başını dik tutmaya çalışıyordu ama yıkılmıştı. Tüm öfkesine rağmen, onu bu halde görmek Claire'i yaraladı. Onu bir daha göre-

meyeceğini düşününce, çok derinlerde bir yeri sızlıyordu. Myrnin'in konuşurken konudan konuya çılgın geçişlerine hayret edemeyecek, o aptal tavşanlı terlikleri bir daha göremeyecekti.

Onun suçu. Benim değil.

Madem öyle, kendini neden bu kadar kötü hissediyordu?

Claire daha fazla oyalanamazdı, konuklar gelmeye devam ediyordu. Hem de bir sürü. Kendini gülümsemeye, kibar bir şeyler söylemeye ve hanımlara karanfil dağıtmaya zorladı. Morganvillelilerin yanısıra, Claire'in Morganville'de gördüğüne emin olduğu halde oralı olmayan birileri de geldi. Gergin görünüyorlardı. Direnişten olabilirlerdi. Durumu kolaçan etmeye gelmişlerdi herhalde. Shane bunlardan birkaçını tanıyordu. Ayaküstü sohbet ettiler.

Konuk akışı bir an azalınca Claire biraz nefeslenip karanfil stokuna baktı. Çiçekler bitmek üzereydi. Salon da neredeyse dolmuştu zaten. Yüzden fazla kişi olduğu kesindi. Böyle bir şehir için büyük bir kalabalıktı bu.

Derken yirmi kişilik bir grup halinde yine vampirler geldi. Kadınlardan biri çarpıcı bir gülümsemeyle çiçeğini alırken, bir diğeri başını çevirip Claire yokmuş gibi yaparak geçip gitti.

Çok eğlenceli bir görevdi doğrusu.

"Herhalde bu çiçek bana," dedi etkileyici bir ses. Claire önüne döndüğü an, Amelie karanfili onun elinden aldı. "Mathilde'ye bakma sen. Fransız Devrimi'nden sonra ona bir haller oldu."

"Gelmişsin," dedi Claire.

Amelie kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Neden gelmeyeyim? Davetliydim. Gelmemek kabalık olurdu."

"Bu törene karşı olduğunu sanıyordum."

"Memnun olduğumu söylemek ikiyüzlülük olur ama burada olmak çıkarlarımla örtüşüyor." Amelie başıyla selam vererek yürümeye başladı.

Claire derin bir nefes aldı ve "Myrnin'e Shane'i öldürmesi için emir verdin mi?" dedi.

Amelie beyaz karanfili soğuk parmaklarında çevirerek durdu, sonra içeri girip ona kolunu uzatan Oliver'ın koluna girdi. Oliver, neredeyse Michael'ınki kadar güzel takımıyla bambaşka biri olmuştu. "Ah, işte buradasın! İçeri geçelim mi?" dedi Amelie.

"Galiba başka çaremiz yok," dedi Oliver. Halinden memnun olmadığı belliydi.

"Durun!" dedi Claire. "Soruma cevap..."

Amelie tekrar ona döndü. "Bu şehir için bir şeyler yaparken kendi duygularımı bile göz ardı ediyorum. Senin duygularını mı düşüneceğim?" Buz gibi sesi, Claire'in kulaklarında çınlarken kraliçe, buyruğundakileri selamlamaya gitti.

Evet, Myrnin'in kararı değildi bu. O kadar üzülmesine şaşmamalıydı. Emir almış ve bu emri yerine getirmişti. Claire ise bütün suçu ona yüklemişti. (Haklıydı da. Sonuçta Myrnin emre karşı gelebilirdi!) Perde arkasında onu kukla gibi yöneten Amelie'ydi. Myrnin'in ihaneti Claire'i çok üzmüştü ama artık o kadar da korkutmuyordu.

Uzun zaman önce Amelie ona Morganville'in güvenliği için her şeyi yapabileceğini, herkesi feda edebileceğini söylemişti ama Claire yine de olanları bir ihanet gibi görüyordu.

Eve kapıdan başını uzatıp Claire'i çağırdı. "Herkes geldi mi?" diye sordu. Hem korku hem heyecan içindeydi. "Her şey hazır mı?"

"Hazır," dedi Claire. "Herkes sizi bekliyor."

Eve derin bir nefes alıp gözlerini kapadı, kendi kendine bir şeyler mırıldanıp gözden kayboldu. Otuz saniye sonra Michael'ın kolunda tekrar göründü.

Claire onları hiç bu kadar iyi gördüğünü hatırlamıyordu. Eve'in üstüne yapışan göz alıcı, uzun, kırmızı elbisesi onu daha da uzun göstermişti. Michael'ın takımı da olağanüstüydü. Işıkta parlayan sarı saçları, Eve'in siyah saçlarını bütünlüyordu.

Birbirlerine baktılar. Önce Eve gülümsedi, onun ardından da Michael.

Claire öne çıkıp Eve'in çiçeğini yakasına tutturduktan sonra ikisi kol kola, fısıldaşan kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Herkesin gözü onlardaydı. Claire geri çekilip Shane'in elini sıkı sıkı tuttu. Eve'le Michael'ın töreniydi bu ama nedense Claire'e bir sınav gibi geliyordu.

Salonun içlerine doğru ilerlerlerken kimse onlarla konuşmadı. Ta ki Myrnin önlerine çıkana kadar. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Eve'in elini tuttu ve eğilip öptü. Claire kapının yanından bile onun ne dediğini duyabiliyordu. "İkinizi de kutlarım sevgili dostlarım. Mutluluğunuz daim olsun."

"Ben buna içerim!" dedi biri. Birkaç kişi güldü. Sessizlik büyüsü bozulmuştu. Kalabalık tekrar kaynaşıp hareketlendi. Michael'ın elini sıkıp Eve'e sarılarak ya da gülümseyerek tebrik etmeye başkaları da geldi.

Her şey yolunda gidecekti.

"Bak," dedi Shane, başıyla uzak köşeyi işaret ederek. "Katılmıyor." Oliver'la birlikte kalabalıktan uzak duran Amelie'yi kastediyordu. Salonun ortasında olanları görmezden gelerek konuşuyorlardı. Önemli bir konuya dalmışa benziyorlardı. "Bu görüntü hiç hoşuma gitmedi."

"Emri kendisinin verdiğini itiraf etti sayılır." Claire vampir dolu bir ortamda daha fazlasını söyleyemezdi. O yüzden Shane'in boynuna dokunarak ne demek istediğini özetledi. "Artık ona güvenebilir miyiz, bilmiyorum."

"Ben zaten hiç güvenmedim," dedi Shane. "Başkasına da güvenmedim. Bir tek sana, Eve'e ve..." Duraksadı ama sonra gülümseyerek devam etti. "Michael'a güvendim. Böylesi daha güvenli CB. Şehrin politika dünyasına karışırsan o dünyanın altında kalıp ezilirsin."

Richard Morrell geç de olsa geldi. Kız kardeşini de getirmişti. Monica Morrell, Claire'in elindeki son karanfili aldı ve yüzünü buruşturup ağabeyine verdi. "Ucuz," dedi. "Orkideleri olmayacağını tahmin ediyordum ama yine de bundan iyisini beklemiştim." Claire'in yanı başında değilmiş gibi konuşuyordu. "Bahse girerim, açık büfe barları bile yoktur."

"Yaşın içki içmeye yetmezken barı ne yapacaksın?" dedi Richard. Yorgun ve sinirliydi. Monica surat astı. Uzun ba-

caklarını gözler önüne seren, mini, göğüs dekolteli, mavi bir elbise giymişti. Claire'in üniversite için biriktirdiği bütün para o elbiseyi almaya yetmezdi büyük olasılıkla. "Gelmek istedin ve terbiye sınırlarını aşmayacağına dair söz verdin. Aşacaksan eve dön. İtiraz istemiyorum."

"Annem gibi konuşmaya çalışma. Onun yumurtalıkları sende yok," dedi Monica. Yanından geçerken Claire'e pis pis güldü, karanfili yere attı ve ince topuklu ayakkabısıyla ezdi. "Dans edilmeyecek mi burada? Gerçi Eve'i tanıyorsam, saçma sapan death metal ya da acıklı emo şarkıları çalacaktır ama ben *dans etmeye* geldim."

"Çeneni kapa ve hediyeyi masaya koy Monica," dedi Richard. Monica'ya güzelce paketlenmiş bir kutu verdi. Monica kutuyu böceklerle doluymuş gibi kendinden uzakta tuttu. Claire, Monica'ya hediye dolu masayı gösterdi. Monica kutuyu hediyelerin üstüne bıraktı ve en yakındaki adama çapkınca gülümseyip saçlarını savurdu.

"Tanrım," dedi Richard, sıkıntıyla iç çekerek. "Özür dilerdim ama şimdiye dek ondan farklı bir şey beklenmeyeceğini öğrenmişsinizdir."

"Garip ama insanı biraz da olsa rahatlatıyor," dedi Shane. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel. Veba, ölüm, vergiler, Monica."

"Galiba artık konuk karşılamaya son verebiliriz," dedi Claire. "Çiçeğim kalmadı." Monica'ın çiğnediği çiçeği alıp kutunun içine bıraktı. Sonra da kutuyu bir sehpanın altına koydu. "Panç içmek istiyorum."

"Sana oraya kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu Richard, kıza kolunu sunarak. Claire dönüp ona bakınca Shane omuz silkti.

"Onur duyarım."

Belediye başkanıyla kol kola yürümek garipti. Herkes Richard'la konuşuyor, Claire'e tuhaf tuhaf bakıyordu. Claire, Shane'in peşlerinden geldiğini biliyor ve hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Morganville, dedikodularla çalkalanan bir yerdi. Claire'in sevgilisini Richard için terk ettiği söylentisi bir anda yayılabilirdi ki böyle bir şey mümkün değildi. Richard hoştu ama Claire, onu Shane'le karşılaştırmazdı bile. Hem işin ucunda Monica'yla akraba olmak vardı. Korkunç!

Richard onu panç masasına kadar götürdü ve konuklarla konuşmaya gitti. Claire iki kadeh doldurup birini Shane'e verdi. Shane içecekten koca bir yudum aldı ve acıyla yüzünü buruşturup boğazını işaret etti.

"Acıyor mu?"

Shane başını salladı. "Yanıyor," dedi. "Haberin olsun, çok alkollü olmuş. Sen su içsen daha iyi. Su iyidir."

"Ya!" Claire kadehini bırakıp bir şişe su aldı. Böylesi daha güvenliydi. Miranda'nın, elbisesiyle ilgili söylediğini unutmamıştı. Boğazı kurumuştu. Soğuk su çok iyi geldi. Çan biçiminde bir kurabiye alıp biraz yedi ve pastaya baktı. İlk geldiğinden çok daha iyi görünüyordu. Claire eseriyle gurur duyuyordu doğrusu. "Pançla ilgili bir şey yapmalı mıyız?"

"İşin eğlencesini kaçırmayalım," dedi Shane. "Hem onu mutfağa kadar taşımaya niyetim yok." Haklıydı. Panç kasesi dev gibiydi. Yapılacak pek bir şey yoktu.

Claire hala pançı düşünürken, salonun ortalarında bir kavga patlak verdi.

Michael'la Eve'in bulunduğu tarafta.

Bir bağırtı koptu, bir kadın çığlık attı ve kalabalık, Claire'in önünü kapattı. Kızdan daha uzun olan Shane o tarafa baktı ve "Kahretsin," dedi.

"Ne oluyor?"

"Burada kal!"

Shane kalabalığı yararak ilerledi.

Claire'in orada beklemeye niyeti yoktu. Shane nereye gittiyse oraya gidecekti. İnsanların -salonun o kısmında insanlar çoğunluktaydı- arasına daldı ve kendini bir açıklıkta buldu. Açıklıkta Eve, Michael, oraya yeni ulaşan Shane ve iki erkek vardı.

Claire'in daha önce dikkatini çeken, Morganvilleli olmayan gruptan iki adam, Michael'a saldırmıştı. Kavga bitmişti bile. Bir tanesi sırtüstü yerde yatıyordu. Eve sivri topuğunu onun göğsüne dayamıştı ama adam zaten baygına benziyordu. Claire geldiği an, ikinci adam Michael'ın göğsüne doğru bir kazık savurdu.

Michael, adamın eline rahatça vurdu ve onu itti. Saldırgan, yerdeki arkadaşına takılıp düştü. Michael bir intikam meleği gibi tüm ihtişamıyla adamın tepesinde dikildi. Köpek dişleri dışarı çıkmıştı.

"Sakın bir daha Eve'e el kaldırayım deme!" dedi Michael, eğilip adamın kravatını tutarak. Oyuncak bebekmiş gibi adamı kolaylıkla kaldırıp sarstı. "Ona bir daha bakmayacaksın bile!"

Shane, "Arkana bak!" diye bağırdı ve elinde kazıkla kalabalığın arasından çıkıp arkadan Michael'a saldıran kadını yere serdi. Tek hamleyle uzanıp havaya fırlayan sivri kazığı yakaladı. "Hey! Kusura bakmayın hanımefendi ama bu törende kimse kimseye kazık saplamayacak! Bu tören için ben disko topu bile astım!"

Michael dönüp Shane'e baktı.

Shane, Michael'ın elindeki adamı işaret etti. "Adam morarmaya başladı," dedi. "Bence söylemek istediğini anlamıştır."

Michael adamı bıraktı. Köpek dişleri kaybolmuştu. Eve'e elini uzattı. Eve, tepesine bindiği saldırganı bırakıp Michael'ın elini tuttu.

Claire kalabalığın güvenliğini terk edip Shane'in yanına gitti. Herkesin ortasında dördü kalmıştı.

"Söyleyecek başka bir şeyi olan var mı?" dedi Shane. "Karışık evlilik için bir diyeceği olan? İşte meydan. Ne diyecekseniz deyin!"

Claire, vampirlerin Michael'ın yardımına koşmadığını o an fark etti. Hala kan masasının etrafında, ellerinde kadehlerle ilgisizce dikiliyorlardı. Gözleri Oliver'ı, Amelie'yi, Myrnin'i aradı. Myrnin bir masada oturmuş, tırnaklarıyla masa örtüsünü çiziyordu.

tg: kaktusunx

Amelie'yle Oliver, hala kalabalığın ucundaki yerlerinden olayları izliyorlardı.

"Peki." Bir kadın kalabalığı yarıp öne çıktı. Claire onu tanıdı. Morganvilleliydi. Mağazada Eve'le ilgilenmeyi reddeden görevliydi. Soluk mavi elbisesi ve spreyli saçlarıyla, o günden daha da soğuk görünüyordu. "Benim söyleyeceğim bir şey var. Bizi buraya davet etmeniz cesurcaydı, bunu kabul ediyorum ama yaptığınız yanlış. O, *onlardan* biri. *Onlara* bir lafım yok ama biz, bize aitiz. Bu hep böyle oldu."

"Onunla aynı fikirde olmak hiç hoşuma gitmiyor ama söylediği doğru," dedi şık bir vampir. Elindeki kadehten sakince kan içiyordu. "Efendiler, sürülerinden biriyle evlenmezler. Sapkınlık bu!"

Monica Morrell, Eve'inkilerden bile daha uzun ve ince topuklarıyla kalabalığın arasından çıkageldi. "Hey! Sen kime sürü diyorsun yaratık!" Ağabeyi kızı omzundan çekti ama Monica ondan kurtuldu. "Ben senin ineğin değilim."

"Seninle konuşan yok," dedi vampir, şarap kırmızısı klapasındaki hayali tozları silkerek. "Haddini aşma! İnek hoşuna gitmediyse pekala domuz da olabilirsin."

Vampirler buna cam kırılmasını andıran bir sesle güldü.

"Domuz mu?" dedi Monica, Richard'dan kurtulmaya çalışarak. "Bırak beni! Bu pislik bana domuz dedi! Ben onun gibi eziğin biri değilim!" Çenesiyle Eve'i işaret etti. "Benim soyadım Morrell!"

"Pardon," dedi vampir. "O zaman ödüllü bir domuzsun!"

Monica öne atılıp yere düşen bıçağı aldı ve Eve'in yanına geçti. Birkaç adım ötesindeydi ama yanında da denebilirdi. "Benim bir Koruyucum var!" diye çıkıştı. "Uyuyor musun? Korusana beni!"

"Neyden?" Oliver'ın sesi tören salonunda yankılandı. "Hakaretlerden mi? Senin onurunu korumak gibi bir sorumluluğum yok. Onurun varsa tabii. Herkes kendine gelsin!" Kalabalığı yarması gerekmedi, yolu kendiliğinden açıldı.

Claire, Amelie'nin Oliver'la birlikte gelmediğine dikkat etti. Olduğu yerden hiç kıpırdamamıştı.

"Yeter! Şu halinize bakın. Şımarık çocuklar gibi didişiyorsunuz," dedi Oliver. Koyu kırmızı ceketli vampire parmak salladı. "Sen saygılı olacaksın. Ve *sen*..." Parmak, Monica'ya döndü. "Dilini tutmayı öğreneceksin."

"Uslu bir evcil hayvan gibi mi?" dedi Monica ters ters. "*Miyav.*"

"Benim Korumamı istemiyorsan, bilekliğini çıkarabilirsin," dedi Oliver alev alev yanan gözlerini ona dikerek. "Hiç durma Monica! Soğukta çıplak kalmak nasıl bir şeymiş, gör bakalım!"

Claire bir an onun bilekliği sahiden de çıkaracağını sandı. Monica bileğini kaldırdı ve Oliver'ın armasını taşıyan gümüş bilekliğe dokundu...

Sonra başını eğip geri çekildi. Richard onu arkasına aldı.

"İşte böyle," dedi Oliver. Parmağını yeniden vampire uzattı. "Başka bir diyeceğin var mı Jean?" Vampirin adını

Fransızca, *Zhon* diye telaffuz etmişti. Jean omuz silkip kadehini yudumladı. "Şimdi oldu. Artık herkes medeni bireyler gibi davranacak." Parmağını şaklatarak yerdeki iki adamı işaret etti. Amelie'nin yanından hiç ayrılmayan iki koruma, gelip onları sürükleyerek götürdü. "Başka kimsenin beklenmedik bir planla çıkagelmeyeceğini umuyorum. Birilerinin canını yakmayı düşünen varsa, ben onun canını yakarım çünkü burası tarafsız bölge. Yasaları çiğneyenler derslerini çok acı bir şekilde alırlar. Anlaşıldı mı?"

Kimseden çıt çıkmadı. Eve'in bile ses etmemesi şaşırtıcıydı.

Derken Amelie karanlık denizleri yaran bir buzdağı gibi kalabalığı ikiye bölerek geldi.

Claire, Kurucu'ya doğru dönen Oliver'ın yüzünde oluşan ifadeyi gördü. Vampir, yüzüne yansıyan dehşeti hemen silip hissizlik maskesini takındı.

"Kurucu konuşacak," dedi Oliver, Amelie'ye yer açmak için gerileyerek.

"Bugün buraya iki Morganville vatandaşının daveti üzerine geldim," dedi Amelie. Salonun tam ortasında durmuş, birbirlerinin elini bırakmayan Michael'la Eve'e dönmüştü. "Planlanan bu birlikteliğin devam edip etmeyeceğine karar vermeye geldim."

"Ama..." dedi Eve fısıltıyla. "Ben sanmıştım ki..."

Amelie onun konuşmasına izin vermedi. "İnsan vatandaşların törene izin vermem yolundaki yakarışlarını dinledim. İzin vermememem için yakaranları da dinledim. Halkım

ikiye bölündü ve iki taraf da eşit derecede ikna edici." Gözleri, gümüş paralar gibi ışıldıyordu. "Şunu bilin ki ne yapılacaksa Morganville için yapılacak. Burada benim kurallarım geçerli. Ne Oliver'ın ne de bir başkasının. Sadece benim." Claire, vampirin gözlerinin beyazlaştığını ve salona elektriğe benzer bir güç dalgası dolduğunu fark etti. "Ben de diyorum ki bunun zamanı değil."

"Bir dakika," dedi Michael. "*Hayır!* Bunu yapamazsın!.."

"Yaparım," dedi Amelie usulca. "Ve yapacağım. Mecburum. İnsanlarla vampirler arasında evlilik yapılmayacak. Ben izin verene kadar olmaz." Gözleri artık bembeyazdı. Güç dalgası şiddetlendi. Claire, hedefin, kendisi, Eve ya da herhangi bir insan olmadığını anladı. Bir vampir gücüydü bu ve salondaki vampirlere yönelmişti.

Ve vampirler yavaş yavaş diz çöküyordu. Bazıları isteyerek, bazıları zorla. Birkaçı bir süre ayakta kalmayı başardı ama sonunda diğerlerine katıldılar.

Bir tek Oliver ayakta kaldı. Durduğu yerde sendeliyordu. Bir de Eve'den güç alan Michael.

"Hayır," dedi Michael, dişlerini sıkarak. "Hayır! Bu benim hayatım. *Benim!*"

"Hayatın hep bana aitti kan çocuğum." Amelie elini Michael'a uzatıp yumruğunu sıktı. "Boyun eğ!"

Gözleri beyazlaşan Michael haykırdı. Yüzü de ölü gibi bembeyaz oldu. Claire ona doğru tedirgin bir adım atarken Shane bundan fazlasını yaptı.

Michael'ın yanına gidip koluna girdi ve ona destek oldu.

"Bana daha sonra teşekkür edersin dostum," dedi Michael ve Amelie'ye döndü. "Gerile bakalım!"

Amelie'nin köpek dişleri meydandaydı. Kurucu, Claire'e hiç bu kadar yabancı, güzel ya da tehlikeli görünmemişti. Korkunçtu. İnsanlar gerileyip kapıya doğru yönelmeye başladılar. Vampirler ise yerlerine çakılmıştı.

Claire de Michael'ın yardımına yetişti. Güç dalgası başını döndürüyordu. Michael zor dayanıyor olmalıydı. Beti benzi iyice atmıştı. Mermer bir heykelden farkı kalmamıştı. Onun buz gibi tenine dokunmak dehşet vericiydi.

Eve, Claire'le Shane'i Michael'ın yanında bıraktı ve gidip Amelie'nin önüne geçti.

Kırmızı elbisesine tutturduğu broşu çıkarıp Amelie'ye fırlattı. "Cehenneme git ve bunu da yanında götür!" diye bağırdı Amelie'nin suratına. Eve, Amelie'nin yarattığı beyaz fırtınanın ortasında egzotik bir renk cümbüşüydü.

Sonra da Amelie'nin suratına bir *tokat yapıştırdı*.

Amelie afallayıp bir adım gerileyince salondaki güç dalgası yumuşadı.

Oliver hemen fırlayıp Eve'i belinden çekti ve Amelie'nin önünden kaçırdı. Eve'e saldıran Amelie'yi de kollarına alıp durdurdu. "Onları dışarı çıkar!" diye bağırdı Claire'e. "Çabuk! Hemen eve gidin! Hadi!"

Amelie'nin öfkesi diğer vampirlere sıçradı ve hepsi birer birer ayağa kalkıp tıslamaya başladı. Bir tanesi kristal kadehini Eve'e fırlattı ama onu tutturamayıp Claire'in beyaz elbisesini lekeledi.

Claire iç çekip üstüne başına baktı ve içinden, *of, Miranda yine haklı çıktı,* dedi.

"Iıı... Galiba gitsek iyi olacak," dedi Shane. "Ayakkabılarını çıkar Eve. Koşacağız."

"Ben bu ayakkabıları seviyorum!"

"Dolaşım sisteminden daha mı çok?"

Eve topuklu ayakkabılarını çıkarıp geriledi. Shane ve Claire, Michael'ı yürütmeye çalışarak kapıya ilerledi. Eve önlerinde bir koruma gibi ilerliyordu ama silah olarak elinde tuttuğu ayakkabılarından başka bir şeyi yoktu.

Kırmızı kadifeli vampir, dişlerini göstererek kıza saldırdı. Eve ayakkabılarının topuğuyla ona vurmaya hazırlandı ama bir şey vampiri havada yakalayıp ta avizeye kadar uçurdu. Kristal avize şangırdarken, disko topu kontrolsüzce dönüp etrafı ışıldatmaya başladı.

Salonun uzak ucundaki DJ, kaçarken bir tuşa bastı ve tekno müzik gümbürdemeye başladı. Tempo, Claire'i tekmeliyordu adeta. Kulakları sağır eden bir gürültü vardı.

Saldıran vampiri durduran Myrnin dönüp onlara baktı.

Claire'e.

Dudakları oynadı ama Claire onu duyamıyordu. Gitmelerini işaret ederek gülümsedi. Yüzünde yine o kırılgan, yarı deli ifade vardı. Claire'in kalbi bir kez daha paramparça oldu.

Claire başını iki yana sallarken Eve salonun kapısını güm diye kapatarak vampirlerin yolunu kesti. Kapı kolunun altına da bir sandalye dayadı.

Asansöre koştular. Shane asansör gelene kadar düğmeye onlarca kez bastı. Shane, Michael'ı içeri sokarken Claire kapıyı Eve için açık tuttu. "Kapıyı kıracaklar!" dedi Eve. "Sandalye fazla dayanmaz!"

Shane, "Kapan kapan kapan!" diye bağırarak otopark katının düğmesine bastı. Claire tahta kapının kırıldığını duydu, sonra da menteşelerinden kurtulup yere düştüğünü.

Asansörün önünde bir vampir belirdi. Siyah saçları omuzlarına kadar gelen, siyah brokar ceketinin kuyruğu gülünç derecede uzun bir vampir.

Myrnin.

"Özür dilerim," dedi ve saldıran orduyu karşılamak için yana döndü. "Size zaman kazandıracağım. Ah, bu arada süper bir partiydi!"

Claire ona teşekkür edemeden kapı kapandı ve asansör yavaşça inmeye başladı.

"Michael?" Shane koluna girip Michael'ı sarstı. "Michael, iyi misin?"

Michael başını evet anlamında salladı. Daha iyi görünüyordu. İyi sayılmazdı tabii ama en azından artık heykele benzemiyordu. Gözleri mavileşmeye başlamıştı. "Beni korudun." Şaşkındı.

"Herhalde," dedi Shane. "Şüphen mi vardı?"

Eve sarılıp Shane'i öptü. Shane bir yandan Michael'ı düşürmemeye çalışırken öte yandan yüzünü buruşturup Eve'den kurtulmaya çalıştı. "Kusura bakma ama bunu yapmak zorundaydım," dedi Eve. "Harikasın!"

"İyi de her tarafımı ruj yapmasan olmaz mıydı?" dedi Shane ağzını silerek. "Hem benim kız tam karşımızda."

"Senin kıza göre hava hoş," dedi Claire. Korkusu hala geçmemişti ama içi biraz olsun rahatlamıştı. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. "Daha yakında olsam seni ben de öperdim."

"Ben öpmezdim," dedi Michael. "Seni o tarzda sevmiyorum."

"Geçen gün öyle demiyordun ama."

"Adi herif!" Michael gülümser gibi olacakken asansör durdu. "Geldik. Dikkatli olun. Henüz kurtulmadık."

Claire etrafı kolaçan ederek asansörden indi. Otopark boş görünüyordu. Gelmelerini işaret edince, diğerleri de hızla ona katıldı. Cenaze arabasının anahtarı Shane'deydi. Claire onun fırlattığı anahtarı alıp arka kapıyı açtı. Eve'le Michael'ı oraya, vampirler için ışıktan yalıtılmış bölüme bindirip öne geçtiler. "Kilitle," dedi Shane. Claire başını tamam anlamında sallayıp düğmeye bastı. Tam o anda bembeyaz suratlı bir vampir, camda belirip kapıyı zorladı. Claire çığlığı basıp oturduğu yerde sıçradı ama sonra hemen toparlanıp elini vitese attı. Çabuk, çabuk! Arabanın vapurdan farkı yoktu, Claire'in park yerinden çıkmak için bir öne bir arkaya defalarca gidip gelmesi gerekti. Vampir arabanın üstüne çıkıp tırnaklarını tavana geçirdi.

"Yürü, yürü, yürü!" diye haykırdı Shane. Claire sonunda arabayı kurtarmıştı. Gaza basınca koca araç gürleyerek rampayı aştı ve hafifçe dönerek açık havaya çıktı.

Tepelerindeki vampir bir an daha orada kaldı, sonra tırnaklar yok oluverdi. Claire vampirin tavanda yuvarlandığını duydu ve ayaklarının üstüne yola indikten sonra tüte tüte gölgeye koştuğunu gördü. Claire sevinçle yumruğunu sıkınca Shane onunla yumruk tokuşturdu.

"Sana, çarpışma esnasında araba kullanma madalyonu takmak istiyorum," dedi Shane. "Çarpışılan taraf vampir olduğu için bir de plaket vereceğim. Şimdi tek yapman gereken, bizi evimize ulaştırmak."

"Hayır!" Eve arabanın önüyle arkasını birbirinden ayıran bölmeyi açıp başını uzattı. "Michael'la kararımızı verdik. Bizi kiliseye götür."

"Ne?" dedi Claire'le Shane bir ağızdan.

"Fırsatını buldukları an bize engel olurlar. Yapılacak olan her neyse şimdi yapmalıyız," dedi Eve. "Hemen evleneceğiz."

Claire arabayı neredeyse yoldan çıkarıyordu. "Ama... *Hemen* mi?"

"Ciddi olamazsın," dedi Shane. "Şimdi olmaz ki."

"Nedenmiş?"

"Elbisen kırmızı," dedi Shane.

"Üstüme kan bulaştı," diye ekledi Claire.

"Sen sus pasaklı," dedi Eve, Shane'e. "Claire, sen de üstünü lavaboda temizlersin. İşte o kadar!" Bölmeyi çat diye kapattı.

Claire bir süre sessizce araba sürdü. "Eee?" dedi sonra.

"Eee?" dedi Shane de. "Peki."

Claire sağa, kilise yönüne döndü.

Kilisede kimse yoktu. Hiç kimse. Ne Peder Joe vardı, ne dua etmeye gelen biri ne de bir temizlik görevlisi. Claire ofis kapısını çaldı, orası da boştu. Ana salona dönüp kollarını çaresizlik içinde iki yana açtığında, Eve yüksek topuklu ayakkabılarını giyiyordu.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi Eve. "Peder yok mu?"

"Törendeydi," dedi Shane. Michael'la birlikte bir sırada oturuyordu. "Bu hiç iyi bir fikir değil Eve. Oliver dedi ki..."

"Oliver'ın ne dediğini ben de biliyorum. Bu şehirdeki vampirlerin birinden bile bir daha emir alırsam iki olsun!" Eve ayakkabılarını bağlamayı bitirip doğruldu. Uzun boylu ve güçlü görünüyordu. "Bekleyeceğiz."

Shane kuşkuyla Michael'a baktı. "Bilemiyorum dostum..."

"Bekliyoruz," dedi Michael. "Doğru söylüyor. Claire'i eve götürmek istersen..."

"Hayır," dedi Shane. "İkinizi burada yalnız bırakmam. Bir arada kalacağız."

"Seni buna rağmen de öpmeyeceğim," dedi Michael.

"O kadar yüz verdikten sonra oldu mu bu?"

Michael şakayı sürdürecekti ama açılan kilise kapısının sesi boş salonu sarstı. Shane'le ikisi aynı anda yerlerinden kalktı. Claire etrafta vampirlere karşı kullanılabilecek bir şey aranırken buna gerek olmadığını anladı çünkü içeri giren Peder Joe'ydu. Kızıl saçları, tavan camından gelen rengarenk ışıkta parıldıyordu. Onları görünce yavaşladı, sonra iç çekip yanlarına geldi.

Eve bir şey söylemek için ağzını açınca peder elini kaldırdı. "Hayır!" dedi. "Neden geldiğinizi tahmin etmek zor değil ama cevabım hayır!"

"Ne? Ama hayır diyemezsiniz!" dedi Eve. "Neden hayır diyorsunuz?"

Peder Joe mihrabın basamaklarında durup onlara döndü. Artık öfkeli, genç bir adam gibi değil, ciddi, kendinden son derece emin biri gibi görünüyordu. İki elini birden kaldırınca Eve gönülsüzce sustu.

"Kurucu'nun iznini almadınız," dedi. "Kurucu evlenme iznini imzalamadan bu kilisede yapılacak bir evlilik, Morganville'de meşru görülmez. İstediğiniz gerçekleşmeyecek. O salonda gördüğüm kadarıyla, o izni de asla alamayacaksınız. Hapis cezası almazsan kendini şanslı say Eve."

"Fikrini değiştirebilir," dedi Claire.

"Değiştirmeyecek. Onu utandırdınız, herkesin ortasında ona karşı çıktınız ve Eve ona tokat attı. Amelie olarak belki zaman içinde fikir değiştirebilir ama Morganville'in Kurucu'su olarak, duyguları ne yönde olursa olsun, olanlara göz yumamaz. Bu salonda yapacağınız şeylerin, bu kapının ötesinde bir hükmü yok. Kurucu'nun gözünde bir değeri yok."

Sessizlik oldu. Eve'le Michael birbirlerine baktılar. Michael, Eve'in yanına geldi. Elleri birleşti.

Michael, Peder Joe'ya baktı ve "Yine de yapar mıydınız?" diye sordu.

Peder Joe başını bir yana eğip ikisine baktı ve ellerini önünde kavuşturdu. Derken ciddi yüzüne bir gülümseme

yayıldı. "Tanrı'nın huzurunda, bu mihrabın önüne evlenmek amacıyla mı geldiniz?"

"Evet peder," dedi Michael.

Peder Joe, Eve'e döndü. "Ya sen?"

"Evet peder. Daha çok istediğim hiçbir şey yok."

"Gördüğüm kadarıyla şahitleriniz de var," dedi peder. Claire ve Shane de çiftin yanına geçti. Claire nefesinin kesildiğini, ellerinin titrediğini hissetti. Eve'in de titrediğini görebiliyordu. Michael sevgilisinin elini sıkıp gülümseyince Eve de gülümsedi. "Yüzüğünüz var mı?"

Eve panikle Michael'a baktı. Michael ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Nişan yüzüğü olur mu?" dedi Shane, araya girerek. "Bu tören için yani."

"Olur," dedi Peder Joe. "Bugünlerde genellikle çift yüzüklü törenler tercih ediliyor ama tek yüzük de gayet iyi. Şimdi tekrar soruyorum. Ne yapmak istediğinizden emin misiniz? Evlilik, hafife alınacak bir şey değildir."

"Eminiz," dedi Michael. "Lütfen devam edin."

Kilisenin kapısı güm diye açıldı.

Claire gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak kapıya dönünce içeri bir kalabalığın girdiğini gördü. İçlerinden bazıları kapüşonlarını indiriyor, şapkalarını çıkarıyordu. En öndeki hariç. O, beyazlar içindeydi. Beyaz saçları, başının tepesinde bir tacı andırıyordu. Güneşten korunmaya ihtiyaç duymuyordu.

Amelie kilisenin ortasındaki koridordan onlara doğru yürüdü. Arkasından Oliver, Myrnin ve bir düzine baş-

ka vampir geliyordu. Hepsiyle baş etmeleri imkansızdı. Onlarla *kimse* baş edemezdi.

Peder Joe hiç kıpırdamadan, gelenlere bakıyordu. Michael'la Eve de onlara döndü. "Devam edin peder," dedi Michael. "Biz hazırız."

"Bugün burada kimse evlenmeyecek," dedi Amelie, soğuk, otoriter bir ses tonuyla. "Burada benim iznimle hizmet veriyorsunuz peder. Kiliseye ya da özerkliğinize saygısızlık etmek istemem ama kararımı ilan ettim. Evlenme izinleri yok. Şimdi lütfen gidin. Bu dördüyle konuşmak istediğim şeyler var."

Peder önündeki iki gence tedirginlikle baktıktan sonra başını eğdi. "Kusura bakmayın. Size burada zarar veremez. Kilise, tarafsız bir alan. Burada güvendesiniz."

"Bir dakika..." Eve ona doğru bir adım attı ama peder kızı dikkate almadan basamaklardan çıktı ve mihrabın önünde diz çöküp dua etmeye başladı. Gözleri kapanıp sendeleyen Eve'i, Michael tuttu.

Hep birlikte vampirlere doğru döndüler.

Amelie onlara doğru yürümeyi sürdürürken peşinden gelenleri tek bir hareketle durdurdu. Vampirler sıralara yerleşti. Sadece Oliver ve Myrnin, Amelie'yle birlikte yürümeye devam ettiler.

Dörde üçlerdi ama denk güç oldukları pek söylenemezdi. Belki Michael kendi başının çaresine bakabilirdi ama Claire, kurt sürüsünün ortasında kalmış kuzular kadar bile şansları olmadığını biliyordu.

Amelie kısa bir süre bekledikten sonra, "Kararlarıma karşı çıkmakta açıkça diretiyorsunuz anlaşılan," dedi.

"Evlenmek istiyoruz. Bu karara kimse karışamaz," dedi Michael. Öfkesi, sesinden anlaşılıyordu. "Neden bize bunu yapıyorsun?"

"Barışı korumaya çalışıyorum," dedi Amelie. "Barış için yapılması gerekeni yapıyorum. O adımı atmak için önünüzde uzun yıllar olacak. Sevginiz iddia ettiğiniz kadar güçlüyse, birkaç yıl daha beklemeye dayanacaktır. Bu birkaç yıl, Morganville'de kalıcı bir barış sağlanması yolunda çok büyük önem arz edebilir."

"O dediğini başarmak için yüz yıl uğraştın ama olmadı," dedi Eve. "Birkaç yıl ne işe yarayacak?"

Amelie'nin Eve'e bakışları, Claire'in tüylerini ürpertti. Sanki çok uzak diyarlardan seyrediyordu onları. "Daha önce sadece iki kez fiziksel darbeye maruz kaldım. İkisini yapanlar da şu an hayatta değil. Ki onlar *vampirdi*. Seninle ilgili hislerimin yatışması için bana zaman vermeni tavsiye ederim."

"Amelie," dedi Claire. Daha vampirin bakışları onu bulduğu an, Claire öne çıktığına pişman olmuştu bile. Amelie'nin tavrında ona hiç uymayan bir şeyler vardı. "Eve'in o konuda çok üzgün olduğunu biliyorum. Ama sen de onu şehrin yarısının önünde utandırdın. Oradakilerle her gün yüz yüze bakmak zorunda. Tek istediği, sevdiği kişiyle olmaktı. Bunun nasıl bir his olduğunu sen de bilirsin."

Amelie'nin gri gözleri gölgelendi. Şaşkınlık, acı ve anında öfke. Kaybettiği aşkının ya da karşısındaki dört insanın

bir zamanlar onu en zayıf anında gördüğünün hatırlatılmasından hoşlanmamıştı.

"Sam böyle olsun istemezdi," dedi Claire. Son ve tek kozu buydu. "Sam, birlikte olmalarına izin vermeni isterdi." Sam Glass, Michael'ın büyükbabasıydı. Claire onu çok az tanıyabilmişti ama bir daha da Sam kadar şefkatli, iyi yürekli bir vampir görmemişti.

Sam artık yoktu ve Amelie... Amelie hala acı çekiyordu.

Ne var ki acı, bazen kişiyi katılaştırır, acımasızlaştırırdı.

Buz gibi bir sessizliğin sonunda Amelie tekrar konuştuğunda, Claire bu düşüncesinin Amelie için de geçerli olduğunu anladı. "Bana Samuel'den bahsetme," dedi. "*Biz beklemiştik.*"

"Mutlu olma fırsatınız yok olana dek beklediniz," dedi Claire, içgüdüleri susması için avaz avaz bağırmasına rağmen. "Eve'le Michael'ın da aynı şeyi yaşamasını mı istiyorsun?"

Amelie bu kez bir şey söylemeden kıza baktı. Söylediklerini düşünüyor olabilir miydi?

Oliver gırtlağını temizledi ve "Sizin dramlarınıza ayıracak vaktimiz yok çocuklar. Bir an önce halletmemiz gereken işler var," dedi. Son mesajı Amelie'ye yönelikti. Amelie, Oliver'a bakıp başını salladı. "Myrnin dördünüze evinize kadar eşlik edecek. Oradan boyut kapısıyla geri döner."

"Hayır!" dedi Claire ama Amelie arkasına dönmüştü bile. Oliver'la birlikte yanlarından uzaklaştılar. Claire'in ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Sessizce Shane'e baktı. Shane başını iki yana sallayıp omuz silkti.

"Uslu duracağım," dedi Myrnin. İncinmiş gibi görünmesi, Claire'in sinirlerini oynatıyordu. Tüm bu olanlardan sonra, onlara alınma hakkını nereden bulmuştu? Claire'in güvenine ihanet etmişti. Claire'in suçluluk duyacak hali yoktu. "Gidelim mi?"

Diğer vampirler de Amelie'nin arkasında yerlerini almıştı. Kilisenin kapısı arkalarından gürültüyle kapandı. Mihraptaki Peder Joe, istavroz çıkarıp yanlarına geldi.

"Bize çok destek oldunuz doğrusu peder," dedi Michael.

"Henüz şehit olma vaktim gelmedi," dedi peder. "Cemaatime karşı sorumluluklarım var. Evlenmeye hakkınız var, bunu inkar etmiyorum. Sadece biraz daha beklemeniz gerekiyor. Bir hafta sonra tekrar gelin. Yüzüklerinizi ve şahitlerinizi de getirin. İsteğinizi aynen yerine getireceğim. Ne var ki bugün olmaz. Eskortunuzla birlikte evinize gitmek zorundasınız." Başıyla Myrnin'i selamladı. Myrnin aynı şekilde karşılık verdi. Peder Joe birden gevşeyip omuzlarını düşürdü ve Michael'a elini uzattı. Michael uzatılan eli tereddütle sıktı. "Böyle olduğu için üzgünüm," dedi peder. "Aranızdaki engelleri aşmak için ne kadar çaba sarf ettiğinizi biliyorum. O engellerden biri de ben olmayacağım. Söz veriyorum. Bana bir hafta süre tanıyın, istediğinizi yapacağım."

"Söz verdiniz peder," dedi Michael. "Tekrar geleceğiz."

"Geldiğinizde görüşürüz. Huzurla evinize gidin. Hepiniz için dua edeceğim."

Peder Joe basamaklardan çıktı ve mihrabın yanındaki bir kapıdan içeri girdi.

Hepsi birbirine bakarken, "Ben süreyim mi?" dedi Myrnin.

Hep bir ağızdan, "Hayır!" deyip arabaya gittiler.

Myrnin bir kez eve girince, onu dışarı çıkarmak imkansızdı.

Böyle olacağının ilk işareti, onu içeri aldıklarında -ya da *almaya çalıştıklarında-* yaşananlardı. İlk girenler Michael'la Eve oldu. Arkalarından Shane, sonra da Claire geldi. Myrnin, Claire'in hemen arkasındaydı. Claire'in o yönde hiçbir gayreti olmamasına rağmen, kapı Myrnin'in yüzüne kapanmaya çalıştı.

Claire kapıya dokunmamıştı bile.

"Vay vay vay!" dedi Myrnin, kapıyı avcuyla karşılayarak. Vampir gücüne rağmen, dengesini sağlayana kadar birkaç adım geriledi. "Çok ilginç," dedi kapıyı açarken. Eşikten geçince, kapı çarparak kapandı. Çarpmanın etkisiyle salonun camları zangırdadı. Evin sıcaklığı birden buzdolabı seviyesine indi. Claire, nefesinin buharlaştığını görebiliyordu. Eve oturma odasından seslendi. "Of, ya! Klima bozulmuş! Burası morga dönmüş!"

"Bir saniye önce bozuk değildi," dedi Shane. Koridorun ucunda durmuş, Claire'le Myrnin'e bakıyordu. Kaşlarını kaldırarak, "Claire?" dedi.

"Ben iyiyim," dedi Claire. Myrnin onu unutmuştu. Hayretle ahşap panelleri yokluyordu.

"Bana karşı koyduğunu resmen hissedebiliyorum!" dedi. "Büyüleyici. Böyle şeyler yapabildiğini biliyordum ama

bana yönelmesi... Gücünü havadan alıyor olmalı. Sıcaklık değişimi bundan kaynaklanıyor. Claire, bunu sen mi yapıyorsun?"

"Hayır," dedi Claire ve dönüp gitti. Muhtemelen, bir yere kadar kendisi yapıyordu. Ev, onun ruh haline uyar olmuştu ve Claire, Myrnin'in oradan gitmesini her şeyden çok istiyordu. *Her şeyden* demek belki de doğru değildi çünkü bir ölüm kalım meselesi olsa, ev, Myrnin'i doğrudan dışarı da atabilirdi. O an sadece güç gösterisi yapıyordu.

"Bana kalırsa bu ev, zaman içinde diğer Kurucu evlerinden daha çok güçlendi," dedi Myrnin. "Boyut kapılarının ve evin temellerindeki simya işlemlerinin bir yan etkisi. Yapıldığından beri sürekli oturulan tek ev bu. Day'lerin evi bile bu yüzyılın başında, Langer'ların yaşadığı trajik olaydan sonra yıllarca boş kaldı. Bu ev sanki bağımsız bir bilinç geliştirdi. Adeta bir ruh. Ne kadar enteresan!"

Claire bunu inkar edemezdi. Başka zaman olsa hemen konuya atlar ve fizikten, simya teorilerinden bahsederdi ama o an tek istediği, Myrnin'in evden gitmesiydi. "Senin başka bir yerde işin yok mu?" dedi. "Bizi eve getirdin işte. Gitsene artık!"

Eve yanlarına gelip Shane'in yanında durdu. Gözleri ardına kadar açıktı. Topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ama hala, 1920'leri andıran, egzotik bir hayalete benziyordu. "Vay be!" dedi. "Sesinin böyle bir tonu olduğunu bile bilmiyordum Claire. Karşındakinin Myrnin olduğunu unutmadın, değil mi? Patronun yani. Az önce partide canımızı kurtaran kişi."

"Eksik olma Eve," dedi Myrnin, sımsıcak gülümseyerek. "Kurtarabildiysem ne mutlu bana." Claire'e dönünce daha çekingence gülümsedi. "Yaptığım yanlışlardan dolayı tüm samimiyetimle özür diliyorum. Elimde olsa yapmazdım, inan bana." Shane'e bakıp başını salladı. "Bu senin için de geçerli."

"Yanlışlar mı?" dedi Eve şaşkınca. "Ne yanlışı? Ne..."

Tam o anda gözü, Shane'in boynuna takıldı. Çürüğün kenarlarında mor, kırmızı, mavi tonlar varken ortaları resmen kararmıştı. Myrnin'in parmaklarının izi bile belli oluyordu. Claire, Eve'in beyninin harekete geçtiğini sezebiliyordu.

"Sen yaptın," dedi Eve. "Shane kavgada oldu dedi ama yapan *sendin*. Claire bu yüzden o kadar kızgın."

Myrnin iyice ezilip büzüldü. "Dediğim gibi, yaptıklarım için özür diliyorum. Morlukları geçiremem ama neyse ki yaranın iyileşmeye başladığını görüyorum."

Michael da tartışmaya dahil oldu. "Bir dakika. Ne? Myrnin seni boğazladı mı?"

"Boşver! Geçti gitti."

"Seni öldürmeye çalıştı!"

"Gerçekten deneseydim," dedi Myrnin, "hiç şüphesiz başarırdım."

En saçması da Myrnin'in, konunun kapanabileceğine gerçekten inanmasıydı. Claire sanki olanları unutabilirmiş gibi. Gerçi saldırıyı *ona* yapsa, gerçekten de unutabilirdi. Daha önce Myrnin'in nelerini affetmemişti ki!

Ama Shane'e yapılan planlı bir saldırı söz konusuydu. Üstüne üstlük Shane'i nerede bulacağını ona Claire söylemişti.

Hayır, bu unutulmazdı!

Myrnin, karşısındaki dörtlünün ruh halinden tamamen habersiz bir şekilde, kendi kendine neşeyle konuşup duruyordu. Ev o kadar soğumuştu ki Eve, ince, kırmızı elbisesiyle artık titremeye başlamıştı. "İşe bakın! Bu ev... Bu ev! Gelişiyor. Güçleniyor. Buranın özel olduğunu hep hissetmiştim zaten. Seni bir kere kurtarmıştı Michael. Şimdi de çok güçlü tepkiler veriyor..."

Michael ceketini çıkarıp Eve'in omzuna koydu ve kıza sarıldı. Artık dördü de Myrnin'in ne yaptığını biliyordu ve birlik olmuşlardı. Öfkeleri bir bütündü.

Ve *bir şey* değişti.

Koridor kelimenin gerçek anlamıyla ayağının altında *hareket edince,* Myrnin'in coşkulu mırıltıları kesiliverdi. Yer karoları çatırdadı ve Claire'i, Shane, Eve ve Michael'a doğru savurdu. Claire duvara tutundu ama bu saldırının onu ya da arkadaşlarını hedef almadığının farkındaydı.

Yerdeki dalgalanmaların üstünde adeta sörf yapan Myrnin ayakta kalmak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda ani bir yükseliş onu havaya fırlattı.

Duvarda Myrnin'i gizli bir boyut kapısı bekliyordu.

Kapının açılması doğal olarak zaman almıştı ama Myrnin'in o alanda Claire'in hayal bile edemeyeceği güçleri vardı. İki yana açtığı kollarının değdiği duvar, eriyip

siyah bir bulamaca dönüştü ve vampir o siyahlığın ortasına daldı.

"Claire, lütfen beni..." diye yankılandı Myrnin sesi ama kendisi gitmişti.

Boyut kapısı çat diye kapandı ve siyahlık kaybolup yerini tekrar duvara bıraktı.

Claire, Myrnin kaybolduğu yere gidip duvara dokundu. Boya, alçı, döşeme. Duvarın sihirli bir yanı yoktu. En azından Claire'in görebildiği kadarıyla. "Ev," dedi Claire. Doğrudan doğruya eve, nadiren seslenirdi. Bilinç sahibi bir yapının içinde yaşadıkları fikrini kabullenmekten hiçbiri hoşlanmıyordu. Çünkü en basitinden, mahremiyetleri kayboluyordu. "Onu dışarıda tutmanı istiyorum. Bu boyut kapısını kilitle. Diğer kapılardan girmesine de izin verme."

Claire ayaklarından yukarı doğru bir titreşim yükseldiğini hissetti. Titreşim avuç içlerine ulaştığında belki bir değişiklik fark etmedi ama istediğinin gerçekleştiğini anladı.

Ev, Myrnin'e kapanmıştı.

Cep telefonu çaldı. Claire telefonu cebinden çıkarıp ekrana bakınca Myrnin'in tavşanlı terliklerini gördü. Hemen tuşa bastı ve "Tekrar buraya gelmeye çalışma!" dedi.

"Claire, beni dinle. Seninle özel görüşmeliyim. Çok garip şeyler oluyor. Kesin bir yargıya varabilmek için senin fikirlerine..."

"Ben istifa ettim," dedi Claire. "Bu konunun anlaşıldığını sanıyordum."

"Ev çok önemli. Orası acil bir durumda kurtuluşunuz olabilir. Kalabildiğiniz kadar evde kalmanız gerek. Claire..."

Claire telefonu vampirin yüzüne kapattı. Myrnin neler olduğunu anlatmayacaktı. Amelie'den de bir şey beklenemezdi. Oliver'ın karşı safta olduğu ise kesindi.

Claire onların hiçbirine güvenemezdi artık.

Shane kolunu Claire'e doladı. "Üzgünüm," dedi. "Canının yandığını biliyorum."

"Morlukları olan sensin," dedi Claire, dönüp Shane'e sarılarak. "Tek umursadığım da sensin."

Michael gırtlağını temizledi. "Böldüğüm için kusura bakmayın ama *ne haltlar döndüğünü* konuşabilir miyiz lütfen?"

Claire derin bir nefes aldı. "Galiba konuşmalıyız."

Amelie ne derse desin, her şeyi bilmezlerse, Claire arkadaşlarını koruyamazdı.

8

CLAIRE

Hayati önem taşıyan şeyler bitene kadar ancak bir-iki gün evde kalabildiler. Mesela kola, sosisli sandviç ve tuvalet kağıdı. Michael ilk alışverişi yapmakta ısrar etti ama ikincide, Claire'le Eve üst katta fısıldaştıktan sonra kendilerinin gitmek istediğini duyurdu.

"Mümkün değil," dedi Michael. "Myrnin'in ne dediğini duydunuz. Hem Eve önceden de şehrimizin en popüler kızı sayılmasa da artık kara listenin ilk sırasında. Senin geldiğini görünce kapıları kapatırlar bebeğim. Amelie hiç memnun değil."

"O zaman gelip beni tutuklasın," dedi Eve. "Çünkü hayatımın sonuna kadar bu evde saklanmaya niyetim yok. Birincisi, saçımı kestirmem gerek. İkincisi..."

"İkincisi falan yok," dedi Shane, kızın sözünü keserek. "Siz gitmiyorsunuz kızlar. Ortalık giderek karışıyor."

"Kim demiş?"

"Ben," dedi Michael. "Food King kapandı. Marjo'nun Yeri'ne de kapalı tabelası astılar."

"Ne?" dedi Shane. Marjo, Morganville'de en sevdiği restorandı. Orayı Claire de severdi. "Tamam, orası belki hamamböceği doluydu ama belki de elli yıldır hiç kapanmamıştı."

"Artık kapalı," dedi Michael.

Shane başını iki yana salladı. Kanepede oturuyordu. Oyun kumandası elindeydi ama oyunu hatırlayacak hali yoktu. Televizyonda zombiler, avatarını yiyip bitiriyordu. "Delilik bu. İşimi de biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne olmuş?" dedi Claire.

"Kovuldum," dedi Shane. "Daha doğrusu, geçici olarak işten çıkarıldım. Bu sabah aradılar. Tadilat için kapatıyorlarmış. Yakında etrafta açık yer kalmayacak. Neler oluyor böyle?"

"Ya Common Grounds?" dedi Eve endişeyle. "Oliver bana bir hafta izin verdi ama..."

"Hala açık," dedi Michael. "En azından şimdiye kadar açıktı. Bunlar daha buz dağının görünen kısmı. Sadece finansal bir krizden bahsetmiyoruz. Dahası da var." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Başka vampirler de kaybolmuş."

"Başka mı? Kaç tane?"

"Bu sabahki söylentilere göre, en az on vampir kayıpmış. Naomi'yi bir daha gören olmamış. Diğerleri de hiç ortaya çıkmamış."

"Her şeye rağmen yine de markete gitmek zorundayız," dedi Eve. "Ve *biz* gideceğiz. Siz gidemezsiniz."

"Neden?" dedi Michael. Kollarını göğsünde birleştirmiş, kaşlarını çatmış, Eve'e bakıyordu. Yüzünde, öfkeden çok endişe vardı.

Eve iç çekip tırnaklarına baktı. "Oje almam lazım. Siz ojeyle asetonun farkını bile bilmezsiniz. Claire'in de eczaneden alması gereken ilaçlar var. Onun yerine siz alamazsınız çünkü özel. Özel demişken, kadınlara özel bazı şeyler de almamız gerekiyor. İkiniz de elinizde öyle şeylerle kasaya gitmek istemezsiniz. Delikanlı gibi erkek olduğunuz için."

Shane korku dolu gözlerle bakıyordu. Michael da rahatsızdı.

Eve sırıttı. "Anlamadıysanız söyleyeyim. *Tampondan* bahsediyorum."

"Anladık, anladık," dedi Shane. "Bir daha düşündüm de. Tamam. Belki de siz gitseniz daha iyi olur."

"Nihayet," dedi Eve. Tam Maceracı Eve havasındaydı. Siyah kot, kalın tabanlı botlar, kurukafa desenli, dar bir tişört giymişti. Çivili bilekliği, deri tasması vardı. Simsiyah rujundan mor göz farına kadar, Gotik makyajı tastamamdı. "Bana güvenin. Bu iş tamamdır. Hem silahlı olacağım." Çivili kemerine bağlı deri kesesini açtı ve bir şişe gümüş nitratla gümüş kaplı bir kazık çıkardı. "Bize bir şey olmaz. Otuz dakikada gider geliriz."

"Ben de gelip arabada beklerim," dedi Shane.

"Bize porselen bebek muamelesi yapmayı bırak," dedi Eve, kazığı elinde ustaca çevirerek. "Sen ne dersin CB?"

Claire gülümsediğini fark etti. Onun üstünde, Eve'in aksine, dikkat çekecek şeyler yoktu. Sade bir kot pantolon ve düz, mavi bir bluz giymişti. Claire de silahlıydı. Sırt çantasında, kitap yerine, küçük bir yaylı tüfek, ok, gümüş nitrat ve kazık vardı.

Bir de cüzdanı tabii. Ne de olsa marketi soymaya gitmiyordu.

"Bir şey olmaz," dedi Claire, Shane'e bakarak. "Güven bana."

Shane kaşlarını çatarak başını salladı. "Hiç hoşuma gitmiyor bu iş."

"Biliyorum," dedi Claire. "Ama hayatımızın kalanını saklanarak geçiremeyiz. Burası bizim de şehrimiz."

Eczane biraz uzaktı ama Eve camları indirip son ses *death metal* müzik açarak yolculuğu heyecanlı hale getirdi. Yanlarından geçtikleri kişiler dönüp dönüp onlara bakıyorlardı. Eve tam havasındaydı. Eğleneceklerine şüphe yoktu.

Eve eczanenin önüne çekip durdu. "Dışarı çıkma!" diye bağırdı Claire, müziğin sesini bastırmaya çalışarak. "Ben hemen dönerim, tamam mı?"

"Beş dakika!" dedi Eve bağırarak. "Beş dakikaya dönmezsen gelip oraları dağıtırım. Şaka yapmıyorum!"

Artık müzikten sesini duyurması imkansız olduğu için, Claire eliyle tamam anlamında bir hareket yaparken, Eve

sesi daha da açtı. Claire gümbürdeyen cenaze arabasından kaçıp Goode Eczanesi'nin (Shane'den öğrendiği kadarıyla, eczacı yasadışı şeyler de sattığı için, İyi Mallar diye de biliniyordu) görece sessizliğine sığındı. Arabadan yayılan bas sesi, eczanenin camlarını zangırdatıyordu. Görünüşe bakılırsa içeride kimse yoktu.

Claire grip ilaçlarının, ağrı kesicilerin, ağız yıkama sıvılarının, ayak pudralarının arasından ilerleyip gerçek ilaçların olduğu, arka taraftaki tezgaha ulaştı. Camın arkasında kimseyi göremeyip zili çalınca, tiz, berrak bir ses içeride çınladı.

Sessizlik.

"Merhaba?" dedi Claire. Sonra tezgaha eğilip sesini yükseltti. "Merhaba? Kimse yok mu?"

Gözucuyla birini görür gibi olunca dönüp o tarafa baktı. Dizi dizi rafların tam ucunda bir adam duruyordu. Eczanede çalışan Bay Rooney değildi bu. Claire'in birkaç kere gördüğü, herhalde eczanenin sahibi olan vampir de değildi. Hayır, bu...

Common Grounds'ın önünde gördüğü adamdı. Sessiz, kolay tarif edilemeyen o adam.

"Merhaba," dedi Claire, adama bakarak. "Burada mı çalışıyorsunuz?" Daha iyi görebilmek için tezgaha doğru biraz daha eğildi ama gözünü kırptığı anda...

Adam yok oldu.

"Bay Rooney?" Bu kez bağırmıştı. "Bay Rooney, tezgahın arkasında biri var! Oraya geçmeye hakkı olduğunu sanmıyorum! Bay Rooney, iyi misiniz?" Cevap yoktu.

Claire ağzının kuruduğunu, avuçlarının terlediğini hissetti. Telefonunu cebinden çıkarıp 911'i aradı. "Alo, Goode Eczanesi'ndeyim. Galiba bir sorun var. Eczacı ortalarda yok ve içeride birini gördüm. Evet. Tamam, bekliyorum."

Acil durum hattındaki görevli, Claire'e bir arabanın yolda olduğunu söylemişti. Böylesi, Morganville'de, fazla beklemeyeceği anlamına gelirdi. Dışarı çıkıp arabada, Eve'in yanında beklemeye karar verdi. Tezgah camından uzaklaşıyordu ki Bay Rooney birdenbire arkasında belirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Claire bir çığlık atıp sıçradı. Az daha bir rafa çarpacaktı. Dengesini sağladı ve "Neredeydiniz?" diye sordu.

"Ben mi?" dedi Rooney kaşlarını çatarak. Nazik yüzü birden asıldı. "Çöpü çıkarıyordum. Ne yaptığımı neden merak ediyorsunuz küçük hanım? Ne istemiştiniz?"

"Reçetem," dedi Claire. Bay Rooney kapıdaki bir tuş takımına bazı rakamlar girerken, Claire nefesini düzene soktu. Adam bir saniye sonra camın arkasında göründü.

Bay Rooney, "Kimlik alayım," dedi ve Claire kimliğini çıkarırken plastik bir kutuyu eşeledi. "Danvers, Claire. Tamam, burada. Yirmi yedi dolar elli sent." Kaşlarını çatarak Claire'in kimliğine baktı. "Bu doğum kontrol haplarını almak için yaşın biraz küçük değil mi?"

"Sizi hiç ilgilendirmez," dedi Claire kızararak. "Kondom satın alan on yedi yaşındaki erkekleri sorgulamıyorsunuz, değil mi?"

"O farklı."

"Hiç de farklı değil." Claire parayı tezgaha tamı tamına bıraktı ve çantasını aldı. Tam gidecekken dönerek "Polisi aradım," dedi. "Tezgahın arkasında biri vardı."

"Burada kimse yok," dedi Rooney.

"Etrafınıza bakın. Var!"

"Yok diyorum!" dedi adam sertçe. "Git de arkadaşına gürültüyü kesmesini söyle, yoksa *ben* polis çağırırım!"

Rooney, kızın gidişini izledi. Claire kapı kapanırken arkasına dönüp bakınca o adamın yüzünü tekrar gördü.

Adam bu kez eczanenin içindeydi. Claire adamın oraya nasıl geldiğini anlayamadı. Eski moda su sebilinin yanında duruyordu ve elektronik kapı kesinlikle açılıp kapanmamıştı.

Claire adamın yüzüne odaklanmak üzereyken, bir an için, doğru olamayacak bir şeyler sezer gibi oldu.

Tam o anda kapı kapandı.

Claire kapıyı açtı ama adam yoktu.

"Ne var?" dedi Rooney. "Ya gir ya çık, hanımefendi! Gir ya da çık!"

Claire dışarı çıktı.

Cenaze arabasına yürürken düşünmeye çalışıyordu. Siren sesi duyuldu ve bir Morganville devriye aracı otoparka girip Eve'in arabasının önünü kesti.

Eve müziğin sesini kıstı. "Of, lanet olsun!" dedi, yaklaşan Claire'e bakarak. "Huysuz ihtiyar iki dakika duramadı."

"Polis sana gelmedi," dedi Claire. "Ben çağırdım."

"Ne?"

Claire'in açıklamaya vakti yoktu çünkü arabadan inen polis o tarafa geliyordu. Claire'in tanıdığı biri değildi. Gerçi tüm polislerle tek tek tanışmak da pek hoş bir şey olmasa gerekti. "911'i siz mi aradınız?" diye sordu polis.

"Evet efendim. Bir hata söz konusu olabilir. Bay Rooney şu anda içeride ama yemin ederim, o gelmeden önce tezgahın arkasında biri vardı. Bir yabancı. Hırsız sandım."

"O yabancıyı tarif edebilir misin?"

"Hiç gerek yok," dedi Bay Rooney. Eczaneden çıkmıştı, beyaz önlüğüyle verandada dikiliyordu. Yine o büyükbaba ifadesini takınmış, gülümsüyordu. "Kızın biraz kafası karışmış, o kadar. Tezgahın arkasında benden başka kimse yoktu." Gülümsemesi belli belirsiz azaldı. "Hatta o kafa karışıklığıyla, aldığı ilaçların parasını vermeyi de unuttu."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Ama ben..."

Polis, Claire'e döndü. "Doğru mu?" Claire bir şey diyemeden poşeti onun elinden alıp karıştırdı. "Slip yok. Bunların parasını vermedin mi?"

"Verdim. Nakit olarak!"

Bay Rooney başını üzgünce iki yana salladı. "Hayır! Maalesef öyle olmadı. Parayı ödemedi. Dışarı çıkıp hızla arkadaşının arabasına gitti. Siz benimle konuşurken kaçmayı planlamıştı herhalde."

Yani bu durumda, Claire de polisi ilaçları çalabilmek için çağırmış oluyordu. "Hayır, *bu doğru değil!* Parayı ona verdim! Yirmi yedi dolar elli sent! Tezgahın arkasında da biri vardı. Gözlerimle gördüm!"

"Tarif edebilir misin?"

Claire hatırlamakta zorlandı. Sıradan, sıradan, sıradan... Adama dair bir ayrıntı hatırlamaya çalıştı ama nafile. Her şey *griydi*. Adam akılda kalmıyordu. "Orta boylu," dedi. "Ve... Sarışın. Açık tenli galiba. Mavi gözlü olabilir."

"Orta boylu, sarışın, açık tenli, mavi gözlü," dedi polis. "Hanımefendi, Morganville'deki erkeklerin çoğu bu tarife uyuyor. Farkında mısınız? Ben de dahil."

"Biliyorum."

"Giysileri nasıldı?"

Claire o konuda hiçbir şey hatırlamadığını fark etti. Ne bir gömlek rengi ne bir pantolon kumaşı hatırlıyordu.

Polis kızın yüzüne baktı ve başını iki yana salladı. "Eczacıya parasını verin hanımefendi."

"Ama..."

"Verin, yoksa bu meseleyi şehir merkezinde çözeriz." Kibar konuşuyordu ama aba altından sopa gösteriyordu. Claire dişlerini sıktı ve cüzdanını bir kez daha çıkardı. Yirmi yedi dolar elli sent. Otuz doları kalmıştı. Bay Rooney parayı katlayıp cebine koydu. "Üstünü bir dahaki sefere veririm. Bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim Memur Bey. Sorun yok."

"Tamam." Polis, şapkasının ucuna dokundu. "Hepinize iyi günler." Kötü adam oymuş gibi Claire'e dik dik baktı ve arabasına döndü.

Claire hemen Bay Rooney'ye döndü. Daha polis gözden kaybolmadan, adam sırıta sırıta eczaneye dönüyordu. Claire onun peşinden gitmeyi göze alamadı.

"Rooney seni oyuna getirdi, ha?" Eve gülümsüyordu ama şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Aldırma CB. Doğum kontrol hapı alan kızlarla hep uğraşır. Adamın huyu öyle. İki kere ödemekle kurtuldun. Hırsızlıkla suçlayıp hapse attırdığı kızlar oldu." Söyledikleri tecrübeyle sabitti anlaşılan. "İnan bana, tam bir hödük o herif. Başka bir eczane olsa..."

Ne var ki Morganville'de başka eczane yoktu.

Claire tarif edilemeyen yabancıyı unutmaya çalışarak arabaya biniyordu ki onu tekrar gördü. Polis arabası hareket etmiş, sokağın ortasına ulaşmıştı, Rooney içeride neşeyle haksız kazancını sayıyordu ve o adam, *o yabancı*, binanın köşesinden Claire'e bakıyordu.

Claire durup arkasına baktı.

Yabancı, bir adım atarak kızın görüş açısından çıktı.

Bir daha mı, asla!

Claire geri dönüp telefonunu çıkararak koşmaya başladı. Adamı takip etmeye niyeti yoktu, sadece fotoğraf çekebilecek kadar yakına gitmek istiyordu. İşte o zaman doğru söylediğini kanıtlayabilirdi.

"Claire, *dur!*" dedi Eve arkasından. Claire, arkadaşının küfredip arabadan indiğini duydu ama yavaşlamadı. Bekleyemezdi. Kesinlikle bekleyemezdi. O... O şeyin ne kadar hızlı hareket ettiğini görmüştü. Onu artık bir insan olarak görmediğini fark etti. Vampir de olamazdı. Başka bir şeydi o.

Daha kötü bir şey.

Köşeyi dönünce kalakaldı çünkü binanın yan tarafında, en az elli metre ötedeki, güneşten solmuş, terk edilmiş evlere kadar uzanan boş bir alan vardı.

Gizemli yabancıdan ise eser yoktu.

"Claire! Öyle birden koşup gidemezsin!" diye bağırdı Eve arkadan. Claire'in yanına geldi ve kızı tutup sarstı. "Ne oluyor? Başına bir şey gelse ben Shane'e nasıl..."

"Gitmiş," dedi Claire. Eve'in elinden kurtulup etrafına baktı. Yerde, kısa süre önce yağan yağmurdan kalma su birikintileri ve bir drenaj kapağı vardı. Oraya girmiş olabilir miydi? Ama kapak pas içindeydi, kaydırılsa çok ses çıkarırdı.

Claire hiçbir şey duymamıştı.

"Gitmiş mi? Kim gitmiş?"

"Şey..." Bir önemi yoktu. Claire başını iki yana salladı. "Boşver!"

"Çok iyi olur. Hadi, gidelim artık! Terk edilmiş arsalarda, ancak canına susadıysan gezersin. Sana hiçbir şey öğretemedim mi ben?" Eve arkadaşını önce binanın önüne, oradan da arabaya sürükledi. "Çocuklara yarım saate döneriz diye söz verdim. Acele etmeliyiz."

Claire öne oturup kemerini bağladı. Eve koca arabayı döndürmek için gereken devasa çemberi çizerken, Claire gizemli yabancıyı son gördüğü köşeye tekrar baktı.

İşte oradaydı. Bir anda tekrar ortaya çıkmıştı ve köşeden Claire'e bakıyordu.

Claire, "Dur!" diye haykırıp kapıyı hızla açtı. Adamı tekrar kovalamak yerine, telefonunu uzatıp bir fotoğraf çekti.

Eve frene basıp avaz avaz bağırdı ama Claire kapıyı kapatmıştı bile. "Yürü!"

"Karar ver artık! Durayım mı, gideyim mi?" dedi Eve, tekrar gaza basarak. "Sormaya korkuyorum ama az önce ne yaptın sen?"

Claire telefonunun fotoğraf galerisini açtı. Ekranda Goode Eczanesi'nin tuğla duvarı ve duvarın köşesinde siyah bir figür vardı. Saydam bir gölgeyi andırıyordu, hiç ayrıntı yoktu. *Kamera kötü*, dedi Claire içinden. Ne var ki tek sebep bu olamazdı.

Ziyaretçisi hem oradaydı hem değildi. Schrödinger'in kedisi vücut bulmuştu. Ne ölü ne de canlı. Ne var ne de yok.

"Eve," dedi Claire, telefonu uzatarak. "Ne görüyorsun?"

Eve ekrana şöyle bir baktıktan sonra önüne döndü. "Binanın yan duvarı," dedi. "Neden?"

"Başka?"

"Bak, eşya bulmaca oynamanın zamanı değil." Eve tekrar dönüp başını iki yana salladı. "Başka bir şey yok."

"Gölge bile mi?"

"Evet, hiçbir şey yok!"

Claire telefonu cebine koyup arkasına yaslandı ve düşüncelere daldı. *Neden ben görüyorum da Eve göremiyor?* Sadece Eve de değildi. Bay Rooney yalan söylüyordu belki ama yabancıyı gerçekten görmemesi de mümkündü.

Çok ama çok garipti bu.

Şehrin diğer ucundaki market, Food King'e benziyordu ama burada biraz daha az çeşit vardı. Hiç değilse stokları sağlamdı. Birlikte gerekli şeyleri aldıktan sonra, Eve abur cuburların olduğu koridora girerken, Claire chili malzemesi aldı. Shane'in öyle bir isteği olmamıştı ama geri döndüklerinde, alıp almadıklarını mutlaka sorardı.

Claire gizemli yabancıyı tekrar gördüğünde sarımsak alıyordu. Onu marketin camından gördü. Dışarıdaki adam bu kez kıza bakmıyordu.

Adam başka biriyle konuşuyordu. Ama Claire, onun kiminle konuştuğunu göremiyordu. *Eh, hiç değilse onu bu şehirdeki başka birilerinin de görebildiğini öğrendim*, diye düşündü Claire. Sarımsakları sepetine koydu ve Bay Gölge'nin konuştuğu kişiyi görebilmek için yavaşça ön tarafa yaklaştı.

Konuştuğu kişi *Oliver'dı*.

Claire içgüdüsel olarak bir adım geriledi ve hızla arkasını dönüp hazır keklere bakarmış gibi yaptı.

Dönüp tekrar bakmayı göze alabildiğinde, o ikisinin artık konuşmadığını gördü. Oliver boşluğa dalıp gitmişti. Claire'in bakışları arasında, yabancı öne eğildi ve Oliver'ın geniş alnına parmağının ucuyla dokundu.

Oliver hiç kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı.

Bir tuhaflık vardı.

Claire bir el aynası bulup marketin önünde olanları görebileceği şekilde tuttu. Bir an geç kaldığını sandı ama sonra, yabancının binanın köşesine doğru yürüdüğünü gördü.

Oliver, adamı takip ediyordu.

Oliver bu. Kendi başının çaresine bakabilir. Ama yabancının onun alnına dokunuşunu ve Oliver'ın tepkisizliğini unutamıyordu. Hiç normal değildi bu.

Claire, Eve'i bulmak için etrafına baktı ama arkadaşı ortalarda yoktu. Abur cubur koridorunda kendini kaybetmiş olmalıydı. Claire sepeti bırakıp telefonunu çıkararak kapıya yürüdü. Eve telefonu ilk çalışında açtı. "Bağırma!" dedi Claire hemen. Nefesi kesiliyor, kalbi küt küt atıyordu. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Ne? Hayır, çıkmıyorsun! Neredesin?"

"Dışarıdayım," dedi Claire, kapıdan dışarı, ısırıcı kış rüzgarına çıkarken. Buzlu su birikintileri yerde parlıyordu. Hava ağır ve nemliydi, büyük olasılıkla yine yağmur yağacaktı. "Ön camdan uzaklaşmayacağım, söz veriyorum."

"Tanrım, CB, beni öldüreceksin! Tamam, abur cubur almayacağım. İçeri gir!"

Claire, Oliver'ın binanın köşesinden kuzeye döndüğünü gördü. Telefonu kapatmadan o tarafa gitti. "Oliver'ı takip ediyorum," dedi. "Bir sorun var."

"İçeri girmen için *daha da iyi* bir sebep," dedi Eve. "Tamam, geldim, seni görebiliyorum." Sesi daha sakin geliyordu. Claire markete doğru bakınca, Eve'in elinde sepeti, kulağında telefonla cama yapıştığını gördü.

"Sadece köşeye kadar gideceğim," dedi Claire. "Bir arabaya falan binip binmediklerine bakacağım." Hava kapalıydı ama çoğu vampir, hiç önlem almadan ışığa çıkılmaması gerektiğini iyi bilirdi. Oliver tedbirli bir vampirdi.

Şapkası yoktu ama başına kadar çekebileceği, bol bir paltosu vardı.

Claire köşeye yetiştiğinde yabancının eğilip bir drenaj kapağını açtığını gördü. Paslı kapak metalik bir ses çıkararak kayarken, Oliver hiç duraksamadan yürümeye devam etti ve delikte kayboldu.

Claire, yabancının da onunla gitmesini bekledi ama adam kapağı yerine bıraktı, doğruldu ve...

Ve dönüp Claire'e baktı. Vampirler gibi beyaz değil, gri tenliydi. Ölü gibiydi. Yapış yapış, kaygan, çürük bir şeyleri andırıyordu. Gözleri göz gibi değildi. Açılan ağzı, ağza benzemiyordu.

Claire adamın ne olduğunu bilmiyordu. Beyni onu tanımlamayı reddediyordu.

Derken yaratık *eridi* ve sıvılaşarak drenaj kapağından içeri süzüldü.

Claire'in nefesi kesildi. Gözleri ardına kadar açılmıştı. Midesi bulanmaya başladı. Kendisini çok ama çok kötü hissediyordu. Sebebini anlayamadı. Çok garip bir şeye tanık olduğu kesindi ama Morganville'de neler neler görmüştü. İçinde sessiz çığlıklar patlıyordu. Sanki gördüğünü *sandığı* şeyden çok başka bir şey görmüştü.

Telefondan Eve'in metalik sesi geliyordu. Claire telefonu yavaşça kulağına götürdü. Oturmaya ihtiyacı olup olmadığını anlayamıyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Onu neredeyse... Neredeyse görecekti.

Neyi?

"Ben iyiyim," dedi fısıltıyla. "Ben..."

Dünyanın sarsıldığını ve karardığını hissetti. Düşeceğini anlayıp şaşırdı.

Canı hiç yanmıyordu.

Uyandığında, başı Eve'in kucağındaydı. Etraflarında yarı ilgili bir kalabalık vardı. Eve, bir kağıtla, arkadaşının yüzünü yelpazeliyordu. Claire gözlerini açınca rahatladı. "Ah, nihayet!" dedi. "Ödümü patlattın! Ne oldu? Yoksa biri mi vurdu?"

"Hayır." Claire kendini çok tuhaf hissediyordu. Beyni dörtte bir hızında çalışıyordu sanki. "Düştüm." Ama neden? "Bir şeye takıldım." Daha mantıklı bir açıklama olamazdı. Bir şey görmüştü. Ne gördüğünü düşünmeyi beyni reddediyordu. Gri. Gri bir şey görmüştü.

Eve kızı ayağa kaldırdı. "Dedektifçilik oyunu burada sona eriyor," dedi. "Eve gidiyoruz."

"Ama..."

"Aması falan yok. Arabaya bin. Ben alışverişi bitirip hemen geliyorum. Gözümü senden ayırmayacağım. Sakın bir yere kıpırdama." Eve çok korkmuşa benziyordu. Claire, kendisinin de korkması gerektiğini düşündü ama içinde bir düğme kapatılmıştı sanki. Bir şey yanıp kül olmuştu.

Kendini hiç normal hissetmiyordu.

Eve, Claire'i arabaya bindirip kapıları kilitledi, eğildi ve dudaklarını oynatarak, *kıpırdama,* dedi. Sonra da markete dönüp sepetlerini kasaya götürdü.

Claire başını soğuk cama dayayıp Myrnin'in numarasını tuşladı. Cevap yoktu. Nefesi yetmiyordu sanki. Boğulacak gibiydi.

"Lütfen," dedi fısıltıyla. Myrnin'e kızgın olduğunu hatırladı ama artık bunun bir önemi yoktu. "Lütfen cevap ver! Sana ihtiyacım var."

"Claire?" Myrnin'in sesi değildi bu. Zaten telefon hala çalıyordu. "Claire, ben Frank. Ne oldu?"

"Bir şey gördüm."

"Sesin iyi gelmiyor. Ne gördün?"

"Bilmiyorum." Çok yorgundu. "Olmaması gereken bir şey gördüm."

"Burada olmaması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Hayır. Ne burada ne başka yerde." Düşüncelerini düzene sokmakta zorlanıyordu. Hava gri ve sisliydi. Yağmur. Yağmur yeniden başlamıştı. Marketin parlak vitrinini, kasadaki Eve'i görebiliyordu ama hiçbir şey ona gerçek bir anlam ifade etmiyordu. Bir parçası yok olmuştu. Yanıp kül olmuştu. "Frank, Myrnin'e söylemelisin. Oliver... Oliver galiba..."

"Oliver'a ne oldu Claire? Neredesin? Cenaze arabasında mısın? Park yerinde misin? Orada bir kameram var. Seni gördüm." Frank Collins endişeliydi. Claire gülümsedi çünkü bu da olacak şey değildi. O yoktu. Kavanozdaki bir beyindi sadece. Mekanik gözlerle görüyor, mekanik kulaklarla duyuyordu ve *endişeliydi*.

"Kamerayı geri sarabiliyor musun?" dedi Claire.

"Nereye?"

"Ben düşmeden önceye. Ne gördüğümü görebiliyor musun?"

"Bekle."

Myrnin'in telefonu çalmayı kesti ve hattın diğer ucunda telesekreterin sesi duyuldu. Claire'in neşeli sesi, ona mesaj bırakmasını söylüyordu. Claire kendi kendisiyle konuşuyordu. Çok garipti.

Frank'in sesi kayboldu.

"Frank?"

"Buradayım," dedi ses, bu kez cenaze arabasının stereo hoparlörlerinden. Claire kaldıramayacağı kadar ağır gelmeye başlayan telefonu kucağına bıraktı. "Marketten çıktığını görüyorum. Oliver'ı takip ediyorsun."

"Sadece Oliver'ı mı?"

"Evet, sadece onu."

"Başka kimse yok mu?"

"Yok. Oliver köşeyi dönüyor. Drenaj deliğine giriyor. Sen yere düşüyorsun. Neyi atlıyorum?"

"Bilmiyorum," dedi Claire dürüstçe. "Ama bir şeyi atladığın kesin."

"Kayda filtre uygulayacağım. Birazdan dönerim." Bir çıt sesinden sonra, Frank'in sesi hem telefondan hem hoparlörlerden kesildi.

Claire arabanın tavanına vuran yağmur damlalarının tıkırtısını dinledi. Tıkırtı birden gümbürtüye dönüştü. Yağmur, camları gümüşten bir örtü gibi sardı.

Claire kendini yapayalnız hissediyordu. Boşlukta süzülüyor gibiydi.

Şoför kapısı birden açıldı. Eve alışveriş poşetlerini Claire'in üstüne atıp arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı. Sırılsıklamdı ve titriyordu. "Of, resmen dondum!" Anahtarı çevirip motoru çalıştırdı ve Claire'e döndü. "Sen iyi misin?"

Claire hafifçe gülümsedi ve iyi olduğuna dair bir el hareketi yaptı. İyi değildi ama Eve'in yapabileceği bir şey yoktu.

Gürültüyle yağan yağmurun altında yavaşça ilerlediler. Morganville yabancı bir dünyaya dönüşmüştü. Etraf eskisi gibi değildi. Yolları sel götürüyordu. Ne kadar ışık varsa hepsi soluktu, hiçbir yer tanıdık gelmiyordu.

Claire, Eve'in yolu nasıl bulduğuna hayret etti.

"Lanet olsun!" dedi Eve, arabayı park ederken. "Galiba koşmak zorundayız. Koşabilecek misin?"

Claire başıyla onayladı. Sersemlemişti ama güçsüz değildi. Hiçbir şeyin acelesi yokmuş gibi geliyordu ona. Bir şey hissedemiyordu. Eve koş dediyse koşardı. Koşmak, fiziksel bir hareketten ibaretti.

Poşetleri alıp kapıyı açtı ve yağmura çıktı.

Nefes almayı güçleştiren bir soğuk vardı. Yağmur, yüzüne kırbaç gibi iniyordu. Claire başını gökyüzüne çevirip durdu. Havada onu sakinleştiren bir şeyler vardı.

Derken gözleri açıldı ve zihnine akıl almayacak görüntüler doluştu. Claire çığlık attı. Kendini tutamadı. Gördüğü şeyle kendisinin arasında beyninin ördüğü duvar yıkılmış, adrenalin geri dönmüş, kalbini harekete geçirmişti.

Eve ön kapıya koşuyordu. Gök gürültüleri, Claire'in çığlığını bastırmıştı.

Çakan şimşeğin ışığında Claire, arabanın yanında gri bir şekil durduğunu fark etti. Hem bir adamdı hem de değildi.

Hiç değildi.

Claire eve koştu.

Eve içeride, üstündeki suları silkeliyordu. Claire içeri girip titrek ellerle kapıyı çarpıp kilitledi. Elindekileri oraya kadar nasıl getirdiğini bilmiyordu. Soğuktan dişleri takırdıyor, giysilerinden damlayan sular halıyı daha da ıslatıyordu.

"Tanrım, ikimiz de sırılsıklamız!" dedi Eve. "Çocuklar? Selam, biz geldik!"

Koridoru geçip saate baktı ve iç çekti.

"Of, yarım saat geç kalmışız! Shane'in aşırı tepki verdiğine dair bahse girsek ortaya ne koyarsın? Al işte, not yazmışlar. Markete gidiyorlar. Aferin beyler! Siz de ısınan bakalım. Seni bin kere aramıştır şimdi. Michael beni hiç durmadan aramış. Sen burada bekle, ben sana havlu getireyim." Eve kulağında telefonla merdivene gitti. "Michael? Tamam, sakin ol, acil durum sona erdi. Evdeyiz. Claire markette bayıldı. Şekeri falan düştü herhalde. Çok yorgun görünüyor. Şimdi biraz şeker verip iyi gelecek mi diye bakacağım..." Basamaklardan çıkıp banyoya giden Eve'in sesi giderek azalıp duyulmaz oldu.

Gitme, demek istiyordu Claire. Ses çıkarmayı da başardı ama Eve çoktan gitmişti.

Poşetleri yere bırakıp oturma odasına geçti. Su, cildinde donup buza dönüşüyordu sanki. İliklerine işleyen soğuk giderek daha derinlerine ulaşıyordu.

Amelie'ye gördüklerimi anlatmalıyım. Bildiklerimi ona anlatmalıyım.

Eve'in sesinin uğultusu hala geliyordu. Ev sıcaktı, Claire kendini daha iyi hissetsin diye çaba sarf ediyordu adeta. Güvende oluğunu bilsin istiyordu.

Ama Claire güvende olmadığını biliyordu. Kimse güvende değildi.

Arkasına döndü. Gri adam tam karşısındaydı.

Düşecek gibi olunca duvara tutundu. Yabancı, kızın karşısında durmuş, göz olmayan gözlerle ona bakıyordu. Claire boğulmak dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

"Şişşş," dedi yabancı. Sesi, dışarıda yağan yağmur, musluktan akan su gibiydi. "Şişşş! Bitti artık." Boynunda kemik yokmuş gibi başını yana eğdi. "Beni nasıl gördüğünü merak ettim. Görülmeye hazır değilim. Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum." Claire ağlamak, koşmak, kaçmak istiyordu ama bunların hiçbiri mümkün değildi. "Seni nasıl gördüğümü bilmiyorum." Yutkundu. "Kimsin sen?" O an bile sorularına cevap arıyordu. "*Nesin* sen?"

Yüz olmayan yüz, gülümsedi. Claire'in gördüğü en korkunç şeydi bu. "Magnus," dedi. "Ben, sonum."

Sonra, o soğuk, ıslak elleriyle Claire'in boğazını sıktı. Claire evin enerjisinin çığlık atarcasına gelip etrafını sardığını hissetti. Ama bu kez, ev de çaresizdi.

"Şişşş!" dedi yabancı tekrar. O son anda Claire, *hayır*, dedi içinden. *Ah, hayır! Shane, özür dilerim. Yanındakiler seni sürekli terk ettiği için o kadar üzgünüm ki. Seni seviyorum...*

Magnus kızın boynunu kırdı ve her şey birden bembeyaz oldu. Claire'in canı yandı.

Ama sadece bir an için. O anın ardından dünya küçülüp bir ışık noktacığına dönüştü ve uzağa kaçtı. Claire arkada kalmıştı.

Derken ışık yok oldu. Claire de onunla birlikte kayboldu.

KAKTÜS TEAM

9

AMELIE

"Son raporlara göre," dedi Belediye Başkanı Morrell, "şu an kaybolmuş en az otuz vampir var. Hepsi de sıradan günlük aktivitelerini yaparken, gündüz vakti kayboldu." Ofisimdeydi. Ayakta dururken, çok yorgun ve endişeli görünüyordu. Böyle görünmesi de doğaldı, uykunun hiçbirimizin göze alamayacağı bir lüks olduğunu üstüne basa basa söylemiştim. Yanında Polis Şefi Hannah Moses vardı. O da bir o kadar yorgundu ama başkan kadar dağılmamıştı.

"Rapor burada," dedi Moses, bana bir deste kağıt uzatarak. "Her birinin nerede ve ne zaman kaybolduğuna dair bulabildiğimiz tüm ayrıntılar var. Bazıları ortalık yerde kaybolmuş ama kimse bir şey görmemiş. Neler oluyor Kurucu?"

Kağıtlara baktım, biçimsiz mürekkep izleri gibi göründü hepsi. Artık hiçbir şeyin bir anlamı kalmamıştı. Çok bek-

lemiştim, duygulara ve tartışmalara kapılıp içgüdülerimden yüz çevirmiştim.

Ve artık çok geçti.

Ona yanıt vermek yerine, asistanımı çağırmak için interkomun düğmesine bastım. "Bizzie, Oliver'ı bul," dedim. "Çabuk ol! Bekliyorum."

"Hemen Madam," dedi Bizzie, her zamanki iş bilir ses tonuyla. Kısa bir beklemenin ardından, "Telefona cevap vermiyor Kurucu," dedi.

"Denemeye devam et."

Oliver olamaz. Hayır, yüksek olasılıkla, ona başka bir sebeple ulaşamıyordum. Böyle olduğuna inanmak zorundaydım. Böyle bir anda Oliver'ı kaybetmek felaket olurdu.

Şef Moses inatla aynı soruyu soruyordu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Sustu. Morrell de öyle.

Ayağa kalktım ve ellerimi arkamda birleştirip pencereye gittim. Perdeler, güneşi kesmek için kapanmıştı. Açtım. Işık yoktu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, dünyayı yıkıyordu.

Suç bendeydi.

Gümüş sağanağa baktım ve "Kökenlerimize dair ne biliyorsunuz?" diye sordum.

Camdaki yansımadan, bakıştıklarını gördüm. "Morganville'in kökeni mi?" dedi Morrell.

Benim kastettiğim bu değildi ama iş görürdü. "Bu şehri neden çölün ortasında kurduğumu hiç merak etmediniz mi? Şehrin kolaylıklarından, nehirlerden, göllerden, *sudan*

bu kadar uzağa? Güneş, vampirler için zehirden farksızken, neden bu şehri kızgın güneşin altında kurdum?" Cevabını beklemedim. Merak etmişti elbette. Herkes merak ediyordu bunu. Cevabı bilen sadece üç kişi kalmıştık. Oliver, Myrnin ve ben. "Burayı seçtim çünkü nadiren yağmur yağıyor. Yağan yağmuru da kızgın topraklar hemen yok ediyor. Burada göl yok. Nehir yok. Dere bile yok."

"Anladığımı sanmıyorum," dedi Morrell.

"Anlayamazsın." Derin bir nefes alıp ağır ağır verdim. Nefes almaya ihtiyaç duyduğum günlerin bir anısıydı bu. Vampir kanı, damarda insan kanı gibi dolaşmıyordu. Serin ve sakince akıyor, duygulardan hiç etkilenmiyordu. Bazen eski halimi özlüyordum. "Düşmanlarımız var. Bir çeşit vampir bunlar. Yaşamak için kan yerine suya ihtiyaç duyarlar. Eski dilde onlara da bize de *draug* denirdi. Yani vampir. Benim türüm karaya hükmederdi, onlarınki denizlere. Aramızda bir an bile barış olmadı. Buraya güvende olalım diye geldim. Ama deniz draug'ları bizi buldu. Geldiler. Etrafımızı bir kurt sürüsü gibi sarıp bizi teker teker avlıyorlar. Hayatta kalmak istiyorsak yapabileceğimiz tek şey var."

Pencereye arkamı dönüp Morganville'deki tüm insanların ağır sorumluluğunu omuzlarında taşıyan bu iki insana baktım. "Vampirler gitmeli," dedim onlara. "Gidebilecekleri kadar uzaklara. Bekleyemeyiz. Şu ana kadar alınanları da kurtaramayız. Gitmeliyiz çünkü deniz draug'larıyla savaşmak diye bir şey olamaz. Bir keresinde savaşmıştık. Dünyayı yerinden oynatan bir savaş oldu. Bizi mahvettiler."

Hannah Moses'ın gözlerinde bir an belirip yok olan istekli parıltıyı gördüm. Başkan Morrell hislerini daha iyi gizliyordu ama hiç belli etmeyecek kadar değil. Özgürlük düşüncesi vardı zihinlerinde. Aslında haklıydılar ama sandıkları anlamda değil. "Demek Morganville'den gideceksiniz," dedi Morrell, tane tane. "Demek hepiniz. Peki ne zaman?"

"En kısa zamanda," dedim. "Zaten yeterince oyalandık." Masaya dönüp interkomun düğmesine bastım. "Oliver?"

"Ulaşamadım Madam," dedi Bizzie. "Telefonu çalıyor ama telesekretere bağlanıyor. Common Grounds'ı ve evini denedim. Hiçbir yerde ondan iz yok."

Yer, ayağımın altından kaydı sanki. Yavaşça koltuğuma oturdum. Ağzıma tuz ve kül tadı geliyordu. Oliver bu şartlar altında telefonunu asla kapatmazdı. Mutlaka cevap verirdi. Asla ortadan kaybolmazdı.

Gitmişti. Bir olasılık daha elimden alınmıştı. Dünyamdan bir parça daha koparılmıştı. Draug, geriye sadece bana gözlerinde ölümcül bir umutla bakan bu insanlar kalana kadar, bütün dünyamı parça parça alacaktı.

Artık yalnızdım. Korunmasızdım.

"Madam?" İnterkomu açık bırakmıştım. "Madam?"

"Myrnin," dedim. "Myrnin'i bul. Ona laboratuvarından *ayrılmamasını* söyle. Gitmek için gerekli hazırlıkları yapsın. Bizzie, masanda siyah bir dosya bulacaksın. Mührü kır ve talimatları uygula. Hepsi bitene kadar, hiçbir koşulda masandan ayrılmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet Madam." Sesi meraklıydı ama tedirgin değildi. İnterkom çıt diye kapandı.

Olmuştu işte. Artık ne olursa olsun, tren yoluna devam edecekti.

Morrell'le Moses'ı neredeyse unutuyordum. Durdukları yerden hala bana bakıyorlardı. İnsan oldukları, nabızları attığı ve güvende oldukları için onlara karşı nefret duydum. Umutları, içimi nefretle dolduruyordu. El eleydiler. Kimsenin görmeyeceğini düşündükleri gizli bir aşk vaadiydi bu.

O kadar çok şey yitirilmişti ki.

"Bizden ne yapmamızı istersiniz?" dedi Richard Morrell. Ailesinden dört kişi o koltuğa oturmuştu ve birçok açıdan, en iyileri Morrell'dı. Kökü çürük bir aileydi ama her nasılsa, böyle güçlü, sağlıklı bir dal vermişti.

Ve Hannah Moses... Onun ailesinin de burada uzun, gurur duyulacak bir geçmişi vardı. Hannah uzak bir savaşa gitmiş, sonra yanımıza dönmüştü. Güçlü, cesur, sadık ve zekiydi.

Ona üzülüyordum.

Konuşmamı mümkün kılacak, kesik bir nefes aldım. "Morganville halkına bir duyuru yapmanızı istiyorum," dedim. "Onları yarın gün batımında Kurucu Meydanı'na getirin. Orada, biz giderken size özgürlüğünüzü vereceğim."

Onlara bakamadım. Bakışlarımı Hannah'nın verdiği rapora çevirdim. Raporun hiçbir değeri yoktu. Çoktan yok olmuş bir dünyaya aitti o.

Mırıldanarak veda ettiler. Odadan çıkarlarken onlara bakmadım.

Kapının kapandığını duydum. Yalnızdım.

Çok ama çok yalnızdım.

KAKTÜS TEAM

tg: kaktusunx

10

CLAIRE

Dünya yok olmuştu ama onu hala tutan bir şey vardı. Bir ipti sanki bu. İnce, görünmez bir ip. Claire o ipe bağlı bir balon gibi salınıp duruyordu. Öldüm. Aklında yalnızca bu vardı ama Claire bu düşüncenin ne anlama geldiğini bilmiyordu artık. Öldüyseniz, öldüğünüzü *bilmemeniz* gerekirdi. Ya ölüydünüz ya da değil. Schrödinger'in kedisi gibi.

Kutudaki kediyim ben. Zehir de var. Kedi canlı olabilir. Kedi ölü olabilir. Kutuyu açana kadar bilemezsin. Belirsizlik.

Öldürüldüğünüzde bile fizik kurallarının yok olmaması tuhaftı.

Claire hiçbir şey hissedememesi gerektiğini düşündü ama hissediyordu. Sıcaklık. Birinin kollarındaymış gibiydi. Güvende.

Zifiri karanlık biraz yumuşayıp grileşti, sonra da solgun bir gölge oldu. Gölgenin içinde kıpırtılar vardı. Kıpırtılar,

Claire odaklandıkça netleşti. Eski, siyah beyaz bir televizyona bakmak gibiydi. Tek farkı, Claire'in televizyonun içinde olmasıydı.

Cam Ev'in oturma odasında dikiliyordu. Aynı zamanda da yerde yatıyordu. Başı bir yana dönmüş, kolları iki yana açılmıştı. Saçı, yüzünü kapatmıştı. Gözleri açıktı.

Eski Claire'di bu. Eski Claire ölmüş, yerde yatıyordu.

Yeni Claire, eskisinin başında dikiliyordu. Bütün bu olanları garip buluyordu ama üzgün değildi. Korku da duymuyordu. Sadece merak ediyordu. *Kutudaki kedi,* dedi içinden. *Aynı anda iki şeyim. Myrnin buna bayılırdı.*

Bir şey duymaya başladı. Elektriği andıran, silik bir vızıltı. Hayır, bir titreşim. Yoğunlaşınca, bunun bir insan sesi olduğunu anladı.

Eve'in sesiydi bu. Merdivenlerden indikçe, ses anlaşılır oldu. Havluyla saçını sildiği için sesi boğuk geliyordu. "Çok fena yağıyor." Sesi eskisinden farklıydı ama hala tanıdıktı. Claire'in bulunduğu bu varolmayan yerde yankılanıyordu. "Kısa sürede dineceğini sanmam. Bizimkiler birkaç dakikaya gelirler. Çok uzağa gidememişlerdir." Merdivenden inince havluyu boynuna doladı. Elinde güzelce katlanmış bir havlu daha vardı. "Claire? Mutfakta mısın? Bana kola getirsene!"

Eve o tarafa yürümeye başladı. Claire, *özür dilerim,* dedi içinden. Çok ağır gelecekti. Çok zor olacaktı.

Önce Eve'in, yanından geçip gideceğini sandı. Claire'in bedeni kanepenin arkasındaydı. Tek bir açıdan görülebi-

liyordu. Ama eski Claire'in ıslak giysilerinden süzülen su, minyatür bir dere olmuştu. Eve kaydı, dengesini sağladıktan sonra yeri silmek için eğilince, Claire'in ayağını görebileceği bir açıya geldi.

Eve yavaşça doğruldu. "CB?" Kuru, alçak bir sesle konuşmuştu. "Ah, Tanrım! Yine bayılmışsın. Seni hastaneye götürmem gerektiğini biliyordum. Of, of, of!.." Masadaki çantayı karıştırdı ve bir gofret çıkardı. "Sana şeker takviyesi yapacağız. Şekerin düştü. Hemen iyi gelecek..."

Eve bir sandalyeyi itti ve elinde gofretle eski Claire'in yanına eğildi. Kızı hareket ettirince, Claire'in başı ters bir açıyla yana düştü.

Eve, Claire'in açık gözlerini gördü. Boş boş bakan, açık gözlerini.

Donakaldı. "Claire?"

Yeni Claire, Eve'in yanına çöktü. *Buradayım*, dedi. *Korkma!*

Eve onu hiç duymuyordu. Gözlerini eski Claire'den ayırmadı. Dehşete düşmüştü. Gördüklerine inanamıyordu. "Claire?" Güçlükle çıkan sesi içler acısıydı, titriyordu. Claire'in nabzına baktı. "Claire!" Sesi, bu kez korkunç bir çığlıktı.

Dur, dedi Claire ama işe yaramadı. Eve'e her şeyin yolunda olduğunu söyleyemeyecekti. Yolunda da değildi zaten. Orada yatan kendi bedeniydi. Claire ölmüştü. Hayır, öldürülmüştü. Sessizce ve kimse görmeden. Eve bununla yüzleşirken, Claire çaresizce izlemek zorundaydı.

Gotik makyajının altında bembeyaz olan Eve'in nefesi kesildi. Kendini toplamaya çalıştı. Claire'in bedenini düzelterek ağzını açtı ve suni solunum yapmaya başladı. Claire eski göğsünün kabarıp küçülmesini seyretti. Eve hararetle kızın kaburgalarını saydı. Bir avcunu onun göğsüne koydu, diğer eliyle de destekleyerek beş sert hareketle kalp masajı yaptı. Bir suni solunum ve ardından beş sert hareket daha.

Dur, dedi Claire. *Eve, ne olur dur!*

Sesini Eve'e duyuramıyordu. Boşuna çabaladığını ona anlatamıyordu.

"Claire! Claire, geri dön! Seni *cadaloz*, geri dön!" Eve tir tir titreyerek hıçkırmaya başladı. İşe yaramasa da denemeye devam etti.

Holden sesler geldi. Anahtar kilide girmişti.

Claire doğrulup o tarafa yöneldi. Artık bir önemi olmasa da farkına bile varmadan Eve'in yanından dolaştı. *Neden yerin altına doğru kaymıyorum,* diye sordu kendi kendine. Daha bunu düşünürken, zeminin ayaklarının altında yumuşadığını hissetti ve istese yerin altına girebileceğini anladı. Tavanın üstüne de çıkabilirdi. Onu tutan tek şey, eski Claire'in bakış açısıydı.

Kilit döndü, kapı açıldı ve Michael'la Shane içeri girdiler. Shane kapıyı kapatıp kilitledi ve montunu silkeleyip kapüşonunu açtı.

Claire, Shane'i o anda, o haliyle, onun adına henüz her şey yolundayken dondurmak isterdi. Shane hafifçe tebes-

süm ederek kızın adını söylüyordu. Claire'in onu karşılamasını bekliyordu.

Ama sonra Eve, oturma odasından onlara seslendi. "Yardım edin!" dedi ızdırap ve panikle. O bir anlık huzur ve hayatın sıradanlığı paramparça oldu.

Michael ve Shane, Yeni Claire'in soyut bedeninin üstüne doğru koştu. Shane duraksamadı. Michael bir an bocaladıktan sonra hafifçe döndü ve koşmayı sürdürdü.

Claire, olacakları seyretmek istemiyordu.

Ne var ki Yeni Claire, Hayalet Claire... sırtını da dönemezdi. Oturma odasına süzüldü. Michael, dudakları dehşetle aralanan Eve'in yanına diz çöktü.

Gelip yanlarında duran Shane'in yüzü duvar gibiydi.

Eve hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere oturdu. Michael kızı önünden çekti, elini Claire'in kalbinin üstüne, sonra da boynuna götürdü.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir andan sonra Claire'in bomboş bakan gözlerini kapattı ve öne atılmaya çalışan Eve'i tuttu. "Hayır," dedi fısıltıyla. "Hayır. Faydasız. Eve, o öldü. Öldü!"

Eve birkaç saniye Michael'a direndikten sonra onun kollarına yığıldı. Michael kızı bir süre kollarında salladıktan sonra başını yukarı çevirdi. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Claire onu hiç bu kadar insan gibi görmemişti.

Michael, Shane'e elini uzattı. Destek olmak için mi, engel olmak için mi, Claire bilmiyordu. Muhtemelen Michael da bilmiyordu.

Claire, Shane'e yaklaştı. Ona çok yakındı. *Hala seninleyim*, dedi. *Gitmiyorum.*

Shane yerinden kımıldamıyordu. Orada yoktu sanki. Claire ne kadar ölüyse o da öyleydi sanki. Claire içten içe *diğer* Shane'i kendi olduğu tarafta görmeyi bekleyerek etrafına baktı ama kimse yoktu.

Shane'in içinde ölen her neyse, Claire'in olduğu yere gelmiyordu.

"Boynu kırılmış." Monoton, tüyler ürperten, alçak bir sesle söylemişti bunu. "Kendi kendine düşmedi. Öldürülmüş." Bakışları Claire'deydi ama gözlerinin içi, karanlık ve cansızdı. "Kimin yaptığını biliyorum."

Michael elini yavaşça indirdi. "Ne?"

"Onu kimin öldürdüğünü biliyorum," dedi Shane.

Bilemezdi. Claire'in bildiği kadarıyla Magnus'u hiç görmemişti. Aklından ne geçiyordu böyle?

Shane ağlamıyordu. Sinir krizi de geçirmiyordu. Adeta taş kesilmişti. Claire onu hiç böyle görmemişti. En hiddetli anında bile. Shane hem boşluğa düşmüş hem de Claire'in anlamadığı bir şeyle dolmuş gibiydi.

"Shane, sen ne..." Michael, Eve'i başından öpüp ayağa kalktı ve yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildi. "Şu an şok yaşıyorsun."

"Evet," dedi Shane. Sesi hala o korkunç soğukluğu taşıyordu. "Evet, herhalde öyledir. Daha sonra yaşayacağım şeylerden iyidir."

"Shane..."

Shane, bakışlarını Claire'den ayırıp Michael'ın gözlerinin içine baktı.

Michael bir adım geriledi.

"Yoluma çıkma," dedi Shane. "Seni öldürürüm! Onunla arama giren herkesi öldürürüm!"

Eve güçlükle ayağa kalkıp Michael'ın koluna girdi. "O öldü Shane! Tanrım, sanki..."

"Çok ciddiyim," dedi Shane. "Ben dönene kadar ona dokunmayın! Yoluma da çıkmayın!"

Shane, ne yapıyorsun, diye bağırdı Claire. Onun içinden geçmeyi denedi. Shane bir şey hissettiyse bile bunu belli etmedi. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. *Dur! Gitme!*

Shane mutfağa gidip dolaptan Eve'in vampirlerle ilgili acil durumlar için hazır bulundurduğu siyah çantalardan birini aldı. Claire ızdırapla onun peşinden gitti. Shane'i durdurmak istiyor ama hiçbir şey yapamıyordu. Shane çantayı açıp kontrol etti. Çantada gümüş nitrat şişeleri, kazık ve yaylı tüfek vardı.

Michael belli bir mesafeden seyrediyordu. "Shane, bana en azından nereye gittiğini söyle. Lütfen kardeşim! Lütfen!"

Shane fermuarı kapatıp çantayı omzuna attıktan sonra Michael'a baktı. Siyah gözleri dipsiz kuyular gibiydi. "Döneceğim," dedi. "Onu götürmelerine izin verme!"

Ön kapıya yürüdü. Michael koridorun başına kadar Shane'i takip etti ve kolunu yanına gelen Eve'e doladı. Birlikte Shane'in peşinden baktılar. Shane bir kez onlara döndü ve bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Claire, Shane'i takip etmeye çalıştı. Kapalı kapı önemsizdi. Claire ahşabın içinden kolayca geçti. Kalın tahta tabakası görüş alanının içinden geçip gitti ama sonra Claire bir bariyere takıldı. Katıdan çok plastiğe benziyordu. Claire ittikçe esnedi.

Bütün gücüyle yüklenince bariyer kırıldı ve Claire eşiğin ötesine geçti.

Orada yağmurdan bir gümüş perde vardı. Shane kapüşonunu kaldırıp koşarak perdeyi aştı. Claire peşinden gitmek istedi ama kapıdan uzaklaştıkça seyreliyordu. Genişliyor, soluyordu.

Evden ayrılamadığını söylerken Michael'ın anlatmaya çalıştığı buydu işte, diye düşündü. Tanıştıklarında Michael, gündüzleri görünmez olan, geceleri vücut bulan bir hayaletti.

Onu ev kurtarmıştı.

Bunu ev yaptı, dedi Claire içinden. *Michael gibi oldum. İçeride kalmak zorundayım.*

Eve dönmek daha zordu. Claire bir anafora kapılmış gibiydi ama bariyeri tekrar aşıp kapıdan içeri girmeyi başardı.

Ev çok sessizdi. Michael hala oradaydı. Claire bir an onun, kendisini görebildiğini sandı ama Michael sadece dalıp gitmişti.

"Nereye gitti?" dedi. "Anlamıyorum..."

Eve anlamıştı. Yüzünü bir havluya siliyordu. Gözleri kızarmıştı, gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Myrnin'i bu-

lacak," dedi. "Onun yaptığını düşünüyor. Myrnin onların peşine daha önce de düştü."

Michael bir kıza, bir kapalı kapıya baktı. "Tanrım," dedi fısıltıyla. "Haklı olabilir."

Hayır, dedi Claire içinden. Dehşete düşmüştü. *Hayır, olamaz!*

Ya Shane, Myrnin'i öldürecekti ya da Myrnin, Shane'i. Hem de boşu boşuna.

Claire, mezarlığı andıran atmosfere yakışan bir hayalet olarak, siyah beyaz oturma odasının tam ortasında durdu ve bağırmaya başladı. Varlığının özünden kopan, öfke ve çaresizlik dolu, kabus gibi bir çığlıktı bu.

Eve'le Michael bu çığlığı duymadılar.

Claire tamamen tükenerek yere yığıldı.

Yapma, dedi içinden. *Lütfen yapma!*

11

SHANE

Claire ölmüştü ve ben bunu *hissedemiyordum*. Orada durup ona baktım. Yerdeydi. Michael onun duruşunu düzeltip gözlerini kapamıştı. Yüzü solmuştu. Bana bir daha dokunamayacak o ellere baktım. Yıkılmam gerekirdi. Eve gibi ağlamalıydım. *Michael* bile ağlıyordu.

Ben yapamadım. *Hissedemiyordum*.

Ama hiçbir şey hissetmiyor da değildim. İçimi karşı konamaz bir baskı ve saf, vahşi bir duygu doldurdu... Öfke.

Boynundaki izleri görebiliyordum. Belirgin olmasalar da oradaydılar. Tıpkı benim boynumdakine benzeyen parmak izleri. Claire beni kurtardığı için ben ölmemiştim.

Ama ben onun yanında olamamıştım. Kimse olmamıştı. Vampir buraya gelip onu beklemiş, boğazını sıkmış, boynunu kırmıştı.

Hiç değilse onu boğarak öldürmemiş, o kadar da acı çektirmemişti.

Evimize kolayca girebilecek üç vampir vardı. Michael dışarıdaydı. Arabada, yanımdaydı. Amelie... Onun o beyaz ellerini kirleteceğine hiç ihtimal vermiyordum. Hayır, bunu yapan, bize daha önce de ihanet eden kişiydi.

Myrnin.

Benden beklenenleri yapmam gerekiyordu. Claire'in yanına çöküp ona sarılacak, ağlayacak, içimdeki dayanılmaz baskıya teslim olup kendimi koyverecektim. Ama henüz değil. Henüz vakti gelmemişti.

Hayır. Önce birine bunu ödetmek istiyordum.

Vampir çantasını alıp evden çıkarken, aklımda başka hiçbir şey yoktu. Buz gibi yağmur yüzüme vurunca, bana başka bir şeyin daha vurmasını bekledim. Az önce gördüklerimin gerçek darbesini yemeye hazırlandım.

Ama içimdeki baskı, o katıksız öfke dışında hiçbir duyguya yer bırakmıyordu.

Koştum. Yağmur yüzünden önümü göremiyordum. Birkaç kez yanlış yollara saptım ama sağanak yavaşlamaya başladığında Day'lerin evine yaklaşmıştım. Yollardaki sular kaldırım seviyesine yükselmişti. Her sokak bir nehirdi. Her türlü atık, sele kapılmış gidiyordu. Ülkenin bu bölgesinde, kuru nehir yataklarında yakalanırsanız, sizi kilometrelerce sürükleyip öldürecek, sonra da kumlara yayılıp yok olacak su baskınlarından biriydi bu.

Ama şehirde öyle olmazdı. Şehirde siz akıntıya karşı ilerledikçe, sadece ayakkabılarınız ve pantolonunuz ıslanırdı.

Day'lerin evi, hala dinmeyen yağmurun altında bir *deja vu* gibi belirdi. Cam Ev'le neredeyse tıpatıp aynıydı. Tek farkı, büyükanne Day'in orayı daha temiz tutması ve pencerelerden görünen sarı, sıcak ışıklardı.

Claire, yaşlı kadını severdi. Ölmeden önce. Evin boş verandasına şöyle bir baktıktan sonra, komşu evle aralarında kalan, yüksek tel örgülerle çevrili sokağa daldım. Orada ışık yoktu. Fırtınanın doğal olmayan aydınlığında, eskisinden de uğursuz bir havası vardı. Yağmur sokağı yıkamış ama birinin, *bir şeyin,* saldırmak için fırsat kollayarak sizi izlediği duygusunu yok edememişti.

Umrumda değildi. Saldırırsa saldırsın diyordum. Bir saniye bile bekleyemezdim.

Myrnin beni izliyorsa bile, kulübeye kadar yürümeme izin verdi. Claire zincirli ön kapı dışındaki bir girişi kullanıyordu ama benim başka giriş arayacak sabrım yoktu. Sağlam bir tekme, kapıyı çürük menteşelerinden söküp açtı.

Çantayı açıp gümüş kaplama el fenerini çıkardım. Hurda dolu kulübe aydınlandı. Birkaç kutuyu tekmeleyerek yoldan çekince, aşağı inen merdiven ortaya çıktı. İlk birkaç basamak tozluydu. Devamında ise beton, yerini cilalı mermerlere bırakıyordu. Merdivenden inildikçe dehliz genişliyordu.

Laboratuvarda ışıklar yanıyordu. Merdivenin yarısına gelince feneri söndürdüm. Sessiz hareket etmeye gerek görmüyordum. Myrnin oradaysa -ki orada olduğunu tüm benliğimle umuyordum- geldiğimi zaten anlardı.

Toplanıyordu.

Eski, devasa bir bavul gördüm. Myrnin kitap seçip bavula koyuyordu. Laboratuvar, her zamankinden daha dağınıktı. Claire görse -*ama artık göremezdi*- toplamak zorunda kalacağı için yakınırdı.

Myrnin kitaplara dalmıştı, bana hiç bakmadı ama geldiğimin farkındaydı.

"Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum acaba?" Bir şeyler daha söyledi ama artık onu duymuyordum.

"Onu bulduk," diyerek lafını böldüm. "Tam bıraktığın yerde." Çantayı ayaklarımın dibine bıraktım. Üstümden akan sular yerde birikiyordu. Kanvas çanta da sırılsıklamdı. Ama hiçbir önemi yoktu bunların. Çantayı açıp yaylı tüfeği çıkardım.

Harekete geçebilirdi. Saldırmaya, kaçmaya ya da kendini korumaya çalışabilirdi.

Yapmadı. Claire'in acınası, sersem, dengesiz patronu, deli deli bakan gözlerini bana dikip öylece durdu. Ayağında, Claire'i hep güldüren, o tavşanlı terlikleri vardı.

Claire bir daha hiç gülümseyemeyecekti.

Yaylı tüfeği kaldırdım. Doluydu. Özel bir ok takılıydı. Gümüş ucundaki kanca sayesinde kolay kolay çıkmazdı.

Onun canını yakmak istiyordum.

Yine kıpırdamadı. Siyah gözlerini iyice açıp donmuş gibi durdu. Vampirler böyle yapabiliyorlardı. Bazen o kadar sessiz olurlardı ki onları bir heykelden ayıramazdınız. Onlardan nefret etmemin sayısız sebeplerinden biri de bu özellikleriydi.

"Bana sebebini söyle," dedim. Öfkem sesime yansımıyordu ama o ses yine de benimkine benzemiyordu. Claire'in tanıdığı Shane'e ait değildi o ses. Ben artık o Shane değildim. Bir daha da asla olmayacaktım. "Amelie yüzünden mi? Yarım kalan işleri tamamlamanı mı istedi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Myrnin. Elindeki kitabı masaya bıraktı. Yaptığı aptalcaydı çünkü o kitabı kalbine siper edip oku durdurabilirdi. Bana göre hava hoştu. "Shane, neler oldu?"

Sesi içtendi. Gerçekten endişelenmişe benziyordu.

Parmağım tetiğe değdi. İsabet ettirmemem imkansızdı. Oku göğsüne, tam kalbine gönderecektim. Acı içinde kıvranarak, tam da hak ettiği gibi ölecekti.

Yüzüne saf bir korku yansıdı. "Claire'e bir şey mi oldu?" dedi usulca.

Boğazımdan, insani hiçbir yanı olmayan bir haykırış çıktı. Bastırdığım, içime kilitlediğim hiddeti, hırsı, her şeyi taşıyordu bu haykırış.

Benim için çok tanıdıktı. Evimi, içinde Alyssa'yla birlikte yanarken gördüğümde, aynı haykırışı duymuştum. Yine o haykırışın, annemi bulduğum o kirli otel odasının banyosunda yankılandığını da unutmamıştım.

Myrnin de o sesi tanıyor olmalıydı. Gözleri doldu ve "Hayır," dedi. "*Hayır!*"

Ve o anda, onun yapmadığını anladım.

Ama bunu kabullenmek istemedim. Onu vurmak istemiştim. Hala da istiyordum. Bir şeyler yapmaya ih-

tiyaç duyuyordum ve Myrnin, Claire'e çok yakındı... İstiyordum ki...

İstiyordum ki o da benim çektiğim acıyı çeksin.

Kollarını kendi vücuduna doladı ve başını eğdi. *Hayır, hayır, hayır,* diye mırıldanarak iki yana sallanmaya başladı.

Başını tekrar kaldırana kadar bekledim. Tüfeği hala indirmemiştim.

"Ateş et!" diye bağırdı. Doğrusu bunu hiç beklemiyordum. Vahşi sesi beni afallattı. "Hiç durma! Ne fark eder ki?" Masada üst üste dizili kitaplara vurup hepsini etrafa saçtı. Bir tanesini kapıp sayfalarını yırtmaya başladı. Kağıt parçaları, ölen kuşlar gibi yere doğru süzülüyordu. "Hadisene! İkimize de iyi gelir!"

Tetiği çekmeme ramak kalmıştı. Tetiğin kıpırdadığını hissediyordum. Parmağımın küçük bir hareketi onu öldürecekti.

Ama bunun yerine, yavaşça tüfeği indirdim. "Sen yapmadın."

"Hayır! Tanrım, *hayır!*" Yırtık sayfalardan bir avuç alıp sıktı. "Ben yapmadım."

"Öyleyse kimdi?" İçimdeki öfke kaybolmuştu ve hiç iyi olmamıştı. Çünkü geride bir boşluk kalmıştı. Claire'in bana öğrettiği kadarıyla, boşlukların dolması bilimsel bir zorunluluktu. Öfkenin yerine başka bir şeyin geleceğini biliyor ve buna direniyordum. O duyguyu bir daha asla yaşamak istemiyordum. O duygudan ne kadar kaçınabilirsem, Claire o kadar geç yok olurdu. "Amelie bizim peşimize başkasını göndermiş olabilir mi?"

"Claire nasıl..."

"Boynu kırılmış," dedim. O anda yer, ayaklarımın altında hareket etmiş gibi oldu. Oturmam gerekebileceğini düşündüm ama ayakta kalmayı başardım. *Claire'in aksine. O, tüm narinliğiyle, çaresizce yerde yatıyordu...* "Biri onun boynunu kırmış."

İşte o anda gerçeğin farkına vardım.

Üzüntü ve şok, beton bir duvar gibi üstüme devrilince dizlerimin üstüne çöktüm. Yaylı tüfeğin taş zemine düştüğünü duydum. Yere düşmek can yakardı, biliyordum. Ama içimdeki acı öyle büyüktü ki düşmenin acısını umursayacak halde değildim.

İki kolumu da kendime doladım. Hislerimi içimde tutmaya çalışıyordum ama olmuyordu.

Bana yaklaştığını biliyordum. Elime bir kazık almalı, her şeye hazır olmalıydım ama içimdeki kararmış, taş kesilmiş bir yan, vampirin işimi bitirip bitirmeyeceğini bile umursamıyordu. *Keşke beni günler önce öldürseydi,* diye iç geçiriyordum. *Bunları yaşamak, hissetmek zorunda kalmazdım.*

Gözleri açıktı, boşluğa bakıyordu ve ben ona dokunmaya bile cesaret edememiştim. Kaçmıştım.

Myrnin omzuma dokundu. Bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum ama dikkatimi ona veremiyordum. Yavan sözlerini, ne kadar üzüldüğünü duymak istemiyordum. Claire benimdi ve ölmüştü.

Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim. Kız kardeşimi kaybetmek bile beni bu kadar yıkmamıştı. Annemi kaybetmek bile...

Kalbimin hala neden attığını anlayamıyordum.

"Shane," dedi Myrnin. Ardı ardına gelen acı dalgalarını yaracak kadar sertçe sarsıyordu beni. "*Shane!* Beni dinle. Çok önemli!"

Nefes almaya çalıştım. Sonra bir tane daha. Ringde on iki raunt dayak yemiş gibiydim. Kanım içime akıyordu.

Claire ölmüştü ve artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Shane!" Yere çökerek iki omzumdan tutup öyle bir salladı ki dişlerim birbirine çarptı. Hüzünlü, siyah gözlerinin çok derinlerinde, kırmızı bir parıltı vardı. "Lanet olsun sana çocuk! *Beni dinle!* Nerede? *Nerede* öldü?"

Her şey nasıl da bir anda değişmişti. Kapıyı açtığımda hala bir bütündüm, hayattaydım, kendimdeydim. On adım sonra ise... "Evde," dedim, çatallı bir fısıltıyla. "O evde."

"Tanrım bana mukayyet ol! *Aptal!*" Myrnin beni de çekiştirerek ayağa kalktı ve sürüklemeye başladı. Bir oyuncak gibi birkaç metre sürüklendikten sonra yere basmayı başardım ve yoluna çıkan kitaplarla sandalyeleri iki yana tekmeleyerek ilerleyen Myrnin'e ayak uydurmak için koşmaya başladım. Gideceği yere en kısa yoldan gitmeye kararlıydı. Koca bir laboratuvar masasını yerden kaldırıp duvara geçirdi.

Duvardaki bir kapının önünde durduk. Kilitliydi. Myrnin sadece bir an kapıya baktıktan sonra asma kilidi çekip kopardı.

Sonra da kapıyı menteşelerinden söküp attı.

Arkada siyah bir boyut kapısı vardı. Doğruca evimize çıktığını biliyordum. Claire tam o kapının önünde düşmüştü. Büyük olasılıkla kapıyı aktive etmeye çalışıyordu.

Tanrım, kafamda sürekli o anı yaşıyordum. Claire tehlikeyi fark edip boyut kapısına koşuyor, kapıdan geçemeden...

Ölüyor.

Myrnin kıpırdamadan durup konsantre oldu. Karanlığın içinde bir renk belirdi ama hemen kayboldu. Myrnin bir daha denedi. Sonra bir daha.

Hiçbir şey olmadı.

"Onu kurtarabileceği sanıyorsun," dedim. Üzüntü, tüm ağırlığıyla beni eziyor, halsiz bırakıyordu. "Yapamazsın. O öldü Myrnin."

"*Ev*, aptal çocuk! *Ev* onu kurtardı. Bunu daha önce de yapmıştı. Şimdi dördünüz orada yaşarken her zamankinden daha güçlü. Denememiş *olamaz!*"

Michael. Ev, bir keresinde Michael'ı kurtarmıştı. İçimde çılgın, çaresiz bir umut yeşerdi. Daha önce hiç güneş görmemiş gözlere vuran bir güneş ışığı gibi. Ama sonra umut, geldiği gibi gitti. "Michael'ın bedeni kaybolmuştu," dedim. "Ev onu kurtarınca bedeni yok oldu. Bunu bana kendisi söyledi. Claire'inki hala orada. Ev denemişse bile başaramamış." Fark ederdim. Hala orada olsa bunu mutlaka hissederdim. Onun varlığını hissetmemiş olabileceğime inanamazdım.

Myrnin beni dinlemiyor, bilmediğim bir dilde bir şeyler sayıklıyordu. Tonlamalarından anlaşıldığı kadarıyla, siyah boyut kapısına bakarken, sarhoş bir denizci gibi ağzına geleni söylüyordu. Sonra anladığım dile döndü. "Peki," dedi. "Öldür beni o zaman, seni pis kereste yığını! Çok istiyorsan beni öldür ama ne olursa olsun *geliyorum!*"

Benimle konuştuğunu sanmıştım ama Myrnin benimle değil, *Cam Ev*le konuşuyordu.

Siyah kapıya daldı. Böylesinin iyi bir fikir olmadığını ben bile biliyordum. Claire bu konuda çok açık konuşmuştu. Karanlık, vampiri bir mürekkep havuzu gibi yuttu. Siyahlığa çeşitli renkler dağıldı ve karanlık anında kayboldu.

O kadar.

Durup bekledim ama hiçbir şey göremedim. Belki de sadece yok olmuştu. Ölmüştü. Belki hepimiz ölecektik o gün. Kötü bir yan göremiyordum bunda. Tek olumsuz tarafı, benim sona kalmamdı. Her zamanki gibi.

Artık buna bir son verecektim.

Karanlık deliğe dalmadan önce, gidip vampir çantasını alacak kadar sağduyum kalmıştı. Aklımda tek bir şey vardı.

Ne olur Claire'i bir kez daha görmeme izin ver!

Çünkü her şeyin sonu gelmeden önce, istediğim başka hiçbir şey yoktu.

12

CLAIRE

Boyut kapısı bir anda duvarda siyah bir balon gibi belirdi. Claire, Eve'in korku dolu çığlığını duydu.

Kapının açılışını, eve doğru yapılmış çok garip bir basınç gibi hissetmişti. Sanki dünya bir göldü ve içine bir taş atılmıştı. Ardından da bir çan ortadan ikiye bölünmüş gibi bir ses geldi.

Myrnin boyut kapısından dışarı fırladı.

Dengesini sağlayamayıp Eski Claire'in yanı başına devrildi. Doğrulurken o kıpırtısız yüze baktı ve donakaldı. Oraya yaklaşan Yeni Claire, daha önce kendi bilincine varma izni vermediği bir şeyi kavradı.

Myrnin ona değer veriyordu. Gerçekten değer veriyordu. Yerine başkasını bulabileceği, laboratuvar önlüğü içindeki herhangi sıcak bir beden gibi gördüğü, önemsiz bulduğu birinin cesedine böyle bakamazdı. Yüzünde müthiş bir keder vardı.

Claire'in içi biraz da olsa sızladı.

Myrnin ayağa kalkmıştı ki Shane bembeyaz bir yüz ve bir buz tabakasıyla boyut kapısından çıktı ve nefes nefese, titreyerek yere düştü. Eve haykırarak, Shane'in yanına koştu.

Michael dikkatle Myrnin'e bakıyordu. Her şeye hazırlıklıydı. Gözlerinde kırmızı bir ışıltı vardı. Bir uyarıydı bu.

"Shane?" dedi Michael, gözlerini Myrnin'den ayırmadan. "İyi misin dostum?"

Shane cevap vermedi. Eve ona yardım etmek için eğildi ama Shane kızdan kaçıp sürünerek *-sürünerek-* Eski Claire'in cansız bedeninin yanına gitti.

Oturdu ve özenle onu kollarına aldı. Claire'in başı korkunç bir açıyla geriye düşünce, Shane inleyip kızın bedenine sıkı sıkı sarıldı.

Ve yavaşça öne arkaya sallanmaya başladı.

Hayır, dedi Claire. *Yapma! Ben buradayım. Ne olur böyle yapma! Lütfen bu kadar üzülme!* Shane'e dokunmaya çalıştı ama elleri genç adamın içinden geçti. Shane çok kötü görünüyordu ve Claire'in elinden bir şey gelmiyordu.

Bırak beni, diye bağırdı eve. Duvarlara boş yere vurmaya çalıştı. Elleri duvarların da içinden geçiyordu. *Lütfen onun yanına gitmeme izin ver!*

Eve yumruklarını sıktı ve hıçkırarak yüzünü kaçırdı. Tekrar ağlamamak için çabalıyordu.

Myrnin ise... Boşluğa bakıyordu. Shane'in farkında bile değildi. Kollarını iki yana açarak, yavaşça kendi etrafında bir tur attı.

Claire, Myrnin'e yaklaşıp elini uzattı. Myrnin, Claire'in elinin içinden geçti.

Dönmeye devam etti. Arıyordu.

Claire'i o da hissetmemişti.

Claire sinirlenerek ilerledi ve Myrnin'in tam içinde durdu. Tuhaf demek yetmezdi buna. Vampirin *içini* görebiliyordu. Et, kemik ve kas katmanları, garip, soluk renkli damarlar, gri, atmayan bir kalp...

Claire çok rahatsız olduğu için hemen oradan çekildi. Elinden gelebilse tir tir titrerdi.

Ama *işe yaramıştı*. Myrnin dönmeyi bırakıp hiç kıpırdamadan durdu ve gözlerini kapadı. "Claire?"

Michael ağzını açtı, sonra bir şey söyleyemeden kapattı. Gözlerindeki kırmızı ışık sönmüştü. Sanki az önce yüzüne yumruk yemişti. Tepki veremeyecek kadar şaşkındı. Sonra yüz ifadesi birden değişti.

"Ah, Tanrım!" dedi Michael güçlükle. "Hiç aklıma... Ama vücudu burada. Eğer... Vücudu nasıl hala burada olabilir?"

"Şişşş," dedi Myrnin. "Claire, beni duyabiliyorsan az önce yaptığın şeyi tekrar yap."

Claire bundan hoşlanmadı ama en küçük bir iletişim fırsatını bile kaçıramazdı. Tekrar eski yerine döndü ve Myrnin'in içinde olduğunu aklına getirmemeye çalıştı. Bir dakika kadar orada kalmayı başardıktan sonra daha fazla dayanamayıp kaçtı.

Ama bu kez işe yaramamıştı.

Myrnin kaskatı kesilip bir süre daha bekledi, sonra gevşedi. Claire onu hiç bu kadar yıkılmış görmemişti. "Bir an için sanmıştım ki o... Ama hala *burada olmalı*. Belki düşündüğümden daha güçsüzdür. Eğer etkisini büyütmeye yarayacak bir aletimiz olsaydı..."

"Git buradan," dedi Shane, boğuk bir sesle. "Git artık!"

"Ama onun hala burada olabileceği..."

Shane sonunda başını kaldırdı ve... *Ah, Tanrım!* Yüzündeki o acı, o kaybetmişlik hissi, o yalnızlık... "O öldü," dedi. "Git artık. Bu durumu düzeltebilirmişsin gibi yapmayı bırak! Düzeltemezsin."

Myrnin ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Çılgınca dönmeye, etrafa bakmaya devam etti. "Ama burada olması gerektiğinden *eminim*. O kolay kolay vazgeçmez. Ne olursa olsun dayanacaktır. Buna inanıyorsun, değil mi? Claire çok güçlüdür. Çok güçlüdür o."

Michael başını eğip derin bir nefes aldı ve cep telefonunu çıkararak oturma odasından çıktı. Claire onu salonun ortasına kadar takip etti. Michael orada durup bir arama yaptı ve pencereden yağmuru seyrederek bir süre bekledi. "Amelie," dedi sonra. "Ben Michael. Çok... Çok kötü bir şey oldu. Claire..." Sesi titreyince telefonu göğsüne koyup bir süre öyle durdu. Sonra telefonu tekrar kulağına götürdü. "O öldü," dedi. "Shane... Kötü durumda." Amelie'nin dediklerini dinlerken kanepeye oturdu. "Ne demek *gidin*? Gidemeyiz. Ne dediğimi duydun mu? *Claire öldü!* Şu an yerde yatıyor!"

Sessizlik. Michael bir süre daha dinledikten sonra, "Hayır," dedi. Kısa ve kesin bir cevaptı bu. Telefonu kapattı ve oturduğu yerde boş ekrana baktı.

Arından da 911'i aradı. "Bir cinayet işlendi," dedi. "716 Lot Sokağı'nda. Cam Ev. Lütfen birini yollayın. Yardıma... Yardıma ihtiyacımız var."

Telefon elinden kayıp halıya düştü. Michael yüzünü elleriyle kapatarak sessizce kanepede oturmaya devam etti.

Hannah Moses, yanında Claire'in tanımadığı bir dedektifle geldi. Ambulans da getirmişlerdi. Polis fotoğraf çekerek etrafı inceleyip Michael, Eve ve Shane'le konuşurken, sağlık ekipleri dışarıda bekledi. Shane, Hannah yanına oturup onunla uzun uzun konuşana kadar Claire'i bırakmadı. Hannah dehşetin ne olduğunu iyi biliyordu. Savaşta da hatta belki Morganville'de de bunları defalarca yaşamıştı.

Shane sonunda Claire'i bırakınca Hannah onu salona götürüp oturttu. Birileri kahve hazırlamıştı. Hannah, genç adamın eline sıcak bir fincan verdi. Shane kahveyi içmedi. Fincanın farkında bile değildi sanki.

"Oraya dönmeliyim," dedi Shane. "Onu yalnız bırakamam." Kalkmaya yeltenince Hannah onu tekrar oturttu. "Yapan Myrnin değilmiş. O sandım ama değilmiş. Buraya, *evimize* başka biri girmiş."

Myrnin, Amelie'nin takım elbiseli, güneş gözlüklü iki koruması tarafından zorla götürülüyordu. Onları Amelie yollamış olmalıydı. "Durun!" diye bağırdı Myrnin, ayak-

larını yere basmaya çalışarak. Shane'e seslendi. "Beni dinle. O burada. Burada olduğunu biliyorum. Yardım edebilirim. Claire, beni duyabiliyorsan, üzülme. Yardım edeceğim! Bir yolunu bulacağım!"

"Onu buradan götürün!" dedi Hannah sertçe. Korumalar, bağırmayı sürdüren Myrnin'i sürükleyerek götürdüler. Ses giderek uzaklaşıp yok olunca eve bir sessizlik çöktü. Michael'la Eve başka bir yerdeydiler. *Mutfaktalar*, diye düşündü Claire. Evdekilerin nerede olduğunu hissedebiliyordu. Ev, onun bir parçası gibiydi. *Vay canına! Ben de Frank gibiyim ama ben kavanozda bir beyin olmak yerine evdeki bir ruhum. Buraya hapsoldum.*

Tıpkı Michael gibi. Ama ne Michael ne de bir başkası onun varlığını hissedebiliyordu. Claire'in hapis cezası çok daha ağırdı.

Hannah alçak, sakin bir sesle Shane'e bir şeyler anlatıyordu. Shane karşılık vermiyordu. Kendini yine o ışıksız, umutsuz yere kilitlemişe benziyordu ve Claire varlığını ona belli edemiyordu.

Claire, Shane'in acı çekmesini izlemeye dayanamıyordu. Mutfak kapısından içeri süzüldü. Michael'la Eve masaya oturmuştu. Önlerinde sıcak bir şeyler vardı. Renk ve -Claire'in o an fark ettiği gibi- koku olmayınca, Claire fincandakilerin kahve mi yoksa koyu bir çay mı olduğunu anlayamadı.

Hadi Michael, dedi içinden. Elini uzatıp defalarca Michael'ın içinden geçirdi. *Hadi, burada olduğumu biliyorsun. Bilmek zorundasın! Sen de böyleydin!*

Eve, Claire'i duymuş gibi, "Myrnin'in söyledikleri..." dedi. "Sence, ev seni kurtardığı gibi onu da kurtarmış olamaz mı?"

Michael başını kaldırmadı. "Benim soyadım Glass," dedi. "Onunki değil. Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Yapacağı varsa bile, sen bir şey hissettin mi? Burada olduğuna dair en küçük bir işaret gördün mü?"

"Ne gibi?"

"Soğuk hava dalgaları," dedi. "Durduğu yerde bir soğukluk hissetmemiz gerekirdi. Claire'i tanıyorsun. Bir köşeye çekilip beklemezdi. Tepemize biner, varlığını hissettirmek için yapmadığını bırakmazdı."

Haklıydı. Onlar konuşurken Claire gerçekten de gırtlağını çatlatırcasına bağırıyor, önlerinde hoplayıp zıplıyordu ama Michael onu fark etmedi.

Fark edeceğine dair en küçük bir ışık da yoktu.

"O senin kadar güçlü olmayabilir," dedi Eve. "Oldu da hala buradaysa..."

Michael masanın üstünden uzanıp Eve'in elini tuttu. "Bir tanem, o öldü. Üzgünüm."

Eve titrek bir nefes aldı ve "Ama ben *buradaydım*," dedi. "Havlu getirmek için yukarı çıkmıştım. Banyoda saçımı kuruttum ve... Michael, olay olduğunda *ben buradaydım*!" İçeceğinden bir yudum aldı. Fincanı koyarken masaya döktü. "Böyle bitemez. Bunu kaldıramam. Mümkün değil!"

Michael kıza baktı ve usulca, "Sen kaldıramazsan Shane ne yapsın?" dedi.

Eve başını iki yana salladı. Gözleri yine dolmuştu. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Bir süre gözlerini Eve'in yüzünden ayırmadı. Derken bir karara vardı. "Amelie yarın Kurucu Meydanı'nda olmamı istedi. Sizi de getirecekmişim. Kesin emir bu."

"Ama..."

"Vampirler gidiyor," dedi. "Hem de hepsi. Amelie, Morganville yönetimini insanlara devredecek."

"Bir dakika... Ne?" Eve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ne diyorsun sen? Bunu yapamaz. Vampirler çekip gidemez. Çılgınlık bu!"

"Bana ne dediyse onu söylüyorum. Vampirler geri dönmemek üzere gidecekler."

"Neden?"

Michael başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama sebebi her neyse, Bishop'dan daha kötü olduğu kesin. Ondan daha kötü ne olabilir, bilmiyorum."

Eve sonunda noktaları birleştirmişti. "Ama... Vampirler gidiyorsa... Sen ne yapacaksın?"

Michael bir nefeslik bir es verdi, sonra başını iki yana salladı. "Seni yanımızda götürmeme izin vermezler," dedi. "O yüzden kalıyorum."

"Ama kalırsan yalnız olacaksın. Hepsi mi gidiyor?"

"Ben hariç hepsi. Yani kan bankası yok, yardım yok. Sadece bir şehir dolusu kızgın insan var. Hınçlarını çıkarabilecekleri tek vampir ben olacağım." Michael gülümseme-

ye çalıştı. "Ama seni bırakmayacağım Eve. Ne olursa olsun. Özellikle de böyle bir... Seni kaybedemem."

Michael, koltuğundan onun kucağına kayan Eve'i kollarına aldı. Çok sevimli, hüzünlü ve mahrem bir görüntüydü. Claire kendini röntgenci gibi hissedip kaçtı.

İnsanın kendi cesedine bakması korkunçtu. Polisler fotoğraf çekerken geçen dakikalar, durumu daha da kötüleştirdi. Onu götürmeye hazırlanıyorlardı. Sağlık görevlileri sedyeyle bekliyordu. *İyi,* dedi içinden. *Belki onlar gidince varlığımı hissettirebilirim.*

"Yapamazsın," dedi bir ses. Zor duyulur bir sesti, zayıf ve tekdüze. Boşluktan geliyordu sanki. Claire etrafına bakınca polisleri ve sıkılmış sağlık görevlilerini gördü. Bir de kendi cesedini. Başka kimse yoktu. "Varlığını hissettiremezsin. Çok güçsüzsün. Sana ne kadar düşkün olursa olsun, evle aranızda kan bağı yok."

"Peki sen kimsin?" diye sordu Claire.

Gözucuyla bakınca bir şey fark etti. Yazın kaldırımlardan yükselen buhara benzer bir kıpırtı. Claire o tarafa dönerken, bir insanın adeta yoktan var olduğunu gördü.

Sıradan, kısa boylu bir adamdı. Claire'den bir parmak uzundu. Dökülmeye başlamış açık renk saçları, oval bir yüzü vardı. Eski moda bir yelek ve yüksek yakalı, beyaz bir gömlek giymişti. Western filmlerinden fırlamış gibi bir hali vardı. Rahatlıkla, vahşi batıda bir bankacı olabilirdi mesela.

"Adım Hiram Glass," dedi. "Bu evin sahibiyim."

"*Sahibi mi?*"

Adam omuz silkip kollarını göğsünde birleştirdi. "Evin temelinde benim kemiklerim gömülü. Sıvasında kanım var. Evet, bu ev bana ve aileme ait. Senin buraya hiç ayak basmaman gerekirdi. Adın Claire'di, değil mi?"

"Şey... Evet." Claire evin altında ölü biri olduğu fikrini hala kabullenememişti. "Güçsüzsün derken ne demek istedin?"

Adam belli belirsiz gülümsedi. "Cesursun ama bir Glass değilsin. Seni Michael içeri aldı. Bu seni ailenin bir parçası yapar. Ama soyumuzun bir parçası yapmaz. Ev seni seviyor, seni kurtarmaya çalıştı ama ancak bu kadarını başarabildi. Michael'ın durumu gibi olamaz. Onun öldükten sonra bile hayatına devam etme şansı oldu çünkü benimle bir bağı var. Seninse yok."

"Seninle ilgili hiçbir şey söylemedi," dedi Claire. Michael, ortadan kaybolduğu zamanlarda bir atasının hayaletiyle konuştuğunu söylese, Claire bunu kesinlikle hatırlardı.

"Söyleyemezdi." Hayalet omuz silkti. "Ne de olsa onunla hiç konuşmadım. Gerek yoktu. Senin aksine, o tek başına gayet güzel idare ediyordu. Sense avaz avaz bağırıyorsun ve ifademi mazur gör ama ölüleri uyandırıyorsun. Biraz rahat dur. Onların değil sadece benim dikkatimi çekebilirsin. İnan bana, benim daha fazla dikkatimi çekmeyi hiç istemezsin. Sen burada davetsiz misafirsin."

Adam sözlerini tamamlarken öfkesini belli etmişti. Görüntüsü dalgalanmaya başlayınca Claire onun gideceğini anladı. "Dur!" dedi yaklaşarak. "Bir dakika! Ya gece-

leri? Michael geceleri gündüze göre daha güçlü olduğunu söylemişti. Gerçek bir bedene sahip olacak kadar güçlü. Peki ya benim..."

Adam başını iki yana salladı. "Şuradaki et ve kemik yığınına bak," dedi. Claire'in sedyeye konmak için kaldırılan cesedini gösteriyordu. Claire o manzaraya bakmamaya çalıştı. Bir midesi olsaydı o an kesinlikle bulanırdı. "Sen bir Glass değilsin. Ev seni kurtarmış olabilir ama benimle işbirliği yapmadan, daha fazlası elinden gelmez. İster gece, ister gündüz. Görünür olmanın hiçbir yolu yok. Daha fazlasına sahip olamazsın. Kalmana izin verdiğime şükret ve *gürültü yapma.*"

Claire gitmemesini söylese de Hiram Glass, suyun dalgalanan yüzeyi gibi titreşerek yok oldu.

Kapana kısıldım, dedi Claire, durumun farkına vararak. *Yapayalnız. Seyirci olmaktan başka bir şey gelmiyor elimden.*

Hayaletin adeta sözlük anlamıyım ben.

Claire, bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

13

CLAIRE

Güneş batmak üzereydi. Yabancılar gitmiş, evde yalnızca Michael, Shane, Eve ve etraflarında süzülüp duran, onların göremediği Claire kalmıştı. Onlardan sonsuza dek ayrı kalacaktı.

Keşke ölseydim, diye düşündü çaresizce. Kendisini hiç bu kadar yalnız ve işe yaramaz hissetmemişti.

"Telefon etmemiz gerekiyor," dedi Shane, Claire kadar cansız bir sesle. Shane'in, elinde tuttuğu telefonun ekranına baktığını gördü. "Annesiyle babasını arayıp haber vermeliyiz."

Ne var ki nasıl telefon edildiğini unutmuş gibi oturmaya devam etti.

"Belki de Hannah aramıştır," dedi Eve. "Bu işi ona bıraksak daha iyi olabilir. Polisler nasıl haber verileceğini..."

"Bu benim sorumluluğum," dedi Michael. Kalkıp telefonu Shane'den aldı. "Burada kalmasına izin veren benim.

Ailesine, ona iyi bakacağımı söyleyen de benim." Sesi boğuk ama kararlıydı. Shane itiraz edemeden rehberi açıp tuşa bastı. Shane tekrar koltuğa çöktü. Rahatlamış mıydı yoksa yenilgiyi mi kabullenmişti, Claire anlayamadı.

Michael kaşlarını çatıp telefonu kontrol etti ve arama tuşuna tekrar bastı. Üçüncü denemeden sonra, "Hatlar meşgul mesajı alıyorum," dedi. "Oliver'ı arayacağım." Aradı ve telefonu indirdi. "Hatlar meşgul."

Eve yerinden kalkıp duvara bağlı duran, eski, kocaman sabit telefonun başına gitti. Claire kulak tırmalayan hat seslerini duyabiliyordu. "Bu da çalışmıyor," dedi Eve. "Neler oluyor?"

"İnternete de bakalım," dedi Michael. Eve'in üst kata çıkmasıyla inmesi bir oldu.

"O da yok," dedi. "Bağlantı gitmiş. Bütün hatları koparmışlar."

"Koparmışlar mı?" dedi Shane dalgınca. "Onlar kim?"

Michael kendi cep telefonunu deneyip başını iki yana salladı. "Vampir sistemine bağlı olmasına rağmen benim telefonum da çalışmıyor. Cep telefonu hatları, sabit hatlar, internet... Hepsi gitmiş."

"Bunu neden yapsınlar?"

"Tahmin yürütmem gerekirse, Morganville'den ayrılırlarken kimsenin ortalığı karıştıracak bir plan yapmasını istemediklerinden olabilir," dedi Michael. İşe yaramayan telefonunu masaya koydu. "Galiba şu an rahatlamış olmam pek doğru bir şey değil."

Evin kapısı çalınca donakaldılar. Sessiz bakışmalardan sonra, kapıyı açmaya Michael gitti. Claire de can sıkıntısından onu takip etti.

Kapıda, yağmurluk giymiş vampir bir polis vardı. Şapkasını da yağmura karşı bir başlık koruyordu. Claire yağmurun hala sürdüğünü gördü. Bahçe, bataklığa dönüşmüştü. "Yarın akşamki toplantıya gelmeniz gerektiğini hatırlatayım Bay Glass," dedi. "Ev ev dolaşıp herkese haber veriyoruz. Yarın da içeride kimse kalmasın diye bütün binaları arayacağız. Yarın gün batımında herkes Kurucu Meydanı'nda olacak."

"Gelmek istemiyorsak?" dedi Michael. "Bugün bir arkadaşımızı kaybettik."

Polis ona uzun uzun baktı ve "Herkes gelecek," dedi. "Başınız sağolsun ama gelmezseniz gelip zorla götürürüz. Kurucu'nun emri böyle."

Şapkasının siperliğine dokunup üstünkörü selam verdi ve komşu eve doğru gitti.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi Michael. "Hem de hiç."

Claire bir işe yaramasa da ona katılıyordu. Onların evden çıkmasını istemiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. *Ya hiç dönmezlerse?* Ya dünyanın sonuna kadar orada, Hiram Glass'la kalırsa? Belki bencilceydi ama düşüncesi bile felaketti.

Michael kapıyı kapayıp kilitledi ve başını eğip bir an öyle durdu. "Claire, buradaysan lütfen bize söyle," diye fısıldadı. "Tanrım, umarım buradasındır çünkü korkuyorum. Hepimiz için korkuyorum."

Michael korkuyordu. Eyvah!

Claire paniğin kıyısındaydı.

Düşün, dedi kendi kendine. Cam Ev'in huysuz *baş hayaleti* Hiram'dan yardım beklenmeyeceği ortadaydı. Kurtuluş yolunu kendi başına bulmak zorundaydı. Düşüncelere dalarak koridorda ilerledi, oturma odasına girdi. El ele tutuşup kanepede sessizce oturan Shane'le Eve'in yanından geçti ve yere düştüğü noktada durdu. *Hadi*, dedi içinden. *Düşün!*

Sıcak bir güç dalgasının kendini sardığını hissetti. Soyut bir kucaklaşma gibiydi. Ev. Hiram, evin onu sevdiğini söylemişti. Hiram'la evin aynı fikirde olmadığı belliydi. Ev ona bir şey söylemeye çalışıyordu.

Ev, Claire'i duvara doğru hafifçe itti.

Boyut kapısı.

Hayır, yapamam! Mümkün değil!

Ya mümkünse? Denemekten ne zarar gelirdi ki?

Boş duvara odaklandı. Gözlerini boya çatlaklarına dikti.

Hadi! Hadi!

Güç dalgasında bir kıpırtı oldu ve boyut kapısı şekillenmeye başladı.

Kapı açılırken Claire, kimse göremeyecek olsa da gülümsedi.

Etrafını kolaçan etti. Eve başka yöne bakıyordu. Michael salondaydı. Shane kanepeye gömülmüş, sesi kısık duran televizyona bakıyordu. Kimse boyut kapısını fark etmedi. Fark etseler, hiç değilse bir tuhaflık olduğunu anlayabilirlerdi.

İşe yaramayabilir, dedi kendi kendine. *Geri dönüşü olmayabilir.*

Ama... Ne önemi vardı ki? Sevdiklerinin gözünde o zaten ölüydü.

Boyut kapılarının fizik kuralları önceden de karmaşıktı ama Claire, bir ölünün ruhunun boyutlar arası bir solucan deliğinden nasıl geçebileceğini, yıllarca düşünse çözemeyeceğinden emindi. *En azından, yaşadığım sürece kendimi bu hesaplamalarla meşgul ederim,* diye düşündü.

Ve sonra, ölü bir kızın hayaleti olarak, boyut kapısına adım atıp karanlıkta kayboldu.

Gözlerini Myrnin'in laboratuvarında açtı. İçeride kimse yoktu. Ortalık çöplükten farksızdı. Bazı yırtılmış kitaplar yerlere saçılmıştı. Masalardan biri laboratuvarın öbür ucuna uçmuştu, mermer yüzeyi paramparçaydı.

Demek her şey son derece normaldi.

"Frank!" Claire orada kendini seyrelmiş gibi hissediyordu. Giderek silikleştiğini fark edince, boyut kapısı üzerinden hala eve bağlı olduğunu anladı. Kapı giderse... Claire de onunla birlikte giderdi.

"Frank Collins! Beni duyabiliyor musun?"

Frank'in görüntüsü, bir elektrik parıltısının ardından, siyah beyaz pikseller halinde ortaya çıktı. "Kim var orada?"

Ah! Claire'i göremiyordu. Harika! "Frank, beni duyabiliyor musun?" Claire bunu avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Frank, araya parazit girmiş gibi titreşti.

"Tanrım, Claire, biraz yavaş," dedi Frank. "Neredesin?"

"Buradayım!" Claire biriyle iletişim kurabildiğine o kadar sevinmişti ki içinden Frank'i öpmek geldi. Ne var ki bu, pek çok açıdan mümkün değildi. "Tam karşındayım. Ben... Nasıl söylesem..."

"Öldün mü? Yaygarayı duydum. Toprağın bol olsun desem saçma olur. Ne de olsa şu an karşımdasın."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Sana benden hayır gelmez canım. Ölen ölmüştür. Ama benimle konuşabilmenin büyük başarı olduğunu kabul etmeliyim."

"Yarın Kurucu Meydanı'nda toplanılıyor. Neden?"

"Söyleyemem," dedi Frank Collins. Görüntüsü yine titreşti. "Biraz gerile. Projeksiyonumu bozuyorsun."

Claire birkaç adım geri gitti. "Söyleyemez misin, söylemez misin?"

"Az önce sana ne dedim ben?"

"Demek sana konuşmaman söylendi." Cevap vermemesi, yeterli bir cevap sayılırdı. "Frank... Amelie bir keresinde bana, Morganville deneyinin bittiğine karar verirse taş üstünde taş bırakmayacağını söylemişti. Bunu mu kast ediyorsun?" Yine sessizlik. Claire giderek güçsüz düşüyordu. Sanki parça parça karanlığa karışıyordu. "*Frank!* Şehri yok mu edecek?"

"İnsanları özgür bırakacak ve vampirler şehri terk edecek," dedi. "İyi tarafı, Myrnin'in beni kapatacak olması. Sonunda doğru dürüst ölebileceğim. Kötü tarafı ise... Şey, her şeyin kötü bir tarafı vardır."

Frank'le konuşmak, kendi etrafında dönmek gibiydi. "Myrnin nerede?"

Frank omuz silkti. "Seni görmek üzere buradan fırladı gitti. Bir daha da dönmedi."

"Bilmiyormuş gibi yapma! Her yerde kameralar olduğunu biliyorum."

Frank kaşlarını kaldırdı ve haylazca gülümsedi. "Öyle olsun. Kodamanlarla birlikte Kurucu Meydanı'nda. Amelie'nin ofisini göremiyorum ama zorla içeri sokulduğunu ve bir daha çıkmadığını biliyorum."

Bu, hiç hoş değildi. Myrnin, Claire'in tek gerçek umuduydu. "Frank, onu gördüğünde, benim hala burada olduğumu söylemen gerekiyor. Bir yere kaybolmadım. O haklıydı. Anlıyor musun? Bana yardım edebileceğini söylüyordu. Ona çok ama çok ihtiyacım olduğunu söylemelisin." Yutkundu. "Shane'i arayabilir misin? Ona hala evde olduğumu söyleyebilir misin?"

Frank başını iki yana salladı. "Yapamam tatlım. Keşke arayabilsem ama hatlar çalışmıyor. Tüm iletişim ağını kestiler. Buraya gelmedikçe, telefonunun hoparlörünü aktif hale getiremem. Benim de limitlerim var."

Claire sanki giderek uzuyor, seyreliyor, inceliyordu. Cam Ev'le arasındaki çekimin azaldığını hissedebiliyordu. Bağları koparsa, rüzgarın sisi dağıttığı gibi dağılırdı.

"Frank! Lütfen, bana yardım etmek zorundasın!"

Frank başını yavaşça iki yana salladı. "Sağlıklı düşünemiyorsun," dedi. "Gerçi koşullar düşünülürse, bunda anla-

şılmayacak bir taraf yok. Zor bir gün geçirmişsin. Myrnin senin hala buralarda olduğunu öğrense ve gelip garip büyüleriyle seninle iletişim kursa ne olur ki? Kapana kısıldın. Michael oradan ancak vampire dönüşerek kurtulabilmişti." Titreşen görüntü, gözlerini Claire'e dikti. "Vampir olmaya hazır mısın Claire? Kan içen bir hayvan olmaya hazır mısın? Şundan emin olabilirsin, berbat bir hayat sürdüm ama en berbat günlerimi vampirken geçirdim. Bunları yaşamanı istemem. Oğlumun da yaşamasını istemem. Seni şimdi kaybetmesi daha iyi olur. Boş umutlara kapılmamalı."

"Ama..." Claire'in orada bir saniye daha bile kalması imkansızdı. Boyut kapısına doğru çekilirken, Cam Ev'le arasındaki bağın fazla zayıflamış olabileceğinden endişe ediyordu. Frank'in kapıyı kapatmasından da çekiniyordu. "Böyle olmak zorunda değil..."

"Zorunda, inan bana. İyi düşün," dedi Frank, Claire karanlığa düşerken. "Yapman gerekeni yap."

"Ama... Lütfen Myrnin'e söyle! Birine söylemen gerek!"

Frank başını yine iki yana salladı. "Böylesi daha iyi Claire. Güven bana. Şartları zorlamamalısın."

Claire boyut kapısından geçti ve kendini Cam Ev'in tek renkli oturma odasında buldu. Tüm enerjisi bir anda geri geldi. Rahat bir nefes aldıktan hemen sonra ise korkuya kapıldı. Böylesine güçsüz düşmeye nasıl göz yumduğunu anlayamıyordu.

Frank'in ona yardım edip etmeyeceğini kimse bilemezdi. Muhtemelen kendisi bile.

Son umutlar da tükenmeye yüz tutmuştu artık.

Geç olmuştu. Ev ahalisi, Eve'in hazırladığı sandviçleri sessizce yedi. Shane kendi sandviçini biraz didikledikten sonra, hiçbir şey söylemeden masadan kalktı. Michael ve Eve onun peşinden bakarken, bakışlarıyla birbirlerine ne yapmaları gerektiğini sordular. En sonunda Michael, "Gitmesine izin versek daha iyi olur," dedi.

Claire bundan o kadar da emin değildi.

Üst kata süzülürken hiç zorlanmadı. Tek yapması gereken, yukarıya konsantre olmaktı. Daha ne olduğunu anlamadan, eski ahşap kaplamaların ve duvarların içinden geçmeye başlıyordu. Yine de hiç hoş bir yolculuk değildi bu. Kaplamaların altında kalmış fare pislikleri ve örümceklerle burun buruna gelmişti. Üst katın koridoruna ulaşınca derin bir oh çekti. *Bize böcek ilacı lazım*, dedi içinden. Ama doğrusu, kimse bunu düşünecek halde değildi.

Shane'in kapısı açıktı ve o içeride değildi. Claire yatağın arkasına, hatta gardırobun içine bile baktı. Köşedeki giysi yığının altına saklanmadıysa, odada değildi.

Banyo da boştu. Claire, Eve'in ya da Michael'ın odasına bakmaya gerek görmedi. Bir an düşününce, Shane'in nerede olduğunu anlamıştı.

Koridorun sonundaki odasının kapalı kapısından geçti ve kendini alacakaranlığın sakinliğinde buldu. Güneş batıyordu ve evin bu cephesi, yüzünü geceye dönmüştü bile. Pencerenin ötesinde lacivert bir gökyüzü vardı.

Shane karanlıkta sırtını kapıya dayayıp oturmuştu. Dizlerini karnına çekmiş, başını kapıya yaslamıştı. Claire onun ağladığını sandı ama sessizce de olsa ağlamıyordu. Sadece oturmuş, boş gözlerle karanlığa bakıyordu. Claire, yatağını toplamadığını fark etti. Çarşafla yorgan birbirine girmişti. Ama bu şartlar altında, yatağın dağınıklığından, ortalıktaki iç çamaşırlarından ya da yerde duran geceliğinden utanmak salakçaydı.

"Shane?" dedi. Sesini yükseltmeye çalışmamıştı. Bağırmanın, Hiram Glass'ın canını sıkmak dışında bir işe yaramayacağını biliyordu. "Çok özür dilerim. Keşke yanında olduğumu anlamanı sağlayacak bir şey yapabilsem. Seni böyle bırakmak istemezdim..."

Claire birden sustu çünkü Shane başını çevirip ona bakmıştı. Tam heyecana kapılırken Shane'in *ona* değil, *onun içinden* arkaya baktığını anladı.

Yerde duran geceliğe.

Shane kalkıp geceliği aldı. Claire her nedense, Shane'in geceliği katlayıp yatağa koyacağını sandı ama genç adam dönüp eski yerine oturdu.

Geceliği yüzüne götürüp derin, titrek bir nefes aldı. "Yardım et. Lütfen! Daha fazla dayanamam. Yapamam. Tanrım, Claire, lütfen!" Claire onu hiç böyle görmemişti. Shane çok kötüydü. Babası öldüğünde ya da Myrnin'in laboratuvar için babasına ne yaptığını öğrendiğinde olduğundan daha kötü.

Tanınmayacak haldeydi.

Claire, Shane'e dokunmak, sarılmak, moralini düzeltmek arzusuyla onun yanına geçti.

Shane bir karar vermiş gibi iç çekti ve iç cebinden bir şey çıkardı. Claire karanlıkta onun ne olduğunu göremedi.

Derken Shane elini kaldırınca, o şekilsiz karartı bir *silaha* dönüştü. Yarı otomatik bir tabanca.

"Shane, tabancayı nereden buldun?" dedi Claire. Daha kelimeler ağzından çıktığı anda, asıl sorunun bu olmadığını fark etti. Babasının bir dolu silahı olmalıydı. Babası Shane'e bir cephanelik bıraksa, Claire buna şaşırmazdı. Shane'de hep çeşit çeşit silah olurdu ama Claire tabancayı ilk kez görüyordu.

Sorun, tabancayı nereden bulduğu değildi.

Shane karanlıkta, Claire'in geceliğini göğsüne bastırarak, elinde tabancayla oturuyordu. Sorun buydu işte.

"Hayır!" Claire bedeni olmayan bir hayalet nasıl ayağa kalkabilirse öyle kalktı ve Shane'e döndü. "Hayır! Beni dinle Shane Collins. Bunu yapamazsın. *Yapamazsın!* Beni duydun mu? Bu sen değilsin. Sen bir *savaşçısın!*"

Shane tabancayı bir mücevhermiş gibi elinde evirip çeviriyordu. Yüzünde belli bir ifade yoktu ama Claire onun içindeki acıyı hissedebiliyordu. Bir yardım çağrısı değil, gerçekti bu. Ne kadar gerçek olabilirse, o kadar gerçekti. Shane dikkat çekmeye, kendini acındırmaya çalışmıyordu.

Umudunu kaybetmişti.

"Yoruldum," diye fısıldadı. "Sonu gelmeyen bu mücadeleden yoruldum. Seni tekrar görmek istiyorum."

Claire'e cevap veriyordu sanki. Claire bunun doğru olmadığını biliyordu ama kendini denemekten alıkoyamadı. Dehşet içindeydi. "Biliyorum, farkındayım," dedi. "Hepimiz için mücadele ettin ve sevdiklerini hep kaybettin. *Biliyorum*. Ama bunu yapamazsın. Ben hala buradayım Shane. Yanındayım ve hep yanında olacağım. *Ne olur...*"

"Değilsin," dedi Shane. Bu kez Claire'e cevap verdiğine şüphe yoktu ama Shane bunun *farkında değildi*. Kendi kendine konuşur gibiydi.

Claire'i *hayal ettiğini* sanıyordu.

"Yanımda değilsin ve bir daha da olmayacaksın," dedi ölü gibi. Şarjörü kontrol etti ve sürgüyü çekip bıraktı. Sürgü, metalik bir sesle yerine oturdu. "Sadece kafamdasın."

"Değilim." Shane'in önünde diz çöküp eğildi ve varlığını hissettirmeye odaklandı. Onu inandırmak istiyordu. "Buradayım Shane. Eve hapsoldum. Ne olur beni duyduğunu söyle!"

"Yalan bu! Sırf Myrnin öyle söyledi diye gerçek mi olacak?"

"Hayır, doğru. Burada olduğuma dair, geri dönebileceğime dair en küçük bir olasılık bile varsa, bunu yapamazsın. Anladın mı? *Yapamazsın!*"

"Claire." Shane'in dudaklarından bir tebessümün gölgesi geçti. Gözlerinde bir parıltı belirdi. Sevinçten değil, gözyaşlarından. "Aklımdan çıkmayacaksın. Kalbimden de. Üzgünüm."

Tabancayı kaldırdı.

"Hayır!" Claire haykırarak öne atıldı. "Hayır Shane, *yapma*!"

Akkor gibi parlayan bir elektrik dalgası, içini doldurdu. Hayatı sonlanırken hissettiği o yıldırım geri gelmişti sanki. Ve birden...

Shane'in kucağındaydı. Genç adamın elini tutup tabancayı başından uzağa çekti.

Gün batımı. Güneş batıyordu ve Claire bir an için gerçek olmuştu.

Shane bağırarak silahı elinden bıraktı. Tabanca halıdan sekip yuvarlanırken Shane, Claire'e baktı.

Claire yavaşça onun elini bıraktı. Shane elini indirirken hala ona bakıyordu.

Hemen ardından kollarını açıp Claire'e sarıldı.

Daha doğrusu sarılmaya çalıştı.

Claire yine silikleşiyordu.

"Hayır!" Shane elini uzattı. "Claire! Claire!"

"Hala buradayım," diye bağırdı Claire. Sesi rüzgarın fısıltısı gibiydi ama Claire, Shane'in onu duyduğunu biliyordu. Gözlerindeki canlılığı ve umudu görmüştü. "Vazgeçme!"

Shane tekrar elini uzattı. Claire de ona karşılık verdi. Parmakları birbirine dokundu. Claire, sisin içindeki belirsiz bir siluet gibiydi. "Tanrım," dedi Shane. "Buradasın. Manyak vampir haklıymış. Gerçekten sensin. Claire, beni duyabiliyorsan, bil ki seni geri getireceğim. Seni geri getireceğiz. Yemin ederim."

Shane ayağa kalkınca geceliği hala tuttuğunu fark etti. Geceliği öpüp yatağa bıraktı. Bir an boş yatağa elini koyup durdu ve tabancayı yerden aldı.

Şarjörü çıkardı, sürgüyü çekti ve yatağından fırlayan mermiyi yakaladı. Ardından Claire'in çalışma masasının çekmecesini açtı ve elindeki üç şeyi de -tabanca, şarjör ve mermi- oraya koydu.

Çekmeceyi kapatırken, "Her şeyi gördün, değil mi?" dedi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Claire, beni duyabiliyorsan bir tepki verir misin? Ses çıkarabilir misin?"

Claire konsantre oldu. Belki de güneş battığı için bir şeyler değişmişti. Bütün gücünü kullandı ve sehpanın üstündeki porselen kedi biblosunu hareket ettirmeyi başardı. Eve'in bir garaj satışından aldığı kedinin, gülünç, sarı, deri bir kuyruğu vardı. Biblo düşüp yuvarlandı.

Shane bibloya doğru dönüp güldü. "Gerçekten buradasın. Hayal görmüyorum."

Claire, Shane'e o kadar yaklaştı ki eğer etten kemikten olsa, sarılmış olurlardı.

Shane ürperdi. Gülümsemeye devam ederek, "Keşke sana sarılabilseydim," dedi. "Tanrım. Bak, ben... Babam, annem, kardeşim... Çok fazla geldi. Daha fazla dayanamayacağımı..."

"Biliyorum," dedi Claire. Tekrar eskisi gibi olmayı, sarılmayı, öpmeyi, ona çok ihtiyaç duyduğu umudu aşılayabilmeyi her şeyden çok istiyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Şey, galiba. Seni hayal ediyormuş gibiyim. Ses duymuyorum ama söylediklerini anlıyorum." Güldü. "Michael da böyleydi ama o deneyimliydi. Sen yeni öğreniyorsun."

"Benim için yaşayamazsın," dedi Claire. "Bu çok önemli Shane. Sadece benim için yaşayamazsın. Beni kaybettiğin için de ölemezsin. Daha güçlü olman gerek. Beni anlıyor musun?"

Shane bir süre konuşmadı. Claire, söylediği her şeyin anlaşıldığından emin değildi. Shane'in yüzünde garip bir ifade vardı. Artık gülümsemiyordu.

"Biliyorum," dedi sonunda. "Özür dilerim. Güçlü olmaya çalışmaktan yoruldum Claire. Yalnız kalmak istemiyorum."

"Yalnız değilsin. Michael ve Eve de burada."

Shane başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Sen de buradasın. Her nasılsa buradasın."

"Seni bırakmayacağım."

"Yeter artık! Seni geri getireceğiz." Bir an duraksadıktan sonra, "Ne yapmaya çalıştığımı onlara söylemeyeceksin, değil mi?" dedi Shane.

"Bir daha denemezsen."

"Denemem," dedi Shane. Claire'in ona yaklaştığını görmüş gibi başını eğdi. "Tam buradasın, değil mi?"

"Evet."

Shane, ona dokunurmuş gibi ellerini kaldırdı.

Boşluğa sarılıyordu.

"O zaman seni bırakmıyorum," dedi.

Ve son yirmi dört saatte tüm yaşadıklarına rağmen, Claire sonunda huzur buldu.

Michael'la Eve'i varlığına inandırmak, Claire'in tahmininden daha zor bir işti.

"Hadi ama dostum! Ben buraya taşındığımda sen de hayalettin!" dedi Shane. Onlar tozlu salonun ortasında dikilirlerken, Claire etraflarında geziniyordu. "Gündüzleri yok oluyordun. Onu gördüğüme nasıl inanmazsın?"

"Shane..." Eve kollarını iki yana açıp öne çıktı. Gergin ama kararlı görünüyordu. "Tatlım, şu sıralar yoğun stres altında olduğunu anlamalısın..."

"Bana *tatlım* demiş olamazsın. Eve, karşında ben varım. Shane. Bana sayısız şekilde hitap etmişsindir ama *tatlım* demen... Ağzını topla!" Tekrar Michael'a döndü. Michael kollarını göğsünde birleştirmiş, başını eğmişti. "Cidden bana inanmıyor musun? Doğru söylüyorum. Onu *duyabiliyorum*!"

"Ben duymuyorum. Hem güneş de battı. Ev onu kurtardıysa neden burada değil?"

Shane sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "*Burada*," dedi. "Claire, bana yardım etmelisin. Bir şey söyle. Bir şeyler yap."

"Beni duymuyorlar," dedi Claire. Denemediği şey kalmamıştı ama güneş batarken kavuştuğu güç, belli ki geçiciydi. Varlığını onlara ispatlayamıyor, tüm çabalarına rağmen, biblo devirmek şöyle dursun, hiçbir şeye dokunamı-

yordu. "Galiba gücüm yetmiyor ama sen beni duyuyorsun. Önemli olan bu. İnanmaya devam et, Shane. Lütfen!"

Michael, Claire'in konuştuğunu bilmeden konuşmaya başladı. "Bak Shane. Sana inanmak istiyorum. Gerçekten. Ondan geriye en küçük bir şey bile kalmışsa buna sevinirim. Bir hayalet bile olsa. Ama o burada değil. Burası benim evim. Burada olsa haberim olurdu."

Claire, "Senin dünyadan haberin yok!" diye bağırınca Shane güldü.

"Dünyadan haberin olmadığını söylüyor Michael," dedi Shane. Eve'le Michael, arkadaşlarına kaygıyla baktılar. "Doğru söylüyorum. Öyle dedi."

"Beni endişelendiriyorsun hayatım," dedi Eve yavaşça. "Onu duyduğun doğru değil."

"Öldüğü için mi?" Bana hayatım, bebeğim, tatlım, bir tanem falan deme artık! Beni deli sandığını biliyorum ama bunları ben *uydurmuyorum*!" Shane bu kez sesini yükseltmişti. "Claire beni durdurmasaydı..." Bir an duraksadı ve lafını tamamlamaktan vazgeçti. "Odasındaki o iğrenç kedi biblosunu devirdi. Ben yap dedim, yaptı."

"Biraz dinlensen iyi olacak," dedi Michael.

"Bana aklımdan zorum varmış gibi davranmayı kesseniz iyi olacak! Bakın, bir kez olsun *bana güvenin*. Bunu kabul ederken kusasım geliyor ama Myrnin haklı çıktı. Ev, Claire'i kurtardı ama o senin kadar güçlü değil. Belki bağlantıyla ilgili falan bir sorun vardır. Sonuç olarak o burada."

Michael kaşlarını çatarak Shane'e baktı ve o sırada bir şey söylemeye hazırlanan Eve'i durdurdu. "Bir dakika," dedi. "Bunlar ne zaman oldu?"

"Onu şu an da duyabiliyorum."

"Onu gördüğün zamanı soruyorum. Biblonun devrildiği zaman."

Shane bir an düşündü. "Gün batımında. O sıralardaydı. Odası karanlıktı."

"Gün batımı," dedi Michael. "Emin misin?"

Shane omuz silkti. "Saate bakmadım ama öyle olmalı."

"Ne oldu?" dedi Eve. Rengi solmuş salon koltuklarından birine oturup Michael'a korku ve umut karışımı bir ifadeyle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben de gün batımında vücut buluyordum," dedi Michael. "Belki... Shane haklıysa... Claire o sırada kendini gösterebilmiştir. Biraz da olsa. Shane, eğer gerçekten eminsen..."

"Eğer bir daha hayal gördüğüme dair bir şeyler söylersen yumruğu yersin."

Michael kaşlarını havaya dikip Eve'e baktı. "Bana delirmiş gibi gelmiyor."

"Eskisinden daha deli gelmiyor demek istedin herhalde," dedi Eve. "Normalde de deli zaten."

"Resmi gotik yas kıyafetleriyle gezen bir kızdan bunu duymak ne hoş," dedi Shane. "Senden başka kim siyah tül peçe takar? Onu mezuniyet balosunda ya da çocukların doğumgününde giyerim diye mi sakladın?"

Claire gülmemek için kendini zor tuttu. İşte... İşte istediği buydu. Normal bir hayat. O hayatla bağı eskisinden farklı olsa bile.

O, sonraki adım. Geri döneceğim. Geri dönmek zorundayım.

Eve, yüzünü kaplayan tülü geriye itti. "Pardon ama en yakın arkadaşım evimizin orta yerinde öldü! Kalkmış benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O burada Eve. Ayrıca bu kıyafet sana bile fazla."

Claire, Michael'ın dikkatle Shane'i süzdüğünü fark etti. Ona inanmışsa bile hala gergindi. "Seni durdurduğunu söyledin. Ne yapıyordun da seni durdurmak için böylesine çaba harcadı ki?"

Shane'in tavrı bir anda değişti. Omuzlarını dikleştirip hafifçe öne eğildi. Bir saldırıya karşı koymaya hazırlanıyor gibiydi. "Hiç."

Michael anlamıştı. Claire bunu görebiliyordu. Michael, Shane'i çok uzun zamandır tanıyordu. Claire onunla tanışmadan daha önce, Shane'in dibe vurduğunu görmüştü. Shane kardeşine seslenerek yanan evlerinden çıkarılırken, Michael oradaydı.

Shane'in neye kalkıştığını anlayabilecek biri varsa, o da Michael'dı. Yüz ifadesine bakılırsa, bunu Shane de fark etmişti.

"Bunu bir daha düşünmeyeceksin, değil mi?" dedi Michael. "Aklının ucundan bile geçerse gelip benimle konuş. Lütfen."

Shane tek bir hareketle başını eğip kaldırarak bunu kabul etti.

"Ne oldu?" dedi Eve şaşkınca.

Shane konuyu hemen değiştirdi. "Claire? Bir daha deneyebilir misin? Ses çıkarmaya çalışsana."

Neredeyse geceyarısı olmuştu ve Claire denemekten usanmıştı ama bir kez daha konsantre oldu ve salondan da tozlu görünen bir vazoyu itti.

Vazo belli belirsiz kıpırdadı.

Çok hafif bir sürtünme sesi çıkaracak kadar.

Eve haykırarak yerinden fırladı ve vazoya baktı. Vazonun en yakınında o vardı. "Duydunuz mu?" dedi, vazoyu kaldırıp tekrar yerine bırakırken. "Hareket etti. Duydum!"

"Eve, sakin ol," dedi Michael. "Vazo çok az hareket etti. Gece olmasına rağmen bu kadarını yapabiliyorsa, çok güçsüz demektir."

"Yani?" dedi Shane bir adım öne çıkarak. "Ne olmuş?"

Michael başını iki yana salladı ve tozlu vazoya dokundu. "Claire, beni duyabiliyorsan az önce yaptığını tekrar yap..."

Claire o kadar yoğunlaştı ki kendisini adeta beyaz bir noktaya dönüşmüş gibi hissetti. Ölen bir yıldız gibi. Vazo sallandı. Çok değilse de gözden kaçmayacak kadar.

Michael vazoyu durdurup gülümsedi. İçten, sıcacık bir rahatlama gülümsemesiydi bu. Gözlerini birkaç saniye kapalı tuttuktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

tg: kaktusunx

"Haklıymışım, değil mi?" Eve çığlık çığlığa kollarını sallayıp zıplamaya başladı. Siyah tülü, bir bulut gibi havada sallanıyordu. "Evet! Evet! Evet!"

"Pardon ama *sen* mi haklıymışsın? Yarım saattir size burada dil döken benim!" diye bağırdı Shane. Ama o da gülüyordu. Koşup Michael'a sarıldı, sonra ona doğru koşan Eve'i havada yakalayıp çevirdi. "O burada. *Gerçekten burada!*"

Claire kendini kanepeye bırakmak istiyordu ama bir vücudu olmadığı için, isteği teoride kalıyordu. Tek yapabildiği, kanepeye doğru gitmek oldu. Shane kendini kanepenin o ucuna atınca hemen oradan kaçtı. Yüzünü elleriyle kapatan Shane tekrar onlara baktığında, gözlerinde yaşlar vardı. "O burada," dedi bu kez yumuşak bir sesle. "Tanrım, sana şükürler olsun!"

"Claire? Vazoyu tekrar sallar mısın?" dedi Eve. Diz çöküp gözlerini vazoya dikti. "Hadi, bir kez daha!"

Claire yine yoğunlaştı ama artık elinden bir şey gelmiyordu. Derken bir elektrik sızıntısı hissetti. *Tabii ya!* Güç, evdeydi. Claire'in soyadı Glass olmayabilirdi ama evle bir bağı vardı. Ne de olsa ev onu kurtarmıştı. Belki dikkatli olursa, evin gücünden biraz da olsa yararlanabilirdi...

Duvarlarda ve kirişlerde elektrik akımı gibi dolanan enerjiyi görebiliyordu artık. Ev, ışıktan bir kafes gibiydi. Tam ortada, nabız gibi atan, çok parlak bir damar vardı. Gerçek bir damara benziyordu.

Claire ona dokunduğu anda küçük bir şoka uğradı. Canı yanmadı, aksine direnç kazandığını, ısındığını hissetti.

Parmaklarını enerji akımına daldırınca vazo masanın üstünden uçup duvara çarptı ve paramparça oldu. Ağzı açık kalan Eve yere oturup bir süre vazoya baktı, sonra ayağa kalkıp dans etmeye başladı. "Evet! İşte bu benim kızım!"

Claire bir enerji dalgası sezdi. Dönüp arkasına bakınca Hiram Glass'ı gördü. "Dur!" dedi hayalet. "*Hemen* çek ellerini oradan! Çabuk ol!"

Claire kendisine söyleneni yaptığı anda enerji onu terk etti ve eskisinden de güçsüz bir durumda bıraktı. Cam Ev ahalisinin sevinç gösterilerine rağmen, Claire'in tüm neşesi bir anda sönmüştü.

Hiram öfkeliydi.

"Akılsız yaratık," dedi tıslar gibi. "Bir daha asla benim hayat veren kanıma dokunma. Anladın mı? Sen Glass *değilsin*. Ev ne düşünürse düşünsün, buraya ait değilsin. Aptal bir hayvan o. Zekası yok. Kimin ölüp kimin yaşayacağına *ben* karar veririm, ev değil! Sana yardım etmek gibi bir isteğim *yok!*"

"Özür dilerim," dedi Claire. Shane'in onu -sesindeki korkuyu- artık duymadığını umuyordu. Hiram'ın öfkesi kızı çok korkutmuştu. Adamda çok karanlık, şiddetli bir yan vardı. "Bilerek yapmadım..."

Hiram ona acımasızca güldü. "Uzun süre dayanamazsın," dedi. "Hissetmeye başlamışsın bile. Güneşin gözde bıraktığı iz gibi bir şeysin. Birkaç göz kırpmadan sonra yok olacaksın. Ev seni geçici olarak kurtarmış olabilir ama be-

nim yardımım olmazsa, sadece bir anıdan ibaret kalırsın. Anılar unutulur Claire. Solup giderler."

Hayır, bu doğru olamazdı. Claire, Michael'la gülerek yumruk tokuşturan Shane'e baktı. Eve kendi etrafında döndükten sonra durup Michael'ı öptü.

Geçici olamazdı. Olamazdı.

Claire bunu söylediğinde, Hiram bir kez daha gülüp omuz silkti ve yok oldu.

Claire'i ikna etmeyi denememişti bile.

Claire'i adamın yalan söylemediğine inandıran da bu oldu.

Hiçbiri uyumadı. Claire ne kadar uğraşsa da artık nesneleri hareket ettiremiyordu. Çabalamaktan yorgun düşmüştü. Ne var ki görünüşe bakılırsa hayaletlerin, yaşayanların aksine, uykuya ihtiyacı yoktu. Kutlama için bira zulasını feda eden arkadaşlarını seyrederek etrafta süzüldü.

"Garip," dedi Shane, birasını yudumlayarak. Michael kendi şişesinin kapağını açtı. "Çok garip. O bugün öldü. Bizim..."

"Ölmedi," dedi Michael. "Onu geri getireceğiz. Beni ikna ettin dostum." Elini kaldırdı. Shane'le çak yaptılar. "Ama Myrnin'e ihtiyacımız var. Bir şeyler yapabileceğini kendisi söyledi."

"Cep numarası bende var," dedi Eve. "Claire vermişti. Arayalım mı?"

"Telefonlar çalışmıyor," diyerek hatların durumunu hatırlattı Michael. Eve yıkıldı. "Gidip onu bulmak zorundayım."

"Boyut kapısı olayına girsek?" dedi Eve. "İçinden geçip... Bir dakika." Shane'e kaşlarını çattı. "Sen kapıdan geçtin, değil mi? Nasıl yaptın?"

Shane omuz silkti. "Aslına bakarsan bilmiyorum. Tekrar yapabileceğimden emin değilim."

"Peki. Michael sen?"

Michael başını iki yana salladı. "Bende eksik bir şeyler var galiba. Denedim. Açabilsem bile sadece karanlık görünüyor. Tebrik ederim gıcık herif! Benim yapamadığım bir şeyi yapabiliyorsun."

"Listeye eklerim," dedi Shane gururla. "Denememi ister misiniz?"

"İşe yaramaz," dedi Claire. Elinden geldiğince yoğunlaşmasına rağmen, Shane'in onu duyduğundan emin değildi. Söylediklerini bu yüzden bir kez daha tekrar etti. Shane başını çevirip boşluğa baktı ama döndüğü yer, Claire'e yakın bile değildi. "Myrnin orada değil. Amelie onu Kurucu Meydanı'na götürdü."

"Bir daha söylesene," dedi Shane. "Myrnin'le ilgili bir şey mi dedin?"

Claire gücünü toplayıp bir daha denedi ama bu iş giderek zorlaşıyordu. Hiram onu bu kadar korkuttuğu için olabilirdi. Yine de Claire bundan o kadar da emin değildi. "Myrnin, Kurucu Meydanı'nda," dedi tane tane. Cam Ev'in duvarlarını saran enerji dalgalarına hasretle baktı ama onlara dokunmaya cesaret edemedi. Hiram fark ederdi.

"Kurucu Meydanı." Shane onu duyabilmek için kapattığı gözlerini açar açmaz Michael'a baktı. "Claire, onun Kurucu Meydanı'nda olduğunu söylüyor."

Michael bir dikişte yarıladığı şişeyi masaya bıraktı. "Kolay yolu seçemem," dedi. "Kendim gidip onu bulmalı ve buraya getirmeliyim."

"Ama... Ya gelmezse?" dedi Eve, gözlerini ardına kadar açarak. Kapağı açılmamış şişesini elinde evirip çeviriyordu. "Michael, ya Amelie *senin dönmene* de izin vermezse? Gitme! İçimde kötü bir his var."

"Döneceğim," diye söz verdi Michael. "Seni nasıl bırakırım?" Eve'i uzun uzun öptü. Nefesi kesilen Eve'in beyaz yanakları kızarmıştı.

"Biz de mi gelsek?" dedi Shane. "Kalabalık olmamız daha iyi."

Michael, Eve'e gülümseyip başını iki yana salladı. "Eve'in Kurucu'ya yapıştırdığı o tokattan sonra mı? Hiç iyi bir fikir değil. Sizin vampirlerle aranızdaki meselelerin ucu bucağı yok. Yalnız gideceğim ve Myrnin'le birlikte döneceğim."

Mutfağa gidip anahtarını aldığı sırada durup etrafına baktı. "Claire? Burada mısın?"

Claire o soğuk hava akımından oluşturmaya çalıştı ama yeterli gücü olmadığını hemen anladı. Michael'ın içinden geçmek de işe yaramıyordu.

"Onlara söylemek istemedim ama... Geri dönmezsem, Shane'in yanında kalmanın bir yolunu bulmalısın. Ne ya-

parsan yap, bir yolunu bul. Anladın mı? Eve'e de iyi bak. Bana söz vermeni istiyorum."

Diğerlerinin yanındaki kadar kendinden emin değildi. Oraya gitmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ölümcül derecede.

"Söz," dedi Claire. Michael onu duyamıyordu. Claire iyi bir fikir olmadığını bile bile elini uzatıp evin enerji dalgalarına dokundu. Sesinin o siyah beyaz dünyada çınlayıp yankılandığını kendisi bile duydu. "Elimden geleni yapacağım Michael. Seni seviyorum. Kendine iyi bak!"

Michael bu kez duymuştu. Claire, onun rahatlayıp gülümsediğini gördü. Hemen sonra da Michael evden çıktı.

Claire elini kafes telleri gibi yayılmış enerji ağından çektiği anda güçsüz düştü. Hemen *solmaya* başlamıştı. *Seyreliyordu.*

Gözüne bir renk ilişti. *Renk*... O siyah beyaz dünyada bir renk. Bir balerin gibi hızla o tarafa döndü.

Mutfak kapısına dayanarak durup Claire'in Shane'le Eve'i görmesine engel olan kişi Hiram'dı. Renk, kırmızı brokar yeleğinden ve parıldayan altın saat zincirinden geliyordu. *Canlı* gibiydi. Neredeyse, siyah beyaz dünyadaki canlı arkadaşlarından daha canlı görünüyordu.

"Seni uyardım," dedi. "Ona tekrar dokunma dedim."

"Michael'a sesimi duyurmam gerekiyordu."

"Michael saçma sapan işlerin peşinde dışarı çıktı. Ölürse onu bir daha kurtaramam," dedi Hiram. "Hepsi

senin suçun çocuk. Artık gerçek bile olmayan bir şey için riske girdi."

"Ben gerçeğim!" diye çıkıştı Claire. "Senden daha gerçeğim."

Hiram, görkemli, renkli gövdesine şöyle bir bakarken, Claire kendini aptal gibi hissediyordu. Hiram elbette Claire'den daha gerçekti. En azından ondan daha güçlü olduğu kesindi. "Daha önce de söyledim. Ev seni seviyor diye *ben* de sevmek zorunda değilim. Ev, içgüdü demek. Ben ise beyinim ve tehlikeli olduğuna karar verdim Claire. Sağı solu kurcalayıp duruyorsun. Cam dolu bir odada gezinen bir çocuk gibisin."

"Senin için mi tehlikeliyim?" diye sordu Claire.

Hiram'ın gülümsemesi buz gibiydi. "Daha bu tarafa geçtiğin an seni parçalayıp dışarı atmalıydım."

Claire farkına bile varmadan gerilemeye başladı. Tıpkı Claire gibi Hiram da bir hayaletti ama onda çok gerçek bir yan vardı. Hiram güçlüydü. Claire'in düşündüğünden de çok. Ne demişti? Binanın temelindeki kemiklerinden ve betonundaki kanından bahsetmişti... Böylesi, onu çok güçlü yapıyor ve eve temelinden bağlıyordu. Evin bir parçasıydı. Yine de ev, başka bir şeydi. Kendi iradesi vardı. Ev onu kurtarmıştı ve Hiram buna razı olmamıştı.

Tehlikeli.

Hiram, Claire'e gittikçe yaklaşmasına rağmen, hareket ettiği hiç belli olmuyordu. Claire bir an duraksayınca Hiram birden hızlandı. O koca elleriyle Claire'e dokunacak olursa, onu paramparça edeceğine şüphe yoktu.

Claire haykırarak kendini yere bıraktı. O an aklına tek gelen buydu. Tahtaların, boruların, korkmuş bir sıçanın, sağa sola kaçışan hamamböceklerinin içinden geçip karanlık, ürkütücü bodruma doğru kaydı. Işıklar kapalıyken *inanılmaz* korkunçtu burası.

Aynı zamanda da tehlikeliydi. Claire'in kulağına uzaklardan Hiram'ın kahkahası geldi. "Ben binanın *temelindeyim* kızım. Aşağıda benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun?"

Claire onunla *hiçbir* yerde dövüşebileceğini sanmıyordu. Hiram haklıydı. Bodrum, Claire'in hiç gitmek istemediği bir yerdi. Ok gibi yukarı fırladı ve salondan geçip üst kata çıktı.

Tavan arasına yükselince, o hizadaki gizli odaya daldı. Ev ilk yapıldığı zamanlarda (herhalde Hiram'ın halen ortalarda olduğu bir dönemdi o) Amelie'nin dinlenme yeriydi bu oda. Son yıllarda da Claire'in dinlenme yeri olmuştu. Claire, Hiram'ın bağırarak duvardan geçip onu yakalamasını bekledi.

Ama Hiram gelmedi. Claire yeni, acayip duyularını devreye soktu ama... Hiçbir şey hissetmedi. Sanki o oda başka bir evdeydi. *Farklı* geliyordu... Ve Claire bir anda, görüntüsünün de kesinlikle değişik olduğunu fark etti. Işıklar açıktı. Claire kanepenin tozlu, kadife kumaşını, kahverengi ahşabını, lambaların mücevher gibi parlayan camını görebiliyordu.

Renkler.

Gözlerini kapayınca Hiram'ın varlığını hissetti. Odanın önündeydi. Zemine çarpıp sekmişti ve bir köpek balığı gibi odanın etrafında dolanıp içeri girmenin yolunu arıyordu.

Nasıl oluyorsa Amelie'nin tesiri orayı sadece gerçek dünyada değil, bu boyutta da bir sığınak yapmıştı.

Claire orada kaldığı sürece güvendeydi.

Odanın etkisi bununla da kalmıyordu. Claire orada kendisini zayıf, saydam bir görüntü gibi de olsa görebiliyordu. Kanepeye oturduğunda, yer çekimini bile belli belirsiz hissedebildi.

Öldüğünden beri kendisini gerçekliğe en yakın hissettiği andı bu. Neredeyse hissedebildiği kadife kumaşa kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Michael dönecek, dedi içinden. *Az kaldı. Myrnin de yanımda olacak.*

Claire bu durumdan kurtulacaktı.

Kurtulmak zorundaydı.

Aslında pek uyumadı ama huzurlu odanın sessizliğinde kayıp gitti. Kapının kilidi tıkırdayınca korkuyla doğrulup oturdu.

Hiram içeri girmenin bir yolunu buldu.

Ama öyle olmamıştı. Gelen Hiram değildi. Merdivenden gelen ayak seslerinden sonra Shane karşısında belirdi. "Claire?" Endişeliydi. "Claire, burada mısın?"

"Evet."

Gözleri birden irileşen Shane hızla ona döndü. *Beni duydu. Hayır, beni görüyor!*

"Claire," dedi Shane. Çok rahatlamıştı. Bir an duraksadıktan sonra elini uzattı ve "Kıpırdama!" dedi. Merdivenden aşağı koştu. "Onu buldum! Buradaymış!"

"Tamam!" diye seslendi Eve. "Gelmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedi Shane. "Şimdi gelmene gerek yok."

"O zaman ben duştayım."

Eve gergin olduğunda hep duşa girer zaten, diye düşündü Claire. Michael için çok endişelendiği kesindi.

Shane koridora açılan kapıyı kapadı ve "Sıcak suya elveda diyelim," dedi. Basamakları tekrar çıktı ve kanepeye, *Claire*'e baktı. "Seni görebiliyorum."

"Sahi mi? Eskisi gibi miyim?" Kendi gövdesine baktı. Pek eskisi gibi sayılmazdı. En azından kendi gözlerine öyle görünmüyordu. Ona kalsa, tam bir hayalete benziyordu.

Shane yavaşça elini uzatıp kızın koluna dokundu. Dokunuşu gerçek gibiydi. Gerçek görünüyordu. "Evet," dedi Shane, titreyen, zor duyulur bir sesle. "Eskisi gibisin." Kanepeye oturdu ve daha Claire ne yapacağını bile düşünemeden tutup ona sarıldı. Shane'e dokununca her şey düzeliyordu sanki. Shane onu gerçek dünyaya çekiyordu. Kızı öptüğünde her şey eskisi gibiydi. Hisler, tatlar, yumuşak dudaklarının sıcaklığı... İnanılmazdı.

Claire nasıl olduğunu anlayamadan kendisini kanepeye uzanan Shane'in üstünde buldu. Eşsiz, harika, karşı konul-

maz bir şeydi bu. Shane parmaklarıyla Claire'in saçlarını geriye atıp yüzüne dokundu.

"Beni gerçek yapıyorsun," dedi Claire hayretle. "Bunu sen yapıyorsun."

Shane konuşmadı. En azından kelimelerle. Sonrası bulanıktı. Çok güzel, tuhaf, kusursuz bir bulanıklık. Claire onu bir daha bırakmak istemiyordu.

Ama bir süre sonra gözlerini açıp baktığında, yanlış bir şeyler olduğunu fark etti. Shane yanındaydı, ona sokulmuş, uyuyordu ve silikleşmişti. Teninin, saçının rengi solmuştu. Neredeyse alt katta, bu odanın dışında olduğu kadar siyah beyazdı.

Claire ise daha parlak, daha renkliydi.

Shane'den bir şeyler almıştı.

Kalkıp kanepeden uzaklaştı. Shane mırıldanarak elini uzattı ama Claire olduğu yerde, bir metre ötede kaldı. "Olmaz," dedi fısıltıyla. "Oda... Amelie'nin odası. Bize bir şey yapıyor..."

"Seni gerçek yapıyor," dedi Shane. "Her şey yolunda."

"Hayır, hayır, değil! Soluyorsun Shane. Buna izin veremem!"

Claire artık gerçek görünüyordu ve öyle de hissediyordu ama bu bedeli kabul edemezdi. Mümkün değildi bu. Shane'i feda edemezdi.

"Claire..." Shane doğrulmaya çalıştı ama güçsüzleşmişti. Az daha düşüyordu. Kendini tekrar kanepeye bıraktı. Yüzü bembeyazdı. "Of! Başım döndü."

"Gitmek zorundasın," dedi Claire. "Beni burada bırakmalısın. Myrnin gelene kadar bana bir şey olmaz. Lütfen Shane! Burada kalamazsın!"

"Gideceğim," dedi Shane. "Ama bana son bir öpücük verirsen."

Claire bunu istemiyordu ama kendini tutamadı. Shane ayağa kalkıp dengesini sağladı ve Claire'e doğru yürüdü. Claire gerilerken duvar onu durdurdu. Duvarı geçerse Hiram'ın kucağına düşecekti.

Shane, Claire'i öptü. Hararetli, sevgi ve vaat dolu bir öpücüktü bu. Shane geri çekildiğinde gülümsüyordu.

Ama daha da solgundu.

"Git," dedi Claire. "Yalvarırım git Shane! Seni seviyorum ama *gitmek zorundasın*."

Shane kot pantolonuyla tişörtünü giydi. "Seni kaybetmeyeceğim," dedi. "Bundan emin olabilirsin. Kaybetmeyeceğim."

Claire gülümseyerek Shane'in gidişini izledi.

Ardından kadife kanepeye uzanıp Shane'den kalan sıcaklığa sarıldı ve gözlerini kapayıp hayallere daldı.

14

MICHAEL

Vampirlerden söz eden insanların çoğu, vampir olmanın yalnızlık anlamına geldiğini unutur. Bir vampirin yalnız olması gerekir. Vampirler avcıdır. Sürüleriyle yaşayan kurtlardan çok, kendi bölgelerinde dolanan kaplanlara benzerler. Kaplanlar sürü kurmaz. Yalnızdırlar ve öyle de olmaları gerekir.

Nefes alan bir insanken Morganville bana hep yapay gelirdi. Şimdi denklemin diğer tarafında da ne kadar yapay olduğunu görebiliyordum. Bunca vampiri birbirleriyle ve doğal avlarıyla bir arada yaşamak zorunda bırakmak ve onlara bir sürü kural dayatmak... Bize en yakın olan insanların bile bunun zorluğunu anlayabileceğini sanmıyorum.

Doğaüstü hayatıma evime hapsolmuş bir hayalet olarak başladığım için, bu hayata çoğu vampirden daha çok uyum göstermiştim. Ben zorunluluktan vampir olmuştum. Bir nebze de olsa özgürlüğüme kavuşabilmemin tek yolu buy-

du. Vampir olana kadar da etrafımda dostlarımın ve atan kalplerin olmasına alışmıştım.

Eve'in bu kadar *hayat dolu*, böylesine *istekli* ve bana bunca yakın olmasına alışabilmiştim. En azından çoğunlukla.

Ne var ki hiç kolay değildi. Hem de hiç. Yine de neye bulaştığımdan haberdar olduğumu sanıyordum. Oturmuş, sürdürülebilir bir hayattı bu. Medenileşmeye zorlanan vampirler, bir şekilde bu hayata tutunuyorlardı işte.

Ama Kurucu Meydanı'na ayak bastığımda, bu düşüncelerin safsatadan ibaret olduğunu anladım.

Vampirler dükkanlarını kapatıyorlardı. Çoğu, geceleri bile kapanmayan, nabzı atsın ya da atmasın herkese hizmet veren bu dükkanlar, birer birer kepenk indiriyordu. Kapılar kilitleniyor, değerli eşyalar taşınıyordu. Şehre kilit vurma hazırlıkları yapılıyordu.

Az da olsa tanıdığım bir vampiri durdurdum. Breana'ydı bu. "Etrafta hiç insan yok mu?"

Bana gerizekalıymışım gibi baktı. "Evet," dedi. "Tabii ki yok. Biz gidene kadar evlerinde kalacaklar." Uzanıp metal kepengi hızla aşağı çekti. Kepenk gıcırdayarak indi ve kaldırıma çarpıp kıvılcımlar çıkardı. Breana asma bir kilit çıkarıp kuyumcu dükkanının önünü kilitledi. "Yerin belli oldu mu? Olmadı mı? Amelie'nin ofisine git. Asistanı izin kağıdı dağıtıyor. Tahliye için lazım olacak." Anahtarı cebine attı ve elinde metal bir kutuyla uzaklaştı. Kutuya en değerli mücevherlerini koymuştu herhalde. Vampirler, seyahat ederken yanlarında fazla eşya taşımayı sevmedikle-

ri için, yanlarına sadece maddi değeri yüksek, hafif şeyler alırlardı.

Kuyumcunun ışıkları kapalıydı ama cama astığı levhayı okuyabiliyordum.

KALICI OLARAK KAPANDI.

Amelie'nin ofisine doğru yürüdüm. Shane'e, Myrnin'i getireceğimi söylemiştim ama bunun bir test olacağını da biliyordum. Büyük bir testti hem de. Morganville'deki ve Amelie'nin gözündeki yerim sınanacaktı. Sırf o ofis kapısının açılması için bile, Samuel Glass'ın torunu ve şehrin en köklü insan ailelerinden birinin son ferdi olmanın bana sağladığı tüm saygınlığa ihtiyacım olacaktı.

Myrnin'i eve götürme şansım ise çok azdı. Benim bile oradan çıkma şansım neredeyse yoktu ama Shane için, hepimiz için denemek zorundaydım. Claire'e ihtiyacımız vardı. Onu yerde hareketsiz görene kadar, bizi nasıl bir arada tuttuğunu fark edememiştim. Sanki sahip olduğumuz her şey dağılıyordu. Shane umutsuz yapamazdı.

Claire onun umuduydu. Galiba bir açıdan benim için de öyleydi. Ve Eve için de tabii. Biz imkansız olduğuna inandığımızda bile, sessizce her şeyi halleden hep oydu.

Bu da onun ölümüne sebep oldu, diyordu beynimin bir parçası. Birinin onu neden öldürmek istediğini bilmiyordum. Shane ve Eve'de yapbozun bazı parçaları vardı ama yetmiyordu.

Claire'i neden öldürmek istediklerine yanıt bulmak, Myrnin'i bulmaktan bile daha önemliydi.

Normalde Kurucu'yla görüşmek benim için zor bir iş değildi. Ne de olsa Glass ailesinin dokunulmazlığına sahiptim. Ne var ki bugün hiçbir şey kolay olmayacaktı. Holde bir sürü vampir vardı ve hepsi de öfkeli ve tetikteydi. Bölgesel sınırlarını koruma içgüdüsüyle hırlayarak konuşuyor, dişlerini gösteriyorlardı. Bunca vampiri kapalı bir alana doldurmak iyi bir fikir değildi.

Aralarından kendime yol açmam imkansızdı. Yaklaşık otuz kişiydiler ve en genci benden en az yüz yaş büyüktü. Asırlarca acımasızlıkla, kaba kuvvetle hayatta kaldıkları için benim kadar sabırlı değillerdi.

Kurucu'nun ofis kapısını görebilmem için sıranın bir saat boyunca ilerlemesi gerekti. Uzun bir koridordaydık. Yerler halı, duvarlar parlak portrelerle kaplıydı. Havada çaresizlik kokusu vardı.

Önümdeki iki vampir, çoktan unutulmuş bir tahta hangisinin daha yakın olduğuna dair ağız dalaşına girdi. Umrumda bile değillerdi. Ben, o sırada Shane'le Eve'i düşünüyordum. Claire'in katili eve geri gelirse ne yapacaklardı?

İki vampirden uzun olanını tutup içeri ittim. Çok eski tarz bir takım elbise giymişti. "Kusura bakma," dedim, kısa olana. "Soy ağaçlarınızı karşılaştırmazsanız daha hızlı ilerleriz. Ağzını bile açma!"

Bana o klasik, *sen benim kim olduğumu biliyor musun,* bakışını attı. Tam bunu dile de getirmek üzereydi ki Kurucu kapıda belirdi.

Amelie, hayatım boyunca tanıdığım Kurucu'ya benzemiyordu. O hep soylu, kusursuz, resmi görünürdü. Duygularını açığa vurduğuna da şahit olmuştum ama onu hiçbir zaman güçsüz görmemiştim.

Şimdiyse... Dokunsan yere düşecek gibiydi. Etrafına yaydığı o uzaklık hissi de yoktu.

Bakışlarıyla kısa vampiri susturup beni işaret etti. "Benimle gel." İtiraz etmeye hazırlanan Prens Bilmem Kim'in yanından geçip içeri girdim. Uzun olan diğer Prens Bilmem Kim, Amelie'nin asistanı Bizzie'nin elinden bir belge alıyordu. Belgenin en üstünde, kalın rakamlarla yazılmış bir sayı vardı.

"Burada senin yerin ve araba plakan var. Sadece burada yazanları yanına alabilirsin. Evcil hayvan ya da insan götüremezsin. Herkes kendi yiyeceğini alsa..."

Gerisini duymadım çünkü Amelie'nin peşinden özel odasına girmek zorundaydım.

"Kapıyı kapat," dedi, duraksadığımı görünce. Kapıyı kapatınca otomatik bir kilidin devreye girdiğini duydum. "Otur."

"Myrnin'i almaya geldim," dedim. "Ona ihtiyacım var."

Bana bir kez bile bakmadan pencereye gidip akşam karanlığına baktı. Her zamankinden daha az ışık vardı. Ay da bulutların arkasına saklanmıştı. Rüzgarın savurduğu yağmur damlaları, makineli tüfek mermileri gibi cama vuruyordu.

"Onu alamazsın," dedi Amelie. "Ona önemli görevler verdim."

"Amelie..."

"Sus," dedi, çok alçak bir sesle. "Ailene duyduğum saygıyı ve büyükbabana, hatta sana duyduğum yakınlığı zorlama. Duygusallık bizi bu noktaya getirdi. Bizi umursamaz yaptı, aptallaştırdı."

"Amelie, *neler oluyor?* Bana anlatmalısın. Her şeyi açıklamalısın."

"Artık hiçbir şey açıklamıyorum Michael." Başını çevirdi. Yüzünde, duruşunda gördüğüm bir şey, beni geri adım atmaya zorladı. "Benimle görüşmene izin verdim çünkü bir şeyi kesin olarak anlamanı istiyorum. Sevdiğin kızın yanında kalmayı seçemezsin. Arkadaşlarının yanında kalamazsın. O günler hepimiz için geride kaldı. Tahliye için gerekli talimatı alıp aşağıda bekleyeceksin yoksa korumalarım seni bir odaya kilitler."

Pek çok şey bekliyordum ama Amelie'nin bu kadar ileri gideceğini beklemiyordum.

"Claire'i ne öldürdü?" diye sordum. Bilerek *kim* demedim. Bunun konuyla ilgili olmadığını çoktan anlamıştım.

"Kaçınılmazdı," dedi. "Görünüşe bakılırsa, onun göz yumamayacağı kadar çok şey biliyordu. Bu kadar açık bir adım atmaya cüret ettiyse, yaptığım hazırlıklar bile hepimizi kurtarmaya yetmeyecek demektir. Kayıplarımız olacak. Bazıları aptallık edip kendilerini hazır av haline getirecek. Ama sen bunu yapmayacaksın Michael. Buraya yalnız gelmen bile aptalcaydı."

"Eve'i terk etmeyeceğim," dedim. "Onu seviyorum. Onu bırakıp..."

Bana arkasını dönüp dış kapıya baktı. Ben bir şey duymamıştım ama o duymuştu ki masasındaki bir düğmeye bastı ve kilit çıt etti.

Myrnin içeri girdi.

Farklı görünüyordu. İlk başta, aklı tamamen başındaydı. Gözbebekleri büyümüştü. *Amelie ona ilaç mı verdi yoksa kendi kendine mi böyle oldu*, diye düşünmeden edemedim. İkisi de mümkündü. Amelie öyle bir şey demediği halde kapıyı kapattı ve ellerini arkasına atıp öğretmenin karşısındaki bir öğrenci gibi bekledi. "Oldu," dedi. "Frank, gerektiği şekilde programlandı. Onaylandığı anda başlatıp kendini kapatacak. Sonra da geri sayım başlayacak. Her şey yarın gün batımında başlayacak şekilde ayarlandı."

Yarın gün batımında. Bana gün batımında Morganvilleli tüm insanların Kurucu Meydanı'nda toplanacağı söylenmişti. "Neyin geri sayımı?" diye sordum. Myrnin, Frank'i bir tür intihar moduna getirdiyse, korkunç bir şeydi bu.

İkisi de beni görmezden geldi. "Oliver'ın son adımlarını bulmama yardım etmelisin," dedi Amelie. "Doğrudan Magnus'u bulmanın imkansız olduğunu anladım ama Oliver'ın ne kadar kısa sürede kaybolduğunu biliyoruz. Belki şimdi bile yakalanacak ipuçları vardır."

Myrnin kaşlarını çatıp huzursuzca öne arkaya sallandı. "Peşinden mi gidelim diyorsun? Hiç akıllıca değil."

"Bir kurtarma girişiminden bahsetmiyorum," dedi. "Bu mümkün değil. Oliver da diğerleri gibi artık yok. Ama draug'ların aldıklarını nereye götürdüğünü öğrenirsek belki onları durdurup zaman kazanabiliriz."

"Pek olası değil. Nasıl kolayca kaçabileceklerini..."

"Biliyorum," dedi Amelie, elini sallayarak. "Daha fazla konuşmayalım. Git."

Myrnin bir elini göğsüne götürüp hafifçe eğildi. Bir yandan da bana bakıyordu. Bıçak gibi bir bakıştı bu. Amelie pencereye arkasını döndü. Myrnin doğrulurken dudaklarını oynatarak bir şey söyledi.

Beni takip et.

Myrnin çıkınca kilit sesi tekrar duyuldu. Amelie taş kesilmiş gibi bir süre sessizce bekledi. "Bana seçme şansım olmadığını söylüyorsun ama var. İşbirliği yapabilirim ya da zorla götürülebilirim, değil mi?"

"Evet," dedi Amelie. "Maalesef bunlardan başka seçenek sunamam. İnsanları arkanda bırak Michael. Yarın daha da zor olacak. Anlıyor musun?"

"Bir şeyleri sona erdirmek sana ne kadar kolay geliyor."

"Öyle," dedi. Sesi yorgun ve hüzünlüydü. "Ne yazık ki öyle. Bunu yapacağım. Sen de yapacaksın. Hangisini seçiyorsun? Gönüllü olarak aşağıya mı ineceksin, korumaların eşliğinde bir odaya mı kapatılacaksın? Buradan çıkamazsın. O kadarı kesin."

"Öyleyse kendim giderim," dedim. "Ama bu iş daha bitmedi. Bana inan."

Boşa kürek çektiğimi söylemeye gerek bile görmeden düğmeye basıp beni dışarı çıkardı. Harekete geçmeye hazır bir halde beni izleyen adamları olduğundan emindim ama Myrnin kesin konuşmuştu.

Demek ki bir planı vardı. Tabii ki delice bir plan olmalıydı bu ama elimizde başka bir şey yoktu.

Ofisten koridora çıkınca sağıma baktım. O yönü gösteren bir işaret yoktu.

Soldaysa Bizzie'nin masasına gitmek için sabırsızca bekleyen vampirler vardı.

Arkalarında Myrnin'in koridorun sonunda durduğunu gördüm. Ben onu görünce asansörlerin aksi yönüne doğru gitti.

Bekleyen vampirlerin yanından geçtim. Çoğu bana zehir gibi bakışlar atıp dişlerini gösterdi. Nasıl olduysa ısırılmamayı başardım. Önüm boşalınca hızlandım. Myrnin yavaşlamıyordu. Koşmaya cesaret edemiyordum ama sallanamazdım.

Arkama baktım. Amelie'nin en güçlü adamlarından ikisi, beş metre ötemden beni izliyordu. Köşeden döndüm. Birkaç saniye sonra tepeme bineceklerini biliyordum.

Koşmaya başlayınca iki yanımdaki duvarlar bulanıklaştı. Myrnin'i göremiyordum. Önümde sonu gelmeyen koridorlardan başka bir şey yoktu.

Derken bir şey bana çelme taktı. Yere düşüyordum.

Ama bir el beni havada yakalayıp çekti. Bir saniye içinde bir kapı kapandı ve kendimi yerde buldum. Soğuk bir el, ağzımı kapatıyordu.

Myrnin. Gözlerimi çevirip etrafa baktım. Gördüğüm kadarıyla, depo gibi bir yerdeydik. Küçük, dar bir yerdi ve temizlik malzemesi kokuyordu.

Beş saniye kadar sonra bana baktı ve "Bizi bulmalarına kadar bir dakikadan az zamanımız var," dedi. "Claire yaşıyor mu?"

"Kendin dememiş miydin?"

"Umutluydum ama sen kanıt görmesen buraya gelmezdin," dedi. "Artık kırk beş saniyemiz var."

"Sana ihtiyacım var," dedim. "Claire'in sana ihtiyacı var. Benimle gel!"

"Gelemem," dedi Myrnin. "İmkansız. Gitmeme izin vermez." Yelek cebine eline daldırınca, yere bir avuç dolusu eski sinema bileti, bir sakız kağıdı ve bin yıllık bir şekere benzeyen renkli bir şey düştü. "Neredeydi bu? Ha, bir dakika."

Diğer ceplerini yokladı. Tuttuğu geri sayımı ona hatırlatıp hatırlatmamayı düşündüm ama ne faydası olurdu ki? Claire'in hep söylediği gibi Myrnin, Standart Manyaklık Saati zaman dilimine göre yaşıyordu.

Göğüs cebinde bulduğu katlı bir kağıt parçasını bana verdi. "Al," dedi. "Bunlara ihtiyacım olacak. Sabah olmadan hepsini bul. Ha, bir de cesedi lazım."

Listeyi okumaya çalışırken donakaldım. "*Nesi?*"

"Cesedi," dedi Myrnin. "Ölüsü. Leşi. Ondan kalanlar. *Cesedi* diyorum budala. Evde olsun. Zaman doldu. Çabuk git!"

"Nereye?" *Claire olsa ne yapardı*, diye düşündüm. Myrnin'in delice sayıklamalarına nasıl karşılık verirdi? Beni birden çevirip sırtıma elini dayadı ve hızla itti.

Düz duvara çarpmamak için ellerimi kaldırmıştım ki...

Duvar, siyah bir deliğe dönüştü. Dondurucu bir boşluğa daldım ve kendimi buz gibi soğukta buldum. Rüzgar yüzüme vuruyor, yağmur yağıyordu. Ellerim kaldırıma çarptı.

Tuğla bir duvarın önünde, şehrin ilk bakışta çıkaramadığım bir yerindeydim. Sonra Kurucu Meydanı'nın uzaktan gelen ışıklarını ve Marjo'nun Yeri tabelasını gördüm. Marjo artık yirmi dört saat açık değildi, içerisi karanlıktı.

Neredeyse şehrin sınırındaydım. Evin tam aksi yönüne gitmiştim. Ama Bay Ransom adında garip bir vampir tarafından işletilen, şehrin tek morgu için ise doğru yöndü.

Yakınımda titrek bir sokak lambası vardı. Kağıdı ışığa doğru çevirip yazılanlara baktım. Bir listeydi. Hem de ne liste!

İlk sırasında CLAIRE'İN CESEDİ vardı.

Delirmiş, dedim kendi kendime. Öyle olduğunu hepimiz biliyorduk. Claire de dahil. Myrnin en iyi zamanlarında bile deliydi. Ve o an, en iyi zamanında olduğu bile meçhuldü. İlaç aldığı kesindi. Gerçi ilaç alması iyi de olabilirdi. Amelie, onun dağıtmasını istemeyeceği için, işine odaklanmasını garanti altına almış olmalıydı. Belki de elimdeki liste, Myrnin'le Claire'in yaşadığı o çılgınlar evreninde gerçekten de bir anlam ifade ediyordu.

Başka seçeneğim yoktu. Bana bazı buyruklar ve bir liste vermişti. Claire'i kurtarmak istiyorsam harekete geçmeliydim.

İyi yanından bakacak olursam, Amelie'nin beni bulması için, şehrin altını üstüne getirmesi gerekirdi.

Morga doğru koşarken bunu düşünerek gülümsedim.

Morgun kapısını kırıp içeri girdim. Görünüşe bakılırsa kimse yoktu. Belki de Ransom orayı çoktan terk etmişti. Odaları gezdim. Ortalıkta ne tabut ne de ceset vardı. Ransom'ın, kalan ölüleri gömecek kadar ahlak sahibi olabileceğini düşündüm.

Cesetlere yapmış olabileceği diğer şeyleri aklıma bile getirmek istemiyordum.

Claire'i, alt kattaki soğutucu dolapların birindeki bir ceset torbasının içinde buldum. Torba buz tutmaya başlamıştı. Fermuarı, onun solgun, donuk yüzünü görebileceğim kadar açtım. Mavi-beyazdı. Boynundaki izler kararmıştı.

Fermuarı kapatıp ne yapacağımı düşündüm. Öleli saatler olmuştu. Ölülerle ilgili biraz bilgim vardı. Katılaşmış olduğunu tahmin ediyordum.

Onu taşımaya dayanabileceğimden emin değildim. Böyle bir şeye kalkışmak bile yanlış geliyordu bana ama Myrnin çok ısrar etmişti.

Kendini topla Mikey, dedim içimden. *Shane olsa yapardı.*

Shane için yapacaktım bunu.

Cesedi omuz ve bacaklarından tutup kucakladım. Ne ağırdı ne de katılaşmıştı. Kollarımda kıvrılınca, neredeyse

bırakıyordum. Dengelemek için göğsüme kadar yapıştırmam gerekti.

Ceset torbasında bırakamazdım onu. Bana çok yanlış geliyordu.

Fermuarı tamamen açtım. Neyse ki öldüğü zamanki giysileri hala üzerindeydi. Bir ölü değil de uyuyan bir kızmış gibi, onu tekrar, özenle kollarıma aldım.

"Claire?" dedim. Gülünç ama her nasılsa gözlerini açıp benimle konuşacağını umuyordum. Canlı gibiydi. Rengi tuhaftı ve soğuktu ama yine de... Galiba bana cevap vermemesi daha iyi oldu. Bir vampir için bile fazla tuhaf olurdu bu.

Onu üst kata, oradan da kırık kapıdan dışarı çıkardım. Yağmur dinmemişti. Gökyüzü, soğuktan titriyormuş gibi hafifçe serpiştiriyordu. Claire ıslanmasın diye hafifçe öne doğru eğildim ve eve koştum.

Ancak bloğun sonuna kadar gidebildim. Bir devriye arabası köşeden dönüp mavi kırmızı ışıklarını yaktı. Araba kaldırıma yanaşırken, üstüme parlak bir ışık vurdu.

"Dur," dedi tanıdık bir ses. Gözlerimi kıstım. Işık, yüzümden aşağı, ayaklarıma indi.

Hannah Moses arabanın kapısını kapatıp yanıma geldi ve copunu kemerine astı. "Michael Glass," dedi. "Morgdan neden ceset çaldığını bana açıklayabilir misin?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedim, "ister inan ister inanma, bunu neden yaptığımı ben de tam olarak bilmiyorum."

Bana bakıyordu. Hayır, Claire'e bakıyordu. Yüzündeki yaranın etrafında acı dolu çizgiler belirdi. "Onun öldüğünü göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi.

"Ölmemiş olabilir," dedim.

Kaşlarını kaldırdı, sonra çattı. "Ev."

"Biliyor muydun?"

"Day'lerin evinde akrabalarım var Michael. Orada çok zaman geçirdim. O evlerde bir gariplik var. Hayaletler. Onları duydum."

"Claire'in hala orada olduğuna inanıyorum," dedim. "Onu geri getireceğiz."

"Sadece sen mi?"

"Myrnin," dedim. "Ve ben. Eve'le Shane de tabii. Gitmeme izin vermelisin. *Denememe* izin vermelisin."

Yorgun görünüyordu. Hüznü sadece Claire için değildi. Ayakta duracak hali kalmamıştı sanki. "Bu şehir ölüyor," dedi. "Farkında mısın? Yuvamızı bizden koparıyorlar. Bunun yanında tek bir kızın varlığı neyi değiştirir?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şeyi değiştirmez ama önemli şef. *Bizim* için önemli."

Hannah bir süre konuşmadı. Ardından iç çekerek, "Onu arkaya koy," dedi. "Sen de yanına geç. Sizi eve götüreceğim."

"Şey, bunu yapmamam gerekiyor..."

"Amelie seni gördüğümüz yerde yakalayıp neye mal olursa olsun Kurucu Meydanı'na götürmemizi emretti," dedi Hannah. "Benim de seni götürmemem gerekiyor ama bana söylenenleri yapmaktan bıktım usandım."

"Ben de," dedim. "Teşekkür ederim."

Arabayı hızlı ama dikkatli kullandı. Birkaç devriye arabasının yanından geçtik. Eğilmemi söyledi. Zaten kimse bizi durdurmaya kalkışmadı. Ne de olsa polis şefiydi o. Arabanın arkasında birilerinin olduğu kim bilebilirdi ki? Kaçak bir vampirin polis arabasına saklanacağı akıllarına gelmezdi.

Claire dizlerimde boş bir çuval gibi duruyordu. Boynunu ve başını sabit tutmaya çalışıyordum. Hala yanan az sayıdaki sokak lambasının ışığı vurdukça, yüzünde huzur değil, boşluk görüyordum. Hala o eski narinliğini taşıyordu ama Claire'den geriye başka bir şey kalmamıştı. O yüz, başka birine de ait olabilirdi.

"Evinizi gözetleyecekler," dedi Hannah. "Park edip kapını açacağım ve evin önüne gidip Shane'le konuşacağım. Bunları yaparken beni izleyecekler. Sen onu alıp arkadan dolaş." Şapkasını giyip dikiz aynasından bana baktı. "İçeri girince pencerelerden uzak dur. Amelie seni başka yerde bulamayınca evinize bakacaktır. Mümkün olursa seni uyarmaya çalışırım."

"Teşekkürler," dedim.

Omuz silkti. "Yarın işsiz kalacağım," dedi. "Bizi öldürecek güçlere el hareketi yapsam aynı kapıya çıkardı."

Ne demek istediğini soramadan arabadan indi ve kapım aralandı. Kollarımda Claire'le hızlı hareket etmek zorundaydım. Vampir olmam bir avantajdı. İkinci bir insanın ağırlığını omuzlarken kimseye görünmemeye çalışarak ilerlemek, insanlara göre değildi.

Arka kapıya ulaşıp içeri girdim. Hannah'nın sesini duyabiliyordum. Ben arka kapıyı kilitlerken ön kapı da kapandı.

Bir an kıpırdamadan durdum. Koridordan Eve'le Shane'in sesi geliyordu. Onlardan kaçmanın yolu yoktu. Mecburen bu şoku yaşayacaklardı.

Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi, diye düşündüm.

Kollarımda Claire'le önlerine çıkınca Eve'in bağıracağını sanmıştım ama o gözlerini açıp bakmakla yetindi. Sonra da dönüp Shane'e baktı.

Yüzü bembeyaz olan Shane taş kesilmişti. Duvardan destek alıp ayakta durmayı başardı. "*Ne* yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

Ona verecek bir cevabım yoktu çünkü ben de bilmiyordum. "Perdeleri çek," dedim Eve'e. "Hepsini. Kimse beni görmemeli."

"Myrnin nerede?"

"Geliyor," dedim. Öyle umuyordum. "Yardım edin, onu oturma odasındaki kanepeye yatıralım."

Shane önden koşup minderlerle oyun kumandasını yere attı, derin bir nefes aldı ve Claire'i kanepeye yatırırken bana yardım etti. "Bunu neden yaptın?" Sarsıldığı belliydi. Etkilenmese şaşırırdım zaten. "Onu götürmüşlerdi."

"Myrnin bana bir liste verdi. Listede o da vardı." Eve'in her zaman kanepenin üstünde bulundurduğu örgü battaniyelerden birini alıp Claire'in üstüne örttüm. Yüzünü de iyice kapattım. "Burada kalsın. Benim listedeki diğer şeyleri getirmem gerek. Çok sürmez."

"Dur!" Kapıya doğru adım attığım anda Shane koluma yapıştı. "Amelie'nin adamları az önce buradalardı. Her yerde seni aradılar."

"İyi. Öyleyse bir süre buraya gelmezler."

Eve bir kenarda duruyordu. O ana kadar tek kelime bile etmemişti. "Michael... Sen döndüğünde onları aramamız gerektiğini söylediler. Aramazsak..." Shane'e baktı. "Geri gelip bizi öldüreceklermiş. Söylediklerini yapacak gibiydiler."

"Neyse ne," dedi Shane. "Boşversene! Sen git Mike. Gelecekleri varsa görecekleri de var. Daha ben pes etmedim. Onu geri döndürme şansımız varken asla pes etmem!"

Başımı salladım. "Claire'i yine gördün mü?"

"Evet," dedi Shane, gırtlağını temizleyerek. "O iyi." Ama Shane iyi değildi. Açıkça görebiliyordum bunu. Çok yorulmuştu. Gözlerinin altında siyah çukurlar vardı ve yüzünün rengi hiç sağlıklı görünmüyordu.

"Umarım öyledir," dedim. *Umut.* Claire'i Shane'in umudu olarak gördüğümü daha önce söylemiştim. Ben de Myrnin'in gelip akla hayale sığmayacak bir sihirle arkadaşımı bize geri vereceği umuduyla, bir cesedi kucaklayıp getirmiştim. Böylesi de umudun kişiye neler yaptırabileceğine iyi bir örnekti. "Onlara iyi bak. Döneceğim."

"Bir dakika. Listenin yarısını da bana ver. Yardım edebilirim." Shane coşkuluydu. Kendine bir amaç bulmuştu. Tehlikeli olduğunun farkındaydım ama Amelie'nin ofisinde bana verdiği ipuçlarından anladığım kadarıyla, vampir olmanın artık pek bir avantajı kalmamıştı.

Kağıdı ikiye katlayıp yırttım ve parçalardan birini ona verdim. "Üç madde var," dedim. "Bir saat içinde döneceksin. Anlaşıldı mı?"

"Merak etme," dedi. "Arkanı kolla dostum."

"Sen de," dedim.

"Durun," dedi Eve, bize doğru bir adım atarak. "Gece vakti ikiniz birden gidip beni burada..." derken, Claire'e doğru bakmamaya çalıştı. "Bırakamazsınız. Ya vampirler geri dönerse?"

Haklıydı. "Doğru," dedim. "Sen Shane'le git. Burada kimse yalnız kalmamalı."

"Claire yalnız," dedi Shane. Odanın diğer ucundaki bir dolaptan zeytin yeşili, kanvas bir çanta almış, inceliyordu. "Umarım neden buna mecbur olduğumuzu anlıyordur." Başını kaldırıp havaya baktı. "Güçlü ol Claire. Geri döneceğiz. Sana söz veriyorum."

"Ben seninle gelmek istiyorum," dedi Eve fısıltıyla.

"Biliyorum." Önce ellerini, sonra da dudaklarını öptüm. Her seferinde, tek bir öpücükle aklımı başımdan almayı başarıyordu. Onun dudaklarına özgü o çilek, çikolata ve baharat karışımı tadı bırakmak çok zordu. "Ben yaya ve hızlı gideceğim. Siz Shane'le arabayı alırsınız. Bir saat sonra burada buluşuruz. Geç kalırsanız ben sizi bulurum."

Gülümseyince, yanağında bir gamze belirdi. Onu öpmek istiyordum ama vakit yoktu. Özellikle de onu ne çok yerinden öpmek istediğim düşünülürse.

"Dikkatli ol," dedi. "Biliyorsun, seninle *evleneceğim*."

"Biliyorum." Kendimi tutamayıp onu burnundan öptüm. "Ben de."

Evin kapısının kilitlendiğini ve Shane'le Eve'in koca, siyah cenaze arabasına bindiğini gördükten sonra koştum. Myrnin'in listesinden bana düşenlerin hepsi laboratuvardaydı ve karanlıkta şehrin o tarafına gitmeye en uygun kişi bendim. Hem Myrnin ziyaretçilerine tuzaklar da hazırlıyordu. Onları laboratuvara gönderemezdim.

Day'lerin sokağın başındaki evinde ışıklar yanıyordu. Sokağa girmeden önce üst katın köşesindeki pencereye baktım. Perdeler aralandı ve büyükanne Day'in çizgilerle kaplı yüzü göründü. Bana başıyla selam verdi ve elindeki pompalı tüfeği gösterdi. Ona el salladım.

Büyükanneyle iyi anlaşıyorduk. Torunu Lisa'nın dönüp dönmediğini merak ettim. Döndüyse, o da silahlarını kuşanmış olmalıydı. Day ailesi bir şeylerin değiştiğini ve gidişatın iyi olmadığını anlamıştı.

İyi bari. Bu şekilde bu badireyi kolayca atlatma şansları artardı.

Yolun kalanını koşarak aldım. Yağmur bir süredir yağmıyordu ama ben adım attıkça etrafa sular sıçrıyordu. Sokak giderek daraldı ve Myrnin'in laboratuvarına çıkan kulübeye bağlandı.

Biri kulübenin kapısını kırmıştı. Basamaklardan aşağı atlayıp taş zemine ayak basmadan önce, yavaşlamama bile gerek kalmadı. Bir anlığına durup etrafıma baktım.

Vay canına! Biri bir çılgınlık nöbeti geçirmiş ya da birileriyle kavga etmişti. Myrnin'i tanıdığım için, ben ilk seçenekte karar kıldım.

Yolumu kapatan kitapları kenara itince, yığının altından cam kırılma sesi geldi. Ne aradığımı biliyordum ama onu son gördüğüm yerde bulabileceğim meçhuldü. Myrnin dekorasyonu değiştirmeye bayılırdı.

Örümcek Bob gayet iyiydi, Myrnin'in eski, deri koltuğunun yanındaki akvaryumun içine yaptığı ağın üstünde oturuyordu. Neredeyse bir tarantula boyutlarına ulaşmıştı. Myrnin onu kim bilir neyle besliyordu. Ama bunları düşünecek halim yoktu. Örümcek, sekiz gözüyle beni izlerken, akvaryumun yanından geçip kimya dolabının önünde durdum. O dolap, cildi tahriş edebilecek ya da insanı öldürebilecek maddelerin konması için Claire'in ısrarlarıyla yerleştirilmişti.

Şişeler, dolabın içinde düzenli bir şekilde duruyordu. Claire her birini özenle etiketlemişti. Onlara bakarken Claire'i yanımda hissettim ama sadece bir histi bu. Claire, bir zamanlar benim olduğum gibi, eve hapsolmuştu.

Bir hayalden ibaretti bu.

Listeye bakıp şişelerden ikisini aldım. Claire köşeye bir poşet bırakmıştı. Şişeleri poşete koydum. Kimyasal maddeler, Myrnin'in istediklerinin sadece bir kısmıydı. Şok cihazına benzeyen bir şey daha istemişti. Cihazın özensiz ama garip bir şekilde gerçekçi bir krokisini de çizmişti. Buharla çalışan bir aleti andıran şekli inceledim.

Nihayet beşinci masanın üstünde, şekildekine benzeyen bir şey bulup aldım.

Listedeki son madde ise görünürde yoktu. Dakikalarca dolapları açıp kapattım, çekmecelere baktım. Eskiden doktorların kullandıklarına benzeyen siyah, deri bir çanta.

Hiçbir yerde yoktu.

"Bir şey mi arıyorsun diye sorardım ama cevap ortada," dedi arkamdan, çatallı bir ses. Yaklaşan kimseyi duymamıştım ama o sesi tanıyordum. Birinin yaklaştığını sezmem imkansızdı zaten.

Konuşan, Shane'in babasının düz ve siyah beyaz görüntüsüydü.

Shane'in yanında belli etmemeye çalışıyordum ama babasından nefret ediyordum. Yeryüzünde onun kadar nefret ettiğim bir canlı yoktu. Nefretimin tek sebebi, bana yaptığı korkunç şeyler değildi. Ne kadar kötü olursa olsun onların üstüne sünger çekebilirdim. Nefretimin asıl sebebi, hayatı boyunca Shane'e çektirdikleriydi. Oğlunu kendisi gibi serseri olmaya zorlayan bir alkolik olması yeterince kötüyken, Shane'in kız kardeşiyle annesi öldükten sonra çok daha kötü olmuştu. Morganville'deki vampirleri öldürme isteği, Frank'in içinde kalan iyilik kırıntılarını da alıp götürmüştü.

Shane, içinde daima karanlık bir kuyu taşımak zorunda kalmıştı. Beni asıl şaşırtan, yaşadığı onca şeyden sonra, yüreğine o kuyudan başka şeyleri de sığdırabilmesiydi.

Hepsi babası yüzündendi.

Arkamı bile dönmeden, "Defol git Frank!" dedim. "Yoksa o kavanozu bulup beynini patlatırım!"

"Çok tatlısın. Sana ne oldu böyle? Sen böyle değildin Glass. Sen duyarlı bir müzisyensin, unuttun mu?" Alaycı ses tonu, yüzüme inen bir tokat gibiydi.

Evet, müzisyen olduğum doğruydu ama ben Morganville'de yetişmiştim. Burada, duyarlı kişiler, çelikten bir kabuğa sahip olmadıkça fazla dayanamazlardı. Yani ben, Frank'in sandığı gibi hanımevladı değildim. Shane bunu biliyordu ama babası onun hep *gerçek* erkeklerle arkadaş olmasını istemişti.

Açık konuşacak olursam, o kavanozu kırmak bir sürü sorunumuzu çözerdi. Claire evimizde ölü yatarken, Frank Collins'in hala ortalıkta dolanması sinir bozucuydu.

Arkama döndüm. "Siyah deri çanta nerede?"

Collins, görüntüsünü biraz değiştirmişti. Daha genç, daha güçlü görünüyordu. "İstediğin kadar ara," dedi.

"Myrnin'in ona ihtiyacı var."

"Öyle olunca her kapı açılacak mı sandın sarı çıyan? Beni Frankenstein'a çevirmeden önce bana sordu mu? Onun ayak işlerini yapmam ben."

Dolaplara bakmayı sürdürüyordum. Zaman ilerliyordu ve eve vaktinde dönmek zorundaydım. Amelie'nin arama timi gelirse işim biterdi.

"Yaklaştın," dedi Frank. "Ah, hayır! Uzaklaştın."

"Kes sesini."

"Tek bir soruma cevap ver, susayım."

"Kablolarını kesmek de aynı kapıya çıkar," dedim.

"Shane'e Claire'le arandakileri anlatsam nasıl olur?"

Donakaldım. Kafama tuğla yemiş gibiydim. Birkaç saniye ağzımı bile açamadım. Tüm gücümü, öfkemi kontrol etmek için harcıyordum.

Ona döndüm. Gözlerimin kırmızıya döndüğü kesindi. "*Aşağılık yalancı!*"

Güldü. "Hadi ama Michael! Güzel bir kız o. Senin evinde kalıyor... Aklından bile geçirmediğini söyleme bana. Konuşsam, Shane sana inanır mı?"

Düpedüz yalandı bu ama bir konuda haklılık payı vardı. Aklımdan *geçmişti*. Shane ona aşık olmadan önce tabii. Az da olsa aklımdan geçmişti.

Frank'in bir özelliği, zırhınızdaki çatlakları hemen görebilmesi ve oraya çalışmasıydı. Shane'le dostluk bağımız hem güçlü hem de kırılgandı. Shane, vampirlere güvenmiyordu ama bana güveniyordu. Zihnini meşgul eden kargaşa olmasa, bana güvenmesi daha kolay olurdu.

Claire'le aramızda bir şey olduğuna dair bir iftira, her şeyi mahvedebilirdi.

"Ne istiyorsun Frank?" Bir çekmeceyi kapatıp bir diğerini açtım. Frank'in körüklediği öfkem beni acıktırıyordu. Evde olsam hazırda şişem vardı ama burada, açlığın getirdiği baskı dikkatimi dağıtıyordu. Myrnin'in, yiyeceklerini nerede sakladığını merak ediyordum. Gerçi onu tanıdığım için, buzdolabından çıkan bir şeyle beslenilmemesi gerektiğini de biliyordum.

"Amelie'yi engellemeni istiyorum," dedi Frank.

Dönüp ona baktım. Dayılanmayı, saldırmayı bırakmıştı. Karşımda *gerçek* Frank vardı. İçinde hala -insanlık diyemezdim ama- *onur* kırıntıları taşıyan Frank.

"Ne yapmasını engelleyecekmişim?"

"Bu şehri içindekilerle birlikte yok etmesini."

"Vampirleri yok etmez," dedim. "Hem iktidarı insanlara devredeceğini söyledi."

Frank güldü. Kahkahası laboratuvardaki hoparlörleri cızırdattı. "Buna inanabildin mi? O, birini kurtarmak için öldürebilecek kişilerden. Vampirler gittikten sonra, insanlar Kurucu Meydanı'nın ortasında ölecekler. Deney bittiğinde kobayları insani yöntemlerle öldüren bilimadamlarının yaptığı gibi. Düğmeye basacak kişi de benim."

Bir parçam onun yalan söylediği konusunda ısrarcıydı. Frank böyle biriydi çünkü. Yalan söylerdi. Sataşırdı. Onun istediğini yapsınlar diye insanları kandırırdı.

Ama diğer parçam, onun doğru söyleyebileceğine dair beni uyarıyordu. Amelie'yle Myrnin'in ne konuştuğunu duymuştum. Frank'in söyledikleri, onlardan öğrendiklerimle uyuşuyordu. Tabii onlar insanların öldüğü kısmı atlamışlardı.

"Çantanın yerini söyle," dedim.

"Olacakları durduracağına söz verirsen söylerim."

Açtığım bir çekmeceyi öyle sert kapattım ki dolap çatırdadı. "Ne sanıyorsun sen? Tabii ki durduracağım. Amelie'nin böyle bir şey yapmasına göz yumacağımı mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bir vampir kendi türünü korur."

"O zaman beni iyi dinle. Ben kalıyorum. Onlarla gitmiyorum. Yani beni de öldürmek zorundalar." Bir kitap yığınını kenara itince, baktığım laboratuvar masasının alt kısmında bir çekmece daha olduğunu gördüm.

Çekmecede tozlu, siyah, deri bir çanta vardı. Tam aradığım şeye benziyordu.

Çantayı açtım. Sağlık gereçleri. Ne işe yaradıklarını bilmiyordum ama Myrnin'in isteyebileceği şeylere benziyorlardı.

"Yaklaştın demiştim sana," dedi Frank.

"Oyun bitti Frank." Çantayı kapatıp kimyasal madde şişelerinin olduğu poşetle birlikte yanıma aldım. "Kaybettin."

Merdivenden çıkarken, sesi cep telefonumun hoparlöründen geldi. "Anlaştık mı?"

"Hayır," dedim. "Ben seninle anlaşma yapmam."

Tabii bu, eğer yalan değilse, o katliamı durdurmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Claire'in hala hayatta ve evinizde olduğunu söylesem?"

Pazarlığın son kozu olsun diye bunu saklamak da tam Frank'e göreydi.

Telefonu kaldırdım ve "Zaten biliyorum pislik herif!" dedim. "Senin yardımın olmadan onu kurtaracağız."

Bir anlık sessizlikten sonra Frank, "Biliyor musun çocuk," dedi. "Umarım kurtarırsınız. Ama kurtarsanız bile hepiniz öleceksiniz. Çünkü sizi öldüreceğim. Başka seçeneğim yok."

Öyle olup olmadığını zamanı gelince görecektik.
Ama önce Claire'i kurtarmalıydık.

Evden çıktığımdan beri bir saat üç dakika geçmişti. Arka kapının kilidini açıp içeri daldım ve elimdekileri masaya bıraktım.

Salondaki saatin tiktakları dışında evde ses yoktu. Claire kanepede, Eve'in örgü battaniyesinin altında hala hareketsiz yatıyordu.

Ön tarafa gidip camdan dışarı baktım. Cenaze arabası görünürde yoktu.

Geç kalmışlardı. Benden de geç. Yani çok geç.

Saatin saydığı her saniye, sinirlerim daha da geriliyordu. Lanet olsun Shane. *Eğer başını belaya soktuysan... Eğer Eve...* Aklıma bile getirmek istemiyordum. Zihnim, bu düşüncelerden ateşten kaçan bir el gibi uzaklaşıyordu.

Frank, Kurucu Meydanı'ndaki toplantıyla ilgili yalan söylemediyse ne olacaktı? Amelie, Morganville deneyini alevlerle sonlandırmak istiyor olabilir miydi? Sebebini anlayamıyordum ama gelişmeler buna işaret ediyordu. Amelie bir şeyden çok korkmuştu ve korkmuş kişiler, çılgınca şeyler yapabilirlerdi.

On dakika geçti. On beş oldu. Daha fazla bekleyemezdim. Cenaze arabasını gözden kaçırma olasılığım düşüktü. Yardıma ihtiyaçları varsa, her dakika çok önemliydi.

Geldiğim gibi arka kapıdan çıktım ve komşuların bahçelerinden geçen kestirme bir yol izledim.

Yağmur tekrar başladığında, Lot Sokağı'ndan iki blok ötede, Variety Liquor'ın kapalı kapılarının önündeydim. Yağmurluğum yoktu ama umrumda bile değildi. Yoluma devam ettim.

Önümde, karanlıkta biri belirdi. Su ve dişlerin iç içe geçtiği bir karaltı gördüm. Çok ama çok garip bir şey oluyordu. Kafamın içinde bir şey beni boğmaya başladı. Buz kestim.

Önümdeki şey insana benziyordu ama bir gariplik vardı. Tıpkı o korkunç gülümsemesinde olduğu gibi. "Benimle gel," dedi fısıltıyla. Onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Boğuluyordum.

Soğuktu.

Karanlıktı.

15

EVE

"Kahretsin," dedi Shane. Beş dakikadır kesintisiz aynı şeyi bir mantra gibi tekrarlıyordu. "Somun anahtarını versene. *Kahretsin!*"

Eğildim ve arabanın arkasındaki kutudan aldığım aleti ona verdim. Shane'in gücü bile lastiğin somunlarını çıkarmaya yetmiyordu.

Lastik inmişti.

Benim yüzümden.

"Biliyor musun? Kahretsin! Jantlar yere değene kadar beklemeyip lastikleri değiştirseydin..."

"Uzatma," dedim. "Araba bakımıyla ilgili alışkanlıklarımı eleştirmenin sırası değil. Sen lastiği değiştir."

"Uğraşıyorum," dedi. "Kahretsin! Geç kaldık. Michael delirecek."

"İyi. Çünkü o gelirse lastiği otuz saniyede değiştirir," dedim.

Shane, yağmurun ıslattığı saçlarının arasından bana dik dik baktı. *Artık tıraş olması lazım*, diye geçirdim içimden. Bir de sakinleştirici alması. "Yardıma ihtiyacım yok," dedi. Doğrulup somun anahtarının üstüne çıktı. Somun iğrenç, metalik bir ses çıkararak döndü. Bir kez gevşeyince Shane'in devamını getirmesi zor olmadı.

Doğrusu bu hızla gidersek, sağanak yağmurun altında yarım saat daha kalacaktık. Karnı aç bir vampir için hazır lokmaydık.

Daha kötüsü de olabilirdi. Morganville'de her hafta birbirinden kötü ihtimaller ortaya çıkıyordu. Kesin olan bir şey varsa, o da karanlıkta, inik bir lastikle dışarı çıkmamak gerektiğiydi. Üstelik böyle bir günde.

Her zamanki Eve olmaya çalışıyordum. Shane'e birkaç kere çok fena laf da soktum ama kendimi eskisi gibi hissetmiyordum. Gözümün önüne, yerde yatan Claire'in görüntüleri geliyordu. Gözleri açıktı, başı yana dönmüştü.

Daha dokunmadan onun öldüğünü anlamıştım.

Artık hiçbir şey aynı değildi. Yağmur da Morganville için anormaldi. Böyle şiddetli yağdığı hiç olmazdı. Özellikle de bu mevsimde. Yolları sel basmıştı. Kapüşonlu montuma rağmen sırılsıklam olmuştum. Dükkanların çoğu kapalıydı. O gün için değil, tamamen kapanmışlardı. Vitrinlerde ve kapılarda tabelalar asılıydı.

Herkes aynı anda Morganville'in güvenli bir yer olmadığına karar vermişti sanki.

Ki güvenli de değildi zaten.

Öfkeyle ayağımı yere vurdum. İyi bir fikir değildi bu. Buz gibi su, bacaklarıma sıçradı.

Shane üçüncü somunla mücadele ederken *kahretsin* demekten öteye geçmiş, küfür etmeye başlamıştı. Somun anahtarının üstüne çıkmak işe yaramıyordu. Öyle hırslanmıştı ki yüklenirken bir tarafını kırsa şaşırmazdım. Somun sonunda dönünce, Shane eğilip onu çıkarmaya girişti.

Bir şimşek çaktı ve gökyüzünü ortadan ikiye böldü. Birkaç blok ötede birinin bizi seyrettiğini gördüm. Saniyelik aydınlıkta, sadece genel bir yargıya varabildim. İnsana benziyordu ve soluk renkliydi. Sıradışı bir tarafı yok gibiydi ama bu havada ortalarda gezinen biri, tedbiri hak ederdi.

"Acele et," dedim Shane'e. "Ciddiyim. Biraz hızlan!"

"Hey, prenses! Acele ettirirsen tırnağım kırılacak."

"Şaka yapmıyorum!"

Bana bakıp saçlarını geriye taradı ve "Biliyorum," dedi. "Elimden geleni yapıyorum. Lastiği hazırla."

Onu yalnız bırakıp yedek lastiği getirmek için arabanın arkasına gitme fikri hoşuma gitmiyordu ama başka şansım yoktu. İşleri hızlandırmamız gerekiyordu. Bir sonraki şimşeği bekledim.

Adamı gördüğüm köşe boştu. İyi bir haber miydi bu? Muhtemelen değildi.

Yedek lastiği çıkarıp yuvarlayarak getirmem otuz saniye sürdü. Shane hala son somunla boğuşuyordu. İnik lastiği çıkarıp bana verdi ve yedeğini alıp bir NASCAR ekibi çevikliğiyle yerine oturttu. "Beş dakika," dedi, yüksek sesle.

"O kadar sürmese iyi olur!"

"Sen arkamızı kolla."

Kolluyordum. İnik lastiği arabanın arkasına atarken bile. Yol boş görünüyordu. Yanan bir sokak lambasının altına park edebilecek kadar şanslıydık ama aydınlıkta durmak, bizi açık büfedeki son pirzola konumuna düşürüyordu.

Shane'in çok değerli kanvas çantasından en sevdiğim iki silahı aldım. Gümüş kazık ve biraz değiştirilmiş epe kılıcım. Epemi de gümüşle kaplamıştım. Ceplerimde de iki gümüş nitrat şişesi vardı.

"Bir şey mi var?" dedi, somunları sıkarken. Hızlı hareket ediyordu. "Dört dakika kaldı."

"Bilmiyorum," dedim. "Çok ortadayız."

"Doğru." İkinci somunu sıkıp üçüncüye geçti. "Farkındayım."

Yine şimşek çaktı. O kadar parlaktı ki gözlerim kamaştı. Çok yakından gelmişti. Yıldırım, bir blok mesafedeki bir trafoya düşmüş olmalıydı. Mavi kıvılcımlar çıktığını gördüm.

Sokak lambamız cızlayarak söndü.

"Kahretsin," dedi Shane. "Hiçbir şey göremiyorum! El feneri!"

Arkadan bir el feneri aldım. Sevgili silahlarımdan birini bırakmak zorunda kalmıştım. Bir süre düşünüp kazığı koltuğa koydum. Hiç değilse el feneri çalışıyordu. Feneri lastiğe tuttum.

Beşinci somunda moralim düzelmeye başladı. Yola çıkmamıza az kalmıştı. Evet, yarım saat geç kalmıştık ama en azından hala tek parçaydık...

Bir şeyin bana sürtünerek yanımdan geçtiğini hissettim.

Rüzgar esiyor, yağmur hızını kesmeden devam ediyordu. Dokunma hissi o kadar küçüktü ki o kaosun ortasında onu algılamam bile tuhaftı. Ama o dokunuşta bir gariplik vardı.

Kendi etrafımda dönüp feneri dört bir yana tuttum ama bir şey görmedim.

"Özür dilerim," dedim, tekrar arabaya döndüğümde. Shane ondan hiç beklenmeyecek bir sabırla sakinleşmemi bekliyordu...

Dikkatle bakınca onun beni beklemediğini anladım.

Ayağa kalktı. Işığı yüzüne tuttum. Ölü gibi beyazdı. Gözbebekleri, kahverengi gözlerini neredeyse tamamen kaplamıştı.

Çığlık atıp geriledim. Fener, onun arkasındaki bir şeyi aydınlattı.

Beynim tıpkı sokak lambamız gibi söndü. Karşılaştığı şeyi algılayamıyordu sanki. Onunla başa çıkamıyordu. Oradaki şey, bir gölgeye benziyordu ama...

"Hey!" Shane'in arkasındaki şeye bakmayı reddederek kendimi toplamaya çalıştım. "Shane, önümden çekil. Ne yapıyorsun sen?"

Tepkisizce bana bakıyordu. Claire gibi o da yok olmuştu sanki. Ama karşımdaydı işte.

Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Havadaki siyah bir yağ birikintisine benzeyen o gölgenin yanından geçip gitti. İçimde soğuk, korkunç bir şeyin büyümeye başladığını hissettim.

O şey her neyse, Shane'i ele geçirmişti. Beni de ele geçirmek üzereydi.

Yok canım!

Bağırarak gözlerimi kapadım ve öne atıldım.

Kusursuz bir hamleydi bu. Hayatımın eskrim hareketiydi. Müthiş bir dengeyle, gümüş kaplı kılıcımı savurmuştum.

O şeyi tam ortasından vurdum.

Ne var ki kılıcımın *gerçek* bir şeye dokunduğunu hissetmedim. Daha çok, jelatin ve su dolu bir balona saldırmış gibiydim. Başımı kaldırıp o şeye baktım. İnsan olmadığı kesindi. Vampir de değildi. Yere yığılıverdi.

İçinde her ne varsa sokağa saçıldı ve sonra da petrol siyahı ince deri, bir yığın halinde yere düştü.

Çığlığı basarak geriye kaçtım ve kılıcımı deri yığınından çıkardım. Yere düşen fenerin ışığında görebildiğim kadarıyla, kılıçta kan lekesi falan yoktu.

O siyah birikinti, suyun içinde uzaklaşıyordu.

Shane, biri düğmesine basıp kapatmış gibi yüzüstü yere düşmüştü. Yerdeki ölü derinin olabildiğince uzağından geçerek yanına gidip kolunu tuttum. "Shane! *Shane!*" Aklıma kötü şeyler geliyordu. Onu da kaybedemezdim.

Shane öksürüp etrafa tükürük saçarak doğrulunca onu kaybetmediğimi anladım. Ayağa kalkar kalkmaz tekrar yere

düştü. Koluna girip ona destek oldum. "O da neydi be?" dedi. Kustu. Ağzından musluk gibi su çıkıyordu. Sanki boğulmaktan kurtulmuştu ama ne zaman olmuştu ki bu?

"Bilmiyorum," dedim. "Kanser kadar sevimli bir şeydi. Hadi, buradan gitmeliyiz!"

Shane'in buna hiçbir itirazı yoktu. Deri yığınını epemin ucuyla kenara ittim. Ne kadar mide bulandırıcı bir şey olduğunu anlatamam. Monica'yı öpmeyi ya da bir klozet kapağı yalamayı tercih ederdim.

Shane beşinci ve altıncı somunları bir dakika içinde sıkıp krikoyu çıkardı ve bütün aletleri toplayıp arabanın arkasına attı. "Hadi!" Hiç beklemeden arabaya bindim ve daha kapı kapanmadan motoru çalıştırdım.

Şimdi de bir ses duymaya başlamıştım. Bir şarkıya benziyordu. Şaşkınlıkla radyoyu kurcaladım ama radyo kapalıydı. Ses ondan gelmiyordu.

Gaza basarken, Shane'in *arabadan inmeye çalıştığını* fark ettim. Delirmiş miydi bu? Onu saçından yakalayıp bütün gücümle çektim. Acıyla bağırarak kapısını tekrar kapattı ve dönüp bana baktı. "Ne var?"

"*Gidiyordun!*" diye bağırdım. Bir an hiçbir şey anlamamış gibi baktı, sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi başını salladı. "Tanrım, ne oluyor? Morganville için bile garip bunlar!"

Her zaman eylemi plan yapmaya tercih eden Shane, torpido gözünden mendil çıkarıp didiklemeye başladı. "Sana da bir müzik sesi geliyor mu?"

Başımı salladım. Geliyordu ve beni terletiyordu. Ellerimi direksiyonda, ayaklarımı pedallarda tutmakta zorlanıyordum. Giderek gevşiyordum. Dikkatim dağılıyordu.

"Al," dedi Shane. Yırttığı mendil parçalarını yuvarlayıp kulağına tıkmış, bana da uzatıyordu. Pek istemiyordum ama bir tanesini alıp sol kulağıma soktum.

Kendimi bir anda daha iyi hissettim. Artık odaklanabiliyordum. Öte yandan korkum da anında arttı. Diğer mendil parçasını da sağ kulağıma tıkıp kırmızı ışığı umursamadan gazı kökledim. *Cezamı evime gönderin Morganville yetkilileri*, diyordum içimden. O an durmaya hiç niyetim yoktu.

Daha rahat nefes almasına rağmen, Shane'in yüzü hala bembeyazdı. Pek konuşmadık. Kulaklarımızın tıkalı olduğu düşünülürse, konuşmanın faydası da olmazdı zaten. O yağmur için çok hızlı gidiyordum ama yollar bomboştu ve yavaşlayamayacak kadar korkuyordum.

Lot Sokağı birden önümüze çıktı. Ben direksiyonu sola kırınca, Shane sağ kapıya yapıştı. Evin önünde durduğumuzda birbirimize baktık. Shane beni ve arabanın arkasındaki çantayı işaret etti. Sonra da kendisini ve arka koltuktaki eşyaları gösterdi. Başımı sallayıp içimden üçe kadar saydım.

Arkaya koştum, silah çantasını kaptım, kazıkları içine attım ve bahçe kapısından içeri daldım.

Koşarken cebimden anahtarları çıkarıp hazır ettim. Shane yanıma ulaştığı anda kapı açıldı. İçeri girip kapıyı çarparak kapattık ve kilitledik.

Birkaç saniye orada durup nefeslendikten sonra, Shane kulaklarındaki mendil parçalarını çıkarıp içeri gitti. Ben de kulaklarımı açınca onun eşyaları oturma odasına taşırken Michael'a seslendiğini duydum.

Oturma odasında siyah bir doktor çantası, iki şişe ve halıdaki ıslak ayak izleri göze çarpıyordu ama Michael ortalarda yoktu. "Michael!" diye merdivenden yukarı seslendim. Shane mutfağa baktı. "Michael, biz geldik..."

Yanıt yoktu. Mutfağa doğru yürürken Claire'in kıpırtısız bedenine bakmamaya çalıştım. Mutfaktan çıkan Shane'le karşılaştık.

"Yok," dedi. "Mutfakta değil."

"Peşimizden çıkmıştır."

"Evet."

"O zaman biz..."

"Hayır," dedi Shane. "Sadece bekleyeceğiz. Eve, dışarıda çok garip şeyler oluyor. Michael kendi başına dönmek zorunda. Ona bir şey olmaz, onu tanıyorsun. Gayet güçlüdür."

Başımı salladım ama nefesim daralmıştı. Yarım saatten fazla geç kalmıştık. *Dışarı çıktıysa bile şimdiye dönmesi gerekirdi*, diye düşünüyordum.

Ama dönmemişti. Dakikalar hızla geçiyor, telaşım büyüyordu. Cep telefonuma bakıp duruyordum ama hala hat yoktu. Televizyon da göstermiyordu. Radyoda bozuk da olsa birkaç kanal buldum ama onlar da hep şehir dışındaki istasyonlardı.

Bir saat geçince, Shane alçak sesle, "Galiba artık bir sorun olduğunu düşünmeye başlayabiliriz," dedi.

Paniğe kapılmamak için elimden geleni yapıyordum. "Ne yapacağız?" diye sordum. "Lütfen bir şey söyle. Yardım çağıramayız. Dışarı çıkmak çok tehlikeli. *Ne yapacağız şimdi?* Tanrım! Claire... Claire kanepede yatıyor. *Ne yapacağız Shane*?" Sözlerim bittiğinde, gerginlikten paniğe adım atmıştım. Shane kollarımdan tuttu. O da korkuyordu.

Arka kapı çalındı.

Yasadışı bir şey yaparken yakalanmışız gibi birden ayrıldık. Köpüklü bir küvete girmiş kadar rahatladım. "Michael," dedim kapıya koşarken.

Yolda mantığım devreye girdi. Shane de benim düşündüğümü düşünüyordu. "Michael'ın anahtarı var," dedi.

Gerçekliğin duvarına toslayıp durmuştum.

Shane perdeyi araladı. Omuzlarının dikleşip çöktüğünü gördüm. Kapıyı açıp kenara çekildi.

Deri, dev gibi bir palto ve kocaman bir şapkayla Myrnin içeri girdi. Minyatür bir çeşme gibi etrafa su akıtıyordu. Üstüne giydiği onca şeye rağmen sırılsıklam olmuştu. "Fazla vaktimiz yok," dedi. "Beni arıyorlar. Her şeyi getirdiniz mi?"

"Bilmiyorum," dedi Shane. "İçerideler."

Onu içeriye götürüp masanın üstündeki eşyaları gösterdi. Myrnin, Shane'i kenara iterek eşyaların başına geçti ve hızlı, usta hareketlerle doktor çantasından bir takım hortumlar, iğneler, pompalar çıkardı. Bir sevinç nidasıyla, pi-

rinç kaplı, çarklı bir aygıtı kaptı. Hortumlardan birinin bir ucunu bu aygıta, diğerini de bir pompaya taktı.

Yemek masamızın üstünde, karmaşık, garip bir cihaz yapmasını izledim. Kimyasal sıvıları bir test tüpünde iyice karıştırdı. Sonra da oluşan sıvıyı o pirinç makineye doldurdu.

Makine belli belirsiz bir vızıltıyla çalışmaya başladı.

"Michael nerede?" diye sordu Myrnin, hortumlardan birine bir iğne tuttururken. "Burada olmalı. Yardımına ihtiyacım olacak."

"Michael..." Shane gırtlağını temizledi ve bana hiç bakmadan devam etti. "Geri dönmedi. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Myrnin bir an düşündükten sonra başını salladı. "Peki," dedi. "Claire'le bir kan bağım var ama evle yok. O bağ olmadan daha zor. Siz bu evde oturuyorsunuz, belirli bir mevkiiniz var. Kan örneğiniz lazım." Şırınga ve o bağlama lastiklerinden çıkarıp bize uzattı. "Kendiniz alsanız daha iyi olur."

Şırıngayı alıp -hiç değilse moderndi- ona baktım. "Pardon? Anlamadım?"

"Anlaşılan kendimi iyi ifade edemedim," dedi, karşısında bir sarhoş, aptal ya da yemeğe değer bir şey bulduğunu düşünen vampirlerin ses tonuyla. "Bu evle bağı olan birinin kanı olmazsa, bunların hepsi boşa gider. Lütfen her zaman yaptığın gibi boş boş konuşup soru sormayı bırak ve *iğneyi koluna batır!*"

tg: kaktusunx

"Senin kafan mı güzel?" dedim. Çünkü ışık yüzüne vurunca, gözlerinde bir tuhaflık olduğunu fark etmiştim.

Myrnin gözlerini kırptı. "Amelie beni sakinleştirmeye karar verdi," dedi. "Biraz stresliydim." Bakışları kanepede yatan Claire'e kaydı. O anda neler olduğunu anladım. Elbette çalışamayacak kadar stresliydi. Amelie ona mutluluk hapı vermişti demek.

Ne hoş!

El birliğiyle çalışmak için Shane'e baktım ama o hiç ses çıkarmadan kolunu sıyırdı. Ardından lastiği koluna bağlamaya başladı.

"Dur, yardım edeyim," dedim.

"Ben hallettim," dedi ve lastiği dişleriyle gerdi. Onun bu işi daha önce yapıp yapmadığını düşünmeden edemedim. Yapmış olabilirdi. Babasıyla birlikte çok kötü şeylere bulaşmıştı. "Seninkini de yapayım."

İstemeye istemeye bir sandalyeye oturdum. Shane kolumu sıyırıp turnikeyi bağlarken ürperdim. Yumruğumu sıkmamı söyledi. Damarlarım belirgindi. Böyle bir vampir şehrinde pek iyi bir özellik değildi bu. Shane yarım dakikada uygun bir damar bulup iğneyi yerleştirdi ve tüpü doldurdu. "Bir tane mi?" diye sordu Myrnin'e, başını çevirmeden.

"İki daha iyi olur," dedi Myrnin. "Üç olursa harika olur."

Shane kırmızı tüpü sessizce şırıngadan çıkarıp yerine yenisini taktı. Canım yandı. Sessiz bir özür olarak elimi tuttu. Üçüncüde daha başarılıydı.

Myrnin çantadan antiseptik bez ve pamuk çıkardı. Shane, benim kanımı alma işlemi bitince yanıma oturdu. Kolu turnike yüzünden kızarmıştı, muhtemelen canı yanıyordu ama umursamıyordu. Kolunda şişen damarları bir metre öteden görebiliyordum.

"Yardım etmemi..."

Neyse ki "Hayır," dedi çünkü kendi kanımın alınmasından çok, iğneyi başkasına saplamak beni rahatsız ederdi. Dirseğini masaya koydu ve tüpleri değiştirmek de dahil, her şeyi sol eliyle yaptı. Etkileyici ve göz korkutucu bir görüntüydü doğrusu.

Bir yandan da hafifçe gülümsüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Beni korkutuyorsun."

"Claire," dedi. "Korkup kaçmayayım diye kan bankasına benimle birlikte gelmişti. Şimdiyse kendi ellerimle kanımı alıp bir vampire teslim ediyorum. Claire beni takdir etmiştir."

Myrnin sabırsızca bizi bekliyordu. Shane ona kanı verince bize bakıp şöyle bir başını salladı ve tüplerin ucundaki zarları delip içlerindeki kanı birer birer o garip makinesine doldurdu.

İçeriye, gözlerimi yakıp beni öksürten korkunç bir koku doldu. Shane de öksürüyordu.

Sonra Myrnin bir şırınga alıp -turnikeye gerek görmeden- soluk renkli kanını tüpe doldurdu. Makineye kanından iki tüp koydu ama üçüncüsünü ağzını kapatıp cebine koydu.

"Tamam," dedi sonra. "Onu oturt."

Shane şaşkınlıkla bana baktı.

"Onu değil aptal, *onu!* Neyse, boşver!" Myrnin kanepeye gidip battaniyeyi kaldırdı ve durdu. Sadece bir saniye. Bize arkası dönüktü, yüz ifadesini göremiyordum. Ama ne hissettiğini tahmin etmek için yüzünü görmeye gerek yoktu. Claire'e baktığımda, her seferinde ben de aynı şeyleri hissediyordum. Korku, endişe, üzüntü karışımı bir düğüm, insanın içine yerleşiyordu.

Claire'i kaldırıp kanepeye oturttu. Başı yana düşünce, dikkatle tutup düzeltti. Sonra da makineye iğneyle birlikte bağladığı hortumu alıp Claire'in koluna serum gibi taktı. Makinedeki bir düğmeye basınca, mide bulandırıcı, yeşil bir sıvı, hortumdan Claire'in koluna doğru ilerledi.

Hiçbir şey olmadı.

"Tamam," dedi Myrnin. "Tehlikeli bir şey deniyorum. Sadece benim ya da ikiniz için değil, Claire için de çok tehlikeli. Ruhu ev tarafından tutsak edilmiş olabilir. Ev filtre işlevi görür ama ruhundaki baskı devam ederek onu buradan çekip... Buranın ötesinde ne varsa oraya götürmeye çalışır. Filtreyi kırmalı ve ruhunu uçarken yakalayıp vücuduna döndürmeliyiz. Kolay olmayacak."

"Ama..." Dudaklarımı yalayıp Claire'e doğru kaçamak bir bakış attım. Tanrım, o kadar beyazdı ki! "Boynu ne olacak?"

"Ne olmuş?"

"*Kırık.*"

"Ha, öyle mi?" dedi Myrnin. "Tamam, onu da düzeltebiliriz. Pek hoşunuza gitmeyebilir ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum." Cebinden şırıngayı çıkarıp havaya tuttu. Açık renkli, sulu kan parlıyordu. "Bu onun gördüğü fiziksel hasarları giderecektir. Aynı zamanda aramızdaki bağı da güçlendirecek. Böylece onu geri getirmeyi deneyebileceğim."

"Dur bir dakika," dedi Shane. "Kanını Claire'e mi vereceksin? İnsanlar bu şekilde vampir yapılmıyor muydu?"

"Evet." Myrnin iğnenin kapağını çıkardı. "Birini aynen böyle vampir yaparım. İşlemler aynı. Diğer tarafa geçenler ölür. Ancak onları vampir yapanlar tarafından bu tarafa geçirilip vücutlarına döndürülebilirler. Ben de aynı şeyi Claire için deneyeceğim."

Shane sandalyesinden fırladı ve iğneyi Claire'in boynuna, tam da bir zamanlar dişlerini geçirdiği noktaya nişanlayan Myrnin'in koluna yapıştı. "Hayır! Onu vampir..."

Myrnin onu itince, Shane yere düştü. Bir vampir için nazik bir dokunuştu bu. Shane duvara bile çarpmamıştı. "Onu kurtarmak istiyor musun, istemiyor musun?" dedi Myrnin, sesini yükselterek. "Çok küçük de olsa onu geri getirme ihtimali varsa bunu değerlendirmez miydin?"

"Hayır!"

"Ölüp gitmesini tercih ediyorsun yani, öyle mi?"

Shane gotik imajla yaşamayı seçmiş gibi bembeyaz kesilmişti. Ayağa kalkmaya çalışmadı. Sanki birdenbire bütün gücünü yitirmişti.

Myrnin'e cevap vermedi.

Myrnin, "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi ve iğneyi Claire'in boynuna batırdı. Claire'in irkilmesini bekledim ama böyle bir şey olmadı elbette. Açık renkli kanın onun boynuna verilişini izledim.

Hiç tepki yoktu. Hiç.

Myrnin diz çöküp elini onun alnına koydu. "Eve," dedi kontrollü, sakin bir ses tonuyla. "Makinenin yan tarafındaki düğmeye basar mısın lütfen?"

"Yapma," dedi Shane fısıltıyla. Shane'in bir kabusu yaşadığını fark ettim. Claire'i seviyor ve geri istiyordu ama onun vampir olma düşüncesi... Shane'i paramparça ediyordu.

Shane gözlerini kapadı.

Elimi uzattım ve düğmeye bastım.

16

CLAIRE

Claire, Hiram'ın varlığını hissedebiliyordu. Hayalet, duvarları yokluyor, boşluk arıyordu. Cam bir kafesle köpek balıklarının ortasına indirilmiş gibi hissediyordu kendini. Evin onu koruduğunu biliyordu ama durum o kadar da basit değildi. Ne de olsa Hiram evde ondan eskiydi ve otoritenin kendisinde olduğunu düşünebiliyordu.

Burada kalamam, dedi Claire içinden. Ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Odada o açıdan bir tuhaflık vardı. Zaman orada işlemiyordu sanki. Ya da başka yerlerden çok daha yavaş geçiyordu. Mümkündü bu elbette. Kuantum fiziği, zamanın göreceliliğine izin veriyordu ama atom altı boyutlarda tabii. Elle tutulur dünya için, ilginç bir problem söz konusuydu. Boyut kapılarının işleyişiyle aralarında yine atom altı seviyede bir bağlantı olabilirdi.

Fizik düşünerek kendimi oyalıyorum. Bazı insanlar maç skorları ya da film replikleri düşünürdü. Fizik de hobi ol-

maya son derece uygun bir konuydu. Claire çok bunalırsa, periyodik tabloyu sayabilirdi.

Hayatımın geri kalanında... Daha doğrusu, sonsuza dek burada tek başıma oturup bekleyemem.

Ama odadan çıkmaya da cüret edemiyordu.

Birden evin içine bir elektrik dalgası yayıldı. O kadar güçlüydü ki sanki mobilyaları, odayı, *evi* parçalıyordu. Bir patlamayla, her şey yıkılıp dökülmeye, etrafa saçılmaya başladı.

Ve sonra Claire, çekildiğini hissetti.

Boyut kapısına girerken hissettiği çekim değildi bu. O zaman da bir çekim oluyordu ama bir yere bağlanmış da oradan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi. Şimdiki çekim ise basınç şeklindeydi. Devasa bir vakum, onu bilinmeyenin içine emiyordu sanki.

Claire bir yandan bağırırken bir yandan düşmemek için tutunmaya çalışıyordu ama etrafında parçalanmayan bir şey kalmamıştı. Dört bir yanı kargaşaydı.

Derken, iki güçlü el kızı yakaladı.

Hiram Glass.

Hiram büyük ölçüde tek parçaydı ama ondan da parçalar kopup karanlığa karışıyordu. "Sen!" dedi, dişlerini Claire'in yüzüne yaklaştırarak. "Her şeyi mahvettin!"

"Hayır, ben bir şey yapmadım..." Hiram kızı dinlemiyordu. Ağzı inanılmayacak kadar açıldı. Claire, daha karanlık onları yutamadan, karşısındaki dişlere yem olacağını biliyordu...

Çaresizliğin ve paniğin verdiği güçle Hiram'ı itti.

Ve onun pençelerinden kurtulmayı başardı.

Elleri kayan Hiram'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Döne döne karanlık boşluğa doğru uçtu. Işıldayan küçük parçalara ayrılırken haykırıyordu.

Sonra da yok oldu.

Sırada ben varım, diye düşündü Claire. Beklenmeyecek kadar sakindi. O çekime direnmesi imkansızdı. Bir kara deliğin ağzında duruyor gibiydi.

Claire.

Kasırganın ortasındaki bir fısıltıydı bu ama Claire o sesi tanıdı. *Myrnin.* Myrnin'in sesiydi bu.

"Buradayım!" diye haykırdı, boşluğa kapılırken. "Myrnin! Bana yardım et! *Yardım et!*"

Etrafında dönen gerçeklik kırıntıları yavaşlar gibi oldu. Bir kristal parçasında kendi yansımasını görüyordu. Kristal dönünce Myrnin'in yüzünü gördü. Yüzünde Claire'in onda daha önce hiç görmediği bir endişe vardı.

Myrnin elini uzattı ama kristalin içine hapsolmuş gibiydi. Eli yüzeye çarptı. Kristal tekrar dönünce vampir yitip gitti.

Claire başka yöne döndü. Farklı bir kristal parçasında onu yine gördü. Elini uzatıyordu.

Elimi tut, diyordu ona ama sesiyle değil. Başka bir şeydi. Claire'in içinde kan gibi dolaşan bir fısıltı. Ama onun artık ne kanı vardı ne de damarları. Fısıltı, Claire'in özünde, bedeninden geriye kalan parçasındaydı.

Ruhunda.

Elimi tut!

Tutamadı. Myrnin, kristalin diğer tarafındaydı, her şey hareket ediyordu ve Claire santim santim karanlığa çekiliyordu.

Sonra dönen, ışıldayan kristallerden birinde Shane'i gördü. Sırtüstü yerdeydi, yarı doğrulmuştu, gerçekliğin parmaklıkları arasından kıza bakıyordu. O kadar yalnızdı ki...

Elimi tut Claire. Hadi! Myrnin çaresizlikten öfkeleniyordu. Olanlar onun da canını yakıyordu.

Claire gözlerini Shane'in yüzünden ayırmadı ama yanından gerçekliğin başka bir parçası geçerken, Myrnin'in ellerine uzandı.

Kızın parmakları, soğuk, buzlu yüzeyi deldi. Sonunda Myrnin'in parmaklarına değdi.

Ve gerçeklik Claire'i yeniden kuşattı. Çatlakları hala görüyor, diğer taraftaki karanlığın korkunç sesini de duyuyordu ama Myrnin, çelik gibi parmaklarıyla onu bileklerinden yakaladı. Claire düştü, düştü, düştü...

Ve nefes aldı.

Gerçek bir nefes.

Canı yanıyordu.

Bu gerçek olamaz, diye düşündü ilkin. Aklına gelen ikinci düşünceyi ise, onu kusmanın eşiğine getiren müthiş bir acı dalgası alıp götürdü. Kusamadı. Kımıldayamadı. Acı, boy-

nundaydı. Claire o korkunç çatırtıyı ve ardından gelen karanlığı hatırlıyordu. O an her şey...

Nefes alıyorum, dedi içinden. *Nasıl olur? Kalbimin attığını hissediyorum. Hissediyorum...*

Hissediyorum.

Acı azalmaya başlıyordu ama başka bir şey vardı. Neredeyse daha kötü bir şey... Damarlarında, buzdan bir zehir dolanıyordu. Ölüm gibiydi ama daha yavaştı. Önüne geçilemezdi.

Alnına soğuk bir el dokundu. Myrnin'in sesi, kafasının içindeydi.

Bir seçim yapmak zorundasın, dedi ona. *Eskiden yaşadığın gibi yaşamak istiyorsan mücadele etmelisin. Seçim senin. Seni ben geri getirdim ama seçimi yapacak olan sensin.*

Claire'in kafası karışmıştı, canı yanıyordu. Korkuyordu. *Ne seçimi?*

İnsan hayatı, dedi Myrnin. *Ya da sana sunacağım sonsuz olas*ılık. Ama bir kez karar verinc, *değiştiremezsin.*

Myrnin'in kafasının içinde olması, tavşan deliğinin içinde Alice olmak gibiydi. Myrnin aklı başındaymış gibi konuşuyordu ama arka planda karmaşık görüntüler, hisler, çılgın bir manzara hüküm sürüyordu. Ne çok renk, ne çok acı, sevgi, açlık vardı. Myrnin buydu işte.

Ve kızı korkutuyordu. Hem korkutuyor hem büyülüyor hem de ağlamanın kıyısına getiriyordu.

Damarlarındaki buzda, harika bir yan vardı. Huzur veriyordu. Dinginlik. Ölüm gibi değildi ama içinde ölümden

bir parça vardı. Hem ölümden hem hayattan. Sonsuzluğun hiddetini ve berraklığını taşıyordu.

Kalbi buna karşı koyarak atmakta zorlanıyordu. Mücadele, acı vericiydi. Hayat, can yakıyordu. Hayata dair ne varsa, acı doluydu. En güzel şeyler bile.

Öyleyse bırak kendini, diye fısıldadı Myrnin. *Ben seni tutarım. Ama şunu unutma. Düştüğünde her şeyi bırakmak zorundasın. Onu bile.*

Shane.

Kalbinin düzensiz atışları, Claire'e Shane'i anımsatıyordu. Onun hiç bitmeyen, her gün yenilenen, hep bir rakip bulan, bulamadığında kendi kendisine yönelen mücadelesini. Yatakta yan yana, uykunun kıyısına uzandıklarında bulduğu o huzuru hatırlıyordu. Tabii bir de dudaklarının tadını, o tatlı gülümseyişini, Claire'i *yaşamaya zorlayışını.*

İçinde dolaşan buz, kurtulma içgüdüsüydü, acılarını dindirecekti. Ne var ki Myrnin de ona bir şeyi anımsatmıştı. Acı, hayattı. Ve hayat güzel olabilirdi. Tüm sıyrıklara, çatlaklara rağmen.

Kızı yanına çeken sadece Shane değildi. Eve, Michael ve ailesi de vardı. Richard vardı, Hannah vardı. Hatta Monica vardı. Çünkü her şeyin ötesinde, onunla *yaşama* deneyimini paylaşıyordu. Yaşamak, her gün, her an, her nefeste riski göze almak.

Claire bundan vazgeçmeye hazır değildi. Öğrenecek daha çok şey vardı.

Ve Claire sonunda kararını verdi. Kendi uzak, belirsiz geleceği için.

Artan soğuğa dayanmakta zorlanıyordu. O kadar çaba harcıyordu ki normalde ağlaması gerekirdi. Ama bedeni bir hapishaneydi ve Claire onu hareket ettiremiyordu. Bir nefes aldı. Ardından bir tane daha. Bir tane daha. Buz ısındı, eridi ve yok oldu.

Aferin kızıma, dedi Myrnin'in fısıltısı. Claire, yenilgisinin hüznünü hissedebiliyordu. Sonra, sabah melteminin sürükleyip götürdüğü bir rüyaymış gibi, her şey sona erdi.

Claire gözlerini açtı ve "Of," dedi.

Sesi zayıf bir fısıltıydı, üstelik söylediği şey de çok umut verici değildi ama Eve yırtınmaya başlayıp eliyle ağzını kapattı. Shane de sanki itilmiş gibi bir anda yerden kalktı.

Myrnin ise geriledi, sendeledi ve yere düştü.

Shane, Myrnin'e bakıp bir an duraksadı, sonra Claire'in yanına koşup kızı kollarına aldı. "Of," dedi Claire yine. Gözlerini kırptı. "Shane." Konuşma kabiliyeti tek kelimelik cümlelere indirgenmiş gibiydi. "Eve."

Eve ona öpücükler yolladıktan sonra, gözleri ardına kadar açık bir halde yerde yatan Myrnin'in yanına gitti. "Hey," dedi. "Şey. İyi misin?" Parmaklarının ucuyla vampiri dürttü. Myrnin vampir hızıyla kızın kolunu yakaladı. Eve kurtulmaya çalıştı ama Claire ona hiç şans tanıyamıyordu.

"Eve," diye fısıldadı Claire. Shane ona kırılacakmış gibi sarılmıştı. Bırakmaya hiç niyeti yoktu ama Claire zorlukla

Shane'in omzuna dokundu ve çenesiyle olay yerini gösterdi. "Eve!"

Shane iç çekip kızı bıraktı. "Kımıldama," diyerek diğer ikisine döndü. Eve yere çökmüş, vampirin soğuk parmaklarını açmaya çalışıyordu. "Myrnin, bırak onu!"

Myrnin ağzını açınca dişleri ortaya çıktı. Shane hızla gelip diziyle vampirin göğsüne bastı. İki kişi el birliği yapınca Myrnin'in parmaklarını, Eve'i kurtaracak kadar gevşetmeyi başardılar. Eve çok kötü moraracağı kesin olan kolunu ovuşturarak geri çekildi.

"Ona kan getir. Dolapta Michael'ın şişeleri vardı," dedi Shane. Myrnin onu da yakalamaya çalışıyordu ama Shane ağırlığını üstüne vererek vampiri yerden kaldırmıyordu. Claire patronunun gözlerine bakınca, kırmızı olduklarını gördü. Koyu kırmızı. "En iyisi iki şişe getir."

Eve mutfağa koşup üstlerinde Michael yazan iki plastik şişeyle döndü. "Al." İlk şişeyi uzattı. Shane pipeti Myrnin'in ağzına götürerek şişeyi sıktı.

Myrnin donup kaldıktan sonra tekrar ağzını açtı. Shane elastik pipeti onun ağzına soktu. "İç," dedi. "Adamakıllı bir şeyler söyleyebilene kadar seni bırakmam."

Myrnin'in ilk şişeyi bitirip ikinciyi yarılaması çok sürmedi. O kısa zamanda bile gözleri kahverengileşmişti. Kendine geliyordu. "Özür dilerim," demeyi başardı. Shane anlaşılmaz bir şekilde homurdandı. Şişeden bir yudum daha alınca, Myrnin'in yüz ifadesi değişti. "Iyyy! AB mi bu? AB'den nefret ederim! Başka bir şeyiniz var mı?"

"Çeneni kapat ve iç," dedi Shane. "Biz burada dispanser işletmiyoruz." Bir an düşündükten sonra vampirin üstünden kalktı. "Teşekkürler," dedi. "Onu kurtardığın için."

"Kendi seçimiydi," dedi Myrnin. Bakışları Shane'den Claire'e kaydı. Claire ancak hayal meyal anlayabildiği, zihinde iç içe geçmiş o hüznü, özlemi, hayalkırıklığını, gururu... Tüm o karmaşık hisleri tekrar karşısında buldu. "Başardı," dedi Myrnin. İç çekti. Omuzları çökmüştü. "Yorgunum. Yapacak çok şey var. Kusuruma bakmayın, daha fazla kalamayacağım. Amelie'nin adamları beni arayacaklardır. Buraya da gelebilirler. Yalan söylemenize gerek yok. Nereye gittiğimi bilmediğinizi söylersiniz çünkü gerçekten de bilmiyorsunuz. Doğrusu, ben de nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Dur," dedi Claire. Hala kıpırdayamıyordu. Her yeri ağrıyor, kasları can taşımaya alışamıyordu. Myrnin'in kanı her şeyi tamir etmiş, onu vampirliğe hazırlamış olmalıydı. Kolundaki şırıngayı fark ettiği an Myrnin masanın üstünde gürleyen makinenin düğmesine bastı ve dönen parçalar yavaşlayıp durdu.

Vampir şırıngayı Claire'in kolundan çıkardı. Claire birden sıcak bastığını, sonra üşüdüğünü, en sonunda da midesinin bulandığını hissetti. Ama hemen hemen bir saniye sonra düzeldi. Göğsünü zorlayan kalp atışları hemen düzene girdi.

"Dur," dedi kız tekrar, bu kez daha güçlü bir sesle. Hortumları toplayıp araç gereci doktor çantasına dolduran Myrnin durmadı. "Myrnin. Teşekkür ederim. Beni bı-

raktığın için teşekkürler." Çünkü o karar, Claire'in olduğu kadar Myrnin'indi. Claire'in ne istediğini anlayınca, o kararı almasına izin vermişti. Her vampir yapmazdı bunu. Yapamazdı.

Myrnin başını şiddetle salladı. Uzun saçları yüzünü perdeliyordu. Plastik şişeyi alıp başına dikti, tiksinti dolu bir ses çıkardı ve "Tadı ahududuya benziyor," dedi. "Ahududundan *nefret* ederim! İğrenç!" Çantasını çat diye kapattı. "Bir süre kımıldamadan yatsın. İyileşti ama hala şokta. Üşüyecektir. Şimdi biraz su verin, bir saat sonra da bir şeyler yedirin. İkisi de fazla olmasın." Dönüp gülümsemeyi başardı ama tebessümü hüzünlüydü. "Ben artık gideyim."

"Myrnin, sen artık gitsene," dedi Eve. Şaka yapmaya çalışmış ama başaramamıştı. "Özür dilerim. Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Yok," dedi Myrnin. "Burada kalın. Ne olursa olsun dışarı çıkmayın. Gündüz bile olsa."

"Bir dakika. Michael geç kaldı, hala dönmedi. Onu arar mısın? Lütfen?"

Myrnin bir süre Eve'e baktı, usulca kızın ellerini tuttu ve "Dönmediyse, bir daha dönmeyeceğini kabullenmelisin," dedi. "Dışarıdaki şey, insanlar için olduğu kadar vampirler için de ölümcül. Hatta daha ölümcül çünkü asıl hedef biziz. Michael çok büyük bir riske girdi. Bunun farkındaydı."

Geçmiş zaman. Michael'dan *geçmiş zamanda* bahsediyordu. Claire, Shane'in kanepeye çöktüğünü hissetti. Sıcak kollarıyla kıza sarılıp battaniyeyi üstlerine çekti.

"Buna inanmam," dedi Claire. "Olamaz. Tam da ben..."

Tam da ben geri gelmişken.

Korku içindeki Eve, gözlerini Myrnin'den ayırmamıştı. "Lütfen," dedi yine. "Ona bir şey olmamıştır. Ne olur onu geri getir!"

Myrnin kızın ellerini birer birer öptü ve geri çekildi. "Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz," dedi. "Onu unutmayacağım."

Bu bir söz değil, diye düşündü Claire.

Eve yıkılmıştı ama ağlamadı. Oturma odasının boş duvarına doğru yürüyen Myrnin'i izledi. Boyut kapısı açıldı ve Myrnin oradan geçti. Claire, onun arkasına bakmasını bekledi.

Ama Myrnin bakmadı.

"Eve," dedi Claire. Sesi daha güçlüydü. Eve hafifçe Claire'in tarafına döndü. "Gelip oturur musun lütfen?"

Eve geldi ve Claire'in diğer yanına geçip ona sarıldı. Üçü, soğuk evde, battaniyenin altında birbirlerine sokuldu. Yağmur camları zorluyordu.

"Garip bir şey var," dedi Eve. "Bir şeyler değişmiş gibi. Seninle ilgili değil. Sanki evle ilgili."

Haklıydı. Claire, evin tepkilerini eskisi gibi hissedemiyordu. Ona erişme çabaları tamamen karşılıksız kalıyordu.

Ev, bir tuğla, beton ve ahşap yığınıydı artık.

Myrnin kızı kurtarmak için Cam Ev'i yok etmişti.

Claire'de de bir gariplik olduğunun ilk işareti, Myrnin'in tembihlediği gibi, su içip yemek yedikten sonra kendi başına kanepeden kalkmasıydı. Shane kızın etrafında dört dönüyor, her an düşeceğinden korkuyordu ama Claire kendini çok iyi hissediyordu. Gücü kuvveti yerindeydi. Hem de fazlasıyla.

"Kanepeden kalkmamalısın," dedi Shane. "Daha bir saat önce..."

"Ölüydüm," dedi Claire, boynunu ovuşturarak. Boynu kıtırdıyordu ama canını acıtmıyor, aksine onu rahatlatıyordu. Denemek için başını iki yana salladı. Her şey yerli yerindeydi. "Biliyorum. Özür dilerim Shane. Seni ne kadar üzdüğümün farkındayım. Her şeyi gördüm." Shane, Claire'in tabancadan, umutsuzluğa kapılıp kapıya yaslanarak oturduğu o andan bahsettiğini biliyordu. "Bunu sakın bir daha deneme! Bana söz ver!"

"Denemem," dedi Shane, kolunu kıza dolayarak. Shane'in yanında olmak, onun varlığını, sıcaklığını hissetmek, Claire'e çok iyi geliyordu. Birbirleri için yaratılmışlardı sanki. "Sen de bir daha sakın beni bırakma."

Claire, Shane'i kulağının altındaki yumuşak yerinden öptü. "Sende bana aynı sözü vermelisin."

"Söz veriyorum," dedi Shane fısıltıyla. Claire'in yeni kazandığı nefesini kesecek bir şiddetle kızı sıktı. "Michael konusunda ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Artık anlaşılmıştı. Kaybolmak, Myrnin'in ve diğer vampirlerin gözünde ölümle eşti. Kurtuluşları

Amelie'ye kaldıysa, Naomi, Oliver, Michael, kaybolanların hiçbiri geri dönmeyecekti. Hayatta olsalar bile. "Çok kötü. Emin olamıyorum ama bana kalırsa... Amelie, vampir gittiğinde bizi serbest bırakmayı planlamadı."

Shane, kızı kol mesafesinde tuttu. "Ne demek istiyorsun sen?"

Claire güçlükle yutkundu. "Bence bizi öldürecek. Hepimizi. Vampirleri buradan götürecek ve düşmanlarının burada ölmesini garanti etmek için şehri yok edecek."

"Gezegeni havaya uçuralım. Emin olmanın tek yolu bu," dedi Eve dalgınca.

O eski film repliği normalde hepsini gülümsetirdi ama bu kez tüylerini ürpertti.

Çünkü bu kez gerçekten *doğruydu.*

Shane, Claire'i bırakıp elini dağınık saçlarına daldırdı. "Bunu yapamazlar. Myrnin... Madem yine ölecektin, seni neden kurtardı? Seni neden kurtarsın ki?"

Söylemeyi hiç istemiyordu ama Claire yanıtı çok iyi biliyordu. "Çünkü bana karşı bir şeyler hissediyor ve bir yaşama şansı vermek istedi. Onun gibi. *Onunla birlikte.* Ama ben reddettim."

Shane dönüp ona baktı. Boş yüz ifadesi, hızla başka bir şeye dönüştü. Claire, *iyi ki Myrnin gitti,* diye geçirdi içinden. "Harika," dedi Shane. "Biliyordum."

"Öyle değil. Myrnin..." Claire başını sertçe iki yana salladı. "Bana aşık falan değil. Durum daha karışık. Onun bile tam olarak anladığını sanmıyorum."

"Evet, seni sadece zekan için seviyor," dedi Shane, avcunu yemek masasına vurarak.

Kan lekeli, boş şişelerden biri masanın kenarından kaydı.

Claire en az iki metre ötedeydi ama hiç düşünmeden masaya doğru bir adım attı ve...

Şişe elindeydi. Yalnızca birkaç santimetre düşmüştü.

Bir saniyeden kısa sürede iki metrelik mesafeyi aşıp kusursuz bir dengeyle şişeyi yakalamıştı.

Neler oluyordu?

Shane'le Eve, bir ağızdan bir şeyler söylemeye başladılar. Claire diğer elini kaldırıp onları susturdu, şişeyi masaya bırakıp tekrar devirdi. İyice düşmesini bekledikten sonra yere düşmeden şişeyi yakalamayı aklından geçirdi.

Şişe yine elindeydi. Yere çarpmasına bir parmak kalmıştı.

Kimse o şişeyi yakalayamazdı.

İnsan olan hiç kimse.

Ama Claire *insandı*. Damarlarında kan dolaşıyor, kalbi atıyordu. Nefes alıyordu. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Shane dudaklarını yaladı ve "Kan yüzünden," dedi.

"Ne?"

"Vampir kanı. Dövüştüğümüz spor salonunda bize içirdikleri şeydeki gibi. Etkisi böyle. Bir süreliğine insanı daha hızlı ve güçlü yapıyor ama çöktüğünde de tam çöküyorsun. Aklından geçeni biliyorum Claire. Hiç iyi bir fikir değil. Sakın."

"Neymiş o?" dedi Eve endişeyle. "Ne düşünüyorsun? Neden iyi fikir değil? Ne olur artık kötü şeyler yapmayın! Korkunç bir gün oldu Claire. Bir travma daha kaldırabileceğimi hiç sanmıyorum." Sesi titriyordu, yüzü kağıt gibiydi. "Michael'la ilgiliyse o başka. Michael'la ilgiliyse, *kesin* çok iyi bir fikirdir."

"Onu bulmaya gidebilirim," dedi Claire. "Başka seçeneğimiz var mı sanki? Amelie, Michael'ı ya da diğerlerini aramayacak. Pılını pırtını toplayıp onlardan kim kaldıysa yanına alacak ve çekip gidecek. Burada kuzu kuzu oturup Morganville'in yerle bir olmasını bekleyemeyiz. Belki de onların ne olduğunu öğrenirim ve Michael'la Oliver'a ulaşırım. Oliver bunlara bir son verebilir. Kaçmaktansa savaşmayı tercih edecektir. Amelie'yi de ikna edebilir."

"Doğru," dedi Eve. "Kolay kolay pes edecek biri değil o." Dolan gözlerini kırpıştırdı ve Claire'in elini tuttu. "Michael'ı bulacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Bir dakika," dedi Shane. "Hatırlasana Eve. O şey bizi neredeyse yakalıyordu. Vampirleri bu kadar korkuttuğuna göre, Michael'ı kaçıran o olmalı. Claire'in tek başına onun peşinden gitmesini mi istiyorsun?"

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Claire. Geçmişte bunu zaten yapmış ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştı. "Kaçırdıklarını nereye götürdüklerini öğrenmeye çalışacağım sadece. Yerlerini öğrenince hemen yardım isterim. Telefon..."

Shane başını iki yana sallıyordu. "Telefonlar çalışmıyor. Amelie herhalde kimse haberleşemesin diye posta güvercin-

lerini bile imha etmiştir. İşler yolunda gitmezse bunu öğrenme şansımız yok Claire. Bu riski almana izin vermem. Veremem."

Claire elleriyle genç adamın yüzüne dokundu. Shane'in yüzü asılmıştı. Claire onu çok iyi anlıyordu ama o evde saklanması mümkün değildi. Saklanmak, hepsinin ölümüne neden olacaktı.

Bazen riske girmek gerekirdi ve Claire bunun için daha uygun bir zaman düşünemiyordu.

"Vereceksin çünkü beni seviyorsun," diyerek Shane'i öptü Claire. Şefkat dolu, iç burkucu bir öpücüktü bu. Sevgilisinin yanından ayrılacağını düşününce Claire'in boğazı düğümlendi. "Döneceğim Shane. Döndüğümde her şeye hazır olmalısın."

Shane gözlerini kapadı, alnını Claire'inkine yaslayıp bir süre öyle durdu, sonra geri çekildi.

"Gitmesine göz mü yumacaksın?" dedi Eve. "Myrnin'in deliliği sana mı geçti? Çok tehlikeli!"

"Biliyorum." Shane, Claire'in elini bıraktı. "Yalnız olmayacak. Ben de onunla gideceğim."

Claire, böyle bir şeyi hiç beklemediğini söyleyemezdi elbette. O da işin buraya varmasından çekinmişti zaten. "Olmaz," dedi. "Shane, arabasız gideceğim."

"İşte seninle gelmem için bir sebep daha. Korkma, ağır silahları ben taşırım. Seni yormam."

Claire, Shane'in gelmesini istemiyordu. Sağlam sebepleri vardı. Onu kaybetmekten korkuyordu. Dışarıda onları

bekleyen yaratığın her şeyi yapabileceğini biliyordu. Shane neler neler yaşayıp kurtulmuştu, Claire bunu göz ardı etmiyordu ama bu... Farklıydı.

Shane'in hayır cevabını kabul etmeyeceğini de biliyordu. Hayatta kabul etmezdi. Claire yalnız gitse onun peşine düşer, daha büyük tehlikeye atılırdı.

Claire sonunda başını iki yana sallayıp iç çekti. "O zaman yanına alacaklarını vakit kaybetmeden hazırla. Myrnin'in kanı, etkisini çabuk kaybedebilir."

"Burada bekle," dedi Shane. "Çok ciddiyim. Ben dönene kadar yerinden kımıldama."

Claire başıyla onayladı. Shane'in arkası dönükken kaçmayı aklından geçirdi ama işe yaramazdı. Zaten Shane de bir dakika geçmeden geri döndü. Montunun cebini doldurmuştu.

Shane, Claire'e bir çift mavi kulak tıkacı verdi. "Bu ne?" Claire şaşkınlıkla bakarken Shane bir çift de kendi kulağına taktı.

"Güven bana," dedi. "İhtiyacın olacak."

Claire tıkaçları taktı. Onlar yüzünden kendi kalp atışlarından başka ses duyamaz oldu. Shane'in, *hazırım,* dediğini anlamak için dudak okuması gerekti.

"Döneceğiz Eve," dedi Claire. "Kapıyı kilitle!"

Eve başını salladı. Endişesi, yüzünden okunuyordu. Bir elinde epesi, diğer elinde gümüş bir kazık vardı. *Beni merak etmeyin*, dedi, Claire'in anladığı kadarıyla.

Claire arkadaşının yanına koştu ve sarılıp yanağından öptü. "Seni seviyorum Eve."

"Bende seni seviyorum," dedi Eve. Claire, tıkaçlara rağmen kızın sesini boğuk da olsa duydu.

Sonra da Shane'le birlikte, artık tanımadıkları o Morganville sokaklarına çıktılar.

Common Grounds'a yaklaştıklarında Claire, Shane'in ona neden kulak tıkacı verdiğini anladı. Şarkıya benzer bir ses duyuluyordu. Claire iyi duyamasa da ses, dikkatini dağıtıyor, geriyordu. Tıkaçları çıkarma isteğine karşı koyamadı.

Ama çıkarmadı çünkü harekete geçtiği anda Shane onun elini tuttu ve başını iki yana salladı.

Anlaşılan bu şeyler her neyse, sesi bir tuzak olarak kullanıyor.

Shane kızı Common Grounds'ın yan tarafındaki tentenin altına çekti. Kafe kapalıydı. Claire vitrindeki neon fincanın kırmızı yeşil ışığında, köşede titreşen lambanın altında birinin durduğunu gördü.

Işık gittiğinde yağlı bir karartı görüyordu. Ama ışık geldiğinde, gördüğünün bir adam olduğundan şüphesi kalmadı. Soluk tenli, ayırt edilmesi güç, meçhul bir adam.

Claire onu tanıyordu. Hızla derin bir nefes aldığı anda Shane'in ellerini hissetti ve kendini onun güçlü kollarında buldu.

Magnus. Claire'i öldüren adamdı bu.

Bir süre daha köşede durduktan sonra dönüp karanlıkta güneye doğru yürümeye başladı. Claire, Shane'in elini sıkı

sıkı tutup onu yola doğru çekti. Shane kızı durdurdu. *Bir dakika*, dedi. *Ne yapıyorsun?*

Onu takip edelim!

Shane başını iki yana salladı. Çok tehlikeli!

Elbette tehlikeliydi ama Claire, Magnus'un tüm bu olanların anahtarı olduğundan emindi. Claire henüz anlamasa da onu öldürmesinin bir sebebi olmalıydı.

Shane'i ısrarla köşeye kadar sürükledi. Tuğla duvara dayandılar. Claire başını uzatıp onun nereye gittiğini görmeye çalıştı.

Tam Claire baktığı anda Magnus durdu. Kaldırımdaki paslı, demir bir ızgaranın üstündeydi. Kanalizasyona açılan bir kapaktı bu. Claire bir şey hatırlar gibi oldu. Acaba bu sahneyi nerede görmüştü?

Goode Eczanesi'nin arkasında. Magnus'u ilk kez takip ettiğinde.

Magnus... Söndü. Doğrusu bu durumu anlatacak daha uygun bir ifade yoktu. Yaratık damlalara dönüşüp birkaç saniye içinde yok oldu.

Sudan yapılmıştı sanki. Yağmura ve soğuğa rağmen Claire'i ateş bastı. Tanık olduğu şey midesini bulandırmış, başını döndürmüştü.

Muhtemelen, eczanenin arkasında ve markette de bu şekilde ortadan kaybolmuştu. Drenaj kapağından içeri akıp yok olmuştu ve Claire boş yere onu aramıştı. Aşağıdan onun bu şaşkın hallerini izlediğini düşününce tüyleri ürperdi.

Onu gördüğümü biliyordu, diye düşündü Claire. *Nereye gittiğini bilme ihtimalimi göz önüne alarak riske girmedi ve beni öldürdü.*

Sokakta başka kimse yoktu. Claire mide bulantısını bastırmak için yutkundu ve Shane'i çekiştirip kapağın başına götürdü.

Aşağıyı işaret etti.

Shane kıza garip garip baktı.

Claire tekrar aşağıyı işaret edip eğildi ve kapağı tuttu. Kapak, kaldıramayacağı kadar ağırdı. Kasları gerilip sızlayana kadar boş yere uğraştı.

Shane başını iki yana sallayarak etrafa su damlacıkları saçtı ve eğilip Claire'e yardım etti. Birlikte kapağı kırk beş derece açı yapacak kadar kaldırdılar.

Yağmur suları oluklara ve drenaj deliklerine doluyordu. Kaldırdıkları kapağın da diğerlerinden bir farkı yoktu. Akan sular, karanlık bir çukura akan bir şelaleye dönüşmüştü.

Shane cebinden bir el feneri çıkarıp açtı ve karanlığı aydınlattı.

Cehennem suyla dolu bir yerse, tam da gördükleri gibi olmalıydı. Çamurlu, siyah sular önüne kattıkları çer çöple birlikte delikten aşağı akıyordu. Claire canlarını kurtarmaya çalışan farelerin de suya kapılıp gittiklerini gördü.

Shane onun omzunu tutup bir kez daha başını iki yana salladı. Çok tehlikeliydi, Shane haklıydı. O havada drenaj deliğine girmek intihar demekti. En iyi ihtimalle suya kapılıp boğulurlardı.

Hem görünüşe bakılırsa Magnus bir tür *sıvıya* dönüşüyordu. Claire onu nasıl takip edecekti?

Düşün. Magnus o yağmurda kanalizasyonda yaşayamazdı. Orayı bir otoyol gibi kullanıyor olabilirdi. Gerçi suyun onu pek rahatsız etmediği belliydi...

Ses tekrar yükseldi. Duyma eşiğinin sınırları sınanırken Claire farkında olmadan elini kulağına götürdü ama kendisine engel olmayı başardı.

Şarkı.

Yunan mitolojisindeki sirenler ya da deniz kızları gibi.

İnsanları ölümlerine çekiyordu.

Claire'in tek yapması gereken sesi takip etmekti.

Shane kapağı bıraktı ve ellerini soru sorar gibi iki yana açtı.

Claire, Shane'in koluna girdi ve kendisini öldüren yaratığın avlarını çekmeye çalıştığı yöne doğru yürüdü. Sese doğru.

İki avantajları olduğunun farkındaydı. Birincisi, belli bir seviyeye kadar sesten korunuyorlardı. İkincisi ise risklerin farkında olmalarıydı.

Güneye, şehrin az nüfuslu bir bölgesine doğru ilerledikçe ses azaldı. Orada terk edilmiş evler, artık kullanılmayan dükkanlar vardı. Birkaç evde hala oturuluyordu. Işıkları yanan bazı evlerin kapılarını açık görünce Claire dehşete düştü. O evlerde oturanlar, bir anda kapıdan çıkıp gitmiş olmalılardı.

Biraz ileride bir kadının yürüdüğünü gördü. Kadının üstü inceydi, ayağında ıslak kaldırımda şıpırdayan ev ter-

likleri vardı. Giysileri vücuduna yapışmıştı. Claire kadını işaret edince birlikte onun yanına koştular.

Kadın -vampir miydi ki?- onları fark etmedi bile. Dümdüz ileri bakıyordu. Islak yüzünde boş bir ifade vardı. Soğuktan titriyordu.

Shane kadını çekip durdurdu. Kadın ondan kurtulmaya çalıştı ama gece vakti saldırıya uğramış gibi değil, bir yere yetişmeye çalışıyormuş da geç kalmak istemiyormuş gibi tepki vermişti.

Birkaç saniye süren sessiz mücadeleden sonra kadın birden dönüp tırnaklarını Shane'in yüzüne savurdu. Evet, kesinlikle vampirdi. Gözleri kırmızıydı ve sivri köpek dişleri loş ışıkta parlıyordu. Shane onu bırakıp eğilince, kadın yoluna devam etti.

Durduramıyorum, dedi Shane. *Şey yapayım mı?* Birini yere devirirmiş gibi yaptı. Claire başını iki yana salladı. Ondan faydalanmak hiç hoşuna gitmese de kadın onları hedeflerine götürecekti.

Fark edilmekten korkmalarını gerektirecek bir durum olmasa da kadını güvenli bir mesafeden takip ettiler. Etrafta başka kimse yoktu ve yoluna çıkmadıkları sürece, kadının onları umursamadığı kesindi. Kadın sonunda yavaşlayıp döndü ve buzlu camlı, eski bir binanın basamaklarını çıkmaya başladı. Shane feneri kapının üstündeki tabelaya tuttu.

MORGANVILLE YÜZME HAVUZU TESİSLERİ

Yıllardır kapalı duran bir yer olduğu belliydi. Bina, harabeye dönmüştü. Boyası dökülmüş, sıvaları ortaya çıkmıştı.

Büyük, beyaz kapı, bir zamanlar kilitlenmişti ama asma kilit kırılıp basamakların üstüne atılmıştı.

Kadın kapıyı açıp içeri girdi. Böylesine yakındalarken ses kulak tıkaçlarından sızıyordu. Midesi bulanıp titreyen Claire, tıkaçları çıkarıp müziği *dinlemek* istiyordu. Verdiği mesaj çok önemliydi, Claire mesajı anlamak üzereydi...

Shane elini kulağına götürünce, Claire hemen onun elini tuttu ve başını iki yana salladı. Shane derin bir nefes aldı ve birlikte beyaz kapıya doğru basamakları çıktılar.

Hazır mısın, dedi Claire, dudaklarını oynatarak.

Pek sayılmaz, dedi Shane, gülümseyerek. *Ama girelim, hadi!*

Claire hızlı hareket etmek istiyordu ama kendini tuttu. Shane vampir hızında ilerleyemezdi ve onu arkada bırakmak söz konusu bile olamazdı. Özellikle de ses, tıkaçları aşıp beyinlerine hücum ederken. Yaklaş, diyordu ses. *Gel ve huzur bul! Gel ve huzur bul!*

Claire huzur bulmak falan istemiyordu ama Shane'le el ele tutuşup sese doğru yürümekten kendini alamıyordu.

Girdikleri oda karanlıktı ve küf kokuyordu. Yerdeki halı eski püskü ve kirliydi. Tavan, çatlayıp yarılmıştı. Karşılarına eski bir masa çıktı. Shane feneri doğrultunca, karton bir tabelada yazan yazıyı okudular. ÜYE KAYIT FORMU. Pano hala oradaydı, zincirlerin ucunda sallanıyordu ama formlar gitmişti.

Her yer rutubet ve küf kokuyordu.

Yaklaş, diye fısıldadı müzik. *Huzur ve mutluluk. Yaklaş.*

Girişteki holün ilerisinde, garip ışıkların yansıdığı bir koridor vardı.

Shane, kızı elinden çekip başını çılgıncasına salladı ve dışarıya, temiz havaya çıkan kapıyı işaret etti.

Ama Claire orayı görmek, emin olmak istiyordu.

Shane'in elini bırakmadan koridora girdi. Küften kararmış duvarlara dokunmamaya çalışıyordu. Koridorda iki kapı vardı. Üstlerinde "Erkek ve Kadın Soyunma Odaları" yazıyordu. Zemin artık halıyla değil, yapış yapış ve ıslak fayanslarla kaplıydı.

Koridor, devasa, beton bir odaya açıldı. Tepede kocaman, ferforje bir avize, yerde ve duvarlarda, Claire'in zamanın ve küfün etkisiyle rengini kaybetmeden önce güzel göründüğünü tahmin ettiği fayanslar vardı.

Odanın ortasında büyük, kare bir havuz duruyordu. Havuzu dolduran mavi yeşil su, alttan aydınlatılmıştı, bir mücevher gibi parlıyordu. Güzelliği insanın aklını başından alıyordu. Müzik sesi oradan geliyordu. Tam oradan...

Takip ettikleri kadın havuzdaydı. Sığ tarafındaydı ama derine doğru ilerliyordu.

Yürürken su, beline, göğsüne, boynuna geldi ama kadın ilerlemeye devam etti.

Ve suyun altına girdi.

Bir daha da çıkmadı.

Claire havuzun derin ucunda başka birilerini daha gördü.

Öne atılıp o tarafa koştu. Shane onu durdurmaya çalıştı ama Claire'in o an durması imkansızdı.

Havuzda birileri vardı. Suyun en az iki metre altında, dimdik ayakta duruyorlardı. Dibe bağlanmış olmalıydılar çünkü Claire kollarının suda süzüldüğünü görebiliyordu. Bir kadının saçı, yosun gibi salınıyordu. Yüzü açığa çıkınca Claire onu tanıdı.

Naomi.

Açık gözlerle, hiç kıpırdamadan duruyordu. Ölü gibiydi.

Oliver da onun yakınlarındaydı.

Michael da oradaydı. *Dosdoğru Claire'e bakıyordu.*

Ve gözünü kırptı.

Yaşıyordu. *Hepsi* yaşıyordu.

Claire bağırmamak için kendisini zor tuttu. Shane onu havuzdan uzak tutmaya çalışıyordu. Claire gördüğü korkunç manzarayı idrak etmeye çalıştığı o anda bile, o ılık, dingin suya atlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti.

Shane kızı çevirip avazı çıktığı kadar bağırdı. "Claire! Buradan gitmeliyiz!"

Claire'in elini tutup onu koridora doğru çekti.

Ve durdu.

Çünkü kapıdan onlara bakan, beyaz yüzlü bir adam vardı. Claire gözlerini kırptı ve adam kayboldu. Siyah bir şeydi o ama Claire aynı anda onu, gerçeğin üstüne geçirilmiş bir deriye benzeyen o insan kılığıyla da görebiliyordu.

Magnus.

"Burada olmamalıydın," dedi Magnus. "Seni öldürmüştüm."

Shane cebinden gümüş kaplı iki kazık çıkarıp birini Claire'e verdi, sonra da plastik bir şişe çıkardı. Şişenin kapağını açtı ve nişan alıp yollarını kesen yaratığa gümüş rengi bir sıvı attı.

Magnus duydukları şarkıya benzeyen bir sesle haykırdı ama milyon kat daha kötüydü. Shane şişeyle kazığı yere düşürüp sendeledi ve bir dizinin üstüne çöktü. Claire yaklaşınca, yaratık sonu gelmeyen ses dalgalarıyla ona saldırdı. Gümüş nitrattan etkilendiği belliydi. İnsan derisinin bir kısmı erimişti ve eriyen yerlerden, fayanslara siyah bir sıvı akıyordu.

Claire elindeki kazığı sıkı sıkı tuttu, Myrnin'in ona verdiği gücü topladı ve ileri atıldı.

Kazığı bir insanda kalbin olduğu yere sapladı. Bir vampire saplamaya hiç benzemiyordu, karşısında jöle vardı sanki. Mide bulandırıcı bir histi bu. Soğuk sıvı eline bulaşmıştı.

Ağzını açınca Magnus'un keskin dişleri ortaya çıktı. Claire vampir hızıyla yana kaçarak onun saldırısından kurtuldu. Magnus kazığı çıkarıp attı. O yaradan da siyah sıvı akıyordu ama yaratığın işinin bitmesine daha çok vardı.

Shane ayağa kalkıp Claire'in elini tuttu ve Magnus'un korumasız bıraktığı kapıya koştu. Siyah sıvılar, fayanslardan kayarak onları takip ediyordu. Claire, o sıvıya bassalar bir daha kurtulamayacaklarını tahmin edebiliyordu. Sıvıyla temas eden parmaklarına iğneler batıyordu sanki. Koşarken hemen elini pantolonuna sildi.

Girişteki holde, sahte insan yüzlerine sahip, yağlı, siyah gölgeler onları bekliyordu. Hepsi de *Magnus*'tu. Shane şişede kalanları onlara doğru savururken Claire belinden gümüş kaplı bir kazık çıkarıp Shane'e saldıran bir yaratığa sapladı. O kızgın ses bir kez daha yükseldi. Üstlerine bir okyanus geliyordu sanki. Ama yaratık yere düştü ve siyah sıvı birikintileri, ne yapacağını bilmez bir halde etrafa dağıldı. Claire, Shane'i dışarı çıkardı. Sokak lambasının yetersiz ışığında Shane'in burnunun kanadığını ve gözlerinin kızardığını gördü.

Kendi burnu ve eli de kanıyordu. Zehirli bir denizanasına temas etmiş gibi, elini kan kabarcıkları sarmıştı.

Beni ısırdı, diye düşündü Claire ürpererek.

"Hadi!" Shane öksürüp eğildi ve *su* kustu.

Ama havuza girmemişlerdi bile.

Magnus kapıdaydı. Gözleri, ayın sudaki yansıması gibi beyazdı. Gülümsüyordu.

Kurtuluşları yoktu artık.

Claire tekrar acı ve öfkeyle haykırdı ve ne yaptığını doğru dürüst düşünmeden Shane'i yakaladığı gibi omzuna attı.

Normalde bunu yapması imkansızdı, Shane ondan çok daha iri ve ağırdı ama Claire damarlarının tutuştuğunu hissediyor, dövüşmek istiyordu. Ona acı çektiren, Shane'i, Michael'ı, Oliver'ı, *tüm* şehri yok etmek isteyen o yaratıkla dövüşmek istiyordu.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Shane ölebilirdi.

Dengesini buldu ve ikisinin de canını kurtarmak için bütün hızıyla koşmaya başladı.

Adrenalinin ve vampir kanının etkisi tamamen geçene kadar dört blok boyunca koştu. Nefes nefese kalıp sendeledi ve Shane'le birlikte yere yığıldı. Bacakları kopmuştu sanki. Shane onu çöküntüye karşı uyarmıştı ama Claire bu kadarını da beklememişti. Adeta parçalara ayrılıp tekrar birleştiriliyor ve çok acı çekiyordu.

Shane bembeyaz bir yüzle doğrulup dizlerinin üstüne kalktı. Hiç iyi görünmüyordu ama yağmur onu kendine getiriyordu. Claire'in gözlerine baktı ve ona elini uzattı. Claire, Shane'in elini tuttu.

Kaçmak zorundayız, dedi, dudaklarını oynatarak. Claire bunu nasıl yapacaklarından emin değildi ama Shane haklıydı.

Başka çareleri yoktu.

Common Grounds'ın yanından geçiyorlardı ki Magnus -ya da klonlarından biri- binanın arkasından çıkıp önlerini kesti. Claire bağırarak bir anda yön değiştirdi ve yaratığın uzattığı eline yakalanmamayı başardı. Shane ise dümdüz, yaratığın üstüne koştu ve bundan faydalanmayı başardı. Hafifçe yan dönerek yaratığa omuz attı. Yaratık her neyse, tamamen jelatin kıvamında değildi. İçinde garip bir güç vardı ve onu fiziksel saldırılara açık hale getiriyordu. Darbenin etkisiyle birkaç adım gerilemişti. Shane kusursuz bir dönüşle Claire'i yakaladı ve birlikte koşmaya başladılar.

Ne var ki Claire ileride, insan kılığında başka yaratıklar görüyordu. Arkalarında da korkunç bir şey vardı. Yağmur

oluklarından çıkıyor, vanalardan sızıyorlardı. En az dört taneydiler ve dahası da geliyordu.

Claire yavaşladı ve telaşla Shane'in yüzüne baktı.

Kaçamayacaklardı.

Shane, kolunu Claire'e doladı ama kız korunmayı reddedip onunla sırt sırta verdi. Yaratıklar yaklaşırken onları kollayıp kendi etraflarında döndüler. Claire onları Morganville Yüzme Havuzu Tesisleri'nde neyin beklediğini bilmiyordu. Kesin olan, bekleyen şeyin korkunç olacağıydı. Yaşayan ölüm.

Kulak tıkaçları, nefes alıp verişini ve kalp atışlarını bir korku filmi müziği gibi dinletiyordu. Ağzında kan tadı vardı. Burnu kanamaya devam ediyordu ve onları havuza çekmeye çalışan o kusursuz, tiz, berrak müzik elbette kesilmemişti.

Motor sesini duyup döndüğü an, cenaze arabasının yaratıklardan birine çarptığını gördü. Yaratık sekip yere yuvarlandı. Diğer üç yaratık ise çarpmanın etkisiyle siyah bir tabaka halinde ön cama ve kaportaya yapıştı.

Araba kaldırıma yanaşınca, Claire, şoka uğramış Eve'in bembeyaz yüzünü gördü. Bağırarak onlara bir şeyler söylüyordu. Tam olarak ne dediği önemli değildi. Shane kendini kaportanın üstünden yolcu kapısına doğru atmıştı bile. Claire de onu takip ediyordu.

Bir şey, Claire'i kapüşonundan yakaladı.

Claire döndü, gümüş bıçağını çıkardı ve körlemesine savurdu. Yaratıklardan biri korkunç bir çığlık atarken Claire

kaçmayı başardı. Shane, kızı yarı yolda karşılayıp açık kapıya götürdü, içeri itti ve kapıyı kapatırken Eve'e, "Yürü!" diye seslendi.

Eve gaza bastı.

Claire ciğerlerinde korkunç bir basınç hissedip öksürdü. Ağzından küf tadında sular çıktı. Eğildi ve göğsü sızlayana kadar öksürdü.

Shane kızın sırtına vurduysa da faydası olmadı. Claire doğrulunca ona sarıldı. "Nasıl anladın?" diye sordu Claire. Eve, kulaklarındaki mavi şeyleri işaret etti.

Kulak tıkaçları.

Eve ev yönüne değil belediye binasına doğru ilerledi. Morganville'deki arabaların yarısı oradaydı adeta. Panik her yere yayılmıştı. Ellerinde bavullarla binaya girmeye çalışan bir kalabalık vardı. Polisler trafiği yoluna koymaya çalışıyordu.

Kaos.

Eve, arabayı park edince kulak tıkaçlarını çıkardı. Claire'le Shane de onun gibi yaptılar. Üçü bir ağızdan konuşmaya başladı ama Eve bağırarak diğerlerini susturdu. "Eve polisler geldi!" dedi. "Walnut Sokağı'ndan Garden'a kadar herkes buraya gelmek zorundaymış. İstisna yokmuş. Sizi aramaya çıkmam gerektiğini düşündüm. Tanrım, o şeyler... Onlara çarptım. Patladılar. İğrenç. Tıkaçları taktım çünkü son kez dışarı çıktığımda, o müzik... Michael'ı buldunuz mu?" Eve uyuşturucu etkisindeymiş gibi konudan konuya atlıyordu ama kızı buna iten uyuşturucu değil, panikti. "Ne olur onu bulduğunuzu söyleyin!"

"Onu tuttukları yeri bulduk," dedi Shane. Başka bir şey söylemedi. En iyisi de buydu. Eve'in yüzü aydınlandı. "Onu kurtarmak için destek bulmalıyız."

"Ama yaşıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Claire. Eve'in gülümsemesine karşılık veremiyordu. Gördükleri, korkunçtu. "Evet, yaşıyor. Oliver, Naomi ve diğerleri de yaşıyor. Amelie'ye ulaşmalıyım. Olanları öğrenmesi gerekiyor."

"O zaman elini çabuk tutmalısın çünkü vampirleri şehirden çıkarmaya başladı bile," dedi Eve. "Giden otobüsler gördüm. Camları, rock yıldızlarınınki gibi siyahtı. Onlar herhalde birinci sınıf yolculardı. Hannah Moses'dan duyduğum kadarıyla bazıları tırlara doldurulmuş. Galiba *Wal-Mart* işgali de böylece açıklanmış oluyor."

"*Wal-Mart* mı?" dedi Shane.

"Anladığım kadarıyla, bulabildikleri bütün tırlara el koymuşlar. Market araçları, posta arabaları da dahil. İnsanların son helikoptere binmek için birbirlerini ezdikleri korku filmlerindeki gibi." Eve artık gülümsemiyordu. Bir yetişkin gibi görünüyordu. "Bence bu şehrin işi bitti çocuklar. Bu şehir ölüyor."

Claire de aynı şeyi hissediyordu. "Bizi Kurucu Meydanı'na götürür müsün?" diye sordu. "Lütfen. Oraya yürüyerek gitmek artık güvenli değil. Buraya gelmemizi söylediklerini biliyorum ama..."

"Tabii," dedi Eve. "Sanki beni kurallara uymaya zorlayabilirlermiş gibi. Hey, emniyet kemerlerinizi bağlayın! Hayat falan kurtardığını duymuştum. Biraz hızlı gidebiliriz."

Anahtarı çevirince motordan boğuk bir ses geldi. Eve kaşlarını çatıp tekrar denedi. Motordan böyle bir ses gelmemesi gerekirdi.

Eve, "Lanet olsun," deyip kemerini çıkardı ve arabadan indi. Shane motor kapağının başında ona katıldı ama kapağı açmak yerine bakakaldılar.

Claire de bakmak için dışarı çıktı. "Ne oldu?"

Cenaze arabasının ön ızgarası *erimişti*. Izgaradan siyah, vıcık vıcık bir sıvı akıyordu. Eve kapağı açmaya yeltenince Shane onu durdurdu. "O şeylere dokunma. Eldivenleri al. Arkada bir çantaya koymuştum."

Shane, Eve'in getirdiği kalın eldivenleri taktı, derin bir nefes aldı ve eğilip ızgaranın altından mandalı çevirdi. Kapak çıt diye açıldı. Shane kaportayı kaldırdığında ince, yapış yapış bir tabaka da onunla beraber uzadı.

Motor o sıvıyla doluydu. Sıvı *köpürüyordu*. Claire onu balçıkla yosun arası bir şeye benzetti. Nemli, çürük bir kokusu vardı.

"Tanrım," dedi Eve. Burnunu kapatıp geri gittiği için sesi boğuk gelmişti. "Tanrım, zavallı bebeğim! Ne olmuş böyle?"

Shane kaportayı kapattı ve sıvıya bulaşan eldivenleri çıkarıp arabanın altına tekmeledi. "Her ne olduysa, artık bizi götüremezsin," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Başka bir araba bulalım," dedi Claire ve tam bunu söylediği anda, bir araba yanlarında durdu. Arabadan, kulakları sağır eden bir pop müzik sesi geliyordu. Sürücü anahtarı alıp indiği anda ses kesildi.

Monica Morrell hiç de şehri terk etmek üzereymiş gibi görünmüyordu. Bir gece kulübünden yeni çıkmış gibi bir hali vardı. Kaldırımda yürürken topukluları sabırsız bir ritim tutturdu. Claire, kızın giyim kuşama verdiği önemi takdir etmeden edemedi. Şehir yok olmak üzereyken kimse ne giydiğine dikkat etmemişti ama Monica öyle değildi. Uzun, bronz bacaklarını ve vücut kıvrımlarını gösteren, ışıl ışıl, dar bir elbise giymişti. Uzun siyah saçları da rüzgarda bir süper modelin saçları gibi salınıyordu.

Monica onları görünce yavaşladı ve gözlerini devirdi. "Ah, bir bu eksikti!" dedi. "Size de rastladım, tam oldu." Claire, kızın, öldüğünü duyup duymadığını merak etti. O konudan hiç bahsetmediğine göre ya duymamıştı ya da hiç umursamıyordu.

Monica yanlarından geçmeye çalışınca Eve kızın önünü kesti. "Lütfen ama!" dedi Monica, Eve'i itmeye çalışarak. Shane'in zamanlaması mükemmeldi. Eve'i yana çekince Monica, Shane'i itmiş oldu. "Ah! Selam yakışıklı." Gözlerini Shane'e dikti. "Yaşına ve çapına daha uygun birini mi arıyordun?"

"Anahtarlar," dedi Shane, göğsündeki ele bakarak. "Bana dokunuyorsun Monica. Bu senin açından hiç iyi bir şey değil."

"Anahtarlar," dedi Monica, Shane'in sözlerini tekrarlayarak. Geriye doğru bir adım attı. "Ne demek *anahtarlar*? Ne?"

"Anahtarlarını ver diyorum. Hemen!" Shane'in yüzünde o sert, şaka kaldırmayacak ifade vardı. "Senin saçmalıklarına ayıracak vaktimiz yok Monica. Kimsenin yok!"

Monica ciddileşti. *Ciddiyet onda çok garip duruyor*, diye düşündü Claire. "Ağabeyim dışarı çıkmamamı söyledi," dedi. "Haklıydı, değil mi? Bir şeyler oluyor. Kulübü kapatıp çıkmamızı söylediler." Shane yavaşça başını salladı. Monica, Claire'e döndü. "Anahtarlarımı neden istiyorsunuz peki?"

"Amelie'ye ulaşmak için," dedi Claire. "Bize araba lazım. Eve'inki bozuldu."

"Doğru," dedi Eve. "Yastayım."

"Öyle mi? Biz nasıl anlayacağız?" Anahtarları Eve'in eline tutuştururken ağzı kulaklarındaydı. "Bakın size ne diyeceğim ezikler. Ben süreceğim. Bebeğime benden başka kimse dokunamaz. Hem ağabeyimin yanında biraz güvende olacaksam, Kurucu'nun yanında tam güvende olurum."

Claire'in bundan şüphesi vardı ama Monica'ya söyleyecek hali yoktu.

Eve ilk kez ön koltuğa el koymadı. Shane de öyle bir girişimde bulunmadı. Eve arkaya geçti. Claire, Shane'le hızlıca taş-kağıt-makas oynayıp kaybetti ve öne, Monica'nın yanına oturdu. Shane cenaze arabasının arkasından aldığı kanvas çantayla birlikte arkaya kuruldu.

"Bir şeyi çok merak ediyorum," dedi Shane, Monica anahtarı çevirirken. "*Vampir* dolu bir şehirde yaşıyorsun. Üstü açık bir arabaya binmek uygun mu sence?"

"Bunu umursadığını bilmiyordum," dedi Monica. Müzik, kaldığı şarkının ortasından devam etti.

Monica'nın iPod'una bağlı olmalıydı. Anlaşılan Monica, sıkı bir Britney Spears hayranıydı.

"*Toxic*."

Doğrusu, duruma gayet uygun bir şarkıydı bu.

KAKTÜS TEAM

17

CLAIRE

Kurucu Meydanı'na giden yolu yarıladıklarında Claire, *kulak tıkaçlarını keşke hiç çıkarmasaydım*, diye düşünüyordu çünkü Monica susmamacasına konuşup onu hayatından bezdirmişti. İlginç bir durumdu bu çünkü Monica normalde, en azından onların yanında pek konuşkan değildi. Şimdiyse susma devreleri yanmış gibiydi.

"... Yeni elbisemi almak için DeeDee'ye gittim ama *kapalıydı*. Kapıda bir not bile yoktu. Çok sinirlendim! *Bu şeyi* giymek zorunda kaldım..." Monica giydiği elbisenin eteklerini tiksintiyle çekiştirdi. Claire üstünde bu kadar güzel duran o elbise için kızın nasıl böyle düşünebildiğine anlam veremiyordu. "...Herkes bu elbiseyi bin kere gördü zaten. Üstelik Janis Taylor da *yeni* elbisesiyle oradaydı. Elbise iğrençti. Bir de benim elbisem hakkında..."

Arka koltuktan Shane'in sesi yükseldi. "Monica, sağda solda kavga etmeyi bırakmaya çalışıyorum ama susmazsan

yemin ederim ki on iki adımlık programımın ilk adımına geri döneceğim. Elbisen, gittiğin kulüp, Janis Taylor zerre kadar umrumuzda değil. Michael'ın başı dertte."

Monica dikiz aynasından Shane'e ters ters baktı ve "Sizin başınız ne zaman dertte değil ki zaten?" dedi. "Gerçi Michael sizin kadar zarar ziyan değil, bunu kabul ediyorum. Eee, neler dönüyor peki? Siz genellikle her şeyi bilirsiniz."

"Şehirde yeni ve kötü bir şey var," dedi Claire. "Vampirlerle insanları kaçırıyor ve..." Gerçekten ne yapıyordu? Claire bunu bilmiyordu ama çok kötü şeyler yaptığı kesindi. "Amelie şehri kapatıp kaçacak kadar korkuyor."

"Şehri kapatmak mı?" Monica'nın parlak dudakları büzüldü. "Şaka mı yapıyorsun? Burada yaşamak için çok emek verdim ben. Bütün yakınlarım burada."

"Hollywood'da bir sürü tanıdığın olduğunu söyleyip durmuyor muydun sen?" dedi Shane. Monica, ona orta parmağını gösterdi.

"Bunu Eve'in söylemesi gerekmiyor muydu?" dedi Monica. "Yoksa Gotik prensesimiz sonunda çenesini kapatmayı öğrendi mi?"

Eve öne eğildi. Claire dönüp bakınca, arkadaşının yüzündeki ciddi ifade kızı şaşırttı. "Çok şey öğrendim Monica," dedi Eve, tam motorun gürültüsünden duyulacak seviyede bir sesle. "Michael kayıp. Ölmek üzere olabilir. Senin boş muhabbetlerini hiç kaldıramam. Önüme çıkarsan seni *harcarım* çünkü yolumun üstündeki bir hız kasisinden başka bir şey değilsin. Anlaşıldı mı?"

Dudakları aralanan Monica, birkaç saniye önüne baktıktan sonra, "Anlaşıldı," dedi. Vitesi büyütünce motor gürledi. "Bana belki inanmayacaksınız ama ben de endişelendim. Sevgilin fena biri değil. Bu şehirde yakışıklı kıtlığı çekiyoruz. Bir tanesini kaybetmeye gönlüm razı değil."

Eve cevap vermeden arkasına yaslandı. Karanlık sokaklara, boş dükkanlara ve evlere baktı.

Morganville'den geriye onlar kalmıştı.

"Yağmur yine başlamak üzere," dedi Shane. "Arabanın üstünü kapatmalısın."

"Üstü kapatmak için yavaşlamam gerekir," dedi Monica. "Bunu ister misiniz?"

"İyi dedin. Senin için sakıncası yoksa, ıslanmayı ben umursamam."

"Ah, ben umursarım kısa pantolon! Tüm bunlar için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?" Monica baştan aşağı her yerini gösterdi.

"Kısa pantolon mu?" dedi Claire, kendini tutamayıp gülerek. Shane'in yüz ifadesini tahmin edebiliyordu. "Senin hiç mi hayatta kalma içgüdün yok?"

Monica, sorun çıkacağına işaret eden o acımasız gülümsemesini takındı. "Sence?" dedi, bir kedi gibi mırlayarak. Uzun saçlarını rüzgarda salınan bir bayrak gibi arkaya attı. "Hala hayattayım ve hala *harikayım*. Bu arabadaki diğer herkesin aksine." Gülümsemeyi bırakarak vites küçülttü. "Polis!"

Spor araba, lastiklerini ciyaklatarak yan yola girdi. Claire, ilerideki polis arabalarının ışıklarını görebiliyordu. Yolu

kesmişlerdi. Kurucu Meydanı'na çıkan tüm yollar tutulmuş olmalıydı.

"Bakın, ben üstüme düşeni yaptım. Polis barikatını aşmaya kalkışacak değilim," dedi Monica yavaşlayarak.

"Başka bir rota deneyelim."

"Aptallık etme! Hepsi çevrilmiştir. Oraya ulaşmak istiyorsanız gizlice geçmek zorundasınız. Benim dört tekerlekli bebeğim pek çok şey yapabilir ama sessiz hareket edemez."

Söylediği doğruydu. Monica'nın da dikkat çekmemesi imkansızdı. Claire öfkeyle başını salladı. Araba kaldırıma yanaşınca kemerlerini çözüp indiler.

"Bir dakika," dedi Monica. Sürücü koltuğunun altına eğildi, pahalı markalı bir çanta çıkardı -Claire onları birbirinden hiç ayıramıyordu- ve içinden bir tabanca aldı. Shane'in, Claire'in odasında otururken çıkardığı tabanca gibi otomatik değildi. Klasik bir revolverdi.

Claire bir an, Monica'nın onu vuracağını sandı. Doğrusu buna çok da şaşırmazdı. Tabancayı kaldıran Monica'nın yüzünde şımarık, acımasız bir haz vardı. Bir kaşını havaya kaldırdı ve tabancayı ters çevirip Claire'e uzattı.

Shane araya girip tabancayı aldı ve kaşlarını çatarak "Sen nasıl otuz sekizlik taşıyabiliyorsun?" diye sordu.

"Burası Teksas," dedi Monica. "Bazı haklarım var. Ha, mermileri kontrol etmeyi unutmayın!" Manikürlü elleriyle bir düğmeye bastı. Arabanın üstü kapanmaya başlayınca, rüzgarın uçurduğu saçlarını topladı. "Çav ezikler!"

Bir U dönüşü yaptı ve gazlayıp gitti.

Shane revolverin topunu açtı ve ıslık çaldı. "İlginç... Mermiler gümüş dolu. Babamda da bunlardan vardı."

"İşe yarıyor muydu?" diye sordu Eve.

Shane bir bilek hareketiyle topu yerine taktı ve küçük tabancayı cebine koydu. "Evet, hem de nasıl. Ama dikkatli kullanılmalı. İster insan olsun ister vampir, ateş ettiğin kişiyi öldürür."

"Peki o şeyleri de öldürür mü?" diye sordu Eve.

"Bu sadece bir tahmin ama muhtemelen öldürmez. Kalibresi otuz sekizlik. Yani bunlar düşük hızlı mermiler. Onları delip geçeceği kesin ama nasıl bir hasar bırakacağını bilemiyorum. Senin bıçağın ve kılıcın daha kullanışlı olabilir." Eliyle cebine pat pat diye vurdu. "Ama yolumuza çıkan vampirler olursa, oldukça caydırıcı olacaktır."

Eve başını salladı ve alet çantasının sapını kavradı. "Hadi gidelim o zaman!"

"Bir dakika," dedi Claire. "Plan yapmalıyız. Dosdoğru polis barikatına giderek, *merhaba, bizi içeri alın. Bir sürü silahımız var ve gözümüzü kararttık,* diyemeyiz."

"Nedenmiş?" Eve'in gözlerindeki ışıltı ve tavizsiz duruşu, Claire'in hoşuna gitmemişti. "Amelie, Michael'ı bırakıp gitmekte bir sakınca görmüyor. Onu ölüme terk etmedi mi? Bunun neden çok kötü bir fikir olduğunu anlaması için bir hatırlatma gerekiyorsa, onu memnuniyetle uyandırabilirim."

"Biraz sakin olmaya çalış Eve. Bu işi akıllıca yapmalıyız. Amelie'yle aramızda çok kişi var. Bunlardan bazıları, her şeyden habersiz, insan polisler. Önümüze gelene zarar vermeden ilerlemenin bir yolunu bulmalıyız."

"Peki," dedi Eve. "Senin yöntemini deneyelim ama sadece bir kez." Shane'e baktı. Shane başıyla gönülsüzce onay verdi. "Sonra bizim yöntemimize geçeceğiz. *Morganville* yöntemine."

Claire'in kulakları vampir kanının etkisiyle hala çok iyi duyuyor olabilirdi, belki de o tiz müziğin böyle bir etkisi vardı. Sebebi her neyse, Claire uzaklardan bir uğultu geldiğini duydu. Bir araç konvoyu yaklaşıyordu sanki.

Başka sesler de vardı. Bağrışmalar.

Seslerin yönünü saptamaya çalışarak döndü. Yolun köşesinden geliyordu. Monica'nın gittiği yönden.

Ama gelen Monica değildi.

Tüm yolu dolduran pikaplar, nakliye arabaları, minibüsler, her türden araç, köşeyi dönüp karşılarına çıktı. Arkalarında da yüzlerce kişi vardı.

"Ah!" dedi Shane. "Belki de biz..."

Claire'in bakışları, öndeki pikaplardan birinde ayakta duran bir adama kilitlendi. Polislere bakan adamı tanıması birkaç saniye sürdü. Fotoğrafçıdaki kazık dövmeli adamdı bu.

"Eyvah!" dedi Shane. "Bay Malum."

"Ne? Ama Bay Malum öldü!" dedi Eve.

"Yaşasın yeni Bay Malum! Bu yenisi. İnsanlardan imza toplayan buydu işte."

"Dövmeye bak," dedi Claire. "Direniş sembolü. Saldırıyı o yönetiyor."

"Evet. Doğru zaman mı bilmiyorum ama harekete geçmeye karar vermiş," dedi Shane. "Dediğim gibi, belki geriye çekilsek... Claire!"

Shane kızı tutmaya çalıştı ama Claire'de vampir hızından kalan bir şeyler vardı. Kaldırımdan inip konvoya doğru koştu ve Bay Malum'un yanına çıktı. Shane'le Eve kızın peşinden koştular ama Claire'in tüm dikkati, onu aşağı atacak gibi duran adamdaydı.

Elini kaldırdı ve "Dur!" dedi. "Sadece konuşmak istiyorum."

Morganville'deki insan direnişinin yeni lideri Bay Malum güldü. Bıçağı vardı. Belindeydi ama Claire bıçağın, yanından geçtikleri sokak lambasının ışığında parladığını görmüştü. "Amelie'nin küçük köpeği konuşmak istiyormuş. Bizi aptal mı sandın?"

"Bana inanmayacağını biliyorum ama şuna inan. Saldırmak için doğru bir zaman değil. Kazansanız bile kaybedeceksiniz. Devrim yapamayacaksınız. Bir şehriniz olmayacak. *Hayatta* kalamayacaksınız!"

"İnsanları özgürleştirmek için ölmeye hazırım. Sen hazır mısın?" Bıçağını kaldırdı. Gözlerinde çılgın ama ciddi bir parıltı vardı.

"Orada ne var, biliyor musun?" dedi Claire, şehrin sınırındaki kabusu işaret ederek. "Amelie'den daha kötü bir şey var. Çok daha kötü. Gözlerimle gördüm."

"Vampirleri korkuttuysa hoşgelmiş," dedi Bay Malum.

"İnsanları da kaçırıyor," dedi Claire. "Zamanını böyle harcayacağına onlara yardım etmelisin. Savaşmak istiyorsan, bu şehri gerçekten yok edecek şeyle savaş." Claire tekrar o yönü gösterdi. "O tarafta. Morganville Yüzme Havuzu

Tesisi'nde. Kulaklarınızı tıkayıp gümüş kaplı silahlar alın ve müzik sesi duyarsanız teslim olmayın. Yoksa ölürsünüz."

"Sen bana ne anlatıyorsun çocuk? Bunlara inanacağımı mı sanıyorsun?"

Claire başını iki yana salladı. "Burada boşa zaman harcıyorsun. Adamların boşu boşuna zarar görecek. Geri dönün. Savaşmak istiyorsanız havuz orada!"

Bay Malum duraksayıp kaşlarını çatınca, Claire bir an adamın inandığını sandı... Ama adam sonra, "Aşağı in yoksa canın yanacak! dedi. "Seçim senin."

Ne söylerse söylesin onu dinlemeyecekti. Claire pikabın ucuna yaklaştı ve Bay Malum bıçağı kullanmaya kararlı adımlarla yaklaşırken aşağı atladı.

Shane, kızı yakaladı ve bağırıp çağıran konvoy gelmeden kenara çekti. "Şey," dedi. "Galiba içeri nasıl gireceğimizi bulduk. Ortalık karışana kadar beklememiz yeterli olacak. Ama bu önce i*nsan* diyen tiplerin fazla dayanacağını sanmıyorum. Yoksa daha önce spor salonunda benim yanımda olurlardı. Büyükanne Kent'in çok işe yarayacağını sanmıyorum." Eşarbına sarılmış, kır saçlı, kamburlu, bahçıvan aletine benzer bir şey taşıyan bir kadını gösterdi. "Bitkiler Zombilere Karşı oyunu gibi ve ben nedense zombileri tutmuyorum."

Eve ağır çantasıyla birlikte kaldırımdan inip yanlarına geldi. "Gidelim o zaman," dedi. "Bu kadar muhabbet yeter."

Durumun ciddiyetini, Eve'den bu sözleri duymak kadar iyi anlatacak bir şey yoktu.

Konvoy, polis barikatına saldırdı. Shane'in tahmini doğrulandı ve zorlu bir mücadele yaşanmadı. Polisler araçların motorlarına ateş ettiler ve hücum eden kalabalık, ölümcül olmayan şok tabancalarıyla karşılandı. Canlarının yandığı anlaşılıyordu ama Claire'in durup onları izleyecek fırsatı olmadı. Shane onları polis hattındaki zayıf bir noktaya götürdü. Ciplerden birinin altından geçip barikatın diğer tarafından çıktılar.

Sonrasında, geriye şehir meydanına koşmak kaldı.

Vampirlerden sakınmak zor olmadı çünkü ortada yoklardı. Ne yolda ne de ferforje parmaklığı aştıktan sonra ayak bastıkları Kurucu Meydanı'ndaki düzgün kaldırımlarda bir vampire rastladılar. Meydandaki dükkanlar kapalıydı. Sokak lambaları bile sanki ekonomik moda alınmış gibi kısıktı.

Dev mermer sütunları ve geniş basamaklarıyla büyük ana binada ışık vardı. Oraya yöneldiler.

"Tamam," dedi Claire, ağaçların gölgesinde durmuş, binaya bakarlarken. "Konuşmayı bana bırakın lütfen. Gerekmedikçe kavga da etmeyin."

"Kim, ben mi?" dedi Shane, alaycı bir gülümsemeyle. "Ben sevgi insanıyım, kavga değil."

"Sen söz konusu olduğunda, bu ikisi bir arada olmaz diye bir şey yok," dedi Claire. "Söz veriyor musun?"

"Dayak istemeyen kimseyi dövmeyeceğime söz veriyorum," dedi Shane. "Bugün benden ancak bu kadarını alabilirsin. Bugün yeterince üstüme gelindi."

"Biri bana Michael'ı kurtaramayacağımızı söylerse, benden dayak yer," dedi Eve, alçak sesle.

"Biliyorum," dedi Claire. "Ben de sana engel olmak istemem ama gereksiz dalaşmalardan ne kadar kaçınsak o kadar iyi. Amelie yeterince gergin. Daha fazla zorlamayalım. Ona ihtiyacımız var."

"Ona neden ihtiyacınız varmış?" dedi soğuk, alçak bir ses, arkalarından.

Claire arkadaşlarıyla birlikte sesin geldiği tarafa döndü. Birkaç metre ileride, gölgelerin arasında, Amelie duruyordu.

Hiç yanından ayırmadığı koruma grubu görünürde yoktu. Altmışlar tarzı o soluk renkli elbiselerinden birini de giymemişti. Üstünde mavi, sade bir kot pantolon ve siyah, düz bir tişört vardı. Altın rengi, yumuşak saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Claire'den bile küçük görünüyordu.

"Beni arıyormuşsunuz," dedi Amelie. "Tebrik ederim, buldunuz!"

"Dışarıda ne yapıyorsun?" dedi Claire. Ona rastlamayı hiç beklememişti, hazır değildi. Shane gelebilecek başka vampirleri kolluyor, karanlığı tarıyordu. Amelie über-güvenlik önlemleri almadan hiçbir yere gitmezdi. Ortalık yerde karşılarına çıkması çok garipti.

Claire'i dinlemiyordu bile. Uzaklara dalmıştı. "Duyabiliyor musunuz?" dedi usulca. "Şarkı söylüyorlar. Her zaman bize söylerler." Claire'le göz göze gelen Shane,

tg: kaktusunx

Amelie'ye kulak tıkacı uzattı. Amelie daldığı düşüncelerden kurtulup Shane'e baktı ve hüzünle gülümsedi. "Ne hijyenik ne de işlevsel olur ama yine de düşündüğün için teşekkür ederim. Yeterince şiddetlendiğinde, çağrıya karşı koyamayız. Direnmek için kulak zarlarını delen vampirler gördüm ama bu duyduğunuz, sesten ibaret değil. İçimizde de yankılanıyor. Ondan kaçınmamız o kadar kolay olamaz."

"Amelie... Onları bulduk. Yerlerini biliyoruz. Kaçırılanların nerede tutulduğunu biliyoruz." Claire, bir kıvılcım, bir *ilgi* kırıntısı bekledi.

Ama Amelie yine dalıp gitti. Yüzünde o her zamanki, sakin, duygularını belli etmeyen ifade vardı. "Onları her zaman buluruz Claire. Mesele o değil. Sayıları yeterince çoğalınca şarkı söylerler ve çağrıları bize ulaşır. Hep yavaş başlar, bir ya da iki tanesiyle. Ama beslendikçe çoğalırlar. Yakında çağrıları öyle güçlenecek ki, burada kalan kimse onlara direnemeyecek. İnsanlar bile. Onlar bizi tercih ediyor çünkü biz daha uzun dayanıyoruz. Ne var ki insanlarla da beslenebilirler."

"Bu kadar mı?" dedi Shane öne çıkarak. Amelie kıpırdamadı ama bakışlarını Shane'e yöneltti. "Pes mi ediyorsun? Şehri, *bizi* onlara mı bırakıyorsun? Michael ne olacak? Oliver ve diğerleri ne olacak? Arkana bile bakmadan yürüyüp gidecek misin?"

"Hayır," dedi Amelie. "*Koşarak* gideceğim çocuk. O kalın kafanın içinde beyin taşıyorsan, sen de benim gibi yaparsın. Burada kalanlar, onlara yem olurlar. Draug'larla savaştım,

bunun ne demek olduğunu bilirim. Vampirler asırlardır onlarla savaşıyor ve her seferinde de kaybediyorlar. Hastalık gibi yayılırlar. Denizlerde, nehirlerde, göllerde yaşarlar. Neden buraya geldiğimizi sanıyorsunuz? Burada hayatta kalma şansları azdı." Tepelerindeki bulutların arasında şimşekler çaktı. Amelie yukarı bakıp güldü. Vahşi, kontrolsüz bir kahkahaydı bu. "Ama buraya da uyum sağlayıp yolculuk etmenin bir yolunu buldular. Yağmurun bizi bulamayacağı nereye gidebiliriz ki?"

"Eğer her yerdeyseler, neden insanları avlamıyorlar? Neden onları hiç duymadık?" diye sordu Eve.

"Duydunuz. Deniz kızlarının ve sirenlerin gafil avlayıp boğduğu insanların masallarını dinlediniz," dedi Amelie. Yakındaki bir ağaca gidip dayandı. "Ama insan kanı onları ayakta tutmaya yetmez. Gerçek avları yok olunca, draug'lar da yok olur. Bir tanesi hariç. Efendileri, arayışını sürdürür. Avlanacak vampir bulunca da kendisinin benzerlerini yaratır. Üremek için suya ihtiyaç duyarlar ama su bulmak, burası gibi kurak yerlerde bile zor değil." Yere oturup dizlerini göğsüne çekti ve sırtını kalın ağaca yasladı. "Canlılar suya bağımlıdır. Biz canlıları avlarız, draug'lar da bizi avlar." Loş ışıkta bile parlayan gri gözleriyle onları süzdü. "Benim korktuğumu düşünüyorsunuz."

"Bir şeyi seviyorsan, onun uğrunda mücadele etmen gerektiğini düşünüyorum," dedi Shane. "Ben hep buna inanmışımdır."

"Yani Morganville'i sevdiğimi düşünüyorsun."

"Buraya çok zaman ayırdın," dedi Claire. "Buraya değer veriyorsun. Sadece vampirlere değil, buradaki insanlara da değer verdiğini biliyorum." Derin bir nefes alıp şansını denemeye karar verdi. "Oliver'a da değer veriyorsun."

Vampirin gri gözleri hafifçe kısıldı. "Nedenmiş? Kaç yüzyıldır sürekli bana sorun çıkarıyor ve attığım her adımı eleştiriyor."

Claire omuz silkti. "Mantıklı olduğunu söylemedim ki. Ama ona değer veriyorsun. Onu gördüm Amelie. Suyun altındaki halini gördüm. *Michael'ı* gördüm..." Sesi titreyince durup soluklandı. O anı hatırladıkça fenalaşıyordu. Claire için adeta mahrem bir görüntüydü. "Yaşadıklarını, onları hala kurtarabileceğini sana haber verebilmek için oraya gittim."

"Benim yufka yürekliliğime çok güveniyorsun." Morganville'in vampir Kurucu'su, tüm vampirler gibi çevik bir hareketle ayağa kalktı. "Draug'ları kolaylıkla yok edebilirsiniz. Kendi başlarına güçlü sayılmazlar. Ta ki kendi bilinçleriyle sizinkini esir etmelerine kadar. Ama efendilerini asla yenemezsiniz. Vampirlerin hatırlayamadığı zamanlardan beri hayatta kalmayı başarıyor. Her zaman ama her zaman geri gelir. Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Dünyadaki tüm vampirler tehlikede! Birkaçı için hepsini riske mi atayım?"

"Evet," dedi Shane. "Çünkü hep böyledir. Sana neye mal olursa olsun, sevdiklerini kurtarırsın. Yoksa..." Claire, duraksayan Shane'in, annesini, kız kardeşini, babasını dü-

şündüğünü anladı. "Yoksa kendini asla affetmezsin. Kendin söyledin. Draug'lar hep geri geliyor. Ne zaman kaçmayı bırakıp onlara meydan okuyacaksın?"

"Kazanma ihtimalim olduğunda," dedi Amelie. "Şu an ne yeri ne de zamanı. İyi bir general, ne zaman savaştan kaçınacağını, ne zaman savaş açacağını bilir."

Claire, Kurucu'ya uzun uzun baktı ve "O zaman boşver," dedi. "Onları kurtarmak istediğini sanıyordum ama yanılmışım. Güçsüzsün. Şimdiden kaybetmişsin. Zaten bitmiş bir savaştan kaçınmanın da anlamı yok." Amelie'ye arkasını döndü ve Shane'le Eve'in omzuna vurdu. "Hadi! Burada boşa zaman harcıyoruz. Hiç değilse civardaki insanlar mücadeleye hazır. Gidip Bay Malum'la konuşalım." Yerinden kıpırdamayan Amelie'ye dönüp baktı. İşe yaramayacağı neredeyse kesin bir hamleydi bu ama sonuç yine de Claire'i hayalkırıklığına uğrattı.

Amelie olanları durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Neredeyse on adım uzaklaşmışlardı ki Amelie bıkkın bir sesle, "Belki de zamanı gelmiştir," dedi. "Belki şu an kaçmanın bir anlamı yoktur. Çok azımız kurtulacak ve hayatta kalmamız, bugünün dünyasında daha zor. İnsanlar daha güçlü. Etrafımız düşmanlarla sarılı. Belki de direnmenin vakti gelmiştir."

Claire o kadar rahatladı ki neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. Kendini toplayıp yavaşça geriye döndü. Amelie ayağa kalkmıştı. Elleri arkasındaydı. Dövüşmeye hazır görünmüyordu ama hiç değilse oturmayı bırakmıştı.

"Draug'ların kaçırdıklarıyla beslendiğini söyledin. Benimki sadece bir tahmin ama beslenmelerinin vampirlerinki gibi olmadığını sanıyorum. Yanılıyor muyum? Kurbanlarını kendileri gibi yapmıyorlar, değil mi?" *Ne olur bana Michael'ın o şeylerden biri olacağını söyleme.*

"Draug anatomisi çok farklıdır. Bilimsel açıdan irdelenmesi zordur," dedi Amelie. "Kurbanlarından kan ve hayat alırlar. Bu sayede ürerler. Üremeleri de bizim türümüzden çok, bakterilerinkine benzer. Efendi Draug kendini ikiye böler, sonra o ikisi de yeterince beslenince aynı şeyi yapar."

"Havuzdakiler?" diye sordu Shane. "Ölmediler, değil mi?"

"Hayır. Draug'lar avlarının hayatta kalmasını ister. Su bizi dibe çeker, güçsüz bırakır. Su onların kalesidir. Sonunda ıskartaya çıkarana kadar, avladıkları bir vampirden haftalarca, hatta aylarca beslenirler. İnsanlar o kadar dayanamazlar." Bir an duraksadıktan sonra, "Orada kaç kişi gördünüz?" diye sordu.

"Vampir mi? Havuzda yirmi civarında vampir vardı," dedi Shane. "Birkaç tane de insan ama onların suyun dibinde hayatta kalabildiklerini hiç sanmıyorum."

"Yirmi vampir, kendisi gibi en az yüz tane ürettiği anlamına gelir."

"Eğer yardımı olacaksa, yaklaşık..." Eve yardım almak için Shane'le fısıldaştı ve "Yaklaşık on tanesini öldürdük," dedi.

"İyi bir başlangıç ama yardımı olması zor." Amelie birden gülümseyip başını hafifçe sağa çevirdi. "Ekleyeceğin faydalı bir şeyin varsa artık çıkabilirsin."

Myrnin kımıldayana kadar, Claire başka bir vampirin onları izlediğini hiç fark etmemişti. Karanlıkta saklanabilmesi tuhaftı çünkü üstünde rengarenk bir Hawaii gömleği, yırtık pırtık bir kot pantolon ve ayağında parmak arası terlikler vardı.

Gözünde de parlak bir güneş gözlüğü.

"Sorunumuzu yeterince isabetli bir şekilde ifade ettin," dedi Myrnin.

"İstediğim şeyi getirdin mi?"

"Ben deliyim, unutkan değil!" Myrnin, gözlüğü başının tepesine kaydırdı. "Gideceğini sanıyordum."

"Henüz hazır olduğumu sanmıyorum," dedi Amelie. Myrnin'e şaşkınlıkla bakıyordu. "Bu üstündekiler de ne böyle?"

"Havuza gitmem gerekebilir diye düşündüm," dedi. "Uygun bir şey giyeyim dedim. Asıl *sen* ne giymişsin böyle?"

"Biliyordun," dedi Claire. "Havuzu zaten biliyordun."

"Bazı tahminlerim vardı," dedi Myrnin. "Müzik sesini ölçümledim ve üs olarak kullanabilecekleri en büyük su kütlesini tespit ettim. Yola devam etmeden önce tespitlerimin doğrulanması harika oldu."

"Sen," dedi Amelie. "Oraya tek başına gidecektin."

"Gitmeden önce sana soracaktım," dedi Myrnin. "Kaçmaktan bıktım Amelie. Laboratuvarımı seviyorum. Onu bırakmak istemiyorum. Hem Bob hala kafesinde. Onu nasıl terk ederim?"

"Onlarla savaşacaktın." Amelie buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Sen."

Myrnin omuz silkti. "Yapılacak en mantıklı şey bu. Besin kaynağını elinden almak, üremesine engel olacak. Böylece yavaşlayacaktır. Ki onu yavaşlatmak *zorundayız*. Güvenli bir tahliye operasyonunu imkansız hale getirecek kadar hızlı güçlendiği kesin."

"Beni utandırdın," dedi Amelie, alçak sesle. "Hepiniz beni utandırdınız."

Myrnin hafifçe eğilip Kurucu'yu selamladı. "Her zaman hizmetinizdeyim leydim. Ama zaman zaman hayatlarımıza gereğinden fazla değer verdiğin hissine kapılmıyor değilim. Şimdi direniş vakti. Artık bunu fark ettiğine inanıyorum."

"Myrnin... Amelie, draug'ların çağrısına karşı koyamayacağınızı söyledi," dedi Claire. "Onlara nasıl yaklaşmayı planlıyorsun?"

Myrnin karanlığa doğru yürüyüp bir çantayla döndü. Çanta, Claire'e tanıdık gelmişti. Yoksa... "Bir dakika!" dedi. "O benim mi?"

"Merak etme, kitaplarını çıkardım," dedi Myrnin. "Bu sırt valizleri çok kullanışlı."

"*Sırt çantası.*"

Myrnin omuz silkti. "Her neyse." Claire'e bütün içtenliğiyle gülümsedi. "İyi olduğuna çok sevindim Claire."

"Evet," dedi Shane, soğuk bir sesle. "Onu kurtarmamıza yardım ettiğin için teşekkür ederiz. Çantada ne var?"

Myrnin çantadan küçük ama ağır olduğu belli olan bir alet çıkardı. Bir düğmeye basınca, Claire bir uğultu yükseldiğini duydu. "Ah, yanlış ayar!" dedi Myrnin, birkaç tuşa basarak. "Şimdi oldu."

Amelie ani ve derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. "Ah," diye mırıldandı. "Güzel. Çok güzel! Yaklaştığımızda da işe yarayacağından emin misin?"

"Yarayacak," dedi Myrnin. "Böyle bir şey sorduğun için çok alındım Amelie. Ben hiç..." Ama sonra, aklındakini söylemese daha iyi olacağına karar verdi. "Neyse. Kısacası, işe yarayacak. Söz veriyorum."

"Hayatını veriyorsun," diye onu düzeltti Amelie. "Sözler bizi korumaz ama hayatın her koşulda korumalı."

"Şey... O ne?" diye sordu Eve.

"Sessizlik," dedi Amelie.

"Gürültü filtresi," dedi Myrnin, onunla aynı anda. "Çağrılarını engellemek için."

"Harika," dedi Claire. "Silah olarak?"

Myrnin karşılık olarak bir çift deri eldiven çıkarıp taktı. Sonra bir çift de Amelie'ye verdi. Amelie, Myrnin'e kaşlarını çatıp baktıktan sonra eldivenleri taktı.

Ardından Myrnin ona bir... "Pompalı tüfek mi o?" diye sordu Claire. "İyi de bu tarz silahlar onlara..."

"Bu, kısa namlulu bir tüfek canım. Gümüş saçma atıyor," dedi Myrnin. "Gerekli malzemeyi bir araya getirip fişekleri doldurmak bütün günümü aldı. En çok üç metrelik mesafeden etkili oluyor. Maksimum yayılma mesafesi bu."

Çantadan, kırmızı tüfek fişekleriyle dolu siyah bir kemer çıkardı. Amelie kemeri ondan aldı, tüfeği bıraktı ve kemeri silahşörler gibi, iyice sarkacak şekilde beline geçirdi. Myrnin kendi kemerini omzuna attı ve tüfeğini ürkütücü bir hevesle pompaladı. "Hadi, ava çıkalım artık!"

Shane, Claire'i dirseğiyle dürttü ve fısıltıyla, "Bir tek ben mi tedirgin oluyorum?" diye sordu.

"Yalnız değilsin," dedi Claire, aynı şekilde. "Tanrım, hepimiz öleceğiz!"

"Olsun," dedi Myrnin, yüksek sesle konuşmuşlar gibi. "En azından birlikte olacağız dostlarım." Tüfeği omzuna yasladı ve eğilip Amelie'ye eliyle yol verdi. "Ulaşım için de hazırlık yaptım. Umarım memnun kalırsınız."

"Yaşasın," dedi Eve. "Eminim resmi geçit platformu gibi bir şeydir."

"Ben öyle bir şeye binmem," dedi Shane. "Bize pompalı yok mu?"

"Yok," dedi Amelie sert, askeri bir hareketle. "Peşimden gelin ve uzaklaşmayın."

18

AMELIE

Tüm umutların tükenmesi, bir yanıyla özgürlüktür. Korkuya esir olmaktan kurtulur, sonuçlarını düşünmeden, kaçınılmaz sona doğru ilerlersiniz.

Draug'lardan kaçamayacağımızı biliyordum. Tarih bana bu kadarını öğretmişti. Koskoca vampir klanlarının bütün üyeleriyle birlikte yeryüzünden silindiğini gördüm. Çağrıya kapıldılar, boğuldular, kanları çekildi. Türümüzün en güçlüleri, en akıllıları gözlerimin önünde yitip gitti. Savaşan vampirler çoğaldıkça draug'lar da çoğaldı. Her seferinde kaybetmeye mahkum oluyorduk.

Öyleyse sonumu getireceği kesin olan bu yola neden çıkmıştım? Belki de sadece kaçmayı bırakmak için. Hep kaçındığım bu son, uzun zamandır, bir gölge gibi peşimdeydi. Claire belki de başından beri haklıydı. Artık bu döngüye bir dur demenin vakti gelmişti.

Galip gelemeyecek olsak bile.

Yıllar içinde, değer verdiğim çok fazla kişi yitirmiştim. Benim gibi biri için yitirmek, bir doğa kanunuydu. Ama Morganville... Morganville özeldi. Yeryüzünde bir benzeri yoktu. Tekrar yıkıldığını görmek için, böyle bir şehri başka bir yerde yeniden inşa etmeye ne gücüm vardı ne de cesaretim.

Ben Morganville'in Kurucu'suydum, sonumun beni burada bulması belki de uygun olurdu.

"Sola," dedi Claire. Kanarabası'nın direksiyonunu sola kırdım. Doğrusu Myrnin mükemmel bir seçim yapmıştı. Birilerini kurtarabilirsek, büyük, siyah arabada onlar için bolca yer ve iki dolap dolusu insan kanı vardı. Vampirleri sudan kurtarabilirsek, açlıktan delirmiş olacaklardı.

Kurtarma olasılığımız çok düşüktü elbette ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi. Ölümü göze almışken, hiçbir hazırlık yapmadan gitmek olmazdı. Yanımdaki genç insanların, önlerindeki kısa hayatı bir kenara fırlatmaya bu kadar hevesli olmaları üzücüydü ama aynı şey, herhangi bir savaştaki herhangi bir asker için de söylenebilirdi.

Biz de savaştaydık. Kaybedeceğimiz bir savaşta.

Morganville'in son birkaç günde ne kadar değiştiğini layıkıyla takdir edememiştim. Ofisime kapanıp gerçeklerden kaçmakla meşguldüm. Morganville polisiyle, o ana kadar iyi dayanmış bir grup insan arasında çatışma çıkmak üzereydi. Şehirde açık tek bir dükkan kalmamıştı. Hepsi kepenk indirmiş, terk edilmişti.

Ölmüşlerdi.

İnsan evlerinde hala ışık yanıyordu. İçlerinde ailelerin korkuyla birbirine sarıldığını, onları kurtaracak birini beklediğini tahmin edebiliyordum. Yakında şafak sökecekti ve Kurucu Meydanı'na, onlara vaat edilen ve hep arzu ettikleri şeyi almaya gideceklerdi.

Özgürlük.

İhaneti görmek için orada olamayacaktım. Gerçeğin ve gerekliliğin yasını tutuyordum ama bedelini hiç değilse hayatımla ödeyecektim. Sonuçta bu bir kefaret sayılırdı, değil mi?

Eski yüzme havuzuna yaklaştıkça Morganville sessizleşiyordu. Evlerde ışıklar yanıyordu ama kapıların çoğu açıktı, ev sakinleri çekime kapılmıştı. Şehrin bu bölgesi şimdiden çürümeye başlamış gibiydi. Myrnin'in makinesi sabit, alçak perdeden bir uğultu çıkıyordu. O monoton ses beni delirtmek üzereydi ama draug'ların baştan çıkarıcı çağrısını da engelliyordu.

Şimdilik.

"Hala duyabiliyor musun?" diye sordu Claire bana. Myrnin sağımdaki koltuğa oturmuştu, Claire ise arkamızdaydı. "Ben duyamıyorum. Hala geliyor mu?"

"Evet," dedim. Makinenin uğultusunu aşmayı başaran fısıltılar oluyordu ama bizi ele geçirmeye yetecek denli değil. Henüz bir draug'la ya da Magnus'la karşı karşıya gelmediğimizi kendime hatırlatıyordum. O zaman çok daha tehlikeli olacaktı. "Duymaya başlarsan bana hemen söyle."

"Bizde bunlar var," dedi Claire, mavi kulak tıkaçları göstererek. "Daha önce işe yaradılar."

"Şimdi yaramayabilirler," dedi Myrnin. "Sayıları arttıkça draug'ların çağrısı kuvvetlenir. Sayılarının arttığından da emin olabilirsin. O çantada gümüş silahlarınız olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?"

"Öyle," dedi Shane. Çantayı açıp Eve'e epe kılıcını fırlattı. Eve çok kahramanlık filmi seyretmiş biri gibi kılıcı havada yakaladı. Shane çantadan çıkardığı şişeleri ceplerine doldurdu. Claire'e de bu şişelerden verdi ve en son olarak da gümüş kaplı kazıkları çıkardı. "Yaylı tüfekler çok güçlü olduğundan işe yaramayacaktır, değil mi? İçlerinden geçip gider, yeterince hasar bırakmaz."

"Doğru," dedim. "İçlerinin yumuşaklığı aldatıcıdır. Eğer yayılmıyorsa, hızlı giden bir şey onları sadece yavaşlatır. Draug'ları durdurmak için, onları içlerinden birkaç saniye kalacak gümüş bir şeyle kesmeli ya da deşmelisin. Patlayacak ve kaçmak için sıvıya dönüşeceklerdir. Ama o zaman bile onlara dokunmayın. Sıvı formundayken, cildi delen küçük iğneleri olur."

Onlara söylemediğim bir şey vardı. Havuzdaki vampirler, suyun altında değilllerdi. Daha doğrusu, havuzdaki şey tamamen su değildi. Draug'lar suya girip dağılır, beslenir, sonra tekrar birleşirdi. Havuz, görünmez ve ölümcül o şeylerle dolu olacaktı.

Onları durdurmak için yapabileceğimiz çok az şey vardı ve hepsi de havuzdaki kurtarmaya çalıştığımız vampirlerin

ölümüne sebep olurdu. Vampirlerle draug'ların zamanın sisli geçmişinde kalmış ortak kökleri vardı. Çok farklı yollara gitmiştik ama bazı zayıflıklarımızı hala paylaşıyorduk. Havuzda vampir olmasaydı, suyu gümüşle zehirleyebilirdik. Bu şekilde hiç değilse havuzdan çıkıp daha güçsüz oldukları karada karşımıza gelirlerdi.

Suda olmaları çok daha kötüydü.

"Onları nasıl çıkaracağız?" diye sordu Claire. "Dibe bağlanmış gibiydiler."

"Birinin dalıp onları kurtarması gerekecek," dedim.

"Galiba o ben oluyorum," dedi Shane, öne eğilerek. "Buradan sağa dönelim. Neredeyse geldik."

"Neden sen?" dedi Claire, kaşlarını çatarak. "Ben de..."

"Lisede yüzme takımındaydım," dedi Shane. "Dalmayı da bilirim. Dipte senden uzun kalırım."

"Sen neden yapmıyorsun?" dedi Eve, bana. "Vampirlerin nefes alması gerekmiyor."

"Suda draug'lar var. Oraya giren bir vampir, yardım olmadan çıkamaz."

"Gördünüz mü?" dedi Shane. "O benim işim. Siz onları oyalayın yeter."

Kolay olmayacaktı ama temelde yaklaşımı doğruydu. Olumsuz konuşmanın bir getirisi yoktu. Hedefe odaklanmıştık.

Umutları terk etmenin verdiği özgürlük.

Yol kenarında hala yanan bir sokak lambası vardı. Kanarabası'nı lambaya olabildiğince yakın park ettim. Işık,

Myrnin ve benim için önemsizdi ama insan dostlarımıza yararı olurdu. Arabayı durdurdum. Myrnin'in uğuldayan makinesine rağmen, draug'ların çağrısı belli belirsiz bir fısıltı halinde beni içeri çekiyordu. Direnebiliyordum ama ses, yarattığı olumsuz duygularla dünyamı kirletiyordu.

"Önce Myrnin ve ben gireceğiz," dedim. "Sizin için bir yol açacağız. Eve ve Claire. Siz arkayı tutacaksınız ve oradan saldırmaya gelenleri engelleyeceksiniz. Shane, biz yolu açınca sen havuza girip esirleri çözeceksin. Onları birer birer yukarı çıkarman gerekecek. Kurtarabildiğin kadarını kurtarmaya çalış." Bir an duraksadıktan sonra, "Bir yanma hissi yaşayacaksın," diye ekledim. "Draug'ların seni boğmaya çalıştığı anlamına geliyor. Seni hızla güçsüz düşürecek. Dikkatli ol!"

Shane bir saniye düşündü, sonra başını salladı. Yüz ifadesini okuyamıyordum ama yaydığı adrenalini algılayabiliyordum. Korku. Neyle karşılaşacağımızı bilmese bile, son derece mantıklı bir tepkiydi bu.

"Bir dakika," dedi Claire. "Belki biz de..."

Shane kızın elini tuttu. Göz göze geldiler. Shane, Claire'e gülümsedi. Hala atan bir kalbim olsa, içim az da olsa sızlardı. "Artık çok geç güzelim," dedi ve kızın parmaklarını öptü. "Anlaşmıştık ya! İşte zamanı geldi. Bunun başka yolu yok."

Haklıydı. O noktaya gelinse de Morganville'den tek bir insan bile almazdım. Claire'i bile. Hepsi kalacak ve...

Özgür olacaklardı.

İhanetin korkunç yüzüne hala bakamıyordum.

Bunları düşünmek yerine kapımı açtım, pompalı tüfeğimi aldım ve "Hadi," dedim.

Neyse ki Myrnin'de hiçbir delilik belirtisi yoktu. Her zamanki gibi, tüm vampirlerin sahip olduğu çeviklik ve hızla hareket ediyordu. Binanın kapısına çıkan çatlak basamaklarda ilerlerken, el hareketleri ve bakışlarla iletişim kuruyorduk.

Binanın yapıldığı günleri hatırlıyordum. O zamanki belediye başkanıyla birlikte o basamaklardan çıkışım dün gibiydi. Siyah bir şemsiyenin gölgesinde, kalabalığa sıkıntıyla el sallamıştık. İnsanların çoğunlukta olduğu bir kitlenin karşısına son çıkışlarımdan biriydi çünkü bir tanesi üstüme gümüş içeren bir sıvı atmaya çalışmış, korumalarımdan biri kötü yaralanmıştı.

Binanın içini hatırlıyordum.

Ama hiç de anılarımdaki gibi değildi.

Resepsiyonun hali içler acısıydı. Halı küflenip yırtılmış, duvarlar kapkara kesilmişti. Tavanın boyası dökülmüştü ama her şeye rağmen, o eski ve hoş art deco tasarım, çürümüş bir cesedin düzgün kemikleri gibi, hala gözümün önüne geliyordu.

Resepsiyonda bizi karşılayan draug yoktu.

Önümüzdeki koridor, Myrnin'le birlikte sığamayacağımız kadar dardı. Küçük bir baş hareketiyle onu durdurup öne geçtim ve bir kabusa doğru ilerledim.

İlk bakışta, içeride tek bir draug olduğunu sandım. Doğruca onlara odaklansak bile, draug'ları zor görüyorduk.

Ama Magnus onu görmemi istiyordu. Maskesini ve maskenin arkasındaki gerçek doğasını bana göstermek hoşuna gidiyordu. Maske, insanlığın plastik bir karikatüründen ibaretti. Arkasında, bizim türümüze çok az benzeyen, karanlık, kokuşmuş bir şey vardı.

"Amelie," dedi Magnus. Draug çağrısının aksine, Myrnin'in makinesini bastıran sesi, insan sesini andırıyordu. "Beni şaşırttın. Kaçarsın sanmıştım. Hep kaçardın."

"Seni şaşırttığıma sevindim," dedim, tüfeği göğsüne doğrultarak. Tüfeğin etkili olamayacağı kadar uzaktaydı ve bunu biliyordu. Gülümsedi. Plastik maskenin sahte dudakları kıvrılırken, arkasındaki şeyin dişleri göründü.

Küflü duvarlardan ve havuzdan çıkıp gelen draug'ları, görmekten ziyade hissettim. Dört bir yandaydılar. Sağ arka çaprazımdaki Myrnin'e hızlı bir bakış attım. Onun da çevresi sarılmıştı.

"Peki," dedi Myrnin. Sesindeki neşe beni şaşırttı. "Galiba bir saha deneyi yapma zamanımız geldi."

Ona doğru yaklaşan draug hattına nişan alıp tereddütsüz ateş etti.

Aynı anda ben de bana yaklaşanlara dönüp gümüş saçmaları yolladım. Havanın sürtünmesi, metal tanecikleri yumuşatıp birbirlerinden uzaklaştırdı ve tek atışta üç draug birden çığlık atıp sıvıya dönüşerek fayans zeminden havuza kaçtı.

Tüfeği pompalayıp bir kez daha ateş ettim. Myrnin'in atışlarını takip ediyordum. Vampir kulakları hassastır. Gürültü acı veriyordu. Ama düşmanların düşmesi haz veriyordu. Eski, *en eski* günler gibiydi. At sırtında, elimde kılıcım ve göğsümde büyüyen bir çığlıkla savaş meydanına gidiyordum. Saçlarım rüzgarda uçuşuyordu.

Bir su sesi duydum. Shane havuza atlamıştı. Tüfeğin ağzına bir mermi daha sürüp tetiğe bastım ve havuza kısa bir bakış atma riskine girdim. Oğlan havuzun dibine dalıp gözden kayboldu.

Oliver'ı gördüm. Yüzü bembeyaz, gözleri fersiz ve ızdıraplıydı.

Hırlayarak draug'lara döndüm ve bir kısmını daha yok ettim.

"Mermim bitti," dedi Myrnin. "Dolduruyorum."

Myrnin bir poligonda tek başınaymış gibi sakin ve dikkatlice tüfeğini doldururken ona döndüm ve yaklaşan draug'lara ateş ettim. Myrnin işini bitirdiğinde, son mermim de gitmişti.

Ve bir draug arkamdan beni yakaladı.

Boş tüfeğimi atıp kemerimden gümüş kaplı bıçağımı çıkararak döndüm ve yaratığın sahte derisini yardım. Draug yapış yapış bedeniyle üstüme yığıldı. İçindeki sıvı her yerime bulaşıp tenimi yaktı.Sıvı, burnumdan ve boğazımdan içeri girmeye çalışınca öğürdüm.

Shane suyun yüzeyinde belirdi. Bir vampiri kenara ulaştırmaya çalışırken acıyla bağırıyordu. Vampir, Oliver değildi.

Michael'dı.

Michael'ı fayansların üstüne iten Shane'in yüzü, iğneler yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Çektiği acı yüzünden kıvranıyor, zor nefes alıyordu ama tekrar daldı.

İnsanların cesaretini nadiren takdir ederdim ama o an, o çocuğa sevgi duymamak elimde değildi.

Draug'un soğuk, yoğun sıvısını yüzümden silip yere tükürdüm ve bana yaklaşan diğer draug'u bıçakladım. Myrnin'in tüfeği arkamda yine gümlemeye başlamıştı. Tüfeğimi doldurmak için zamana ihtiyacım vardı ama duramazdım. Michael ayaklarımın dibinde yatıyor, titriyordu. Korunmasızdı. Artık sadece kendimi değil, onu da korumak için dövüşüyordum.

Claire'in emir dinleyemeyeceğini bilmeliydim.

İki elinde su şişesine benzer birer şişeyle bana doğru koştu. Kapakları sallanan şişeleri sıkınca, draug'ların üstüne gümüş rengi bir sıvı saçıldı. Çığlıkları öyle keskindi ki Myrnin'in makinesine rağmen çağrıyı hissettim. Claire boşalan şişeleri bırakıp Michael'ı kollarının altından çekerek koridora doğru götürdü.

Fırsattan istifade ederek tüfeğimi aldım ve hızla doldurup ateş etmeye başladım. İçerisi dehşet, pas, barut, ölüm ve draug kokuyordu. Her şeye rağmen hala hayattaydık.

Shane hareketsiz bir bedeni daha havuzdan çıkardı ve tekrar suya daldı. Bir an başımı çevirip o tarafa baktım. Naomi. Kan kız kardeşim ölümün kıyısında gibi görünüyordu.

Elini bana uzatınca gözlerindeki dehşeti gördüm. Elini tuttum ve dönüp tetiği çektim.

Draug'lar gelmeye devam ediyordu. Claire'in gelip Naomi'yi götürdüğünü, Shane'in birini daha çıkardığını hissettim.

"Dışarı!" diye bağırdı Myrnin. Bana değil, havuzun sığ ucuna ulaşmaya çalışan genç adama sesleniyordu. Onun dibe çekildiğini fark ettim. Sıvı formdaki draug'lar, bedenini sarmıştı. Onlara karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Kurtulamayacaktı.

"Baş belası," dedi Myrnin. Bana dönüp tüfeğini fırlattı. Tüfeği yakalayıp bana ve Myrnin'e yaklaşan yaratıklara birer el ateş ettim.

Doğrusu bu kadar ilerlememiz bile Tanrı'nın bir mucizesiydi.

Myrnin *havuza atlayıp* Shane'i omuzlarından yakaladı, basamaklara kadar çekti ve fayansların üstüne yatırdı. Myrnin'i kaplayan sıvının kıvrıla büküle yüzüne doğru kaydığını gördüm. Yüzünü sildi ve Shane'i tutup kapıya doğru itti.

Dibe baktım. Havuzda daha çok kişi vardı. Hepsi de benim sorumluluğumdaki kişilerdi ve onları kurtaramıyordum. Bazılarını tanıyor ve seviyordum. Hoşlanmadıklarım da vardı. Şu ya da bu nedenle, hepsi benim için değerliydi. Dünyada artık onlardan çok az kalmıştı.

Shane'in havuzdan çıkardığı son kişi Oliver'dı. Hiç kımıldamadan, ayaklarımın dibinde yatıyordu.

"Myrnin!" diye bağırdım. "Oliver'ı götür!" İki tüfeği birden ateşledim. Myrnin eğilip Oliver'ı omuzlarından tuttu. "Onu dışarı çıkar!"

Myrnin'in tüfeği boşalmıştı, doldurma fırsatım da yoktu. Benimkinde iki mermi kalmıştı. Myrnin, Oliver'ı çıkışa sürüklerken iki mermiyi peş peşe ateşledim ve tüfekleri bırakıp gitmek üzere arkama döndüm.

Magnus önümdeydi.

Bıçağıma davrandım ama o daha hızlıydı. Eli gırtlağıma yapıştı. Ve şarkı, o şarkı... Zihnime dolup öfkemi, irademi, ruhumu parçaladı.

"Hayır," dedi. "Sen kaçamazsın. Bu kez olmaz Amelie!"

Haklıydı. Kaçış yoktu. Sadece karanlık ve çaresizlik vardı. Boğuluyordum.

Ama hala yapabileceğim bir şey vardı. Son bir şey.

Bıçağıma erişemiyordum ama cebimdeki küçük cam şişeye erişebiliyordum. Şişeyi elimde kırdım ve ışıltılı, gümüş rengi sıvıyı suya bıraktım.

Gümüş benekler suya yayılırken draug'lar parıldadı. Ve görünür olup öldüler.

Kendi halkım da zehirlenip ölecekti ama hiç değilse huzura kavuşacaklardı. Onları artık böyle acımasızca kullanamayacaktı.

"Hayır!" dedi Magnus, beni yere fırlatarak. Olan olmuştu, artık yapabileceği bir şey yoktu. Havuza döktüğüm sıvıda, sudaki her şeyi öldürecek kadar gümüş vardı. "*Hayır!*"

Hırlayarak üstüme atıldı. Bıçağımı çıkardım ama dişlerini, soğuk, kara zehrini içime akıtacak kadar derine gömmeyi başardı. Düştüm.

Kulağıma bağrışmalar ve silah sesleri geliyordu. Sonra...

Sonra hepsi bitti. İçimdeki son şey, tuhaf bir tatmin duygusuydu.

Nihayet kaçmayı bırakmıştım.

Bir teselliydi ama sonuçta gerçekti.

KAKTÜS TEAM

19

CLAIRE

Claire sırf içgüdüleri yüzünden Michael'ın peşinden gitti çünkü Eve'in bunu gözünü bile kırpmadan yapacağını biliyordu. Ayrıca damarlarındaki vampir kanı biraz zayıflasa da hala akıyordu. Vampir kanı sayesinde daha hızlı, biraz daha güçlüydü, bu da Claire'i tek gerçek seçenek kılıyordu. "Burada kal!" diye bağırdı Eve'e ve elindeki gümüş bıçağı ona fırlattı. Eve bıçağı yakaladı ve karanlığın içinden çıkıp ona saldıran bir draug'a sapladı. Hiç olmazsa artık onlara ne ad vereceklerini biliyorlardı. Yaratık korkunç bir çığlık attı ve yapış yapış, koyu bir sıvıya dönüştü.

Claire havuza doğru koştu.

Claire'in takdir edecek kadar duracak zamanı olsa, karşısında müthiş bir sahne vardı. Myrnin ve Amelie sırt sırta vermiş, silahlarını tüm güçleriyle ateşlerken, vurulan draug'lar, yağlı, siyah ve gümüş damlalar halinde etrafa saçılıyordu. *Tamamen ölmüyorlar*, diye düşündü Claire, havuzun kenar-

larına saçılmış yapışkan sıvıya bakarken. *Besleniyorlar ve yeniden ortaya çıkmak için güç kazanıyorlar.*

Shane suyun içindeydi. Onun tekrar dibe daldığını görmek, Clare'in içini çaresizlik ve mide bulantısıyla doldurıyordu.

Michael, döşemelerin üzerine ölü gibi uzanmıştı. Vücudundan, aslında -en azından tam olarak- su olmayan, koyu bir sıvı sızıyordu.

Amelie'nin başı dertteydi. Claire gözünü bile kırpmadı. Shane'in ona önceden verdiği plastik şişeleri cebinden çıkardı, kapaklarını açtı ve içindekileri, saldırıya geçen draug'un üstüne sıktı.

İşe yaradı. Claire, bu sırada Amelie'nin boş durmayıp silahına mermileri doldurduğunun farkındaydı. Şişeler boşaldığında Amelie ateşe hazırdı.

Claire şişeleri attı ve Amelie başının üstünden nişan alıp ateş etmeye başlayacağı sırada eğilip Michael'ı yakaladı. Draug'un yapışkanını anında ellerinde hissetti ama ikisinin hayatı için de Michael'ı hızlıca çekmeye devam etti.

Claire yeniden koridorda göründüğünde Eve ona baktı. Claire durup Michael'ı biraz daha yukarı kaldırdı ve onu kucaklarken Eve'e, "Bizi kolla!" dedi. Bakışları Michael'ın beyaz, cansız yüzüne kayan Eve, başını salladı. Kapıya siper olan bir draug'un üstüne gümüş kılıcını savururken, Michael'ı sürükleyen Claire'in önüne çıkan başka bir draug'u da hakladı.

Akşam havası Claire'i çarptı. Binanın içindeki havadan o kadar farklıydı ki insanı sersemletiyordu. Claire, Michael'ı

merdivenlerden indirirken boğulurcasına öksürdü. Eve, hemen koşup Kanarabası'nın kapısını açtı. Arabanın altından bir draug fırlayınca Eve şaşkınlıkla çığlık atıp kılıcını ona geçirdi. Yaratık, damlalara ayrıldı.

Claire, Michael'ı Kanarabası'na bindirdi. "Onu temizle!" dedi Eve'e ve arkadaşına bir havlu fırlattı. "Kan buzdolabında! Geri kalanını halletmem lazım!"

Eve söyleyecek bir şey bulamamıştı. Havluyu aldı ve Michael'ın yüzündeki yapış yapış, koyu sıvıyı sildi. Michael kontrolsüz öksürüklerle sarsılıyordu.

Gözleri parlak kırmızıydı.

Claire gecenin karanlığına daldı. Şu an tek güvenebileceği şey hızıydı. Kurbanları sürüklerken bir de silah taşıyamazdı çünkü. Neyse ki yaratıklar girişte yeniden gruplanmamışlardı. Çoğu, havuzda Amelie ve Myrnin'e odaklanmıştı. Claire, parıldayan mavi havuzlu, boğucu bir kokuyla çevrili büyük salona girdi. Tam o sırada Shane, bir başkasının bedenini dışarı çıkarıyordu. Naomi.

Onu taşıması kolaydı. Aşırı kırılgandı. Karşılarına hiçbir draug çıkmadan, Claire onu Kanarabası'na kadar götürdü.

Claire, Naomi'yi arabaya bindirip bir bağış koltuğuna yerleştirdikten sonra Eve'le Michael'ın bıraktığı yerde olmadığını fark etti. "Eve?"

Bir fısıltı duydu ve buzdolaplarının olduğu yere gitti.

Eve yerde yatıyordu. Buzdolaplarından biri açıktı ve bir kan torbası, Eve'in elinin yanında duruyordu.

Michael da kızın üstüne çömelmiş, kanını emiyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Claire. Michael ona hırlayıp bir adım geri attı. "Hayır Michael, dur! O sana yardım etmeye çalışıyor! Dur! Durmak zorundasın!"

Ağzı kan içindeki Michael çok vahşi görünüyordu. Çaresizdi. Gözlerindeki parıltı, cehennem ateşi kadar parlaktı. Eve inliyor ve öbür tarafa dönmeye çalışıyordu.

Michael kıza baktı ve tamamen uzamış keskin, parıldayan vampir dişlerini gösterdi.

"Tanrım," diye fısıldadı Claire. Düşünecek vakti yoktu. Kendini Michael'ın üstüne atıp kolunu başının altına geçirdi ve onu tüm gücüyle çekti.

Claire'in çabası, Michael'ı Eve'den uzaklaştırmaya yetmişti. Eve de o sırada yuvarlanıp kan torbasını kaptığı gibi Michael'ın ağzına sokuşturdu. Michael torbaya dişlerini geçirince kan ağzına doldu. Kanı içine çekip yutkundu ve hepsini bitirdi. Eve ona bir torba daha uzattı, sonra bir torba daha.

Claire, Michael'ın vücut dilinin değiştiğini hissetti. Artık yavaş değil, atikti. Sanki az önce başka bir iradenin etkisindeydi de kendine geliyordu.

Michael boş torbayı yere tükürdü ve bir saniye sonra, "Aman Tanrım, hayır!" dedi.

İşte bu, gerçekten tanıdıkları Michael'dı. Claire onu bırakınca Michael geriye çöktü ve yaralı boynunu tutan Eve'den uzağa çekildi. Eve çok solgun görünüyor ve titriyordu.

"Eve," dedi Michael. "Eve. Olamaz..."

"Bir şey yok," dedi Eve. Bir şey vardı. Claire, Eve'in elinin altından sızan kanı görebiliyordu ve yeterince vakit yoktu. Hiç vakit yoktu. Claire ilk yardım çantasını alıp Michael'ın zayıf ellerine fırlattı.

"Ona yardım et!" diye bağırdı ve birkaç kan torbası alıp Naomi'nin yanına gitti. Michael delirmişse sıradaki kişi Naomi olurdu ve arkalarından saldıracak birine daha ihtiyaçları yoktu. Claire yanına yaklaşınca, zayıf vampir kıza homurdandı. Claire kan torbasını ona fırlattı. Naomi torbayı havada kapıp dişlerini geçirdi.

Ah!

Claire onu bu şekilde üç torbayla besledi ve dördüncüyü de bırakıp kapıya koştu.

Koridora vardığında, Shane bir bovling topu hızıyla ona doğru koşuyordu ve sonunda çarpıştılar. Shane sırılsıklamdı ve her yanından, ter gibi kan sızıyordu. Titredi ve boğazının gerisinden, küçük, korkunç bir ses çıktı. Yine de ayağa kalktı, Claire'in elini tuttu ve birlikte koştular. Claire, onun hiç böyle koştuğunu görmemişti. Tamamen korkunun etkisindeymiş gibi hareket ediyordu ve Claire onu çok iyi anlıyordu.

Tam Kanarabası'na vardıklarında Myrnin de kapıdan çıktı. Bir eliyle geriye ateş ediyor, bir eliyle de Oliver'ı taşıyordu. Claire, Shane'i bir koltuğa oturttu ve Oliver'ı içeri çekmek için kapıda Myrnin'i karşıladı. Naomi artık uyanmış, biraz kendine gelmişti. Claire ona kan getirmesini söyleyince Naomi hemen fırladı ve dolu kollarla geri geldi.

"Amelie nerede?" diye bağırdı Claire, kapıda ateş etmeyi sürdüren Myrnin'e. Myrnin başını salladı. Yenilmiş ve çaresiz görünüyordu. *Gözlerinin kıpkırmızı olmasının nedeni de açlık kadar korku*, diye düşündü Claire.

Amelie dışarı çıkmamıştı.

"Geri dönmeliyiz!" dedi Claire. Myrnin'in mermileri bitmişti. Bir draug onlara doğru koşunca, Myrnin arabaya binip kapıyı kapadı.

"Dönemeyiz," dedi. "Mermim bitti." Sesi, sarsılmış ama tuhaf biçimde düz geliyordu. Claire gitmeye çalışınca da Myrnin onu durdurdu. "Hayır. Bekle!"

Magnus, Yüzme Havuzu Tesisi'nin kapısında dikiliyordu. Bir oyuncak bebek kadar hareketsiz olan Amelie de elindeydi.

Magnus sessiz bir zaferle Amelie'yi yukarı kaldırdı. "Onu istiyorsanız, gelin alın," dedi.

Tam o sırada biri ona ateş etti. Myrnin değildi, onun mermisi bitmişti. Çaresizce sallanan Amelie de değildi.

Ateş son hız gelip acı bir çığlıkla 360 derece dönen bir pikaptan geldi. Claire kamyoneti hemen tanıdı. Araçtan birileri indi. Hepsi de silahlı, çaresiz ve insandılar.

Bay Malum önlerinde silahına yeni bir şarjör takıyordu.

Magnus yere düşmemişti, çığlık bile atmamıştı. Demek ki gümüşle ateş etmemişlerdi. Yine de en azından rahatsız olmuştu. Amelie'yi yere bıraktı. Amelie güçsüzce merdivenleri inerken Magnus insanlık dışı bakışlarını yeni tehdide çevirdi.

Ve güldü.

Myrnin, Kanarabası'nın kapısını açtı, dışarı fırlayıp Amelie'yi aldı ve ateş devam ederken onunla birlikte arabaya bindi. "Şey," dedi, "görünen o ki cahil arkadaşların sonunda işe yaradılar. Onlara kaçmalarını söyle Claire." Amelie'ye bakınca konuşmayı kesti. Gözleri bir anda kırmızıdan siyaha döndü.

Claire camı açıp kamyonetteki adamlara haykırdı. Ateş devam etti. Neyse, en azından denemişti.

"Myrnin?" dedi Claire, korkudan kesilen nefesiyle.

Myrnin başını kaldırmadı. "Sür," dedi. "Bizi buradan götür." İyi bir fikirdi çünkü Bay Malum'la arkadaşları Magnus'a ve yaratıklarına kurşun yağdırmayı bitirmiş, motoru çalışan kamyonetlerine geri dönüyorlardı. Claire sürücü koltuğuna geçip Kanarabası'nı çalıştırdı ve yola çıkan kamyoneti takip etti. Onun hızına yetişemese de önemli değildi. Kamyonet şehrin ucuna doğru yol alıyordu ve Claire'in o yöne gitmeye niyeti yoktu.

Dönüp Kurucu Meydanı'na yöneldi.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Claire. Myrnin yolcu koltuğunda, kollarının arasında Amelie'yle oturuyordu. Amelie mermer bir heykel kadar solgun görünüyordu. Gözleri kapalıydı.

"Şimdilik," dedi Myrnin. Amelie'nin siyah gömleğinin yakasını çekti ve Claire, Kurucu'nun teninde iki tane, kocaman, siyah delik gördü. Gördüğü en kötü vampir ısırığından üç dört kat daha büyüktü. "Efendi draug'un ısırığına karşı bir tedavi yok."

Kurucu Meydanı sessizdi. Polisler yine yerlerine geçmişlerdi. Kavga bitmişti. Bazı paramparça arabalar, olayların simgesi gibi bir kenarda duruyordu.

Her yere kabuslara özgü bir sakinlik hakimdi. Claire, Kanarabası'nı kaldırıma park etti. Myrnin, kollarında Amelie'yle sakince duruyordu. Kapıya yönelince, Oliver onu durdurdu.

Oliver hala solgundu, titriyordu ama en azından aklı başında gibiydi. Ağzındaki fazla kanı sildi. Yine de üstünde başında koyu kırmızı lekeler duruyordu. Konuşmadan kollarını uzattı. Myrnin de bir anlık tereddütten sonra Amelie'yi ona uzattı.

Oliver bir an gözlerini kapadı, sonra başını sallayıp Amelie'yi dışarı çıkardı.

Naomi de doğruldu. Clare'in şimdiye kadar gördüğü bütün vampirlerden daha ağır hareket ediyordu. Myrnin, Naomi'nin arabadan inmesine yardım etti. Üzerinde, zırhlı bir şövalyeden ziyade, aklını yitirmiş bir serserinin giyebileceği kıyafetleri olmasa, oldukça centilmence bir hareketti aslında.

Kurtardıkları tüm vampirler neredeyse bu kadardı. Claire kalkıp arkaya doğru yürüdü. Bir bağış kanepesinde yatan Shane'in yanına gelince durdu. Shane üstündeki kanı temizlemişti ama yüzünde ve ellerinde hala kanayan yerler göze çarpıyordu. *Korkunç görünüyor*, diye düşündü Claire. Deli gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi ama her nasılsa kendine hakim oldu.

Shane doğrulup kollarını uzattı ve hemen ona doğru atılan Claire'i öptü. Dudaklarının tadı hala o havuz ve kabuslar gibi olsa da Claire o öpücüğe sığındı. Çünkü o öpücüğün arkasındaki Shane'di ve yaşıyordu. Hayattaydı. Claire de öyle.

Shane titriyordu. Yine de sırtını ve yüzünü nazikçe okşayarak Claire'i yatıştırmaya çalıştı.

İkisi de konuşmayı denemedi.

Eve'i taşıyan Michael yanlarından geçti. Eve'in boynunda kalın bir bandaj vardı. Kanaması durmuştu. İyi görünüyordu. Kollarını Michael'ın boynuna dolamış, başını göğsüne yaslamıştı. Claire, Michael'ın yüzünde hiç böyle bir ifade görmediğini düşündü. Aşk, korku ve pişmanlığın şiddetli bir karışımı.

Michael da Naomi kadar kırılgan görünse de Eve'i taşıyordu.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Claire. "Ah, Tanrım! Shane, ne yapabiliriz?"

Shane başını sallayıp sıkıntıyla iç çekti ve dudaklarını nazikçe Claire'inkilere dokundurdu. "Kazanacağız," dedi. "Tek seçeneğimiz bu. Nasıl olacak ya da bedeli ne, bilmiyorum. Ama kazanacağız!"

"Evet." Bu sert, kısık ses, Oliver'a aitti. Oliver kapıda dikiliyordu ve Amelie de hala kollarındaydı. "Artık başka seçenek yok. Onlarla Morganville için savaşıyoruz. Hepimiz." Amelie'ye baktı. "Ve bedeli de ağır olacak Bay Collins. Hem de çok ağır. Gelin hadi! Burada uzun süre kalamayız, güneş yükseliyor."

Claire kıpırdamak istemiyordu. Ama yine de kıpırdadı ve Shane'in doğrulmasına yardım etti. Oliver bir an ikisini izledikten sonra başını salladı.

"Ne var?" dedi Shane.

"İnsanları hiç anlamıyorum," dedi Oliver. "Neden bizim için böyle bir şey yapıyorsunuz?"

Shane, Claire'le bakışıp omuz silkti. "Yapılması gerek," dedi. "Ve Amelie'nin, Morganville'in üstüne çivi çakmasını engellemene ihtiyacımız var. Bizi öldürüyordu."

Oliver iç çekti. "Benim öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bir savaşçısın," dedi Shane. "Benim gibi. Ve şimdi sen baştasın."

"Ah, inan bana, hiç hoşuna gitmeyecek!" dedi Oliver, sesinde o eski yakıcı tonla. "Daha savaşmaya başlamadık bile."

"Güzel," dedi Shane. "Çünkü sürekli canımıza okunuyor ve ben bundan çok sıkıldım."

Oliver, Shane'e yavaşça ve garip bir şekilde gülümsedi. "Ben de," dedi. Gitmek için arkasını döndü ve kayıtsızca, "Teşekkürler," dedi.

Shane ukala bir cevap yapıştıramadan -Claire öyle yapacağından emindi- Oliver gitmişti.

"Sakın!" dedi Claire, parmağını Shane'in dudaklarına koyarak. "Şu anın tadını çıkar."

"Çıkarıyorum," dedi Shane. Gözleri buluştu. Claire o an Shane'in gözlerinde her şeyi gördü. Shane'in hissettiği her şeyi. Bütün o korkuyu, öfkeyi, dehşeti ve kararlılığı.

Ve sevgiyi. Büyük sevgiyi.

"Güneş yükseliyor," dedi Shane. Claire gözlerini kırptı. Kanarabası'nın açık kapısından bakınca, ufuktaki kızıllığı fark etti. Yeni bir gün. Belki de son gün.

Shane, Claire'i elinden tutup indirdi. Her şeye, bütün o sakinliğe, tehlikeye ve tüm bildiklerine rağmen, Claire temiz havayı içine çekti ve, *kazanacağız*, diye düşündü. *Kazanmak zorundayız.*

Tepelerinde yükselen güneş, bulutları süpürürken, Claire dimdik durdu ve, *belki de,* dedi içinden, *belki de mümkündür.*

Claire meydana giden kaldırımda gölgelere karışan Michael'ın peşinden gidecekken, Shane, "Dur," dedi. Ve kızı çekip durdurdu.

"Güneş doğsa da burada durmamalıyız. Draug..."

Shane ellerini Claire'in iki yanağına koyup gözlerinin içine baktı. "Bir şeyi anlamanı istiyorum. Buradan nefret ediyorum. Morganville'den nefret ediyorum. Vampirlerden nefret ediyorum. Ama Tanrı'ya yemin ederim, Michael, Eve ve senin için kanımın son damlasına kadar savaşacağım. Anlıyor musun? Kaçmak istersen, şu an gitmek istersen giderim. Ama sensiz hiçbir yere gitmem!"

"Kaçarsak Oliver'ın herkesi ölüme terk etmesini kim engelleyecek?" diye sordu Claire. "Amelie'nin yapacağı şeyi yapmasına kim karşı çıkacak?"

"Tanrım, Claire, onları düşünmeyi bırak! Kendini düşün. Sadece kendini."

"Düşünüyorum," dedi Claire. "Bir korkak olarak yaşayamam. Bu sefer olmaz."

"O zaman kalıyoruz," dedi Shane. "Kurtulduğumuzda -ki kurtulacağız- bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne?"

Shane yutkunup ağırlığını huzursuzca diğer tarafına verdi ve sonra sessizce, dudaklarını neredeyse hiç aralamadan, "Benimle evleneceğine söz ver," dedi. "Şimdi değil. Günün birinde. Çünkü bilmem gerek."

Claire içinde bir çırpınış hissetti. Sanki küçük bir kuş uçmaya çalışıyordu. Birden yüzüne hücum eden sıcaklık dalgası başını döndürdü. Ve bir his daha. Sabun köpüğü kadar narin ve güzel. Bütün bu dehşetin, kalp kırıklıklarının ortasında, utangaç, uçsuz bucaksız bir sevinç.

"Evet," diye fısıldadı. "Söz veriyorum!"

Claire, Shane'i öptü, öptü, öptü... Güneş doğmuş ve Morganville son bir aydınlığa boğulmuştu.

ŞARKI LİSTESİ

Her zamanki gibi, yazarken dinlediğim şarkıları sizinle paylaşmak istiyorum! Kendi şarkı listemi sizin zevkinize sunuyorum. Lütfen şarkıları, albümleri satın alın, internetten indirmeyin. Müzisyenler güzel şeyler üretmek için çok çalışıyorlar ve bu değerli sanatçıların üretmeye devam etmelerini de sadece siz sağlayabilirsiniz.

You're Going Down	Sick Puppies
Bullseye	Aly&AJ
Fighter	Christina Aguilera
Harder to Breathe	Maroon 5
Need You	Travie McCoy
Monster Hospital (MSTRKRFT Remix)	Metric
Town Called Heartbreak	Patti Scialfa
Don't Fear the Reaper	Heaven 17
I'm Gonna Make It	Sanders Bohlke
Land of Jail	Gram Rabbit
Never Underestimate a Girl	Vanessa Hudgens
The Hard Stuff	Wired Desire
Young	Hollywood Undead
Sail	AWOLNATION
99 Problems	Hugo
The Big Bang	Rock Mafia
Vicodin	The Knifings
In Love with You	Jared Evan
Play with Fire	Hilary Duff

Dead Girls Are Easy	The 69 Eyes
Black River Killer	Blitzen Trapper
So Bring It On	The Cheetah Girls
The Stone	Ashes Divide
Dirty Angel	Voodoo Johnson
Tape Loop	Morcheeba
My Confessions	Onesidezero
Voodoo Banjo	Bonepony
Power	Shades of Race Cars
Littleblood	Division Day
Pretty Buildings	People in Planes
Show Me Your Teeth	Year Long Disaster
Grenade	Bruno Mars
To Lose My Life	White Lies
New In Town	Little Boots
Chew Me Up and Spit Me Out	Vanessa Hudgens
Toxic Valentine	All Time Low
Readt for the Floor	Lissy Trullie
To the Edge	Lacuna Coil
I Won't Tell You	Lacuna Coil
Spellbound	Lacuna Coil
What Have You Done	Within Temptation
Black Lung Heartache	Joe Bonamassa
Dream On	Kelly Sweet

KAKTUS TEAM